LOTUS BLUES

KRISTINA OHLSSON

SKANDINÁV KRIMIK

Kristina Ohlsson

LOTUS BLUES

Copyright © Kristina Ohlsson, 2014

A mű eredeti címe: Lotus Blues

Published by agreement with Salomonsson Agency

Magyar kiadás © Animus Kiadó, 2015

Fordította: Erdődy Andrea

Sorozatszerkesztő: Gábor Anikó

Szerkesztette: Havadi Krisztina

Korrektor: Barsi Nikoletta

Kiadta az Animus Kiadó 2015-ben

Felelős kiadó: a kiadó igazgatója

info@animus.hu

www.animus.hu

Tipográfia, e-book: Scriptor Kft.

I. rész

„A húgomról lenne szó”

A MARTIN BENNERREL (M.B.) KÉSZÜLT INTERJÚ ÁTIRATA

Az interjút készítette: Fredrik Ohlander (F.O.), szabadúszó újságíró

Találkozóhely: A stockholmi Grand Hôtel 714-es szobája

M.B.: – Előre szólok: nem fogja elhinni a történetet, amit mesélek önnek. De tudja mit? Teszek rá. Mert muszáj elmondanom, ami velem történt. Elejétől a végéig. Muszáj kibeszélnem magamból.

F.O.: – Rendben, hallgatom. Engem ezért fizetnek. Nem vagyok rendőr, sem pedig ítélőbíró. Csak csendben figyelek.

M.B.: – Azt remélem is. Fontos, hogy figyeljen, és mindenekelőtt, hogy jegyzeteljen. Hogy a történetem fennmaradjon. Máskülönben a beszélgetésünk egy fabatkát sem ér. Érti?

F.O.: – Természetesen. Hisz ezért vagyok itt. Hogy meghallgassam a maga verzióját a történtekről.

M.B.: – De nem az én verziómat fogja hallani.

F.O.: – Tessék?

M.B.: – Azt mondta, azért van itt, hogy meghallgassa az én verziómat a történtekről. Ezzel arra utalt, hogy többféle „verzió” is létezik. Az enyém meg valaki másé. De nincs.

F.O.: – Értem.

M.B.: – Már tudom is, mit gondol. Vagy ostoba vagyok, vagy őrült. De elárulom magának, hogy egyik sem.

F.O.: – Talán kezdjük az elején, és ne arról beszéljünk, hogy én mit gondolok, és mit nem. Tehát azt állítja, összeesküvés áldozata lett? Olyan bűncselekmény elkövetésével vádolják, amelyet nem követett el?

M.B.: – Nagyon előresiet.

F.O.: – Valóban?

M.B.: – Azt mondta, kezdjük az elején. Mégsem ott kezdi. Mivel a történet elején még nem én ültem a vádlottak padján.

F.O.: – Bocsánat, ebben természetesen igaza van. De miért nem mondja el inkább ön? Akkor arra terelheti a beszélgetést, amerre csak akarja.

M.B.: – Ne haragudjon, amiért ennyire kínosan ügyelek a részletekre. De amit a

beszélgetésünket követően lejegyez majd, a legfontosabb dolog lesz, amit életében írt.

F.O.: – Ebben nem kételkedem.

(Csend)

M.B.: – Még egy dologról tudnia kell, mielőtt komolyra fordítanánk a társalgást.

F.O.: – Éspedig?

M.B.: – Ez az átkozott történet lesz a legközhelyesebb sztori, amit valaha hallott.

F.O.: – Valóban?

M.B.: – Minden bizonnyal. Csupa sablon. Felderítetlen gyilkosság. Nagymenő drogbáró. Egy sikeres ügyvéd, aki szexfüggő. És – dobpergés – egy cuki kisgyerek. Más szóval tökéletes filmsztori… lenne, egyetlen aprócska részletet leszámítva.

F.O.: – És mi volna az?

M.B.: – Hogy ez nem egy film. Hanem a valóság. Ami itt és most történt, annak a sok hétköznapi idiótának a szeme láttára, akik ebből mit sem vettek észre. És semmi, de semmi nem az benne, aminek elsőre látszik.

1

A vihar Bobbyval együtt érkezett. Az eső önmagában véve nem ritka jelenség Stockholm utcáin. Mégis határozottan emlékszem, hogy mielőtt Bobby berobbant volna az életembe, csupa derű volt minden.

Mindegy. Szóval eleredt az eső. Nem volt különösebb dolgom, és nem is vágytam rá, hogy legyen. Nyár volt, és épp zárni akartam utazás előtt. Lucyvel Nizzába készültünk napozni és fürödni. Koktélt inni, és egymás hátát kenegetni napolajjal. Belle pedig, úgy volt, addig a nagyszüleinél lesz majd. A fenének hiányzik ilyenkor, hogy valaki becsöngessen. Mégis ez történt. Lucyvel közös asszisztensünk, Helmer beengedte az illetőt, és a szobámba vezette. A férfi megállt a küszöbön.

Felismerem a problémát, ha szembetalálkozom vele. És abban a pillanatban, amikor először megláttam Bobbyt, rosszat sejtettem. Nem az öltözéke miatt. És nem is azért, mintha bűzlött volna, mint egy gyárkémény. Nem, a pillantása volt árulkodó. A szeme szénfekete volt, mint két pisztolygolyó.

– Miről lenne szó? – kérdeztem, nem zavartatva magam, hogy a lábam az asztalon van. – Mindjárt zárunk.

– Addig nem, amíg végig nem hallgat – felelte a férfi, és belépett az irodámba.

Felhúztam a szemöldökömet.

– Nem emlékszem, hogy beljebb invitáltam volna.

– Különös, mert én igen – válaszolt a férfi.

Ekkor vettem le a lábam az asztalról, és kihúztam magam a székemben.

A férfi kezet nyújtott az íróasztal fölött.

– Bobby T. – mutatkozott be.

Belevihogtam a képébe. Ez nem volt valami udvarias.

– Bobby T.? – kérdeztem vissza, miközben kezet ráztunk. – Hát ez érdekes.

Valójában azt akartam mondani, hogy állati röhejes. Ki a franc hívatja magát Bobby T.-nek Stockholmban? Úgy hangzott, mint valami hülye gengszternév egy rossz amerikai filmből.

– Gyerekkoromban kettőnket is Bobbynak hívtak az osztályunkban – magyarázta a férfi. – Így aztán Bobby L.-nek és Bobby T.-nek neveztek el minket a többiek.

– Vagy úgy? Két Bobby? – kérdeztem vissza. – Ez merőben szokatlan.

Minden bizonnyal nemcsak hogy szokatlan, de kimondottan ritka. Erőt kellett vennem magamon, hogy visszafogjam a röhögést.

Bobby csendben állt az íróasztalom előtt. Fentről lefelé alaposan szemügyre vettem.

– Mindenesetre így volt – felelte. – De ha nem akar Bobby T.-nek hívni, nem muszáj. Csak simán Bobby is megteszi.

Már megint az amerikai filmeken járt az agyam. Ezekben Bobby egy nagydarab fekete lett volna, akinek az anyja hajcsavarókkal a hajában járkál, az apja meg bankrabló. Bobby T. pedig a tizennégy gyerekük közül a legidősebb, aki azzal a szöveggel szedi fel a csajokat, hogy amíg az anyja részegen fetreng, ő szokta iskolába vinni a kistestvéreit. Hogy a nők miért dőlnek be mindig az efféle marhaságoknak? Én mégis a pasikat sajnálom.

De vissza a valódi Bobbyhoz! Ő fehér volt. Sovány és elgyötört. Haja zsíros tincsekké vált szét, bőre fénylett. Mit akarhat ez a tag?

– Rátérhetne a lényegre! – szólítottam fel, kezdve belefáradni a jelenlétébe. – Ugye elhiszi, hogy valóban zárni készülök? Szuper randim van ma este, és szeretnék még lezuhanyozni és átöltözni, mielőtt találkozom a nővel. Ezt csak megérti?

De egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy megérti. Lucyvel olykor azzal szórakozunk, hogy megpróbáljuk kitalálni, ki mikor szexelt utoljára. Bobby úgy festett, mint aki már évek óta nem. Sőt, arról sem voltam meggyőződve, hogy legalább magának elintézi néha. Lucy sokkal jobban érzi az ilyesmit nálam. Azt mondja, a férfiak tenyerének alsó részén látszik, ha gyakran végeznek önkielégítést.

– Nem magam miatt jöttem – közölte Bobby.

– Nem? – sóhajtottam. – Akkor? Az apja vagy az anyja miatt?

Vagy a haverja ügyében, aki nem direkt ütötte le és rabolta ki azt a nénit a múlt héten?

De ezt nem mondtam ki hangosan.

Megtanultam tartani a számat, ha a szükség úgy hozza.

– A húgomról lenne szó – bökte ki Bobby.

Fészkelődött és most először lágyult el a pillantása. Összekulcsoltam a kezem az asztalon, és próbáltam úgy kinézni, mint aki türelmesen vár.

– Tíz percet kap tőlem, Bobby T. – közöltem.

Nehogy már azt higgye, a végtelenségig ráérek.

Bobby többször is bólintott. Majd kéretlenül leült az egyik székre velem szemben.

– Elmondom – kezdte, nem mintha a leghalványabb érdeklődést is mutattam volna a története iránt. – Azt akarom, hogy segítsen neki. Mármint a húgomnak. Hogy felmentsék.

Hányszor hallottam már ezt védőügyvédi pályafutásom alatt? Az emberek mindenféle ködös ügyekbe keverednek, aztán segítséget kérnek, hogy kimászhassanak belőle. De ez nem így működik. Az én szerepem ügyvédként nem az, hogy a pokol helyett a mennyországba juttassam őket, hanem az, hogy gondoskodjam arról: a döntőbírák helyes döntést hoznak. És általában így is történik.

– Úgy érti, a húgát valamilyen bűncselekmény elkövetésével vádolják? – kérdeztem.

– Nem is eggyel. Többel.

– Rendben, tehát több bűncselekmény elkövetésével vádolják. És nincs még védőügyvédje?

– Volt egy. De nem végezte jól a munkáját.

Végigsimítottam az államon.

– Szóval új ügyvédet keres?

Bobby megrázta a fejét.

– Nem ő, hanem én.

– Bocsánat, de így már semmit sem értek. Magának kell egy ügyvéd? Vagy maga szerint a húgának kell?

– Az utóbbi.

– És miért ragaszkodik hozzá, ha a húga másképp akarja? – értetlenkedtem. – Óvatosnak kell lennie az embernek, mielőtt megpróbálná mások akaratát befolyásolni. A legtöbben tudnak magukra vigyázni.

Bobby nyelt egyet, majd tekintete éppoly eltökéltté vált, mint korábban.

– De a húgom nem – felelte. – Ő sosem tudott magáról gondoskodni. Mindig én gondoskodtam róla.

Szóval egy gondoskodó fivérrel állok szemben. Milyen elragadó! Túl kevés van az ilyenekből a világon. Vagy mégsem?

– Idefigyeljen – magyaráztam. – Hacsak a húga nem kiskorú még, magának nem áll jogában intézkedni a védelméről. Sőt, ezzel tulajdonképpen csak árt neki. Hagyja, hadd döntsön ő maga!

Bobby előrehajolt és az asztalomra könyökölt. Nem bírtam elviselni a leheletét, inkább hátradőltem.

– Maga nem figyel rám – állapította meg. – Azt mondtam, a húgom sosem tudott magáról gondoskodni. Múlt időben.

Én csak vártam, nem tudtam, mire következtessek ebből.

– Meghalt – magyarázta Bobby T. – Fél évvel ezelőtt.

Szinte sosem szoktam meglepődni. Ezúttal mégis így történt. Mert Bobby T. nem látszott se piásnak, se narkósnak.

– A húga meghalt? – kérdeztem óvatosan.

Bobby T. bólintott; láthatóan örült annak, hogy végre felfogtam.

– Akkor magyarázza el, hogy mégis miért van itt – kértem. – Hisz a halottaknak nincs szükségük védőügyvédre.

– De a húgomnak igen – felelte Bobby remegő hangon. – Mert valami rohadék tönkretette az életét mindenféle hamis vádakkal, és azt akarom, hogy segítsen nekem ezt bebizonyítani.

Most rajtam volt a sor a fejrázásban.

Gondosan megválogattam a szavaimat.

– Bobby, a rendőrséghez kell fordulnia. Én ügyvéd vagyok, nem foglalkozom bűnügyi nyomozással. Én…

Bobby öklével az asztalomra csapott, én pedig önkéntelenül ugrottam egyet ültömben.

– Leszarom, hogy mit gondol arról, mivel foglalkozik! Most végig fog hallgatni! Tudom, hogy segíteni akar a húgomon. Ezért vagyok itt. Hallottam, amikor ezt mondta. A rádióban.

Elképedtem.

– Hallotta, amint azt mondtam a rádióban, hogy segíteni akarok a húgának?

– Pontosan ezt nyilatkozta. Hogy minden ügyvéd álma egy olyan lány védelme, amilyen ő volt.

Lassan leesett, hogy miről beszél. És hogy ki volt a húga.

– Maga Sara Texas bátyja – mondtam.

– Tell! Sara Tellnek hívták!

Ezt olyan szenvedélyesen kiáltotta, hogy hátrahőköltem. Erre aztán hangot váltott.

– A rádió nyilvánossága előtt azt mondta, segíteni akar neki – ismételte meg. – Úgyhogy biztos komolyan is gondolta.

A francba!

– A közelmúltban történt bűncselekményekről szólt az interjú – feleltem, próbálva megőrizni barátságos hangomat. – Szerencsétlenül fejeztem ki magam. Ostobaság volt. A maga húgának esete kivételesen szokatlan. Ezért mondtam, hogy ez minden jogász álma.

Alig hittem, hogy ez megtörténhet velem.

Itt állt előttem annak a nőnek a bátyja, aki nem kevesebb mint öt gyilkosságot vallott be, majd megszökött a felügyelet melletti eltávozásról, és öngyilkosságot követett el az ítélethozatal előtti napon!

– Tudom, mit mondott, többször is meghallgattam az interjút – jelentette ki Bobby. – Fent van az interneten. Meg aztán magát is leellenőriztem. Ügyes ügyvéd.

Hízelgéssel néha sokra lehet menni.

Azt mondta, ügyes vagyok.

És ebben persze igazat is adtam neki.

De olyan ügyes azért nem voltam, hogy feltámasszam a holtakat.

– Attól tartok, a tényeket el kell fogadnia – közöltem. – A húgát nagyon súlyos bűntettekkel vádolták. És beismerő vallomást tett, Bobby. Egyenesen a kihallgatás vezetője és az ügyész szemébe mondta, hogy ő követte el az összes gyilkosságot. Először két embert ölt meg, amikor Texasban volt gyermekfelügyelő. Majd még hármat itt, Stockholmban. Súlyos terhelő bizonyítékok merültek fel ellene. Most már semmit sem tehet érte.

Hosszasan ült csendben, engem nézve, mielőtt megszólalt.

– Hazudott. Nem ő ölte meg őket. És erre bizonyítékaim vannak.

Megadóan tártam szét a karom. Majd eszembe jutott az, amit már az elején mondanom kellett volna neki:

– Ha olyan információk birtokában van, amelyek a húga ártatlanságára utalnak, a rendőrséghez kell fordulnia! Azonnal! Mert ez azt jelenti, hogy valaki más a gyilkos, és az illetőt meg kell állítani!

Ha dühös vagy izgatott leszek, kitágulnak az orrnyílásaim. Mint egy lónak. Ez volt Lucy egyik első megjegyzése, amikor találkoztunk, és ha most látott volna, nevetett volna rajtam.

– Érti, amit mondok, Bobby? A rendőrséghez kell fordulnia!

Az az átkozott eső olyan hevesen verte az ablakot a hátam mögött, hogy azt hittem, betöri az üveget.

Bobby is izgatottnak tűnt.

– Már jártam náluk. Nem hallgattak rám. Sem akkor, amikor Sara még élt, sem utána.

– Akkor próbálja meg újra.

– Nem fognak velem foglalkozni.

– Lehet, hogy ez a látszat, de higgyen nekem: fognak. Ha azután mégis úgy döntenek, hogy nem járnak utána az ön által elmondottaknak, azt azért teszik, mert érdektelennek találják az információt. És ezt el kell fogadnia.

Bobby olyan hirtelen pattant fel, hogy felborult alatta a szék. Korábban sápadt arca égővörössé változott.

– Sosem nyugszom bele abba, amit Sarával tettek! Soha!

Én is felálltam.

– Akkor, őszintén szólva, nem adhatok tanácsot magának – közöltem. – Mert én nem

tudok segíteni.

Egy pillanatig azt hittem, lekever nekem egyet, de aztán úgy tűnt, minden erejével igyekszik visszatartani legádázabb dühét. Inkább kigombolta a kabátját, és a belső zsebéből előhúzott egy összehajtogatott papírlapot.

– Itt van – nyújtotta felém a papírt.

Tétovázva vettem át a lapot és kihajtogattam.

– Vagy úgy – állapítottam meg, miután elolvastam.

– Ez a bizonyíték. Az ártatlanságára – fejtette ki Bobby.

Újra elolvastam.

Úgy nézett ki, mint egy busz– vagy vonatjegy. Angol nyelvű szöveggel.

Houston to San Antonio

5.30 PM

Friday 8 October 2007

Ideges lettem, nem volt időm efféle baromságokra.

– Valaki vett egy buszjegyet, amely Houstonból San Antonióba szólt, 2007. október 8-ára, péntekre, délután fél hatra. Ez a bizonyíték a húga ártatlanságára?

– Ez nem busz–, hanem vonatjegy – felelte dühösen Bobby, mintha nagy különbség lett volna a kettő között. – Úgy látom, még nem ismeri a húgom esetét. 2007. október 8-án történt az első gyilkosság, amellyel Sarát megvádolták. Az áldozat este nyolckor hunyt el. Egy Galveston nevű városban, Texas államban. De a húgom nem lehetett a gyilkosa, mert ő akkor épp egy San Antonióba tartó vonaton ült. Az ő jegyét tartja a kezében.

Nem tudtam, hol is kezdjem. Egy jegy semmit nem bizonyít. Nem biztos, hogy elutazott azzal a vonattal. Már ha egyáltalán az övé volt az a jegy.

– Ezt honnan kerítette elő? – kérdeztem, a papírt lobogtatva.

– Sara barátnőjétől, Jennytől. Ő is bébicsőszként dolgozott. Ugyanabban a városban, ahol Sara. Elvitte a jegyet a texasi rendőrségre, de őket nem érdekelte. Végül elküldte nekem, én meg elvittem a húgom hanyag ügyvédjének.

Mit lehetett erre mondani?

Igaz, hogy nem ismertem Sara Tell esetének minden részletét, de nagy vonalakban azért követtem az eseményeket. Szilárd bizonyítékok szóltak ellene. Az ügyésznek bőséges dokumentáció állt a rendelkezésére. A jegy semmit nem bizonyított.

De arra rájöttem, hogy Bobby nem fog távozni az irodámból, ha nem nyújtok neki valami reményt. Mindenkinek, aki átlépi a küszöbömet, erre van szüksége.

Így tehát azt tettem, amit olyankor szoktam, amikor nincs más választásom.

Hazudtam.

– Rendben, Bobby – kezdtem. – A következőt tesszük. Hagyja itt nálam a jegyet és a telefonszámát, és ígérem, hogy átnézem az ügyet. A hétvégén felhívom magát, mondjuk

vasárnap, és megmondom, hogy akarok-e foglalkozni a húga ügyével. És ha úgy döntök, nem, magának el kell fogadnia. Megegyeztünk? – kérdeztem, a jobbomat nyújtva neki.

Sokáig tétovázott, mire elfogadta.

A keze hideg volt és száraz.

– Megegyeztünk.

Leírta a telefonszámát egy papírlapra. Majd végre eltűnt az irodámból. Én pedig ott ücsörögtem egy régi vonatjeggyel a kezemben. Fene tudja, vajon Sara Texas ártatlan volt-e. És ha az volt, mit számít, hisz meghalt, és eltemették.

Kihúztam a legfelső fiókot, és beletettem a jegyet.

Már egy órám sem volt a Lucyvel való találkozásig, és biztos voltam benne, hogy nem akar majd lefeküdni velem, ha előtte nem zuhanyozom. Úgyhogy sietve szedelődzködni kezdtem.

Ekkor hallom, hogy újra kinyílik az iroda ajtaja – kisvártatva ismét Bobby állt a szobámban.

– Van itt még két dolog – tette hozzá. – Először is: ahogy mondtam, Sarának volt egy ügyvédje. De nem végezte jól a dolgát. Ha alaposabban megvizsgálja az ügyet, maga is rá fog jönni, hogy csaló volt.

– És ezt miért gondolja?

– Tudomása volt bizonyos dolgokról, amelyekről nem beszélt senkinek. A jegyről is tudott, amit magának adtam. És ahogy már mondtam, más dolgokról is.

Utálom, ha valaki rébuszokban beszél. És utálom a játszmákat. Egyedül Belle-lel szeretek játszani. Ő még csak négyéves, és hisz a Mikulásban.

– És ön szerint mi az, amiről tudomása volt?

– Beszéljen vele, és rá fog jönni. Többet nem mondok.

Zavart ez a homályos duma, de képtelen voltam tovább folytatni a beszélgetést.

– És mi a másik? Azt mondta, két dolgot akar mondani.

Bobby nyelt egyet.

– A húgom fia, Mio. Aznap tűnt el, amikor a húgom öngyilkos lett. Azt akarom, hogy találja meg!

Sara Texas egyedül nevelte a kisfiát. A rendőrség azt gyanította, hogy megölte a fiút és elrejtette a holttestét. Amennyire én tudom, a nyomozás során semmilyen forró nyomot nem találtak a kisfiú eltűnése ügyében.

– Na, itt akkor élesen meg kell húznom a határt – jelentettem ki. – Ez itt egy ügyvédi iroda, nem pedig valamiféle nyomozóiroda, amely eltűnt személyek után kutat. Sajnálom. Azt megígértem, hogy átnézem a húga ügyét, de sajnos nem segíthetek kideríteni, mi történt a fiával.

– A két dolog összefügg – vágta rá Bobby. – Majd meglátja. Ugyanannak a történetnek

a részei.

Majd sarkon fordult és távozott. S ezúttal nem jött vissza.

2

– Ma este nem szándékozom lefeküdni veled, csak hogy tudd!

Miért mondanak ilyeneket a nők? Még épp csak leültünk, és megrendeltük az aperitifet, és Lucynek máris muszáj volt elrontania a randinkat.

– A szex volt az utolsó dolog, amire gondoltam idefelé jövet.

– Ugyan már, Martin!

– Miért? Így igaz.

Meghozták az italunkat, s én finoman belekortyoltam a kesernyés nedűbe. Gin-tonik volt, az örök klasszikus.

Lucy persze nem vette be ezt az átlátszó hazugságot. Túl jól ismer engem. Ismeri a férfiakat, tudja, hogy mindig a szexen jár az eszünk. Ennek biológiai okai vannak, semmit sem tehetünk ellene.

– Ha nem a szexre gondoltál, akkor mire?

– Sara Texasra.

Lucy prüszkölt egyet, és kis híján kilöttyintette az italát. Bevezetésként mindig egy Cosmopolitant iszik, utána bort.

– Hát ez marha jó!

Éreztem, ahogy oldódik benne a feszültség, és egyre szélesebben mosolyog. Lehet, hogy mégiscsak célba érek ma. Ebben az esetben hálás köszönetet kell majd mondanom Bobbynak, ha legközelebb beszélek vele.

De már a gondolattól is elment a kedvem, hogy újból találkozzam vele. Szorgosan hörpölgettem a gin-tonikomat, aztán egyszer csak a vállamon éreztem Lucy kezét.

– Történt valami?

– Miután elmentél az irodából, volt egy látogatónk – feleltem.

Majd mesélni kezdtem Bobbyról, Lucy pedig elkerekedett szemmel hallgatta.

– Hát ez nem normális – fejtette ki a véleményét, amikor befejeztem. – Tehát Sara Texasnak van egy bátyja, akinek meggyőződése, hogy a húga ártatlan.

– Ez a legtöbb esetben így van – feleltem. – A bűnözők hozzátartozói szeretnék azt hinni, hogy szeretteik nem csináltak semmi rosszat. De…

Lucy figyelt.

– Igen?

– A francba, Lucy, valami nem stimmelt a sráccal. Nem elég, hogy ő Sara Texas bátyja, de nagyon rámenős volt, és igen biztos a dolgában.

– Mármint abban, hogy Sara ártatlan volt?

– Igen, abban is, meg abban, hogy el akarom vállalni az ügyét.

Lucy a homlokát ráncolta.

– De hát Sara Texas meghalt, nem igaz?

– Persze. Már hónapokkal ezelőtt.

Az újságok kilométeres cikkeket írtak róla. A gyerekkoráról, amit Bandhagenben, Stockholm egyik elővárosában töltött, és az iszákos apjáról, aki pénzért árulta őt a cimboráinak. A tanárai is nyilatkoztak, és elmesélték, milyen szomorú gyerekkora volt a lánynak. Még sírtak is, és azt mondták, bánják már, hogy nem hívták ki időben a gyámügyet.

– Már alig emlékszem a történetre – mondta Lucy. – Mi is történt? Hogy került Texasba?

– Bébiszitternek jelentkezett.

– Te jó isten, ki vesz fel egy ilyen lányt a gyereke mellé?

– Milyen lányt? Papíron bárki megfelelhet. A kérdés inkább az, hogy lehet alkalmazni olyasvalakit, aki épp hogy elköltözött otthonról. Hisz ebben a korban még igyekszünk lebeszélni a lányokat arról, hogy szülőkké akarjanak válni.

Lucy megitta az italát.

– Bizonyára megkönnyebbülést jelentett számára, hogy megszabadult az őrült családjától.

– Az biztos, én is erre gondoltam. Nagy kár, hogy a frissen szerzett szabadságát nem használta ki kreatívabb módon, mint hogy egy csomó emberrel végezzen.

Lucy vigyorgott.

– Ironikus vagy, Martin.

– Te is, bébi. Ezért sem tudsz meglenni nélkülem.

Átöleltem a vállát. Hagyta.

Valaha egy pár voltunk. Azt hiszem, sosem voltam önteltebb, mint akkoriban. Nekem, Martin Bennernek sikerült elnyernem Stockholm – vagy talán egész Svédország – legszuperebb jogásznőjének, Lucia „Lucy” Millernek a kegyeit. Hát csak ennyi.

Csak ennyi volt, de ez sem tartott sokáig. Persze, az én hibámból. Mint általában, akkor is pánikba estem, és kezdtem más nőket ágyba cipelni. Egy kis részem komolyan azt gondolja, hogy nem tehettem róla. Mindenkinek megvannak a maga viselt dolgai. Van, aki böfög evés közben, más meg képtelen a monogám kapcsolatra.

– Kivel van Belle ma este?

– A bébicsősszel – vágtam rá.

– Ha már szóba került a téma, hogy az ember másra bízza a gyereke nevelését.

– Valaki olyanra, aki már kinőtt a gyerekkorból. Signe ötvenöt éves, az tökéletes kor a gyereknevelésre.

– Kamu duma, csak azért vettél fel ilyen öreg bébiszittert, nehogy megkísértsen a gondolat, hogy elkapd egy fordulóra.

Felhajtottam az italom maradékát, és úgy tettem, mintha meg se hallottam volna.

– Még egyet kérek! – szóltam oda a felszolgálónak.

– Továbbra sem szeretnéd, hogy Belle velünk jöjjön Nizzába? – kérdezte Lucy.

– Határozottan nem. Majd a nagyszüleinél lesz addig. Tökéletes megoldás.

A legtöbben, akik először látnak, nem gondolják, hogy gyerekem van. És nincs is. Legalábbis biológiai értelemben. Nincs, és nem is tervezem, hogy legyen. Belle a húgom gyereke. Azaz, már csak volt. A húgom és a férje egy repülőszerencsétlenségben vesztették életüket, több mint három éve. Belle akkor kilenc hónapos volt. Senki – beleértve magamat is – nem gondolta akkor, hogy velem fog élni. Mindenki az apai nagynéni segítségére számított. De az a nyomorult úgy vélte, nem tudna gondoskodni a fivére gyerekéről. Neki már volt két sajátja, és szerinte igazságtalan lett volna velük szemben, ha magukhoz vesznek még egy picit a családba. A férje is hasonló véleményen volt, azt állította, se idejük, se pénzük nincs rá, hogy egy újabb csecsemőt felneveljenek. A csodálatos idilljükbe nem passzolt volna egy árva gyerek. Túl kevés lett volna a hely a lakásukban meg a kocsijukban.

Lucynek igaza volt, amikor azt mondta: csak a szívükben volt túl kevés a hely.

Így Belle-t nevelőszülők vették volna magukhoz. Skövdében.

Emlékszem, hogy felment bennem a pumpa, amikor meghallottam. Azt sem tudom, hogy kerültem a gyámügyi hivatalba, de egyszer csak ott álltam.

– De hisz ezt már megbeszéltük – magyarázta az ügyintéző. – A nagynénje nem akarja magához venni Belle-t. Ahogy maga sem. Az anyai és apai nagyszülei pedig már túl idősek ehhez. Tehát valaki másra kell bízni a nevelését.

És bátorítóan rám mosolygott.

– A család már nagy gyakorlattal rendelkezik a nevelőszülőség terén. Szép nagy birtokuk van és sok háziállatuk. Ez remek környezet lesz Belle-nek a felépülésre.

Tisztán láttam magam előtt, amint Belle valami paraszttanyára kerül, ahol megtanítják kézzel fejni a teheneket. Isten őrizz, hogy így járjon!

És egyszer csak azt találtam mondani: – Meggondoltam magam. Szeretném magamhoz venni.

Aznap este sírtam. Sok év óta először. Még a húgom temetésén sem sírtam. Amikor befejeztem, bementem a dolgozószobámba, és kicipeltem onnan az összes bútort. Sárgára festettem a falakat, és újracsiszoltam a padlót. Négy nappal később Belle hozzám költözött. Életemben sosem cseréltem még pelenkát addig. Sosem melegítettem tejbepapit cumisüvegben. És sosem vettem még az ölembe ilyen apró teremtményt.

Rendszeresen rémálmaim vannak arról, hogyan ordított Belle az első időkben. Ha Lucy és az anyám nem lettek volna, biztos, hogy nem élem túl az első évet. De most, utólag úgy érzem, megérte. Néha jó érzés helyesen cselekedni.

Lucy rendelt egy pohár bort.

– Jó lesz elutazni egy kicsit – jegyezte meg.

– Szerintem is – helyeseltem.

Közelebb húztam magamhoz, és beszívtam a haja illatát.

– Tehát, mit fogsz tenni? – kérdezte.

– Mivel kapcsolatban?

– Sara Texasszal és a bátyjával.

– Hogy mit fogok tenni? Természetesen semmit. Mármint mit tehetnék? A nő meghalt. És beismerő vallomást tett, Lucy. Ez van. Vége, nincs mit töprengeni rajta.

– És az a jegy?

– Mi van vele? Az csak egy sima vonatjegy. Semmit nem bizonyít. Ráadásul nem az én feladatom kinyomozni az efféle részleteket, hanem a rendőrségé.

Lucy elhallgatott. Tudta, hogy igazam van. Már az is meglepett, hogy egyáltalán szóba hozta a dolgot.

– Mire gondolsz? – kérdeztem.

– Semmire. Csak beszélek itt hülyeségeket. Persze, hogy nem volt ártatlan. És még ha az volt is, igazad van. A rendőrség dolga megállapítani.

Megitta a borát.

Én pedig megláttam egy nőt a helyiség túlsó felében. Csinos volt, és a társaságában levő férfi láthatóan untatta. Két kézzel fogta a borospoharát. Gyűrűt nem viselt. Őt egy félórán belül sikerülne felszednem.

Lucy is odanézett.

– Elképesztő vagy, Martin!

– Nyugi, csak nézelődöm.

Majd arcon csókoltam.

– Ez csak nem baj?

Lucy zordan nézett.

– Hajtsd fel az italod! – szólt.

– Haza akarsz menni?

– Igen, és te is jössz velem. Meggondoltam magam.

3

Hát igen, a jól bevált régi trükk. Elég volt ránéznem egy másik nőre, és Lucy máris rámvetette magát. Amikor úgy egy órával később meztelenül feküdtem mellette a padlón, az ő lakásán, eltűnődtem, milyen könnyen megkaphatja az ember, amit akar. Azzal indította az estét, hogy nemet mondott, aztán mégis itt vagyunk.

Mindig ez van.

Megcsörrent a mobilom.

– Martin, ide kell jönnöd! Elárasztotta a víz a pincémet!

Vagy úgy.

Anyám mindig csak olyankor telefonál, ha meg akarja kérdezni, vigyázhat-e Belle-re, vagy ha segíteni kell neki valamiben. Ami az utóbbi kéréseket illeti, megvan rájuk a bejáratott válaszom.

– Tudod, hogy segítenék, ha tudnék, Marianne. De egyszerűen nem megy. Az egyik ügyfelemnek szüksége van rám, és nem hagyhatom pácban. Hívj ki valaki mást, én meg majd kifizetem a számlát utólag.

Mesebeszéd, hogy a pénz nem boldogít. A pénzen időt vehetünk, az időn pedig szabadságot. És a szabadság örömet okoz.

Amúgy sosem hívtam az anyámat „anyá”-nak. Marianne a neve, és semmi okom rá, hogy ne így szólítsam.

Amikor letettem a telefont, Lucy rám nézett.

– Ez nem volt valami elegáns.

– Elég késő́re jár. Haza kell mennem, hogy leváltsam a bébiszittert.

Felálltam a padlóról, és kinyújtóztam.

– Tudod, én szívesen hazamennék veled – magyarázta Lucy. – Nálad aludnék, és holnap elvinném Belle-t az oviba.

Felhúztam az alsógatyámat és a nadrágomat.

– Bébi, ez nem túl jó ötlet.

Mindketten tudtuk, miért. Hogy Belle ne lásson minket túl gyakran együtt. Mert nem akartam, hogy azt higgye, valóban egy pár vagyunk.

– Majd máskor, oké?

Lucy kiment a fürdőszobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Hallottam, ahogy kinyitja a vízcsapot. Azért, hogy ne halljam, amikor pisil. Ez kész röhej.

De ami még ennél is röhejesebb volt, az az, hogy én még mindig Sara Texasra gondoltam. Meg Bobbyra.

Öt gyilkosságot ismert be a nő. Ez az ügy nem hasonlított valami gagyi szappanoperára. Bizonyítékok voltak ellene. Sara mindenről részletesen beszámolt, napra, órára pontosan. Elmondta, hol vannak a gyilkossághoz használt fegyverek, már amelyik esetben voltak ilyenek. Máskor meg olyan részletekről adott számot, amelyeket a gyilkoson kívül senki más nem ismerhetett.

Mégis éreztem valami meghatározhatatlan viszketegséget a testemben.

Az az átkozott jegy! Csak nem jelenthet mégis valamit? Hisz nem névre szólt, semmilyen személyes adat nem szerepelt rajta.

Bobby azt állította, a húga barátnőjétől, Jennytől szerezte. Ez a Bobby is milyen egy átkozott név már? Cikis, legalábbis Svédországban. Ő és Sara. Emlékszem a fotókra az újságokban. A lány cseppet sem hasonlított a bátyjára. Ami persze nem jelent semmit. A húgom se nagyon hasonlított rám. Más volt az apánk. Az enyém fekete volt és amerikai. Ami azt illeti, épp Texasból származott. A húgom meg olyan fehér bőrű volt, mint az anyám. Az ő apja Sälenből jött, a síparadicsomból. Komolyan. Én el se hittem, hogy ott is élnek emberek.

Mosolyra fakasztott, amikor arra gondoltam, mennyire különbözőek voltunk a húgommal. Első nap, amikor oviba vittem a kis Belle-t, az óvó néniknek leesett az álluk. Tisztán látszott, bár egy szót se szóltak. Hogy lehet egy magas, fekete férfinak ilyen pici, fehér bőrű gyereke?

Sara Texas. Persze, nem Texasnak hívták, hanem Tellnek, ahogy a bátyja helyre is igazított. Az újságok nevezték el Texasnak. Mivel onnan szedte az első áldozatait. Mint valami vadász.

Felsóhajtottam. Tudtam, hogy képtelen leszek ellenállni. Le kell ülnöm, hogy végigolvassam az összes cikket, amit csak fel tudok kutatni Sara Texasról, és akár egész éjjel ébren maradok, ha kell. Hajnalban pedig a szemeimet dörzsölgetem majd, és elalszom az íróasztal mellett. A varázslat csak akkor törik meg, ha Belle felébred. Morcosan és gyűrötten viszem majd be az oviba, azután kivárom a vasárnapot, hogy felhívhassam Bobbyt, és megmondjam, mi a helyzet. Hogy a húga ügye érdekes ugyan, de nem nekem való.

Hiszen a nő meghalt.

Én pedig nem vagyok magándetektív.

És mivel épp nyár van, én pedig nyaralni készülök.

Volt azonban Bobbynak egy mondata, amitől nem tudtam ilyen könnyedén szabadulni. Sara ügyvédje nem végzett jó munkát. „Tudomása volt bizonyos dolgokról.”

Lucy kijött a fürdőszobából. Meztelen volt és gyönyörű. Nem is értettem, hogy történhetett, hogy valamikor igazán az enyém volt.

– Emlékszel még, ki volt Sara Texas védőügyvédje? – kérdeztem tőle.

Lucy nevetve kapta fel a bugyiját a padlóról.

– Tudtam, hogy nem bírsz majd nyugodni tőle.

– Nyugi, csak kíváncsi vagyok.

– Értem én. Tor Gustavsson vitte az ügyet.

Füttyentettem. Az öreg Gustavsson volt? Teljesen meg is feledkeztem róla.

– Nem mostanában ment nyugdíjba? – tudakoltam.

– De, tavaly decemberben. Közvetlenül Sara halála után – felelte Lucy. – Lemaradtál a búcsúztatásáról, mivel Belle-lel Koppenhágában voltatok azon a hétvégén.

Önkéntelenül mosolyra görbült a szám, mikor Lucy a koppenhágai utazást említette. Nagyon jól sikerült. Csak Belle meg én. Advent második hétvégéjén repültünk oda, és az

egyik part menti szállodában szálltunk meg. Akkor jöttem rá először, hogy a gyerekek idővel megváltoznak. Egyre nőnek és fejlődnek. Ostoba módon meglepődtem, hogy Belle milyen szépen evett az étteremben. Meg tudta mondani, mi az, amit szeret, és amit nem. Én bort ittam, ő üdítőt. Amikor visszasétáltunk a hotelba, a saját lábán ment. Se babakocsi, se ölben cipelés. Nem mintha nagy távolság lett volna, de büszke voltam rá. És mégis olyan elszomorító volt. Mert a húgom meghalt, amikor Belle még icipici volt. És mert én, aki a gondját viseltem, még azt sem tudtam, hogy egyedül is tud enni.

Ezek után megfogadtam magamban, hogy többet leszek jelen az életében. És be is tartottam.

A kezdetben szívmelengető érzések kezdtek fájni; kipislogtam néhány könnycseppet a szememből.

– Átkozottul unalmas rendezvény volt – mesélte Lucy. – Gustavsson tartotta a világ leghosszabb szónoklatát. A végtelenségig papolt egész pályafutása alatt véghezvitt saját hőstetteiről.

– Sara Texas esetére is kitért?

– Nem, és ez állati furcsa volt. Mert szerintem ennél fontosabb ügye nem lehetett egész életében. De talán a lány halála miatt nem ítélte szerencsésnek az esetet.

Ez igaz lehetett. Emlékszem, mennyire meglepődtem, amikor megláttam a Gustavssontól átvett idézeteket az újságban. Miért választotta Sara a város egyik legjobb ügyvédjét a védőjéül, ha végül mégiscsak úgy döntött, mindent beismer, aztán meg az ítélethozatal előtt végzett magával?

– Hívjak taxit? – kérdezte Lucy.

Beletűrtem az ingemet a nadrágomba.

Kinéztem az ablakon, és láttam, hogy esik. Hiányzik egy bőrig ázás?

– Hívj csak – feleltem.

Nem sokkal később már a taxiban ültem. Felhívtam az anyámat, és megkérdeztem tőle, mi a helyzet a beázással. A munkások már úton voltak.

4

A bébiszitter – avagy pótnagyi, ha Signe korát nézzük – a konyhában kávézott, amikor hazaértem.

– Minden rendben volt este? – érdeklődtem.

– Abszolút, semmi gond nem volt – mondta mosolyogva.

Signe végzi el azokat a dolgokat, amelyeket én mint egyedülálló és főállásban dolgozó szülő nem tudok. Én viszem a gyereket óvodába, ő pedig hazahozza. Ő vásárol, és ő főz. Ha Belle iskolás lesz, a leckét is ő csinálja majd meg vele. Takarítania és vasalnia viszont nem kell. Azt a takarítónő végzi.

Ahogy mondtam: az idő pénz, a szabadság pedig idő kérdése. És a szabadság boldoggá teszi az embert. Amikor Signe elment, belestem Belle szobájába. A hátán feküdt, nyitott szájjal. A rózsaszín takaró túl nagy volt rá, a kislány szinte eltűnt alatta. Csendben

odalopóztam és egy leheletnyivel lejjebb húztam. Így már sokkal jobb volt. Lehajoltam, és finom csókot nyomtam a homlokára.

Majd visszamentem a konyhába, és elővettem a whiskysüveget.

A nagyapám tanított meg whiskyt inni. Mindig drága és minőségi single maltot, és sosem hidegen. Jeget csak az olcsóbb blendedbe szabad tenni.

A fapadló recsegett a talpam alatt, mikor bementem a könyvtárszobába, és becsuktam magam mögött az ajtót. Nincs is jobb riasztó, mint egy régi padló. Amikor Belle már egy éve nálam lakott, megvettem a szomszéd lakását is, és egybenyitottam a sajátommal. Szükségünk volt élettérre, Belle-nek is, nekem is.

Bekapcsoltam a számítógépet, és megittam a whiskymet.

Sara Texas.

Csak utánanézek pár dolognak, aztán megyek lefeküdni. Ha Bobby magándetektívet keres, menjen valaki máshoz.

Gondolataim Tor Gustavssonra terelődtek. Az ügyvédre, aki nem végzett jó munkát. És akinek „tudomása volt bizonyos dolgokról”.

Gondoltam, ezzel fogom kezdeni. Holnap reggel felhívom ezt a Gustavssont. Aztán Bobbyt, hogy megmondjam neki, ki akarok maradni ebből.

A számítógép ventilátora halkan búgott.

Ujjaim ide-oda cikáztak a billentyűzeten.

Sara „Texas” Tell.

Vajon miféle titkokat cipelt magával a sírba?

Huszonhat év. Ennyi idős volt Sara Tell, amikor beismerte, hogy öt emberrel végzett. Három nővel és két férfival. A kriminológia történetében egyedülálló eset az övé. Miután őrizetbe vették és lecsukták, hosszú vita folyt arról, vajon sorozatgyilkos volt-e vagy sem. Ezt nem is értettem. Hát hogyne lett volna az? Sosem vitáztak volna erről, ha nem egy vonzó, fiatal nőről lett volna szó.

Mi, emberek hajlamosak vagyunk nem hinni az olyan dolgokban, amelyekre a legkevésbé sem számítunk. Sara Tell, ha nem is volt szép nő, de helyes volt. Arcvonásai olyan kisimultak, mint egy játékbabáé. Magasabb volt, mint a nők általában, majdnem 180 centi. Ha nem lett volna ennyire magas, még különösebbnek tűnt volna ez az eset, hisz még kevésbé lehetett volna megérteni, hogyan tudta véghezvinni a gyilkosságokat.

Magyarázatot sosem adott a bűncselekmények elkövetésére. Legalábbis az újságokban nem láttam ilyesmit. Már éjfél is elmúlt, és a könyvtárszobában kezdett fojtóvá válni a levegő. A whisky zavaros lett, a hátam pedig elgémberedett.

Emlékszem a rádióinterjúra, amelyben Bobby is hallott engem. Egy szenzációhajhász riporter készítette velem, aki tudni akarta, mit gondolok Sara felmentésének esélyeiről. Olykor kapok hasonló kérdéseket különféle ügyekkel kapcsolatban, s ennek az az oka, hogy életem egy igen rövid szakaszában rendőrként dolgoztam. Ráadásul az Egyesült Államokban. Sara Texas ügyét illetően azt nyilatkoztam, nagyon csekély az esély a

felmentésére, de úgy vélem, minden embernek – bármit követett is el – joga van ügyvédhez a tárgyalás ideje alatt. Arra a kérdésre pedig, hogy vajon el tudnám-e képzelni, hogy én védjem Sarát, pontosan azt feleltem, amire Bobby is emlékezett: Sara esete az ügyvédek álma, és szívesen megpróbáltam volna segíteni neki.

De vajon miben? Tettem fel magamnak a kérdést a gép előtt ülve, miközben egyik cikket a másik után olvastam a szörnyű bűntényekről, amelyeket elkövetett. Sara Texas nem olyan nőnek látszott, aki bajban van. Sőt. Mindig is úgy tűnt, képes irányítani a saját életét. A tárgyaláson készült képeken konok arcot vágott. Kihúzta magát, és vonzó volt. Valamiért fennakadtam azon, hogy szemüveget viselt. Egy szép arcú sorozatgyilkos, szemüvegben és kosztümben. Valahogy nem állt össze a kép. És nem azért, mintha előítéleteim lettek volna azzal kapcsolatban, hogy milyen típusú emberek követnek el bűncselekményt a mai világban. Sara Texas csupa ellentmondás volt. És épp emiatt érdekes. Ezért szerettem volna találkozni vele.

Már-már öntudatlanul egy toll és egy papírlap után nyúltam. Gyors mozdulatokkal lejegyeztem néhány alapvető tényt. Az első gyilkosságot huszonegy évesen követte el. Akkor egy fiatal nőt késelt meg Galvestonban, Texas államban. Egy évvel később egy férfival végzett Houstonban. Majd visszaköltözött Svédországba. Nem sokkal a harmadik gyilkosság elkövetése előtt született meg a gyermeke. A negyedikre és az ötödikre pedig a kicsi hároméves kora előtt kerített sort.

A texasi rendőrségnek csaknem öt évébe telt, mire rájöttek, hogy ő ölte meg a galvestoni nőt és a houstoni férfit. A véletlen is segítségükre volt a nyomozás során, majd Svédországtól kérték a lány kiadatását az Egyesült Államoknak. A svéd hatóságok persze nemet mondtak rá. Nem adnak ki senkit olyan országoknak, ahol az illetőt akár halálra is ítélhetik. Ellenben ők is végezhetnek nyomozást olyan esetekben is, amelyeket külföldön követtek el. Az ügyész pedig kitalálta, hogy ezt akarja tenni.

Csak ekkor jöttek rá, hogy Sara három másik emberrel is végzett. Ezek a bűncselekmények addig megoldatlanul hevertek a rendőrség asztalán, és valószínűleg ott is maradtak volna, ha nem maga Sara vallja be az elkövetésüket.

De vajon mi a jó fenéért vallotta be?

Beismert három olyan gyilkosságot, amellyel senki a világon nem gyanúsította. Ezt én képtelen voltam felfogni.

Attól eltekintve, mennyire komolytalan dolog újságcikkeket forrásként felhasználni, néhány egyéb részletet is nehezemre esett megérteni.

Ujjlenyomatokat nem találtak.

Ahogyan DNS-t sem, sem vérből, sem nyálból, sem pedig hajszálakból.

A tettes nem hagyott ott semmilyen tárgyat.

És szemtanúk sem voltak.

Ezzel szemben Sara valamennyi áldozatot ismerte, vagy legalábbis találkozott velük korábban. Ez a részlet pedig a helyzetet tekintve nagyon is ellene szólt, hiszen nem kevesebb mint öt áldozatról volt szó, akiket két különböző földrészen gyilkoltak meg, így nehéz lett volna figyelmen kívül hagyni e tényt. Ugyanakkor viszont aligha beszélhetünk

Sara öt közeli barátjáról. Egyikük a hotelban dolgozott, ahol Sara megszállt. Egy másikuk taxisofőr volt, aki őt fuvarozta. Az efféle kapcsolatokat pedig nem tekinthetjük közelinek.

Mindent összevetve egyetlen következtetést vonhatunk le: a svéd ítélőszék előtt valamennyi bűncselekmény alól felmentették volna, ha ő maga nem tesz beismerő vallomást és mutat fel bizonyítékokat.

Megcsóváltam a fejem.

Vajon miért csinál ilyet valaki? Lelkiismeret-furdalásból? Mert úgy érzi, muszáj bevallania?

De Sara sosem tanúsított megbánást. Sosem kért senkitől bocsánatot, és nem adott magyarázatot a tetteire. A fene tudja, milyen indíttatásból tette.

Akkor már tényleg fáradt voltam, viszketett a szemem. Leoltottam az olvasólámpámat, és bementem lefeküdni.

Sara Texas ügyében volt valami homályos pont.

Valami, amit nem tudtam megfejteni.

És ez átkozottul zavart.

5

Megint esett. Áfonya nagyságú esőcseppek potyogtak az égből, és tönkretették a sérómat meg az öltönyömet is.

Amint beléptem az ajtón, Lucy rám mosolygott.

– Csinos vagy – jegyezte meg, majd egy gyors csókot nyomott az arcomra. – Amúgy köszi a tegnapit.

– Én köszönöm – feleltem. – Kellemes volt, mint mindig.

Lucyvel közös ügyvédi irodánkat majdnem tíz éve alapítottuk. Mindketten viszonylag újak voltunk még a szakmában, tele kíváncsisággal. Emlékszem, úgy gondoltam rá, mint a lelki társamra. Éppoly ambiciózus volt mindenben, amibe csak belekezdett, mint most. Már az elején arról beszéltünk, milyen sikeresek leszünk majd, és hány alkalmazottunk lesz. Bár az utóbbiból nem lett semmi. Kényelmesnek találtuk, hogy ketten vagyunk, és nem akartunk magunk közé engedni senki idegent. Kivéve az asszisztensünket, Helmert.

Egyszer egy barátom megkérdezte, hogy bírom, hogy ennyire közel dolgozom egy nőhöz, akibe szerelmes vagyok. Nem értettem a kérdést. És még most sem értem. Lucy közelsége sosem volt számomra probléma. Össze is roppannék, ha egyszer csak összecsomagolna és elmenne.

– Fáradtnak tűnsz, sokáig fenn voltál?

– Á, nem – feleltem, elfojtva egy ásítást.

– Akkor mi történt? Úgy nézel ki, mint egy panda, azokkal a karikákkal a szemed körül. Ismerd be, az ágyban fekve Sara Texasról olvasgattál.

– Egyáltalán nem – feleltem szárazon. – Ülve olvastam. Amúgy nagyon érdekes dolgokat.

– El tudom képzelni – felelte Lucy. – Bájos nőszemély lehetett.

Bementem a szobámba, és még alig csuktam be magam mögött az ajtót, amikor ismét kinyílt. Helmer, az asszisztensünk lépett be rajta.

– Valami szerelő telefonált. Ellenőrizni akarta, milyen címre állítson ki számlát valami pincebeázással kapcsolatban. Megmondtam neki, hogy nincs pincénk, és megkértem, hogy a kamu számláit állítsa ki valaki másnak.

– Akkor hívja vissza, és kérjen tőle bocsánatot – közöltem. – Mert bizony van egy pincénk, ami tegnap beázott.

Helmer értetlenül nézett. Véleményem szerint kissé túl gyakran tesz így, de Lucy kedveli őt.

– Ezt most nem értem.

– Nem is kell. Csak legyen kedves, és hívja vissza. A számlát a cég címére állítsa ki.

Helmer felszívódott, és becsukta maga mögött az ajtót.

Öt percig sem tartott megtalálni Tor Gustavsson ügyvéd telefonszámát. A pasi egy élő legenda. Az ember azt gondolná, érdemtelenül kapta ezt a jelzőt, de tényleg az. Egyszer ugyanis egy nagyon sikeres cégvezetőt védett, akit a felesége meggyilkolásával vádoltak. Valóságos csoda volt, hogy Gustavssonnak sikerült felmentetnie a pasit, de két perc alatt megcsinálta az elsőfokú és a fellebbviteli bíróságon is. Ezek után mindenki vele akart dolgozni.

De ezek szerint már nyugdíjba vonult. Sara Texasé volt az utolsó komoly ügye. Azt reméltem, nem fog haragudni, ha felhívom. A morcos vénembereknél rosszabbat nem ismerek.

A telefon többször is kicsengett, de senki sem vette fel. Már épp le akartam tenni, amikor egy halk hang végül beleszólt:

– Halló.

Megköszörültem a torkom. Rossz szokásom, olyankor szoktam ezt tenni, amikor meglepődöm.

– Martin Benner vagyok – szóltam bele. – A Benner & Miller Ügyvédi Irodától hívom. Tor Gustavssont keresem.

Rövid csend támadt.

– Szörnyen sajnálom – folytatta a hang. – Tor most nem tud a telefonhoz jönni.

Egy nővel beszéltem. Ha itt állna most előttem, biztos ide tudnám hívatni vele Tort a telefonhoz.

– Ezt sajnálattal hallom – válaszoltam. – Mert egy viszonylag fontos ügyben hívom.

– Maga újságíró?

Meglepett a kérdés.

– Hogy mi? Jaj nem, dehogy. Ügyvéd vagyok, hisz mondtam már. Elnézést,

megkérdezhetem, kivel beszélek?

– Gunilla Gustavsson vagyok, Tor menye. Miről van szó?

Tétováztam. Valami azt súgta, hogy Sara Texas neve nem fog kapukat nyitni számomra.

– Egy régebbi esetről – feleltem –, amin Tor dolgozott… korábban.

A vonal túlsó végéről sóhaj hallatszott.

– Sara Texasra gondol?

Bakker!

– Be kell vallanom, igen.

– Az az ügy már az apósom idegeire megy, nem szeretném, ha felemlegetné neki.

– Esetleg felhívhatnám, ha már jobban lesz? – tudakoltam.

– Nem hinném. Értse meg, Tor súlyos agyvérzést kapott nemrég. A múlt héten pedig szívrohamot. És ha mindez még nem lett volna elég, két nappal később tüdőgyulladást is. Szó szerint minden csepp erejét össze kell szednie, hogy meggyógyulhasson. Máskülönben nem biztos, hogy túléli.

A nő hangja tiszta volt és összeszedett, de nyugtalanságot hallottam ki belőle. Nem meglepő, annak tükrében, amit elmondott.

– Hát persze – mondtam. – Jobbulást kívánok neki. Remélem, meggyógyul.

Egy kezemen meg tudom számolni, hányszor találkoztam Tor Gustavssonnal, de azért talán még emlékszik rám.

– Köszönjük – felelte a meny. – Meg fogom mondani neki, hogy kereste. Amúgy esetleg megpróbálhatná felhívni Eivort.

– Eivort?

– Az asszisztensét. Ő biztos tud válaszolni a Sara Texasszal kapcsolatos kérdéseire.

Hirtelen érdekelni kezdett a dolog.

– Hol találom meg Eivort?

– Az apósommal egy időben ment nyugdíjba. Egy kis lakásban él az Óvárosban.

Tor menye felolvasott egy telefonszámot.

– Mondja meg neki, hogy tőlem tudja. Eivor szinte olyan nekünk, mint egy családtag. Nagyon rajongott az apósomért.

Azt el tudtam képzelni. Mindig ugyanaz a lemez. Minden sikeres férfi mögött áll egy nő, aki kedvesen mosolyog rá, és szól neki, ha túl rövid nadrágot vett fel. Tor Gustavsson esetében ezt a nőt Eivornak hívták. Az enyémben még nem tudom, ki lesz az. Mindenesetre nem Lucy, az biztos.

Mielőtt felhívtam volna Eivort, még odaszóltam Belle óvodájába is. Olyan szomorú volt reggel, mikor otthagytam. Csak tudni akartam, minden rendben van-e.

– Már nincs semmi baja – felelte az óvónő, aki felvette a telefont. – Ne felejtse el, hogy

holnap uzsonnazsákot kell hozni. Kirándulni megyünk.

Kirándulás, uzsonna, nekem ez már túl sok. Rögtön ezután felhívtam a bébiszittert is.

– Belle-nek holnap ebédet is kell vinnie az iskolába.

– Úgy érti, uzsonnazsákot? És az óvodába, nem az iskolába.

– Ja igen. Össze tudna dobni valami egyszerűt ma délután?

– De Martin, ez azt jelenti, hogy az ember megken néhány szendvicset, és vesz valami innivalót.

– Úgy érti, nekem is meg kéne tudnom csinálni?

A bébiszitter hallgatott.

– Vegyen valami italt, én meg megkenem a szendvicseket – adtam meg magam.

Majd befejeztem a beszélgetést, és fontosabb dolgokra összpontosítottam, mint pár vacak szendvics.

Eivorra, Tor Gustavsson öreg asszisztensére. Vajon tud nekem segíteni?

Tudott. És ami még ennél is fontosabb, akart is. A lakásán találkoztunk. Kicsi, de varázslatos otthon volt. Mintha valamelyik heti magazinból vágták volna ki. Bizonyára szívét-lelkét beleadta, hogy ezt a néhány négyzetmétert, amelybe úgy döntött, beköltözik, minél szebbé tegye.

Bevezetett a konyhába, és leültetett egy székre egy háromszögletű asztal mellé, mely minden bizonnyal kávézóasztal lehetett.

– Feltételezem, sok dolga van, úgyhogy nem is maradok sokáig – magyaráztam.

Ez alatt persze azt értettem, hogy nekem van rengeteg tennivalóm, ami fontosabb, mint egy idegennel kávézgatni. De úgy tűnt, Eivor nem érti az efféle burkolt célzásokat.

– Addig marad, ameddig csak akar – válaszolt. – Én bármeddig ráérek.

Nem sok hasznos tulajdonságot kaptam a jóistentől, de van egy különleges adottságom: képes vagyok hatni minden nőre, kortól és társadalmi háttértől függetlenül.

Eivor nem volt kemény dió. Szépen leültem az asztalhoz, és figyelmesen hallgattam remegő hangú beszámolóját arról, milyen rossz sora volt Tor Gustavssonnak, és mennyire sajnálja őt.

– Látnia kellett volna őt munka közben – áradozott. – Esküszöm, az idő is megállt a bíróságon, mikor védőbeszédet mondott.

Csaknem rám tört a röhögőgörcs, de sikerült köhögéssel lepleznem.

– Sok jót hallottam Torról – tettem hozzá. – Az az ember maga volt a törvény lovagja.

– Még nem halt meg – helyesbített Eivor.

– Igaz, Tor maga a törvény lovagja.

Szemmel láthatólag viszonyuk volt egymással. Lehet, hogy évtizedeken át tartott. Eivor szenvedélyesen mesélt azokról az évekről, amelyeket Gustavsson mellett töltött

asszisztensként. De néhány óvatos manőver segítségével sikerült felgyorsítanom a történetmesélést, míg végül eljutottunk Tor utolsó nagy esetéig: Sara Texasig.

– Hiszen be is ismerte – mentegetőzött Eivor. – Tor próbálta észérvekkel meggyőzni, ezt biztosan tudom. De a nő elutasította. Azt akarta, hogy derüljön ki az igazság.

– És Tor kételkedett valaha abban, hogy igazat mond?

– Nem, miért is tette volna? Hisz a bizonyítékok egyértelműek voltak. Megerősítették azt, amit a lány elmondott. Mit tehetett volna Tor? Megadta neki a szükséges támogatást, és gondoskodott arról, hogy ne szenvedjen feleslegesen az előzetesben töltött idő alatt. Aztán… történt, ami történt.

– A lány öngyilkos lett.

Eivor lassan bólintott.

– Így volt. Tort annyira elkeserítette, amikor megtudta a hírt. De nem az ő hibája volt. Ahogy ezt számtalanszor meg is mondtam neki.

Az egyik sarokban egy régi ingaóra ketyegett. Az eső verte az ablaküveget, én meg arra gondoltam, mi a fenét csinálok itt. Együtt kávézgatok egy locsogó öregasszonnyal. Mégis mire számítottam, mit fogok megtudni tőle? Valami falrengető igazságot, amit ő és Gustavsson hónapokon át eltitkoltak?

Kísértetekre vadásztam.

Csak mert egy magát Bobby T.-nek nevező idióta becsámpázott az irodámba, és patáliát csapott.

– Van tudomása róla, hogy Tor tartotta-e a kapcsolatot Sara Tell bátyjával?

Eivor össszerándult.

– Bobbyra gondol? Ó, igen. Tudja, nagyon haragudott Torra. Ordibálva és káromkodva ment be az irodájába.

– Miért?

– Mert a fejébe vette, hogy a húga ártatlan.

– És volt rá bizonyítéka?

– Emlékszem, hogy egyszer bejött hozzánk, és egy menetjegyet lobogtatott a kezében. De Tor nem akarta végighallgatni az ostoba fecsegését. És Sara sem. Megtiltotta Tornak, hogy szóba álljon a bátyjával, és Bobby ezek után nem is jött többé az irodánkba.

Ez érdekesnek tűnt. Sara tehát lerázta a bátyját, amikor az megpróbált segíteni neki.

– Mit gondol, miért volt olyan fontos Sarának, hogy elítéljék a gyilkosságokért? – kérdeztem.

– A lelki békéje miatt – vágta rá Eivor csillogó szemmel.

A kávéscsészéjével babrált.

– Hisz mindannyian vágyunk a lelki békére.

Lelki béke. Talán ez volt a legnagyobb marhaság, amit életemben hallottam.

A konyha hirtelen olyan hűvösnek és ridegnek tűnt. A kávénak lóhúgyíze volt, én meg visszavágytam az irodámba. Talán lesz még okom rá, hogy újra felkeressem Eivort, de ezúttal láthatólag semmire sem jutottam vele.

– Köszönöm, hogy időt szakított rám – szólaltam meg, belehelyezve csészémet az apró mosogatótálcába.

– Én köszönöm – felelte Eivor. – Örülök, hogy eljött.

Mintha legalábbis az ő kedvéért mentem volna.

Kikísért az előszobába, és nézte, ahogy felveszem a cipőmet. Véget kellene már vetnünk ennek a hülye svéd szokásnak, amellyel rákényszerítjük egymást, hogy egy szál zokniban flangáljunk a lakásban. Ez annyira megalázó.

– Amúgy van pár dolog a padláson, ami talán érdekelheti magát – jutott eszébe Eivornak.

Kérdőn néztem rá.

– Mármint a Sara Texas-üggyel kapcsolatban – magyarázta. – Csak egy doboznyi. Meg akarja nézni?

Tétováztam. Vajon tényleg hajlandó lennék még több időt fecsérelni erre a döglött ügyre?

De fene bánja, ha már beleástam a szarba, akár végig is csinálhatom!

– Szívesen megnézném – feleltem.

S mintegy válaszképpen megdördült az ég a ház felett.

– Felmegyek a padlásra, és gyorsan lehozom a cuccokat – mondta Eivor, és magára vett egy köntöst. – Várjon meg itt.

Amíg fent volt, én megválaszoltam néhány e-mailt. Kellemetlenül éreztem magam egyedül a nő lakásában.

De hamarosan visszatért.

– Na, lássuk csak!

Lihegve tette le a dobozt a földre, és mellé guggolt. Látszott rajta, hogy jó pár lépcsőfokot megmászott.

Kissé reszkető kézzel nyitotta ki a kartondobozt.

Én a háta mögött álltam, és átlestem a válla fölött.

Papírlapokat láttam, dossziékat és valami naplófélének látszó könyveket.

Túl sok minden volt ahhoz, hogy ott helyben átnézhessem.

– Szeretném magammal vinni a dobozt – jelentettem ki határozottan.

A nő felegyenesedett.

– Inkább ne – felelte.

– Ennyi anyag alapján nem tudok itt és most hitelesen ítélni – feleltem, majd tekintélyesen hozzátettem: – Mi kifogása van az ellen, hogy magammal vigyem? Csak nem valami titok lapul benne, amiről a rendőrségnek nincs tudomása?

Eivor elsápadt.

– Természetesen nem.

– Ez esetben – hajoltam le, hogy felvegyem a dobozt –, egy kicsit kölcsönkérem.

6

– Nos, Sherlock, mit kezdjünk mindezzel? – térdelt le Lucy a kartondoboz mellé.

– Fogalmam sincs. Majd holnap átnézzük. Most egy másik ügyféllel van találkozóm, azután elhozom Belle-t az oviból.

Néha én magam szoktam elhozni. Vagy azért, hogy rossz lelkiismeretemet csillapítsam, vagy hogy valamilyen ürügyet találjak, ha le akarok lépni az irodából. Néha pedig egyszerűen azért, mert hiányzik nekem. Ezen a napon épp a munkából szerettem volna elszabadulni.

– Egy másik ügyféllel? – kérdezett vissza Lucy, rám sem nézve. – Tehát jelenleg több ügyfeled is van?

Megtorpantam.

Nem, nem volt. Egyetlen ügyfelem volt, őt akartam meglátogatni az előzetesben. Vagy máris komolyan kezdtem mérlegelni, hogy elvállalom Sara Texas ügyét?

Abban azonban biztos voltam, hogy hátra van még a feketeleves. Mégsem tudtam szabadulni tőle. Az átlagember azt hiszi, hogy nekünk, ügyvédeknek izgalmas a munkánk, és állandóan túlteng bennünk az adrenalin. Pedig korántsem így van. Az érdekes ügyek ritkák. A rendkívüliek pedig annyira, hogy általában csak akkor hallunk róluk, amikor valaki más már megkapta őket. Tehát vártam Bobby látogatását. Akár akartam, akár nem.

– Majd holnap beszélünk – mondtam Lucynek.

Próbáltam megfeledkezni az Eivortól kapott dobozról. Minden olyan gyorsan történt. Istentelenül gyorsan. Egyetlen dologra kellett összpontosítanom: arra az ügyfelemre, aki előzetesben csücsült.

– Találkozunk ma este? – tudakolta Lucy.

Ez szokatlan volt. Általában sosem találkoztunk két egymást követő este. Attól csak összezavarodtunk volna. Ha két randi közt valamelyikünk begerjed, hát lefekszik valaki mással.

– Nem – feleltem. – Dolgoznom kell.

Hazugság volt, és ezt Lucy is tudta. De nem akartam randizni vele. Hamarosan elutazunk együtt Nizzába, ennyi legyen elég. Egyszer az anyám, Marianne megkért, hogy magyarázzam el neki a Lucyvel való kapcsolatomat. Nem sikerült. Olyan, amilyen. Marianne hangot adott a Lucy iránti sajnálatának. Ez feldühített. Sajnálni Lucyt annyit jelent, mint alábecsülni. Ilyesmit pedig én sosem tettem.

Az irodából kocsival mentem a fogdába. Az út kevesebb mint ezerötszáz méter, de pocsék idő volt. A Sankt Eriksbrónál volt az irodánk, az egyik magas toronyban. Gyönyörű kilátással, magas bérleti díjjal.

Akkoriban egy saját Porsche 911-essel közlekedtem. Mert az tetszett, és mert megengedhettem magamnak.

– Gyorsabban! – biztatott időnként Belle, amikor együtt kocsikáztunk.

Tudta, milyen gyors az autó, és imádta, amikor gázt adtam. Belle-nek jó sora lesz, tudja, mi az élet sava-borsa.

Gyorsan beálltam a kocsival a Bergsgatanra, és berohantam a fogdába, mint aki épp szökésben van.

Az őr a képembe vigyorgott.

– Egész úton futva jött?

– Tollas a hátam? – kérdeztem vissza.

Az őr megint vigyorgott, majd beengedett abba a helyiségbe, ahol az ügyfelem már várt rám.

– Egész nap magát várta – tette hozzá az őr.

– Nagyszerű – feleltem, megpróbálva lesöpörni a vizet a vállamról.

A hátam mögött bezáródott az ajtó.

Ügyfelem láthatóan megkönnyebbült, amint meglátott. Kezet fogtunk, majd leültünk.

Kezdetben úgy állapodtunk meg Lucyvel, hogy ő veszi kezelésbe ezt a csirkefogót, de aztán arra az elhatározásra jutottunk, hogy számomra testhezállóbb a feladat. Egy büntetlen előéletű srác volt, aki beismerte, hogy bántalmazott egy másik srácot alig egy hete a Kungsgatanon. Súlyosan. Ügyfelem egyedül azt tudta felhozni a mentségére, hogy részeg volt.

Mindezt a srác előző ügyvédjétől tudtam meg. Általában nem szeretem, ha átpasszolják nekem a labdát, de ebben az esetben kivételt tettem. Az előző ügyvéd ugyanis egy jó barátom, és az ügyet magánjellegű okokból kellett átadnia. A tinédzser lánya öngyilkosságot kísérelt meg, ő pedig szabadságot vett ki, hogy – a saját szavaival élve – „újra összerázódjanak”. Rémes történet. Rettegek a naptól, amikor Belle felnőtt emberré válik, felnőtt problémákkal. Olyanokkal, amelyeket nem úszhatok meg.

– Ismerem a történetét – mondtam. – De azért mondja el maga is.

És a fiú beszélni kezdett. Könnyedén, mintha már régóta várt volna arra, hogy megoszthassa valakivel, mit művelt.

Egy kocsmában voltak néhány cimborájával. Megünnepelték az érettségi utáni első nyarat és azt, hogy mindannyiuknak sikerült munkát találniuk. Kliensem egy parkettázóhoz szegődött el tanulónak. Valósággal ragyogott, amikor arról beszélt, hogy egy ilyen munka miféle lehetőségeket rejt magában.

– Gondolja el, mennyit lehet ezzel keresni! Idővel saját céget is alapíthatnék!

– És mindebből most mi lesz? – érveltem. – Bevarrják a börtönbe testi sértésért, hiszen beismerő vallomást tett, és szemtanúk is voltak.

A srác lehiggadt.

– Persze, ebből így nem lesz semmi se.

Nyelt egy nagyot, és az egyik körmét kezdte piszkálni.

– Gondolja, hogy lecsuknak?

Alig hallhatóan suttogott.

Egyszerűen halálra volt rémülve.

Sokszor láttam már ilyet azelőtt. A legkeményebb bűnözőpalántákról is lehullik az álarc. Amint szóba kerül a szabadságvesztés, sírva fakadnak.

De ez a srác valahogy más volt. Ráadásul nagyon más.

Valami nem stimmelt a történettel.

– Mesélje el újra! – biztattam. – Kijöttek a kocsmából a barátaival együtt. Maga részeg volt. Aztán felbukkant egy idegesítő tag, akiről úgy érezte, le kell ütnie.

Kliensem elsápadt.

– Nem csak idegesítő volt. Provokált minket.

– Mivel?

– Mondott dolgokat.

– Miféle dolgokat?

– Arra nem emlékszem.

– Erre nem emlékszik, de arra igen, hogy leütötte őt?

– Igen.

Megint suttogott.

– Rendben. Mondja el, hogy ütötte meg.

– Ököllel. Az arcát. A halántékát. Aztán hanyatt esett, és beverte a fejét.

Ez volt a rohadt az ügyben. Hogy a srác elesett, és beverte a fejét. Azóta is kórházban feküdt, és próbálta megtanulni, hogyan éljen együtt az epilepsziával. Egyetlen érintett számára sem volt kellemes történet.

A kapott papírokra néztem.

– Négy szemtanúja volt az esetnek – jelentettem ki. – Ha az áldozatot is beleszámoljuk, öt, de az ő sérülései emlékezetvesztéssel jártak. Az első szemtanú egy öregember, aki rosszul lát, és azt állította: aki leütötte az áldozatot, piros dzsekit viselt. Maga pedig nem viselt ilyet. A kettes és hármas számú tanú a maga cimborája. Mindketten azt állítják, semmire sem emlékeznek a történtekből. Sem az elhangzottakra, sem arra, hogy maga ütött. A negyedik tanú pedig…

Ügyfelem fészkelődni kezdett.

– Jól érzi magát? – érdeklődtem, bár hülye kérdés volt.

– Rendben vagyok.

– Jó, akkor folytatom. Szóval a negyedik tanú is a maga cimborája, Rasmus, és ő, a többiektől eltérően jól emlékszik arra, amit látott és hallott. A története pedig pontosan egyezik a magáéval.

Letettem a papírköteget.

– Bizonyára nagyon közeli barátja lehet – jegyeztem meg iróniától csöpögő hangon. – Olyan, akire számíthat, tűzön-vízen át. Még abban is segít magának, hogy elítéljék egy súlyos bűncselekményért, amelynek a jövőjére nézve meghatározó következményei lesznek. Nagyszerű srác.

Félrebiccentettem a fejem, és megláttam a könnycseppeket ügyfelem szemében.

– Rajta – biztattam. – Mondja el, hogy történt!

De még mielőtt belekezdhetett volna, közbe is vágtam.

– Vagy tudja, mit? Le van ejtve a történet. Azt mondja meg, miért hazudott!

Már szóra nyitotta a száját, amikor ismét félbeszakítottam.

– És ne mondja, hogy nem hazudott, mert tudom, hogy igen! Mégpedig rosszul.

Kliensem fáradtnak tűnt. Sokáig csendben ült, mielőtt megszólalt volna. Amikor végre kinyitotta a száját, azt hittem, győztem. El fogja mondani az igazat. De nem azt tette.

– Nem hazudok – jelentette ki.

És mintha kihúzta volna magát, miközben e hamis szavakat mormolta.

– Nem hazudok – ismételte meg, ezúttal hangosabban. – Én ütöttem le azt a srácot. De nem akartam, hogy ennyire megsérüljön.

Csend telepedett a szobára.

– Akkor nem tudom, hogyan segíthetnék magának – tártam szét a karomat.

A fiú dacosan nézett rám.

– Nem számít. Ha már én tettem, kapjam meg érte a büntetésemet.

Pislogni kezdett, és még mielőtt lesütötte volna a szemét, megláttam benne a félelmet.

De nem azt a fajta félelmet, amire számítottam. Nem azt, ami azokból az emberekből sugárzik, akik az eljövendő büntetéstől tartanak. Ez más volt. Olyasvalaki félelme, akinek semmi köze nem volt ahhoz a verekedéshez.

Lassanként összepakoltam a cuccaimat.

– Majd visszajövök – közöltem vele.

A srác még akkor is csendben ült a teremben, amikor elmentem.

De a szemében tükröződő félelemtől nem bírtam szabadulni.

Mintha azt suttogta volna: Segíts!

7

Megígértem Bobbynak, hogy legkésőbb azon a héten vasárnap este jelentkezem. Nem tudom, miért pont vasárnap estét mondtam, mert olyankor egyébként nemigen szoktam dolgozni.

Mindegy. Döntenem kellett.

Pénteken, amint befejeztem a munkát, hónom alá vettem az Eivortól kapott dobozt, és hazamentem.

– Hétvégén is dolgozol? – érdeklődött Lucy, amikor látta, hogy a dobozzal indulok haza.

– Aha, nem volt időm megcsinálni a héten, amit elterveztem.

És így is volt. Ügyfelem, aki magára vállalt egy testi sértést, amit nem ő követett el, abban biztos voltam, elvette minden időmet. Hiába bogarásztam végig az összes rendelkezésemre álló anyagot, hogy magyarázatot találjak a viselkedésére. A srác egy valóságos talány, de majd csak meggondolja magát. És reméltem, hogy ez mihamarabb bekövetkezik.

Eivor dobozát szándékosan kerülgettem. Olyan könnyen elragadtatom magam! Hajlamos vagyok gondolkodás nélkül, hirtelen cselekedni. Ezt pedig nem teheti meg az ember, ha komolyan veszi a munkáját. Ezért nem nyúltam hozzá. Távolságot akartam tartani az egész ügytől. De azóta eltelt néhány nap, és én még mindig éreztem azt a feszültséget a testemben. Sara Texas ügyében van valami, amiben érdemes tovább vájkálni. Például ott az a vonatjegy. A kérdés csak az, milyen okból pazaroljak időt a dologra. Bobby aligha fogja megfizetni a szolgálataimat, az államtól pedig végképp nem remélhetek ellenszolgáltatást.

– Azért felhívhatsz, ha van valami programjavaslatod – vetette fel Lucy.

– Úgy lesz, bébi.

Már megint esett. Ez a rohadt időjárás! Már a nizzai utazás gondolata sem nyújtott vigaszt számomra. Kezdtem ideges és figyelmetlen lenni a Sara Texas-ügy miatt. Ez így nem mehet tovább!

Belle felvisított örömében, amikor meglátott.

Mennyi szeretetet képes adni egy ilyen kis ember! Adni és ugyanakkor követelni is. Egész teste majd kicsattant az örömtől, amint a nyakamba csimpaszkodott és a lábaival kalimpált, hogy átölelhesse velük a derekamat.

– Péntek van! – trillázta. – Pééntek!

Nagyon gyorsan megszabadultunk Signétől. Ahogy elment, felhangosítottuk a zenét, és lazítottunk egyet vacsora előtt. Én megittam egy whiskyt, Belle pedig a babájával játszott. Belle olyan, mint a többi négyéves, nem ért a semmittevéshez. De majd dolgozunk rajta. Fontos, hogy az ember le tudjon ereszteni. Belle anyjának is elég pocsékul ment ez. Azt hitte, kifizetődő, ha az ember kőkeményen dolgozik, és sohasem pihen. Úgy tűnik, sok nő él ebben a tévhitben. Pont ezért jobbak náluk a magamfajta férfiak, akik tudják, a legjobb

stratégia a nyugalom, hogy aztán, ha olykor lehetőség nyílik rá, hogy az ember megváltoztassa az életét, kitörhessen a pokolból.

Szeretném, ha ezt Belle is megértené. Nem akarom, hogy olyan ember legyen, akinél még én is jobb vagyok.

– Hol tízóraizzunk vasárnap? – kérdeztem.

A gyerekeknek szükségük van a bevett szokásokra. Persze, a felnőtteknek is, de a kicsiknek még inkább. Tehát amikor Belle beköltözött hozzám, kialakítottam pár ilyet. Az egyik első ilyen, ami mellett elköteleztem magam, az volt, hogy minden vasárnap valami jó helyen tízóraizunk. Már kisbaba korában is így csináltuk. Én válogatós vagyok, és idővel Belle is az lett. Így a következő szokásunk azután alakult ki, hogy Belle beszélni kezdett. Már péntek este meg szoktuk beszélni, hová menjünk vasárnap. Ami pedig elvezetett a harmadik szokásunkhoz: Belle-lel mindig együtt lazítunk pénteken. Szombaton aztán külön utakon járunk. Én a barátaimmal, Belle pedig a nagyszüleivel, vagy – végső esetben – a bébiszitterrel.

Legalábbis ezek voltak a szokásaink, mielőtt minden tönkrement volna.

Egy szó, mint száz, Belle annyira az ölében ülő babájára koncentrált, hogy először meg se hallotta, amikor szóltam hozzá. Ezért megismételtem a kérdést.

– Csak Bernshez ne! – nyilatkozta.

Egyetértettem vele. A Berns, az a rablótanya, vagy húsz éve lehetett menő hely. Most már egyáltalán nem az. Az olyan modern, ízléstudatos emberek számára, mint Belle meg én, az efféle dolgok fontosak.

– Esetleg a Grand Hôtelbe? – javasoltam.

– Vagy a Hagába, akkor sétálhatnánk a parkban! – mondta Belle.

Az utolsó mondatnál már egészen felragyogott. Melegség töltötte el a szívemet. Látszott rajta, mennyire lelkesíti saját kitűnő ötlete, és ez tetszett nekem. Mintha saját leleményességét ünnepelné.

– A Haga Forum remek ötlet – helyeseltem. – Most pedig főzöm a vacsorát.

Majd whiskymmel a kezemben kimentem a konyhába.

Belle utánam jött a babáját fogva.

– Mi van ebben a dobozban? – érdeklődött a magammal hozott kartondobozra mutatva.

– Semmi különös – feleltem.

Csak azután akartam kinyitni, hogy Belle már elaludt. Nem hiszek benne, hogy a kisgyerekek számára meg kell édesíteni a világot, de vannak határok, mekkora nyomorúságot oszthat megvelük az ember. Belle békén hagyta a dobozt, és odahúzott egy széket a tűzhely mellé. Szereti nézni, ahogy én vagy Signe főzünk.

– Marhaszelet lesz sült krumplival – jelentettem ki. – A vásárcsarnokban vettem a húst. Nem rossz, mi?

Belle megbabonázva mosolygott. Korán megtanulta, hogy a húst nem szabad jól átsütni,

és hogy a porból készült öntetnek borzalmas íze van.

– Lucy is átjön? – érdeklődött ezután.

Megdermedtem.

– Majd talán vasárnap. Vagy holnap.

– Ő is velünk tízóraizik?

Komoly képet vágtam.

– Belle, mindig kettesben szoktunk tízóraizni. Most is így lesz.

Belle bólintott, és ő is elkomorult.

– Csak te meg én – jelentette ki, és megfogta a karomat.

Amikor felébredtem, hason feküdtem egy túlságosan kis méretű ágyban. Belle ágyában, természetesen. Ez az esti mesemondás átkozottul ostoba találmány. Nem szülőbarát. Mindig rosszul végződik. Ezúttal egy fél mesét sikerült elolvasnom, mielőtt belealudtam volna. Most pedig már éjfél is elmúlt, és a fene tudja, mikor tudok újra elaludni.

Óvatosan lekászálódtam az ágyról. Sikerült anélkül, hogy Belle-t felébresztettem volna. Valamit motyogott álmában, és megigazítottam a takaróját, majd kimentem a szobájából.

Gyengének és magányosnak éreztem magam. Ez elő szokott fordulni éjjelente. Talán fel kellene hívnom Lucyt?

Nem, jobb, ha nem teszem. Mindkettőnk érdekében.

Kimentem a konyhába, és felkapcsoltam a mennyezeti lámpát. A tányérok még az asztalon sorakoztak. Az étel beleszáradt a porcelánba, a szemét pedig bűzlött. Végigsimítottam a hajamon. Ez még ráért, akkor képtelen voltam rendet rakni.

Épp le akartam kapcsolni a villanyt, amikor megakadt a szemem a papírdobozon.

Eivor kincsesládáján.

Hát, miért is ne? Ki mondta, hogy meg kell várnom a napfelkeltét, hogy megnézhessem, mi lapul a dobozban?

Gyorsan lekapkodtam az étkészletet a konyhaasztalról, és feltettem a helyére a dobozt. Mindössze néhány kilót nyomott. Ha csak rágondoltam, mit rejthetett bele Eivor, nevethetnékem támadt. Biztos mérhetetlenül hiányzik neki a régi élete és a munkája. Máskülönben miért gyűjtögetne régi vackokat a padlásán?

A doboz tetején egy félig megpakolt dosszié hevert.

„Töredékek” – ezt írta valaki egy cetlire a mappa elejére.

Aggódni kezdtem. Töredékek? Reméltem, hogy nem valami rendőrségi anyag, amit Eivor kicsempészett. Mert ha igen, én ebben nem akartam részt venni.

A dosszié egy csomó papírlapot tartalmazott, melyekre kézírással jegyzeteltek. Sóhajtva kezdtem el olvasni. Időbe telik majd végigrágni magam rajta, és megérteni mindent, ami benne áll.

„Sara megmutatta, mekkora volt az a golfütő, amellyel a houstoni férfit agyonütötte. Azt

nem tudta pontosan megmondani, milyen típusú vagy márkájú ütő volt.”

Egy elbűvölő kis részlet. Azt állították, hogy második áldozatát Sara öntudatlanra verte egy golfütővel, majd betörte vele a fejét. Ujjlenyomatokat nem találtak az ütőn. Letörölték őket.

Tovább olvastam:

„Azután visszatette az ütőt a golftáskába. Megj.: feltehetőleg egy Ping márkájú, 3-as ütő volt. Az áldozat saját tulajdona. Huzat nem volt rajta. Sara állítása szerint nem emlékszik rá, hogy eltávolította volna, ám a technikai vizsgálat kimutatta, hogy így történt. De miért nem akarja elárulni, hová tette?”

Nyugtalanul tettem félre a dossziét.

Az efféle részletek, mint hogy vajon az ütő fejéről eltávolították-e a huzatot, tipikusan olyan ellenőrizhető adatok, amelyekre annak, aki beismert egy gyilkosságot, emlékeznie kell. De Sara ezek szerint azt állította, nem emlékszik rá. Ez nem stimmelt. Nagyon nem.

A doboz mélyén egy csomag emlékeztető cédulát találtam, amelyeket egy gemkapocs tartott össze. De vajon mi a fenéért tette el őket Eivor?

„Uzsonnára sütit venni” – állt a legfelsőn.

„Rózsát venni Märitnek.” – egy másikon.

Märit Tor Gustavsson felesége volt. Szóval a férfi megkérte a titkárnőjét, aki egyben a szeretője is volt, hogy vegyen virágot a feleségének. Bájos.

De csak az utolsó lapnál jutott eszembe valami.

„Felhívni Stiller seriffet, Houstonban. Ki lehet Jenny barátja?”

A homlokomat ráncoltam. Jenny nevével nem találkoztam az általam olvasott újságcikkekben. Mégis ismerősnek tűnt.

A vonatjegy.

Bobby azt mondta, a vonatjegyet Sara barátnőjétől, Jennytől kapta. Lehet, hogy ez ugyanaz a Jenny. És akkor vajon miért érdeklődött Gustavsson a lány barátja iránt?

Az nyilvánvalóvá vált, hogy Eivorral kénytelen leszek újból beszélni.

Kíváncsian kotorásztam tovább a dobozban. Megmarkoltam egy kemény borítójú jegyzetfüzetet. Valaki egy gumigyűrűvel összefogta a füzetet, és egy cetlire ezt írta: *„Sara naplója?”* kíváncsian vettem le a gumit, és kinyitottam a könyvecskét. De miért volt Eivornál Sara naplója? A rendőrségnél kellene lennie.

Bárki is írta, velősen fogalmazott. Minden dátum mellett csak néhány mondat állt benne. A bejegyzéseknél sok esetben nem is szerepelt konkrét dátum. A napló írója a legtöbb héten mindössze két vagy három napon jegyzetelt. Volt egy listám arról, mely napokon történtek az egyes gyilkosságok. Ezek közül egyik sem szerepelt a naplóban.

A konyhaasztalra tettem a naplót, és ismét kinyitottam.

Újból elolvastam Gustavsson jegyzeteit.

De minél többször olvastam el, annál idegesebb lettem. Mert egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy Gustavsson több zavaros részletet is talált a Sara által elmondottakban, mégsem ment utána egyiknek sem. Az eltűnt golfütőhuzat csak egy volt a sok közül. Vajon mi lett vívódásainak eredménye? Felvetette őket az ügyésznek? Vagy esetleg Eivornak?

Éreztem, hogy egyre érik bennem az elhatározás, ahogy ott álltam a mappával a kezemben. Bobbynak feltehetőleg igaza volt. A húga ügyvédje nem végzett jó munkát. És tényleg „tudomása volt bizonyos dolgokról”.

Eltökélten visszapakoltam mindent a dobozba, és bevittem magammal a szobámba. Tudtam, nem bírom majd megállni, hogy a naplóhoz ne nyúljak. Addig fogom olvasni, míg el nem alszom rajta.

Így a szombati szabad program helyett dolgozni fogok. Mert ahogy mondtam, döntést kell hoznom.

De vajon komolyan gondoltam, hogy egy halott ügyfelet fogok védeni?

8

Szombat reggel hanyatt fekve, Sara Texas naplójával a mellkasomon ébredtem. Belle csendben állt az ágyam mellett. Olykor ezt csinálja, amikor felébred. Beoson hozzám, és csak áll és bámul, amíg ki nem nyitom a szemem. Ez kimondottan kellemetlen, sosem fogom megszokni.

– Éhes vagyok – jelentette ki.

– Neked is jó reggelt – feleltem, letéve a kis könyvet.

Abban a pillanatban, amikor megérintettem a napló kemény fedelét, visszanyertem az erőmet. Egy csomó érdekes dolgot olvastam benne, mielőtt elaludtam volna. Hihetetlennek tűnt, hogy a rendőrség minderre nem figyelt fel.

– Meztelen gólya – jegyezte meg Belle, amikor kiszálltam az ágyból.

– Te is az szoktál lenni – feleseltem.

– De rajtam van pizsama.

És megráncigálta a pizsamafelsőjét.

– Ne csináld ezt, kinyúlik!

Belle megvonta a vállát.

– Úgyis belenövök – felelte.

Magamra kapkodtam a ruháimat, és kisurrantam a konyhába.

– Fúj – fintorgott Belle, amikor meglátta az előző napi szennyes edényeket.

Egyetértettem. Így a tévé előtt ülve reggeliztünk. Belle valamilyen mesét nézett, miközben én Sara naplójának utolsó oldalait olvasgattam. Már ha az egyáltalán Sara naplója volt. Ez volt az egyik olyan dolog, amit aznap akartam kideríteni.

– Akkor öltözzünk fel, és induljunk! Ma sajnos dolgoznom kell egy kicsit.

– És én addig hol leszek? – tudakolta Belle.

Rámosolyogtam.

– A nagymamánál.

És egy órán belül ott is voltunk.

– Mi ez a hang? – kérdezte, mikor az anyám lakásának előszobájában álltunk.

Belegondolva, hogy Belle most már az én gyerekem, és nem a húgomé, azon töprengtem, nem kellene-e Marianne-t nagyinak szólítania. De ez minden bizonnyal inkább csak összezavarná, mintsem megkönnyítené a helyzetét.

– A ventilátor a pincében, szívem – felelte Marianne. – Tudod, a napokban annyira beázott, hogy ide kellett hívni pár ügyes fiút, akik felszedték a padlót. Most beállítottak egy ventilátort a szobába, hogy felszáradjon.

– De a lakásbiztosítás fedezi, nem? – kérdeztem, és eszembe jutott a számla, ami miatt telefonáltak.

– Valószínűleg – felelte Marianne. – Úgy értem, persze.

Majd segített Belle-nek levenni a kabátját.

– Mit csinálunk ma? – tudakolta a kislány.

– Úgy gondoltam, süthetnénk valamit – felelte Marianne.

Biztos jót tesz Belle-nek, hogy néha a nagymamájával lehet. Én például sosem szoktam sütni. És a bébiszitter sem. Lucy sütésnek nevezte, amikor gofrit csinált, de ezt nem vettem be. Amúgy Belle sem.

– Mikor jössz érte? – tudakolta Marianne.

– Öt körül – feleltem.

Így bőven lesz időm, hogy elvégezzem, amit elterveztem.

– Itt vacsoráztok? – érdeklődött Marianne.

Ezen nem is gondolkodtam. Maximum az futott át az agyamon, hogy esetleg Lucyt meghívjuk magunkhoz Belle-lel, de senki mást.

– Nem hinném, hogy menni fog – közöltem.

Marianne csalódottnak tűnt.

– Túlságosan ritkán találkozunk, Martin.

Én ezzel nem értettem egyet.

– Köszönöm, hogy vigyázol Belle-re – feleltem, és kiléptem a házból.

Amikor beültem a kocsiba, láttam, hogy Belle és Marianne ott áll az ablakban, és néznek utánam. De csak Belle integetett, amikor beindítottam a motort, és elhajtottam.

Amint azt sejtettem, nem volt nehéz egy újabb találkozót összehozni Eivorral. Utalást tettem rá, hogy a doboz tartalma újabb kérdéseket vetett fel bennem, s ő máris beleegyezett, hogy ismét fogadjon.

– Magával hozta a dobozt? – tudakolta.

– Egy darabig még szükségem lesz rá – feleltem.

Látszott, hogy nem ezt a választ várta, de hát van ez így néha.

– Annyira másképp fest ma – jegyezte meg, amikor ajtót nyitott.

Zöld piképólómra és barna nadrágomra célzott. Teljesen igaz, előző találkozásunk alkalmával nem ezeket viseltem.

– Ma szombat van – magyaráztam. – A szabadnapomon így szoktam kinézni.

Ismét az apró konyhaasztalhoz ültünk.

Rögtön a tárgyra tértem, nem akartam az időt fecsérelni.

– A múltkor azt kérdeztem öntől, megfordult-e a fejében valaha, hogy Sara Tell ártatlan. Ön pedig nemmel felelt a kérdésemre.

Eivor elkomorult.

– Hát persze.

– Hát persze – ismételtem meg. – És mégis, a dobozban, amit magától kaptam, volt egy dosszié „Töredékek” felirattal. Ha elolvassuk Gustavsson benne található jegyzeteit, láthatjuk, hogy a Sara által elmondottak több ízben elgondolkodtatták. Bizonyos dolgokról a nőnek tudnia kellett, mégsem tudott elszámolni velük. Például, hogy hová lett a houstoni gyilkossághoz használt golfütő huzata.

Efféle beszédes csend olyankor szokott beállni, amikor az ember beszélgetőpartnerének semmi értelmes mondanivaló nem jut eszébe. Eivor sokat gondolkodott azon, mit feleljen. Egy részem sajnálta is őt ezért, de csak egy kicsit. Nem az ő dolga volt, hogy fedezze Gustavsson tevékenységét. Ha úgy tartja kedve, el is küldhetett volna melegebb éghajlatra. Mégsem tette, mert túlságosan hűséges volt egykori főnökéhez.

– Nem tudtam, hogy az a dosszié is a dobozban van – felelte. – Ostobaság volt benne hagyni. Persze, amit Sara elmondott, nem volt mindig kielégítően részletes. De azért épp elég volt. Végül is ki emlékszik bizonyos események minden apró részletére évekkel később?

Ez nyilván igaz volt, de most nem valami hétköznapi eseményekről beszéltünk, hanem egy sor előre megfontolt gyilkosságról. És úgy éreztem, ilyen helyzetben az ember memóriájának másképp kell működnie.

– Egy jegyzetfüzet is lapult a dobozban, amire maga vagy valaki más azt írta: „Sara naplója?” Ez hogy került magához?

– Sara egyik barátnőjétől. Vagy Bobbytól, és ő kapta a barátnőtől.

– Jennytől?

Eivor arca felderült.

– Ismeri őt?

Megráztam a fejem.

– Csak találgattam. Mivel szerepelt egy Jenny nevű nő a nyomozati anyagban. Aki

pedig állította, hogy a birtokában van egy vonatjegy, amely bizonyítja, hogy Sara nem ölhette meg a galvestoni nőt.

Eivor arca semmit nem árult el a gondolataiból. Jómagam pedig azon töprengtem, vajon Bobby miért nem említette nekem a naplót.

– Tehát Jenny egy naplót és egy vonatjegyet is adott Bobbynak – jelentettem ki óvatosan. – Önök milyen véleményt alkottak erről a két tárgyról?

Eivor megvonta a vállát.

– Tor szerint nem volt rajtuk sok gondolkodnivaló. A jegy önmagában semmit nem bizonyított, azt Jenny bárhonnan szerezhette. A naplót pedig… nos, azt Sara nem akarta felismerni. Bár, ami azt illeti, a jegyet sem. Elolvasta a naplót?

Elolvastam.

– Bárki is írta, eléggé szétszórt ember lehetett – állapítottam meg. – A bejegyzések rövidek, és többnyire lényegtelen eseményeket részleteznek. A legtöbbjük mellett dátum sem szerepel. Az írásmód alapján úgy tűnik, ugyanaz a személy jegyezte le valamennyit. Kielemeztették az írást?

Eivor feldühödött.

– Ugyan miért tettük volna? Abszolút szükségtelen volt, hisz Sara megmondta, hogy nem az övé.

– Igaz, de ha arra gondolunk, mi áll benne, én azért már csak kíváncsiságból is megtettem volna.

Eivor nem olvasta el a naplót, ez látszott rajta. Eljutottunk arra a pontra, ahol már kezdtük egymást marni, és ez nem volt jó. Ő védekező álláspontra helyezkedett, hallani sem akart róla, hogy bármit is helytelenül tettek volna, vagy épp csinálhatták volna másképp is. Én meg az egyenes beszéd híve vagyok.

– Többek közt az is kiderül belőle, hogy a napló írójának korábban volt egy igen problémás fiúja, aki megfenyegette – tettem hozzá. – Aki a frászt hozta a szerzőre. Jóllehet úgy tűnt, a férfi Svédországban élt, míg a nő Houstonban. Ezenkívül több helyen is említ valami Lucifer nevű egyént. Úgy látszik, ő is képes volt egészen Amerikáig utazni, csak azért, hogy gondot okozzon neki. Vagy az is lehet, hogy a férfi amerikai, és már azelőtt is ott tartózkodott, ez nem derül ki.

A szék lábai megcsikordultak, amikor Eivor felállt.

– Emlékszem, hogy Tor beszélt erről – felelte. – De újból kérdezem: mit bizonyít ez? Semmit az égvilágon. Mármint Lucifer? Ezt képtelenség komolyan venni. Sara elhatárolódott ezektől a szövegektől. Így aztán mi is. Ezenkívül az is furcsa, vajon hogy került Jennyhez Sara naplója?

Ez lényeges kérdés volt. És nem is tudtam értelmes választ adni rá.

– Jenny és Sara jó barátnők voltak?

– Ha ezt Jennytől kérdezné, igennel válaszolna. Sara viszont nemmel felelt volna. Mindketten Houstonnak ugyanabban a negyedében dolgoztak au-pairként. A Heightsban.

Sara szerint Jenny mindig is jobban erőltette a barátságukat, mint ő.

– És hol van most Jenny?

– Ott maradt Texasban. Hozzáment valami cégtulajdonoshoz. Most már saját gyereke van és saját bébiszittere.

Eivor hangszínét leereszkedőnek éreztem, s ezt nehezen tudtam elfogadni, de nem vettem róla tudomást. Számomra úgy hangzott, mintha kettejük közül Jenny vitte volna többre.

– Na lássuk, jól értem-e – összegeztem a hallottakat. – Sara és Jenny Texasban ismerték meg egymást, hat évvel ezelőtt. Amikor tavaly Sarát öt rendbeli gyilkossággal vádolták, Jenny csak úgy iderobogott az Atlanti-óceán túlsó feléről egy régi vonatjeggyel és egy naplóval, hogy Sara ártatlanságát bizonyítsa?

– Nem robogott ide csak úgy, hanem előtte telefonált – helyesbített Eivor. – Majd átadta a tárgyakat Bobbynak, aki aztán elhozta nekünk.

– És megmutatták a naplót és a jegyet a rendőrségnek?

Eivor fészkelődni kezdett.

– Hát persze – felelte. – De nem érdekelte őket.

Engem viszont érdekelt. Bobby tehát nem vaktában lövöldözött. Tényleg voltak Sara ügyében homályos szálak. Olyanok, amelyekkel a rendőrség nem törődött.

– Egy utolsó kérdés – szólaltam meg és előhúztam az előző nap felfedezett emlékeztető cetlit a nadrágom zsebéből. – Miért kellett volna felhívniuk a houstoni seriffet Jenny fiúja miatt?

Eivor elkérte a lapot, és olyan összpontosítással nézte, mint a régészek egy régi kődarabot, amely valami nagyon régi, érdekes dolog része lehet. Eivor számára csak az jelentette a problémát, hogy ez nem valami régi kődarab volt, hanem egy papírlap, amire ő maga jegyzetelt.

– Húúú, miért is akartuk felhívni Estebant? – töprengett.

– Estebant?

– Igen, Esteban Stillert, a houstoni seriffet. Nagyon szimpatikus ember volt, mindig válaszolt a kérdéseinkre.

Elbűvölő férfi lehetett, gondoltam.

– És mit tudott mondani Jenny fiújáról?

Eivor tovább bámulta a lapot.

– Most már emlékszem! – kiáltott fel végül. – Tudja, Esteban talált egy cikket az egyik amerikai újságban, ami arról szólt, hogy Jenny volt barátja egy ideig előzetesben ült a houstoni gyilkosság miatt, de azután bizonyítékok hiányában felmentették. Tor utána akart járni, miért őt vitték be először.

– És mit felelt erre Esteban?

– Hogy kínos tévedés történt. De arra nem tért ki, hogy konkrétan mi szólt a férfi ellen.

– Azt mondja, a „volt fiúja”, bár a lapon nem múlt időben szerepel. Tehát ő nem az a férfi, akinek Jenny ma a felesége?

Eivor legyintett.

– Nem hinném. Jenny kisasszony előkelő dáma. Nem házasodna össze valami négerrel.

Néger. Kevés szó van ezen a világon, amit ki nem állhatok, ez az egyik. Ez a nő nem látja, hogy épp egy színesbőrűvel beszél?

– Tehát a férfi, akit először letartóztattak a gyilkosságokért, egy afroamerikai volt? – kérdeztem, erősen hangsúlyozva az „afroamerikai” szót.

Eivor csak pislogott.

– Afro? Nem, kínai volt, ha jól emlékszem. Tudja, milyen megbízhatatlanok azok! De azt azért nem hiszem, hogy embert ölt volna.

Nem, mint ahogy azt sem, hogy néger lett volna. Kínai néger – ez újdonság volt számomra. Ostoba, műveletlen tyúk!

Hirtelen felálltam és megköszöntem, hogy fogadott.

– Mikor kapom vissza a dobozomat? – kérdezte aggodalmasan.

Hátrafordultam az ajtóból.

– Majd ha alaposan átvizsgáltam a tartalmát – vetettem oda.

És tudtam, hogy ezzel döntést hoztam. Adok egy esélyt az ügynek. Segítek Sara Tell nevét tisztára mosni.

De a franc tudja még, hogy fogom csinálni.

II. rész

„Olyan átkozottul… ártatlan”

A MARTIN BENNERREL (M.B.) KÉSZÜLT INTERJÚ ÁTIRATA

Az interjút készítette: Fredrik Ohlander (F.O.), szabadúszó újságíró Találkozóhely: A stockholmi Grand Hôtel 714-es szobája

F.O.: – Nem tudom, mit mondjak arra, amit eddig hallottam. Maga igazán jól megfogalmazta. Pokolian sablonos történet.

M.B.: – Hát persze. És higgye el nekem, ennél csak rosszabb lesz.

F.O.: – Ezt még lehetséges fokozni?

M.B.: – Sajnos igen. Vegyük csak például az időjárást. Emlékszik rá, mennyit esett a nyár elején? Emlékszik, milyen nyirkos, gusztustalan idő volt? Néha úgy érzem, az időjárás is közrejátszott. Mintha maga az élet is egy síkos szappanná változott volna, s talán ezért csúszott ki a kezeim közül.

F.O.: – Úgy érti, azelőtt jobban kézben tudta tartani az életét?…mielőtt ez az egész elkezdődött?

M.B.: – Igen. Elég akkurátus ember vagyok. Tudom, nem látszik rajtam, de akkor is így van. Mielőtt a pokol kapui kitárultak volna, mindent az irányításom alatt tartottam. Mostanra pedig… minden megváltozott.

(Csend)

F.O.: – De azt mondta, kezdjük az elején, nem?

M.B.: – De igen. Tehát az esővel kezdődött. Azt hiszem, ezt bátran kijelenthetem. Ha nem esett volna, nem hiszem, hogy nekiveselkedtem volna a feladatnak.

F.O.: – Milyen feladatnak?

M.B.: – Hogy Sarát halála után felmentessem. Nem tudok magyarázatot adni arra, miért lett ez ennyire fontos nekem. Mármint, halott volt. Ami persze megint csak befolyásolta a kezdeteket. Hiszen ha élt volna, egyenesen hozzá fordulhattam volna. De így nem lehetett.

F.O.: – Megbánta?

M.B.: – Mit?

F.O.: – Hogy úgy döntött, segít neki.

(Csend)

M.B.: – Hát, erre most mit feleljek? Egyrészt csak egyetlen lehetséges válasz létezik: Naná, hogy megbántam. Másrészt van ennél értelmetlenebb dolog a világon? Megbánni valamit? Szerintem nincs. Az akkor akkor volt, most meg most van.

F.O.: – Ez költői gondolat volt.

M.B. (Halkan nevet): – Költői, de igaz. Ma már mindez távolinak tűnik. Még az eső is elállt.

F.O.: – Tehát hogy folytatta? Felhívta Bobby T.-t, és elmondta, hogy segít neki?

M.B.: – Felhívtam. Aztán megint találkoztunk. Aztán…

F.O.: – Aztán?

M.B. (Suttogva): – Aztán, anélkül hogy tudatában lettem volna, elkezdtem megásni a saját síromat.

9

Tízórai Belle-lel. Szent rituálé a meglehetősen szervezetlen hétköznapok után. Vasárnap volt, és találkoznom kellett Bobbyval, hogy elmondjam, mit szándékozom tenni a húga érdekében. Reggel felhívtam, és megmondtam neki, hogy találkozni szeretnék vele.

– Tehát segít Sarának?

Ez úgy hangzott, mintha még mindig élne.

A hangja átlagos volt, sem lelkesedést, sem energikusságot nem tükrözött. Bobby T. olyan punnyadt volt, mint egy üveg be nem hűtött sör.

– Részleteket majd személyesen – közöltem. – Jöjjön az irodámba délután négyre.

Majd felhívtam Lucyt, hogy megkérdezzem, elvállalja-e, hogy vigyáz Belle-re, amíg Bobbyval találkozom. Elvállalta.

Belle gondosan kiválasztotta az öltözékét a tízóraihoz. Ezt én alakítottam ki benne, ügyeltem arra, hogy kellőképp kifejlődjön a női oldala. Isten tudja, hányszor szóltak meg érte. Bizonyára nem helyes beskatulyázni, mik a nőies, és mik a férfias dolgok. De én ezt másképp érzem. Épp ezért erről nem nyitok vitát, hiszen én nevelem Belle-t, nem más.

– Te mit veszel fel? – érdeklődött Belle, belopózva a fürdőszobába, amikor épp borotválkoztam.

Mindössze egy szál bugyi volt rajta.

– Azt hiszem, a fekete chino-nadrágomat és kék inget – feleltem.

Komolyan beszéltem, hogy megértse, mennyire fontos a ruházat, nem olyasmi, amit egy legyintéssel el lehet intézni.

– Na és te mit választottál?

Félrebiccentette a fejét.

– A rózsaszínű londoni ruhámat.

Elmosolyodtam. A londoni ruhát valójában egy koppenhágai angol üzletben vettük.

– Az csinos. Vedd csak fel! – biztattam.

Belle kiszaladt a fürdőszobából. Hallottam, amint a szobájában kotorászik, és nem sokkal később vissza is jött.

– Segíts! – kérte, a hátára mutatva. Letettem a kezemből a borotvát, és bekapcsoltam a ruháját.

– Szeretnéd, ha feltűznénk a hajad? – kérdeztem.

Megrázta a fejét.

– Nem, köszi, hadd legyen csak hosszú.

– Úgy érted, hadd legyen kiengedve?

– Nem, hadd legyen hosszú. Megyünk már?

– Mindjárt.

Kicsivel később kéz a kézben kisétáltunk a házból. Taxival mentünk a Haga Forumig, és Belle elragadtatással beszélt mindenről, amit útközben látott.

– Vendégségbe mennek? – érdeklődött a taxisofőr.

– Nem, tízóraizni – felelte Belle.

Van, aki azt állítja, a gyerekek képtelenek nyugton ülni. Mások szerint nem érdekli őket az evés. De én azt mondom, mindössze tervezés és reális elvárás kérdése az egész. Nem gondolom, hogy a gyereknek végig kellene ülnie egy kétórás étkezést, mint egy felnőttnek. Annyi ételt úgysem tud megenni, ezenkívül nem érti még a lassú étkezés értelmét sem. Inkább hagyom, hadd egyen a saját tempójában, azután rajzolgathat, vagy mesét hallgathat a telefonomon. Filmet viszont nem nézünk. Egy étteremben ez ki van zárva!

Én magam lassan és sokat eszem. Azután elolvasok egy csomó újságot, amit előtte kiválogattam és magammal vittem. Olykor Belle magára vonja a figyelmemet, és meg is kapja, de egyébként hagyom, hogy elszórakoztassa magát az asztal túlsó végén.

Ezen a vasárnapon azonban képtelen voltam az újságaimra összpontosítani. A Bobbyval való találkozót nem tudtam kiverni a fejemből. Eszköztelennek és felkészületlennek éreztem magam. Tudtam, hogy át kellene beszélnem a dolgot valakivel, mielőtt még akcióba lendülnék. Miért áldoznám az időmet arra, hogy tisztára mossam egy halott nő nevét? Hisz senki nem fogja megköszönni nekem. Sem pedig megfizetni.

Mégis volt valami az ominózus ügyben, ami már-már mágnesként vonzott engem. Mintha valami sötét verembe néztem volna, amelyben kincs rejtőzik.

– Áss! – súgta egy kísérteties hang a fülembe. – Rajta, áss, a fene egye meg!

Hát persze, hogy ásni fogok.

Hogyisne tenném?

Stockholm elbűvölő város. A víz adja a szépségét. A víz, amely egész a házak talapzatáig terjed, mint valami óriási tükör. Velence elbújhat mellette a fenébe! Stockholm megmutatja, milyen az, amikor egy várost a víz ékesít.

Lucy lakása egy keskeny utcában volt, Birkastanban. Ott nem találni se vizet, se zöldet. Belle szorosan fogta a kezem, amint kiszálltunk a kocsiból.

– Miért lakik ilyen sötét helyen? – tudakolta.

Erre én is kíváncsi lettem volna.

– Kérdezd meg tőle! – biztattam.

Lucy aggodalmasan nézett, amikor otthagytam nála Belle-t.

– Martin, mit akarsz mondani neki?

Lucyt sokkal nehezebb volt leszerelni, mint Marianne-t.

– Megbeszélhetnénk ezt, ha majd visszajöttem? – kérdeztem már a lépcsőházból.

– Szerintem most kellene megbeszélnünk – ellenkezett Lucy.

Sóhajtva visszaosontam a lakásba.

– Azt fogom mondani neki, hogy bár a holtakat nem tudom feltámasztani, talán a lelki békéjüket visszaadhatom.

Lucy úgy nézett ki, mint aki nem tudja, sírjon-e vagy nevessen.

– Tudtam, hogy nem bírsz majd nemet mondani – felelte.

Fészkelődtem. Úgy éreztem magam, mint egy kisiskolás.

– Ez túl jó lehetőség, Lucy. Egyszerűen túl jó.

– És mit kapsz tőle cserébe?

– Semmit. Pénzt legalábbis biztos nem.

– Nem tetszik ez nekem – közölte Lucy. – Azt sem tudod, ki ez a Bobby valójában.

– Na, hagyjuk ezt – ráztam le nevetve. – Most megyek, majd később találkozunk.

Ismét kitártam a bejárati ajtót. Belle már befutott a lakásba, így nem láttam.

– Komolyan mondom, Martin. Az emberek azt fogják gondolni, hogy megőrültél.

Egy röpke pillanatig mérlegeltem, hogy talán lehet valami abban, amit mond. De nem hittem benne. Kit érdekel, ha egy kicsit megpiszkálok egy döglött rendőrségi ügyet? Úgysem akartam a terveimet reklámozni a médiában.

– Hamarosan jövök Belle-ért – tettem hozzá.

– Ígérd meg, hogy felhívsz, ha történne valami – kérte.

– Persze – válaszoltam.

Az irodámba belépve azon tűnődtem, vajon mire gondolhatott. Ha „történne valami”, az feltehetőleg sürgős beavatkozást igényelne, és akkor Lucy lenne az utolsó, akihez fordulnék. Biztonságosabb lenne hívni néhány izmos rendőr srácot.

Vagy Boriszt, jutott eszembe.

A Borisz nevű férfi egykor segítséget kérni sétált be az irodámba. A pasi nemcsak hogy két lábbal a törvény rossz oldalán állt – ő az a fajta volt, aki kimondottan kerülte a rivaldafényt. A sötétség harcosa, aki örökké árnyékban bujkált, nehogy a rendőrség vagy bármelyik esküdt ellensége rátaláljon. Mindketten jól tudtuk, hogy azt a segítséget, amit tőlem kapott, aligha kaphatta volna meg mástól. Nem mintha valami törvénybe ütköző

dolgot követtem volna el. Ilyesmit sosem tennék. De mondhatjuk, hogy megtettem minden tőlem telhetőt az érdekében. Részben kíváncsiságból, de azért a félelem is közrejátszott. Nem hiszem, hogy valaha is biztonságban éreztem volna magam, ha elutasítok egy olyan embert, mint Borisz. Így hát segítettem neki. Kialakult köztünk egyfajta kötelék, egy íratlan tartozás az ő részéről. A számát még mindig a mobilomban őriztem. Ez biztonságot jelentett számomra.

Tíz perccel korábban értem be. Kétszer is felálltam az íróasztalom mellől, hogy beállítsam a szoba világítását. Odakint nyár volt ugyan, de ez a fényviszonyokon egyáltalán nem látszott. Olyan sötét volt, mint novemberben.

Jobb elfoglaltságot is találhattam volna magamnak ez alatt a tíz perc alatt, mint hogy a lámpákkal játszadozzam. Átgondolhattam volna a döntésemet még egyszer, mindent alaposan megvizsgálva. De nem tettem. Túlságosan vágytam rá, hogy elvállaljam, és nem voltam elég óvatos.

A férfi pontban a megbeszélt időben jelent meg. Ősrégi farmert viselt és koszos pólót. És ha lehetséges, még jobban bűzlött a cigarettától, mint előző alkalommal.

Ezúttal felálltam, amikor Bobby belépett az irodámba. Kezet fogtam vele, és felszólítottam, hogy üljön le az egyik ügyfélszékre. Fekete, fából készült székek voltak, melyeket zebrabőrrel vonattam be. Ajándék Tanzániából.

– Nos, döntött? – tudakolta Bobby, miután mocskos farmerjával másodszor is leült a zebrabőrre.

– Igen – feleltem, majd hatásszünetet tartottam.

Fontos, hogy az ember uralja a helyzetet mind a tárgyalások, mind a hétköznapi beszélgetések során. Máskülönben nem megy semmire.

Bobby aggodalmaskodva mocorogni kezdett, én meg féltettem a szép székemet, nehogy a farmerjában lévő szegecsekkel tönkretegye. Jobbnak láttam hát, ha nem húzom tovább az időt.

– Úgy döntöttem, segítek a húgán – jelentettem ki.

Bobbynak egyetlen arcizma se rándult.

Vajon nem hallotta, mit mondtam?

– Meglátom, mit tehetek – folytattam. – Úgy értem, semmit nem ígérhetek. Egyáltalán semmit. De van egy kis szabad időm, és úgy tűnik nekem, igaza volt abban, hogy Sara védője nem végzett valami jó munkát.

Bobby lassan bólintott.

– Jó – felelte, csíráját sem mutatva annak a lelkesedésnek, amire számítottam. – Azt hiszem, értem, mit akar mondani. Átnézi az ügyet, de nem ígér semmit. Ezt elfogadom. Mikor kezdi?

Kissé meglepett, sőt zavart a reakciója. Miért nem dobódott fel? Biztos nem ártott volna meg neki, ha mutat egy kis hálát.

– Igazság szerint már el is kezdtem – válaszoltam. – Holnap elkérem a rendőrségi

vizsgálati anyagot, és megpróbálok felkutatni egy-két nyomozót, aki foglalkozott az üggyel.

– Texas – szólalt meg Bobby.

– Hogy mondta?

– Texasba kéne utaznia.

Elképedtem.

– Már ne haragudjon, de az most nem fog menni.

Texasba. Ez az ember megőrült? Mit akar ott csináltatni velem?

– Akkor nem fog tudni segíteni rajta – közölte lazán Bobby.

Nyeltem egyet. Ez az egész máris átveszi az irányítást fölöttem, pedig még bele sem kezdtem.

– Fontos, hogy csak reális elvárásai legyenek velem szemben – vágtam rá nyersen. – A szabad időmben végzem a dolgot, amikor nincs más teendőm. Higgye el, valóban érdekel a húga esete, de az igazság az, hogy ő már nem él, és… nos hát, nehéz lesz rávenni az embereket, hogy segítsenek tisztára mosni a nevét. És egy texasi utazás, attól tartok, szóba sem jöhet.

Kétszer jártam Texasban életemben. Mindkétszer azért, hogy apámmal találkozzam. Rá meg nem szívesen gondolok. Houstonban élt. Abban a városban, ahol Sara bébiszitter volt.

Bobby csak nézett rám fekete szemeivel. Úgy sejtettem, ezek a szemek túl sok olyan dolgot láttak már, ami nem való egy ilyen fiatal embernek.

– Természetesen megfizetem – mondta.

Gyanakodva néztem rá. Miből?, gondoltam. Bobby nem úgy nézett ki, mint aki vagyonokat tart a bankban.

– Örököltem – magyarázta. – A nagyanyámtól. Szóval meg tudom fizetni. Ha kiadásai keletkeznek. Mint például, ha elutazik Texasba.

Az íróasztal fölé hajoltam. Összekulcsoltam a kezeimet, és oldalra biccentettem a fejem.

– Bobby, tud szájról olvasni? Nem lesz semmiféle texasi utazás.

Vajon csak képzelődtem, vagy tényleg a képembe vigyorgott?

– Majd meglátjuk – motyogta.

Egy darabig csendben ültünk. Az órámra sandítottam. Nagyon csinos kis karóra volt amúgy. Egy 2010-es Breitling Bentley. Valóságos kincs Svájcból, ahol az üzlet utolsó példányát sikerült 85 000 koronáért megkaparintanom.

– Egy szó, mint száz – próbáltam javaslatot tenni beszélgetésünk további kimenetelére. – Én olyan tempóban dolgozom, amilyet a lehetőségeim engednek, és majd jelentkezem, ha valami mondandóm van. Vagy ha szükségem lesz a segítségére.

És egy mosolyt erőltettem a képemre.

– Ez így megfelel?

Bobby a fejét csóválta.

– Maga azt hiszi, ez csak valami játék – felelte. – Pedig nem az. Számomra nem. Ahogyan Sara számára sem volt az. És ha nem veszi komolyan, akkor…

Majd megtorpant, én meg nem haboztam átvenni a szót.

– Na, mesélje el, Bobby – gügyögtem neki. – Ha nem veszem olyan komolyan, mint maga, akkor mit tesz? Elmegy egy másik irodához? Hát csak menjen! Mert tudja, nem érzem úgy, hogy mindenáron el kellene vállalnom ezt az ügyet. Ami azt illeti, ez nem is egy valódi ügy. Újból részletezzem? A maga húga beismerte, hogy végzett öt emberrel. Segített a rendőrségnek bizonyítékokat találni, hogy mind az ötért elítéljék. Azután megszökött, egy nappal az utolsó tárgyalás előtt. Minden valószínűség szerint elrabolta a saját fiát, Miót. Majd először őt ölte meg, végül saját magát. Ez, barátom, nem egy „ügy”. Ez egy nyavalyás szappanopera!

Az utolsó szavaknál felemeltem a hangomat, és igyekeztem nagyon dühösnek látszani.

Bobby teljesen begőzölt.

– És mégsem hagyja nyugodni, igaz? Mert tudja, hogy igazam van. Tudja, hogy Sara nem követte el azokat a gyilkosságokat. És maga akarja megoldani ezt a jogi balhét. Maga akar lenni a srác, aki megmutatja, mi a jó, és mi a rossz – bólogatott magában. – Ismerem a fajtáját – folytatta. – Ezért vagyok itt. Mert tudom, hogy képtelen nemet mondani.

Állati ügyes vagyok az erőviszonyok felmérésében. Szinte kivétel nélkül győzni szoktam. Kivéve, ha Lucyvel vagy Belle-lel rúgjuk össze a port. De Bobbyval nem mertem versenybe szállni. Mivel már az ügy korai szakaszában is határozottan úgy éreztem, ő tud valamit, amit én nem tudok. Valami döntő jelentőségű tényt. Talán azért tartotta magában, hogy engem próbára tegyen. Tudni akarta, magamtól milyen gyorsan halászom elő az információkat. Vagy valami számomra ismeretlen játékot játszott. Ha így van, gondoltam, rosszul jöhetek ki belőle.

Végigsimítottam az államon.

Egy dolgot világosan az értésére akartam adni. Ha azt hiszi, belemegyek valami röhejes játékba, kereshet magának másik ügyvédet. Van egy alapelvem, amit mindig betartok: csak olyan játékot játszom, amelynek a szabályaiban előre megegyezünk és elfogadjuk.

– Tudja, Bobby, azt hiszem, maga félreértett valami nagyon alapvető dolgot – magyaráztam.

Figyelmesen, már-már kíváncsian nézett rám.

– Ez itt – lengettem meg jobb kezemet a levegőben – egy iroda. Nem pedig valami hollywoodi filmstúdió. És amit maga meg én most csinálunk, az egy átlagos találkozó. Nem valami olasz maffiaparódia, ahol mindenki leül az asztal köré, és azzal kezdi, hogy a fegyverét kiteszi az asztalra. Ha játszótársat keres, menjen máshová, mert ebben a szobában nem két egyenrangú fél ül. Semmilyen tekintetben sem. Világos?

Lucy dühös lenne, ha most hallana. Utálja, amikor zsarnokként viselkedem az

alárendelt helyzetben lévőkkel. Azt mondja, még mindig nem dolgoztam fel a necces gyerekkoromat, ezért nem bírom elviselni az olyan embereket, akik emlékeztetnek valakire a régi időkből. Lehet, hogy igaza van. Bobby mindenesetre, úgy látszott, megértette végre a mondandómat.

– Felfogtam – felelte. – Csak biztos akarok lenni benne, hogy jó munkát végez. *Komoly* munkát. Ezért is fizetek magának. Hogy tudjam, megállapodtunk.

– Nem akarok arcátlan lenni, de tisztában van azzal, mennyibe kerül nálam egy megbízás? Nem tudom, mennyit örökölt a nagyanyjától, de…

Ekkor Bobby félbeszakított:

– Nem, valóban nem tudja. De én igen. Éppen eleget. Megkapja a pénzét. Csak tegye, amire kértem!

Ezen muszáj volt elgondolkodnom. Mire is kért meg valójában? Hogy rehabilitáltassam a húgát. Bizonyítsam be, hogy ártatlan volt a gyilkosságok elkövetésében. És még egy dologra.

– Ami a fiút illeti, a húga gyerekét, Miót, sajnos csak azt tudom megismételni, amit a múltkori találkozásunk alkalmával mondtam. Nem fogom megtalálni, mivel keresni sem fogom. Sajnálom. Mindaddig, amíg nem lesz alapos okom feltételezni, hogy a halála összefügg az öt gyilkossággal. És erre jelenleg nincs okom.

Bobby nagyot nyelt. Végigsimított zsíros haján.

– Persze, most még könnyen beszél. De meg fogja gondolni. Mert, amint mondtam, a két dolog összefügg.

Úgy döntöttem, nem erőltetem tovább a beszélgetést. Elmondtam, amit el kellett mondanom, és tudtam, hogy megértette. Ennyivel be kellett érnem.

Bobby most először tanácstalannak látszott.

– És most mi lesz? – kérdezte. – Hogy fog hozzá?

– Ahogy az előbb elmondtam. Kapcsolatba lépek a rendőrséggel, és átnézem az anyagaikat. Beszélek a kihallgatótisztekkel, ha lehetséges.

– Jó – felelte Bobby, csak hogy mondjon valamit. – Jó.

Eszembe jutott még valami:

– Maga nem járt utána az ügynek? Mert ha igen, jobb, ha már most elmondja, mire jutott. Így nem kell kétszer elvégeznünk ugyanazt a munkát.

Bobby lesütötte a szemét. Képtelen voltam rájönni, mi jár a fejében.

– Persze, hogy körülnéztem – felelte. – Meg beszéltem emberekkel. Volt egy pasi, akit némiképp érdekesnek találtam.

– Egy pasi?

– A húgom expasija, akivel sokat lógtak együtt, de a húgom ejtette őt, amikor lelépett Texasba. A fickó meg biztos nem tudta kiheverni. Azt hiszem, egészen Houstonig elutazott, hogy visszaszerezze Sarát.

Ez érdekesnek hangzott. A naplóban ugyanis szerepelt egy erőszakos exbarát. Ugyanakkor támadt egy sejtésem, hogy mibe rángatnak bele. Ugyanis minden érintettnek megmondtam, hogy nem végzek rendőrségi munkát. Most mégis kétségtelenül ebbe az irányba tartottam.

– Hogy hívták? – kérdeztem egy toll után nyúlva.

– Ednek, azt hiszem.

– A vezetékneve?

– Fogalmam sincs.

Felvontam a szemöldököm.

– Sosem találkozott vele?

– Nem.

Elgondolkodtam. Valami motoszkált a fejemben az elmondottak hatására.

– Maga és Sara közel álltak egymáshoz?

Csillogó szemmel nézett.

– Igen – vágta rá hevesen.

– Akkor hogy lehet, hogy Sara kifejezetten megkérte magát, hagyjon fel minden, a felmentésével kapcsolatos kísérletével? Mert tudom, hogy ezt tette.

Bobby bezárkózott.

– Nem volt jobb ötlete – felelte. – Meg aztán félt is. Valamitől.

– Megfenyegették?

A férfi megvonta a vállát.

– Mivel nem találkozhattam vele, nem tudom.

Ránéztem a jegyzetfüzetemre. Egyetlen szót írtam bele:

„Ed”.

– Megkönnyítené a dolgomat, ha megkaphatnám Sara néhány barátjának a nevét – közöltem. – Már ha voltak neki. Hogy tovább tudjam vizsgálni az ügyet.

Bobby elgondolkodott.

– Rendben – felelte megfontoltan. – Utánanézek.

Még valami eszembe jutott, amit szóba akartam hozni.

– A múltkori találkozásunk alkalmával elfelejtett megemlíteni valamit – jelentettem ki. – Sara naplóját, amit Jenny küldött el magának, és Eivornál volt. Ilyen hibákat a jövőben ne kövessen el! Ahhoz, hogy valami eredményre jussak, minden információra szükségem van.

– Nem gondoltam, hogy a napló ennyire fontos – magyarázkodott Bobby. – És a múltkor annyi minden másra is figyelnem kellett.

– Hát fontosnak fontos, mert bizonyos eseményeket és személyeket is megemlít, amelyeknek utána kell járnom. Tudja, ki az a Lucifer?

Bobby vigyorgott.

– Lucifer? Hát a faterom. Az a disznó. Habár…

Úgy meglepődtem, hogy először észre se vettem, hogy elhallgatott. Aztán belenyugodtam. A Lucifer épp megfelelő név volt olyasvalaki számára, aki képes volt eladni a saját lányát.

– Habár? – kérdeztem vissza.

– Hát, a haverjai hívták így a fatert, amikor be voltak szívva. Nem tudtam, hogy Sara is használta ezt a becenevét.

– És biztos abban, hogy a Lucifer név mögött nem rejtőzhet valaki más? Ha jól értelmezem a naplót, ő is ugyanúgy tett, mint Ed: felült egy Houstonba tartó gépre, hogy jól összezavarja Sara dolgait.

– Lehet, hogy így volt – válaszolt Bobby. – Nem emlékszem pontosan.

Lesütötte a szemét.

– Mindenesetre nem ismerek mást, akit Lucifernek hívnak vagy hívtak volna.

Zavart engem, hogy ilyen keveset tud. Láthatólag nagyon kedvelte a húgát. Ennek ellenére hangyányit sem tudott a lány mindennapjairól.

Úgy éreztem, eljött az idő, hogy véget vessek a találkozónak.

– Remek – mondtam. – Jelentkezem, ha megtudok valamit.

Bobby felállt.

– Mit gondol? – tudakolta. – Mármint Sara ügyéről?

– Nem gondolok semmit – vágtam rá nyersen. – Tudja, még épp hogy csak megkapirgáltam a felszínt, de ahogy maga, úgy én is meg vagyok győződve arról, hogy a húga beismerő vallomása valahol hibádzik. Ahhoz, hogy ezt bebizonyítsam, meg kell fordítanom a kérdést, és úgy feltenni: miért vállalt magára Sara öt gyilkosságot, amelyet nem ő követett el? Mi késztethet egy embert ekkora őrültségre? Bobby összepréselte az ajkait.

– Hát én is ezt szeretném tudni – helyeselt. – Hogy vehetett a fejébe ilyesmit? És honnan tudta azokat a részleteket, amiket a kihallgatásokon kívülről fújt? A fegyverekről meg a többiről.

Erre én is kíváncsi voltam.

10

A Rörstrandsgatan a vasastani középosztály Mekkája, ahová azért zarándokolnak el az emberek, hogy betegre vásárolják magukat. Nevetséges látvány az a rengeteg harmincas-negyvenes túlfizetett alkalmazott. Az utca a Sankt Eriksplantól egészen Karlbergig vezet. Vagyis egész közel van ahhoz a házhoz, amelyben Lucyvel az irodánkat béreljük, és egymást érik benne az éttermek, ahol munka után remekül megvacsorázhatunk. Ezenkívül

mivel Lucy valamilyen megmagyarázhatatlan okból Birkastanban lakik, ha utána hozzá megyünk, különösen indokolt, hogy először a Rörstrandsgatanon kössünk ki.

Tehát oda keveredtünk azt követően is, hogy Bobbyval találkoztam, és elmentem Belle-ért.

– Na, milyen volt a találkozó? – érdeklődött Lucy, és közben segített Belle-nek bepakolni a holmijait a hátizsákjába.

– Fantasztikus – jelentettem ki.

– Most komolyan?

– Szerinted? Kicsit fura a srác, de nagyon a szívén viseli a húga sorsát.

– És te mit viselsz a szíveden? – tudakolta Lucy.

Megvontam a vállam.

– Nem is tudom. De valami nem hagy nyugodni.

Lucy felsóhajtott.

– Nem viselkedett fenyegetően?

– Egyáltalán nem.

– Biztos? Ugye emlékszel, mit mondtam? Hogy akkor hívj fel.

Felnevettem.

– Lucy, maradj már! Nincs az az épeszű ember, aki téged hívna testőrnek. Akkor már inkább Borisznak szóltam volna.

Ekkor végre Lucyn volt a sor a nevetésben.

– Boriszt? Te jó isten, róla már majdnem meg is feledkeztem.

– A francba, majd ha legközelebb hallok róla, megemlítem.

Egy csomó ember bizonyára nem káromkodik a gyereke előtt, de én nem tartozom közéjük.

Lucy javasolta, hogy menjünk el enni. Belle ragyogva fogta meg a kezem.

– Én is szeretném – tette hozzá.

Ránéztem. Megpróbáltam elképzelni, milyen lenne most Belle, ha a húgom élne. Egy biztos: nem tízóraizna vasárnap a Haga Forumban, hogy aztán étteremben vacsorázzon este. A gondolatba is beleszédültem: vajon van élet a mostani után? Mert ha igen, nem szeretnék Belle szülei elé állni, ha meghalok.

Megteszem érte, amit tudok, nyugtatgattam magam. Kap enni, meg élményekben van része, és van egy szép ágya, amiben alhat. Például ő volt az első az oviban, aki leszokott a pelenkáról, és hamarosan már a fenekét is egyedül törli ki. Tehát egészében véve jó munkát végeztem, nem igaz?

– Ugorjunk le Bebéhez – javasoltam. A Bebe először indiai étteremként definiálta magát, aztán átváltott nemzetközi konyhára, de finomakat főztek.

– Csak kirúzsozom a számat – közölte Lucy, és eltűnt a fürdőszobában.

Belle érdeklődve követte a szemével.

Én pedig tovább töprengtem Bobbyn és azon, milyen érthetetlen viszony fűzte a halott húgához. Sara egyértelműen közölte az ügyvédjével, hogy nem óhajt szóba állni vele. A srác mégis törte magát érte. Mert valamikor a legjobb viszonyban voltak egymással.

– Ha csak ebből a szempontból nézzük, olyanok voltak, mint te meg a bátyád – jegyeztem meg Lucynak, mikor már Bebénél ültünk. – Ti is közel álltok egymáshoz.

– Csak én egyelőre nem vagyok tömeggyilkos – fanyalgott Lucy.

– Azt mondtam, ha csak ebből a szempontból nézzük.

Lucy nem szólt, csak bámulta a gazdag menüt.

– Mit kérsz? – kérdeztem Belle-től. – Van…

– Hamburgert tejturmixszal.

Az lett a vége, hogy mindhárman ugyanazt rendeltük. A tejturmix Bebénél valóságos kábítószer volt. Lucy meg én fűszerezésként kértünk hozzá egy kis bourbont is.

Belle rajzolgatott, amíg mi az ételünkre vártunk.

– Nem tetszik neked, hogy beleástam magam a Sara Texas-ügybe – állapítottam meg, csak hogy megtörjem a csendet.

– Jól látod, valóban nem – vágta rá Lucy.

– De miért?

– Mert nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy kihasználnak téged.

– Mármint Bobby?

– Mind a ketten – fintorodott el Lucy.

– Ne már, hiszen Sara már nem él.

– De attól még átkozottul irányítja a bátyját. A síron túlról. Vasmarokkal szorítja, és nem ereszti. Martin, a lány már hat hónapja meghalt! Miért nem lép tovább a bátyja?

– Mert hiányzik neki Sara. Hogy a nő feltehetőleg halott fiáról, Mióról már ne is beszéljünk. Szerintem nincs ebben semmi különös.

Lucy lazán dobolt hosszú körmeivel az asztalon. Vérvörösre lakkozta őket. Jól állt neki. Jól megy majd a fekete fürdőruhájához, ha Nizzába utazunk.

A tejturmixok megérkeztek. Belle rögtön nekiesett, nekem pedig nem volt erőm elmagyarázni, hogy ha túl sokat iszik evés előtt, nem fogja tudni megenni a hamburgerét.

– Szerinted Sara követte el a gyilkosságokat? – kérdeztem Lucytől.

– Biztos vagyok benne – vágta rá.

– És ezt miért nem mondtad korábban?

– Hiszen azt tettem! Már a Bobbyval való első találkozásod után. Igaz, azóta nem

emlékeztettelek rá, de naivan azt hittem, végül te is ugyanerre a következtetésre jutsz.

Felsóhajtott, majd kortyolt a turmixból.

– Lehet, hogy úgy is lesz – hagytam jóvá. – De azért van itt még néhány homályos részlet, amit fel akarok deríteni, mielőtt lemondanék róla.

– Esetleg várhatnál vele, amíg át nem nézted a rendőrség nyomozati anyagát. Lehet, hogy amit te homályos részletnek tartasz, valójában már rég felderített és dokumentált anyag.

– Tisztában vagyok vele – jelentettem ki. – Meg kell tudnom, hogy így van-e. De ha igen, akkor közvetlenül a rendőrségtől szeretném hallani, hogy Sara exbarátját és az apját is ellenőrizték, és nem volt más gyanúsított, aki esetleg megúszhatta, csak mert a zsaruk szerint menő, ha egy ilyen jó csajt neveznek ki gyilkosnak.

Lucy a szemét meresztgette.

– Na igen, mert ez így megy. A zsaruk a gyanúsítottak mellbősége alapján döntik el, ki legyen a bűnös.

– Bébi, én nem egészen ezt mondtam. Sőt, egyáltalán nem.

– De ez volt a lényege.

Önkéntelenül elvigyorodtam. Nem egyszerű, ha az ember olyanokkal van körülvéve, akik jól ismerik. Nem egyszerű, mégis nagyszerű.

Megérkezett az étel, és Belle rávetette magát a hamburgerére, míg Lucy és én megpróbáltuk gondosan átrendezni tányérunk tartalmát. Több sót és borsot tettünk rá, kevesebb kenyeret, és kiszedtük belőle azt az undorító uborkát. Hogy miért felejt el mindig szólni az ember, ha nem akarja, hogy beletegyék?

– És hogy akarod folytatni ezt a nyomorúságos ügyet? – tudakolta Lucy pár falat után.

– Úgy beszélsz, mint Bobby – jegyeztem meg.

– Ki az a Bobby? – érdeklődött Belle.

– Egy teljesen hibbant ember testvére – magyarázta Lucy, én meg röhögni kezdtem.

– Nekem nem lehetne testvérem? – kérdezte Belle, és esküszöm, úgy a torkomra fagyott a röhögés, hogy az már fájt.

Lucy kedvesen mosolygott rá.

– Hát ez nagyszerű ötletnek hangzik. Te mit szólsz hozzá, Martin?

– Belle, ez nem ilyen egyszerű. Egy testvért nem lehet csak úgy kapni.

– Részletezd nyugodtan – tette le az evőeszközöket Lucy.

Átkozottul bosszantott.

– Most meg miről beszélsz? – szegeztem neki a kérdést. – Gőzöm se volt róla, hogy gyerekeket akarsz! Bocs, ha érzéketlen voltam.

Egy pillanatra mintha megállt volna az idő. Mert mielőtt még Lucy átrendezhette volna az arcvonásait, hogy megint vagánynak tűnjön, észrevettem, hogy megbántottam. Ekkor

jöttem rá, hogy még nem hozta meg a döntést, szeretne-e gyereket vagy sem.

– Igazságtalan világban élünk – jelentettem ki, csak hogy mondjak valamit. – Én akár kilencvenéves koromban is apa lehetek, nektek, nőknek meg alig feleennyi időtök van az anyaságra.

Úgy éreztem, mintha mindez az én hibám lett volna. Mintha én lettem volna az Isten, aki intett egyet a varázspálcájával, és ezzel elintézte, hogy a nők termékenysége még ötvenéves koruk előtt véget érjen. Mivel Lucy nem reagált rá, úgy éreztem, folytatnom kell.

– Bár igaz, olvastam egy klinikáról Olaszországban, ahol segítenek még a hatvan feletti nőknek is teherbe esni. Az a piszok Berlusconi indította el, azt hiszem. Az európai politika különbejáratú Hugh Hefnerje.

Amikor ideges leszek, a saját vicceimen nevetek. Nincs rá mentség, ez van. Saját kijelentésem feletti lelkesedésemet próbáltam tejturmixba fojtani, aminek az lett a következménye, hogy az orromon át prüszköltem ki a bourbonös turmixot. Piszkosul mart.

– Te nem vagy normális – jegyezte meg Lucy unottan, amint a fehér folyadék az orromból a tányérra csöpögött. – Még hogy Hugh Hefner!

Aztán önkéntelenül ő is nevetni kezdett. Belle is velünk kacagott, és egy röpke másodpercig azt gondoltam:

Ez az!

Ez az a család, ami nekem nem volt gyerekkoromban.

És nem is érdemlem meg, hogy legyen.

Elkomorodva töröltem meg a számat. Belle és Lucy tovább locsogott összevissza, én pedig elmerültem a Sara Texasszal kapcsolatos gondolataimban. A lány valamikor a körülményei hatására úgy bekattant, hogy gyilkossá vált. Aki megbánás nélkül végzett áldozataival.

Lucy úgy vélte, Sara bűnös volt, de én nem voltam ebben olyan biztos. Bobby azt mondta, majd meglátom, hogy minden mindennel összefügg. Sara fiának eltűnése kapcsolatban áll a gyilkosságokkal. Nem tudtam, hogy értette ezt. Mert akár elkövette Sara azt az öt gyilkosságot, akár nem, valami abszurd módon logikusnak tűnt, hogy a fiát is magával vigye a halálba. A kérdés csak az: hová rejtette el a holttestét? A kapcsolatait ugyanis alaposan feltérképezték, így esélytelen, hogy odaadhatta volna a gyereket valamelyik közeli hozzátartozójának a rendőrség tudomása nélkül. A fiú tehát halott. De vajon miért nem a hullámsírt választotta neki is?

Be kellett látnom, hogy komoly hiányosságaim voltak a téma ismeretét illetően. Különösen két dolog felderítése tűnt lényegesnek:

Mit csinált Sara utolsó, szabadlábon eltöltött órái alatt?

És ki volt az apja Miónak, a fiának?

11

Elkezdődött egy újabb dolgos hét. Istenigazából beköszöntött a nyár. Szakadt az eső,

asszisztensünk, Helmer pedig szabadságra ment. Már alig két hét volt hátra, hogy mi is elinduljunk Nizzába. De az a vágy, amit egy hete még éreztem a napfény és a koktélok iránt, már alábbhagyott. Helyét átvette az a lázas, mohó kíváncsiság, amely Sara Texas sorsának jobb megértésére sarkallt.

Unalmas óráimban csendben ültem az íróasztal mellett, az ő fényképét nézegetve. Tekintetemmel végigsimítottam hosszú, hullámos haján, és riadt, ám mégis szomorú szemein, melyekkel egyenesen a kamerába nézett. A képet Eivor dobozában találtam, és az volt a hátuljára írva: „Készítette: Bobby, 2010-ben.” Akkoriban még más életet élt, más ember volt, nem egy körözött bűnöző.

Vajon már akkor sejtettem, amikor a fényképpel a kezemben üldögéltem, hová tartok? A válaszom határozott nem. Ha tudtam – vagy legalább sejtettem – volna, természetesen még időben kiszállok. De akkor még aggasztóan kevés információ állt a rendelkezésemre arról, mi vár rám, ezért kezdtem el ásni a saját síromat két kézzel, egyre mélyebbre és mélyebbre. És minden egyes alkalommal ugyanúgy meg voltam győződve arról, hogy egy lépéssel közelebb jutottam a rejtély megoldásához.

Egy dologgal azonban tisztában voltam azon a hétfői napon, miután eldöntöttem, hogy adok egy esélyt Sara ügyének. Nem szabad többé mesterdetektívet játszanom, hanem profibb módon kell hozzáállnom az esethez. Nem lesz több kávézgatás Eivorral, sem pedig találós kérdések. Tényeket akartam, mégpedig gyorsan. Tehát a rendőrséghez fordultam.

Nem telt sok időbe kiderítenem, ki vezette a nyomozást. Számos jó kapcsolatom van a zsaruknál. Persze segített, hogy egykor magam is zsaru voltam, igaz, az még egy évig sem tartott. Legnagyobb örömömre kiderült, hogy az illetőt személyesen is ismertem. Didrik Stihl főfelügyelőt. Különleges gyöngyszem volt.

– Martin Benner! Nem tegnap beszéltünk utoljára – örült meg, amikor meghallotta, ki keresi.

Nem, nem tegnap volt. És nem is tegnapelőtt. Legalább egy éve már, számolgattam gyorsan.

Váltottunk pár szokványos, udvarias, férfias szót. Még mindig Lucyvel hálok? Kérdezte. Igen. Hát ő még mindig a feleségével? Igen.

– Tényleg azért hívsz fel ennyi idő után, hogy a szexuális életünkről beszéljünk? – tudakolta Didrik.

Beszéd közben röhögött. És köhögött. Didrik is azok közé tartozik, akik túl sok Marlboro Lightot szívtak el, mielőtt észhez tértek volna.

– Nem – vallottam be. – Egész más okból hívlak. A Sara Texas-ügy miatt. Ugye te vezetted a nyomozást?

Didrik elcsendesedett.

– Így van – felelte végül. – Mit akarsz tudni róla?

Tétováztam. Áruljam el az igazat? Hogy a lány fura bátyja felkeresett? És fizetni akart nekem azért, hogy rehabilitáltassam a húgát? Az élet megtanított egy pár alapvető

szabályra. Az egyik az, hogy az igazság mindennél fontosabb. Még ha fáj, viszket, vagy kínos is.

Úgyhogy elmondtam, mi történt, és mivel foglalkoztam az elmúlt héten.

Amikor befejeztem, Didrik a telefonba sóhajtott.

– Martin, fogadj meg egy jó tanácsot. Hagyd a fenébe!

– De miért?

– Mert idejétmúlt. Mert már kinyomoztuk. Mert ez egy elég különös és ostoba história. Sara Tell meghalt. A nyomozást lezárták. Ha nekiállsz vájkálni benne, azt hiszik majd, elment az eszed. Tényleg ezt akarod?

Didrik éveken keresztül azon kevesek közé tartozott, akikre hallgattam. De ezúttal nem. Neki mint rendőrnek megvoltak a maga feladatai, ahogy nekem mint ügyvédnek is a magaméi. Egy Ronald Reagan-fotóval babráltam, amely az asztalomon állt. Az embernek alaposan meg kell válogatnia a példaképeit. A hapsi pedig, aki megroppantotta a ruszki birodalmat, volt az egyik példaképem.

– Sajnos nem szállhatok ki – feleltem. – Ugyanis megígértem Bobbynak, hogy teszek egy próbát. Ráadásul furdal a kíváncsiság is.

Didrik a telefonba lihegett.

– Ha hallanád magadat! „Megígértem Bobbynak.” Ez meg mit jelentsen? Meg aztán mióta törődsz azzal, hogy kinek mit ígérsz? Figyelj, ha tovább akarod csinálni, tedd az én segítségem nélkül! Ezt a Bobbyt nem sokra tartom. Még a saját húga sem akarta látni.

„Az én segítségem nélkül” – ezt mondta. És nem hangzott túl jól.

– Mit szólnál egy sörhöz? – vetettem oda.

– Hogy mondtad?

– Egy sörre már csak meghívhatlak. Aztán szabadon elmondhatod, mire emlékszel, és felelhetnél néhány kérdésre. Onnantól már magam is boldogulok.

Didrik motyogott valamit, amit nem értettem.

– Mit mondtál?

– Azt, hogy egy seggfej vagy – felelte most már hangosabban. – De persze egy sörre azért meghívhatsz.

– Köszi – válaszoltam. – Hálás köszönet. Ma este hatkor a Sajtóklubban?

Egyedül a hatalmas sörkínálat miatt döntöttem a Sajtóklub mellett.

– Az jó lesz. Akkor viszlát.

Letettem a telefont, és megpróbáltam megtervezni az aznapi munkámat. Fontos dolgokra kellett összpontosítanom. Mindenekelőtt ismét meg kellett látogatnom az előzetesben azt a srácot, aki jó úton járt afelé, hogy lecsukják testi sértésért. Ezúttal komolyan elhatároztam, hogy szóra bírom.

De mielőtt még bármi mást tettem volna, felhívtam Signét, hogy megbizonyosodjam

róla, nem baj, ha kicsivel később érek haza. Emlékszem még azokra az időkre, amikor szabad voltam. Amikor úgy jártam-keltem a saját otthonomban, ahogy jólesett, és teljes mértékig magam rendelkeztem az időmmel. A gyerekek megváltoztatják az efféle dolgokat. Belátom, bizonyos mértékű szabadságot vásároltam magamnak azzal, hogy felvettem egy bébiszittert, de valójában a jelenlegi hétköznapjaim alapjaiban eltérnek azoktól, amilyenekben évekkel ezelőtt volt részem.

Signe, mint mindig, ezúttal is szolgálatkésznek bizonyult. Nem okozott neki gondot, hogy két órával tovább maradjon. De ha nemet mondott volna, az se jelentett volna problémát. Akkor Belle-t is magammal vittem volna a Sajtóklubba.

Nem volt sok akta az asztalomon. Az évnek ebben a szakában ez megszokott dolognak számított. Az irodában kellemes nyugalom honolt. Előkerestem az előzetesben ülő srác aktáját. Kicsit meglepve állapítottam meg, hogy idegesít. Nem volt időm üres locsogásra. Minden energiámat Sara Texas ügyére akartam fordítani.

Kopogtattak, és Lucy lépett be az ajtón. Minden, ami túl jónak tűnik ahhoz, hogy igaz legyen, általában az is: túl jó, hogy igaz legyen. Először azt hittem, öt kis snapszosüveget tart a kezében. Aztán megláttam, hogy azok csak napolajak. Az íróasztalomra tette őket, majd leült az asztal szélére.

– Azt szeretném tudni, tisztában vagy-e vele, mennyire erős a napsugárzás nyáron Nizzában? – érdeklődött.

A napolajakra bámultam.

– Honnan tudjam? – értetlenkedtem.

Lucy a flakonokat mustrálta. Bőre fehéren világított a széles bőr karkötő alatt, amelyet a bal csuklóján viselt. Ez volt az egyik olyan dolog, ami miatt beleszerettem. Az ő fehér, szeplős bőre és vörös haja olyan remekül passzolt a mocskos fantáziáimhoz.

– Várod már az utazást? – kérdezte.

Nem tűnt aggodalmaskodónak, inkább csak úgy semlegesen érdeklődött.

– Hát persze, hogy várom – vágtam rá.

– Olyan szétszórtnak látszol – jegyezte meg.

Végigsimított az arcomon, majd a mellkasomon is. Óvatosan megcsókolt.

– Aggaszt valami?

– Nem – feleltem. – Semmi.

Visszavonult, de egyik kezét azért a karomon hagyta.

– Ugye nem hagyod, hogy ez a Sara Texas-ügy nagyon eluralkodjon rajtad?

Persze csak jót akart, én mégis ideges lettem tőle. Egy anyám már volt, és nem volt szükségem még egyre.

– Hát persze, hogy nem – vetettem oda és felálltam. – Ne haragudj, de be kell mennem a fogdába. A napolajakról majd később beszélgetünk.

Lucy csak ült tovább az íróasztalomnál, miközben én bepakoltam a papírjaimat a

mindig nálam lévő táskámba.

– Este találkozunk? – tudakolta.

– Megiszom egy sört az egyik régi rendőr cimborámmal.

– Megint Sara Texasról van szó?

– Ez csak egy sör.

Lucy felállt, miközben én az ajtó felé indultam.

– Már napok óta nem találkoztunk.

– Dehogynem, például tegnap.

– Tudod, hogy értem, Martin.

Ekkor már a bejárati ajtónál jártam.

– Úgy érted, rég feküdtünk le egymással?

Mosolygott, amikor megfordultam és ránéztem.

– Valahogy úgy.

Lazán elvigyorodtam.

– Csak mert fel akarok töltődni a nizzai utazás előtt. Később találkozunk.

– Szia.

Szükségtelenül hangosan csaptam be az ajtót magam mögött. Felindultságom csalódottságra váltott. Lucy döntött így, most pedig kénytelen együtt élni ezzel. Ő mondta, hogy ne járjunk együtt, mert ő képtelen kapcsolatban élni olyasvalakivel, aki annyira megbízhatatlan, mint én.

Ha az ember döntést hoz, meg kell békélnie a következményeivel, gondoltam.

12

A srác, akivel már másodszor találkoztam a kronobergi fogdában, láthatóan – Lucyhez hasonlóan – nehezen birkózott meg a maga választotta életmóddal. Lerítt róla, hogy nem érzi jól magát a bőrében. A legtöbben így vannak ezzel, akik szigorított büntetést kapnak. A svéd büntetőtörvények elég kemények, nem hasonlíthatók más demokratikus országokéihoz. Ezzel minden jogász és minden rendőr tisztában van. Ahogy sajnos a svéd politikusok is, de nekik eszük ágában sincs bármit is tenni ez ellen. Számomra ez felfoghatatlan.

A kölyök nagyon koszos volt. Nem tudom, mit csinálhatott. Vajon a cella falához dörzsölte a hasát meg a hátát?

– Eszel te rendesen? – érdeklődtem.

Lefogyott, és mély árkok húzódtak a szeme alatt.

– Aha – felelte.

A francba is, aki nem tudja, hogy kell rendesen hazudni, inkább ne tegye!

– Ne az én kedvemért egyél, hanem magad miatt.

Táskámat az asztalra hajítottam. Kinyitottam, és kivettem belőle a magammal vitt papírjaimat.

– Szeretném, ha még egyszer végigmennénk az eseményeken – közöltem. – Mert a sztorid nem stimmel, azt ugye tudod?

Megint kezdett csökönyös lenni. Ami elég nevetségesnek tűnt, amikor alig maradt energiája megőrizni ezt a pimasz álarcot.

– Elmondtam, mi történt. Higgye már el, a fenébe is! Elvégre maga az ügyvédem.

Elfojtottam egy sóhajt.

– Igen. Tudom, hogy az vagyok. Gyakorlatilag ez az egyetlen oka, hogy eljöttem. És tényleg próbálom jól végezni a munkámat. De könnyebb lenne, ha segítenél.

A srác leszegte a fejét, és komoly összpontosítás közben a karját vakargatta. Most megint önmaga volt. A félős, érzékeny fiú. S ez számomra nyitott kaput jelentett.

– Na rajta! – biztattam. – Átolvastam a haverjaid kihallgatásáról készült jegyzőkönyvet. Mármint azokét, akik azt állítják, hogy nem emlékeznek semmire. Kamuznak! Egyikük sem ivott annyit, hogy ez az emlékezetkieséses mese hihető legyen. A szüleid is csodálkoznak. Nem értik, hogy a legjobb barátaid miért nem állnak ki melletted és mondják el az igazat. Hogy te sosem ütötted meg azt a fiút.

Láttam rajta, hogy figyel, de továbbra sem volt hajlandó rám nézni.

– Nekem az a benyomásom, hogy félnek – feleltem nyugodt hangon. – Ahogy te is.

Már nem vakarászta olyan őrült módon a karját, de csendben maradt.

– Ezért lecsuknak – magyaráztam. – Tisztában vagy vele, hogy ez mit jelent? Felfogtad, hogy mi lesz abból az emberből, aki sitten ült? És hogy milyen az, amikor nem mehetsz oda, ahova akarsz, és nem tehetsz azt, amit szeretnél?

Ekkor rám nézett, és könnyek gyűltek a szemébe.

Megcsóváltam a fejem.

– Ne tedd ezt magaddal! Most még elkerülheted.

És ekkor végre beszélni kezdett.

– Nem lehet – kezdte.

– Mit nem lehet?

Lehajtott fejjel sírt.

– Nem mondhatom el, mi történt.

– De miért?

– Mert akkor minden még sokkal rosszabb lesz.

– Hogyan? Ennél is rosszabb? Rosszabb, mint a börtönben? Rosszabb annál, hogy elveszíted az állásodat?

Ügyfelem bólintott, és a könnyek végigcsorogtak beesett arcán.

– Akkor mondd el, mi az, ami rosszabb, mint amiket felsoroltam.

Türelmesen kivártam, míg válaszol.

– Maja – suttogta végül.

– Ki?

– Maja, a húgom. Tizenöt éves és Down-szindrómás.

Próbáltam megérteni. Csak nem azt akarja mondani, hogy az értelmi fogyatékos húga ütötte le azt a srácot?

– Igen, szóval Maja. Ő is ott volt a kocsmában?

Megrázta a fejét.

– Dehogy.

Félelem ült a tekintetében, amikor rám nézett.

– El fogják adni.

Éreztem, hogy megáll bennem az ütő.

– Ki adja el?

– Rasmus. Pénzért árulja majd a barátainak, ha nem mondom, hogy én voltam. Érti, miért kell felvállalnom?

Értettem. Rasmus volt az egyetlen szemtanú, aki azt állította, emlékszik a verekedésre.

A szívem hevesen vert.

Sokkal jobban értettem, mintsem el tudta képzelni.

Ügyfelem rám nézett, miközben én saját gondolataimba mélyedtem.

– De ezt nem szabad elárulnia senkinek – próbálkozott, hogy magára irányítsa a figyelmemet. – Hacsak nem tudja Maját is megmenteni.

Pislogva kíséreltem meg visszatérni a jelenbe.

– Majd megoldódik – feleltem, és próbáltam leplezni, hogy zavarban vagyok. De nem nagyon sikerült.

– Tudtam, hogy nem kellett volna elmondanom – dörzsölgette a homlokát ügyfelem. – A francba, hogy lehettem ilyen hülye?

Izgatottsága és dühe segített összeszedni magam.

– Hagyd már abba! – rivalltam rá zordan. – Megígérem, sőt megesküszöm rá, hogy segítek neked a lehető legjobb megoldást találni a problémádra. Hidd el, ha a haverod bekerül a sittre, nem fogja tudni bántani a húgodat.

De ügyfelem csak hevesen rázta a fejét.

– Egyszer ki fog jönni – ellenkezett. – És akkor kétszer olyan rohadék lesz, mint előtte volt. Elkap engem is, meg Maját is. Meg vannak barátai is. Egy csomóan, akik segítenek

neki, amíg a sitten ül.

Felsóhajtottam.

– Nyugi már! Hidd el nekem, nagyon kevesen vannak, akik az efféle fenyegetéseket be is váltják. Komolyan gondolod, hogy az a „csomó barátja” el akar rabolni egy tizenöt éves lányt, aki ráadásul értelmi fogyatékos, hogy eladják őt a rosszfiúknak? Felejtsd el!

Láttam, hogy kezdek célba érni. Ügyfelem kicsit lecsillapodott, de még mindig ugyanúgy félt, mint azelőtt.

– Na, akkor a következőt fogjuk csinálni – közöltem. – Ezeket az információkat én átadom a rendőrségnek, ők pedig megoldást találnak rá. Gondolod, hogy a társaidnak, akik a tanúkihallgatásokon nem emlékeztek semmire, hirtelen eszükbe fog jutni, amit te elmondtál, ha megkérjük rá őket? Vagy az úgynevezett haverod, Rasmus, őket is a markában tartja?

– Nem tudom – felelte a fiú.

Én úgy gondoltam, nem. Mert ha úgy lenne, már rég hamisan tanúskodtak volna, ahogy a valódi tettes is.

– Ugye nem feledkezik meg Majáról? Mert az egész róla szól. Érti, ugye?

– Teljes mértékig – feleltem.

Indulni készültem. Minden jó, ha jó a vége. Elképzelni se tudtam, hogy a rendőrség ne tudná megvédeni a srác húgát. Hisz ez a munkájuk és a kötelességük. Amúgy nem értettem egyet a fiúval. Ez egyáltalán nem az ő húgáról szólt, hanem egy fiatal srácról, akit, ki tudja, miért, leütöttek, és aki a sérülései következtében epilepsziás lett.

Ügyfelem még mindig lehajtott fejjel ült a széken, amikor felálltam. Kicsit hasonlított Bobbyra. Ugyanaz a törékeny test és ugyanaz a feldúlt lélek.

Mégis eléggé különböztek. Ennek a kölyöknek minden adottsága megvolt ahhoz, hogy jó élete legyen. Bobbyra ez őszintén szólva nem állt.

Megveregettem a vállát.

– Hamarosan minden rendben lesz. Próbálj meg egy kicsit enni és aludni. Nemsokára megint beszélünk.

Csendben nézett utánam, ahogy elhagytam a szobát. Valami megkönnyebbülésfélét éreztem. Most, hogy ezt az ügyet letudtam, teljes egészében Sara Texasnak szentelhetem magam.

Ügyfelem ugyanis segített nekem megérteni valamit, amin az elmúlt hét alatt rengeteget gondolkodtam. Nevezetesen, hogy miért vállalnak magukra bizonyos emberek bizonyos körülmények között olyan bűncselekményeket, amelyeket nem követtek el.

Vagy azért, hogy valaki máson segítsenek vele, vagy mert megfenyegették őket.

Olykor pedig mindkét eshetőség közrejátszik.

Sara Texas ügyvédjének nem kell mindenáron találnia egy másik gyilkost. Bőven elég – ahogy a kezdetektől sejtettem –, értelmes magyarázattal szolgálnia, miért vállalt magára a

lány olyan tetteket, amelyeket nem követett el. Például, mert sakkban tartották. Vagy mert olyasvalakit védett, akit nem akarta, hogy megbüntessenek.

Ha az utóbbi volt a helyes magyarázat a tettére, el kell ismernem, nyugtalanított: hisz jómagam sosem találkoztam még olyasvalakivel, akit annyira kedveltem volna, hogy segíteni akarjak rajta azok után is, hogy megölt egy csomó embert. Még kevésbé olyannal, akinek magamra vállaltam volna a tettét.

Viszonylag könnyűnek bizonyult ügyfelemet szólásra bírni. Sara Texas viszont halott, ő aztán egy hangot sem fog szólni. Tehát fel kellett tennem magamnak a kérdést: vajon ha ügyfelem nem önként meséli el, hogy a húgát veszélyeztetik, hogyan szereztem volna róla tudomást?

13

A Sajtóklub feleannyira sem elit hely, mint amire a neve utal. Én, amint már említettem, csak a széles sörválaszték miatt mentem oda. Hogy vajon egy Didrikhez hasonló rendőr minek látogatja ezt a helyet, arról fogalmam sincs. De feltételezem, ő is szereti a sört.

– Túl sok a szabad idődd, vagy minek ugrasz bele egy ilyen hülye ügybe? – érdeklődött Didrik.

– Nem tudom, nevezhető-e ez egyáltalán ügynek – feleltem, és meghúztam az üveget.

– Hát, akkor meg még rosszabb a helyzet.

Didrik úgy nézett ki, mint aki sörösüveggel a kezében született. A barna üveg tökéletesen illett méregdrága farmernadrágjához és méretre készült zakójához.

– Még mindig Olaszországban veszed a ruháidat? – kérdeztem unottan.

Azért unottan, mert valójában irigyeltem.

– Hát persze – vágta rá Didrik. – Hol máshol venném? A Dressmannban?

Együtt röhögtünk a poénon.

Ekkor rám nézett egy fiatal lány a terem egyik sarkából. Egy láthatóan dögunalmas fickóval volt. Visszanéztem rá, és alig észrevehetően megemeltem az üveget az egészségére. Bólintott és szégyellősen elmosolyodott.

– Te disznó, hát semmit se változtál? – nézett arrafelé Didrik is.

– Csak nézelődöm – jegyeztem meg.

– Ja persze. És mi van Lucyvel?

– Minden rendben, kösz. Hamarosan Nizzába utazunk.

– Kettesben?

– Ühüm.

– És Belle?

– Ő meg megy az apja szüleihez.

Didrik megcsóválta a fejét.

– Így kicsit nehéz elhinni azt a szöveget, hogy nem vagytok egy pár, nem gondolod?

Megvontam a vállam, és ismét szemkontaktust kerestem a lánnyal, akinek az egészségére ittam. Folyamatosan engem bámult. Pillanatok alatt felébredt bennem a vadászösztön. Bár ő olyan préda volt, akit még csak el sem kellett ejtenem, máris elterült, és csak arra várt, mikor lövöm ki rá a nyilamat.

Didrik vigyorgott.

– Olyan gyerekes vagy, Martin. Most megdugod ezt a csajt, csak azért, hogy bebizonyítsd magadnak, nem jártok együtt Lucyvel.

Megköszörültem a torkom, és letettem az üveget. Ideje volt témát váltani, még ha Didriknek lényegében véve igaza volt is. Persze, hogy le akarom fektetni a csajt, ha már becserkésztem. De ennek Lucyhez semmi köze. Nem. Azért fogom megdugni, mert kanos vagyok. És még ha van is valami egyéb oka tudat alatt, nem vagyok rá kíváncsi. Az élet már csak ilyen bonyolult.

– Ami Sara Texast illeti – vágtam bele.

– Beszéljünk inkább a szexuális életedről, az sokkal inspirálóbb – fanyalgott Didrik.

– Neked sosem fordult meg a fejedben, hogy esetleg ártatlan volt?

Didrik elkomolyodott.

– Felejtsd már el! Egy részem őszintén abban bízott, hogy csak unatkozol, és meg akarsz inni velem egy pofa sört.

Amikor a homlokomat ráncoltam, végül megadta magát.

– Rendben, legyen, ahogy akarod. Nem, sosem fordult meg a fejemben, hogy ártatlan. Mert amint talán már rájöttél, mindig is nagyon szolgálatkésznek mutatkozott.

– Hát épp ez az! Mióta viselkednek így a gyilkosok?

De valami okból Didriket idegesítette a lelkesedésem.

– Most már nyugodj le – szólt rám élesen. – Álmodozol, Martin. Rosszul tájékozott vagy, és ez nem áll jól neked. Hangsúlyozom, NEM úgy történt, hogy a drága kis Sara nyelve rögtön megoldódott, amint bevittük kihallgatni.

Figyeltem, és vártam a folytatást.

– Azzal kezdődött, hogy a texasi rendőrség igazságügyi segítségnyújtási kérelemmel fordult hozzánk. Persze arról szó sem lehetett, hogy kiadjuk Sarát azoknak a halálbüntetés-pártiaknak, de mi magunk azért kihallgathattuk. A jenkik előadták, hogy mit tudnak felhozni ellene, az ügyész pedig belement, hogy lefolytassuk a vizsgálatot. Úgy emlékszem, elég hamar kihallgattuk. De semmire se jutottunk. A texasi zsaruk szép munkát végeztek, hogy sikerült rájönniük, ő a galvestoni és a houstoni gyilkos, de ez még kevés volt. Hiányoztak a tárgyi bizonyítékok.

Ekkor felbukkant egy felszolgáló, és megkérdezte, kérünk-e valamit a sör mellé. Én rendeltem egy tányér mogyorót.

– Folytasd csak! – biztattam Didriket. – Szóval azt mondod, nem voltak tárgyi

bizonyítékok.

Ironikus hangszínemre nem reagált.

– Tehát bevittük kihallgatásra. Láttad a róla készült fotókat? Nem nézett ki rajtuk többnek tizenöt évesnél. Olyan átkozottul… ártatlan arca volt. Egyikünk sem tartotta bűnösnek. Kedvem lett volna azzal kezdeni, hogy elnézést kérek a zavarásért, és befejezem az egész szarságot. De ezt persze nem tehettem, végig kellett csinálni mindent a tervek szerint. És tudod, mit tett ezután?

– Nem.

– Védekezni kezdett. Egyetlen hangot sem árult el.

Ez nekem új volt.

– Nem ismerte be egyik gyilkosságot sem?

– Nem. Amit akkor természetesen nem találtunk furcsának. Mivel egyáltalán nem volt elegendő bizonyítékunk ellene ahhoz, hogy benn tartsuk, kiengedtük. Az egyik kollégánk épp akkor ment haza a munkából, amikor Sara kilépett az őrsről. Azt mondta, úgy sírt a lány, mint egy gyerek.

– Ebben nem látok semmi furcsát – közöltem.

– Még szép, hogy nem. De aztán újra jelentkeztek a jenkik. Kaptak egy névtelen e-mailt, mi meg segítettünk nekik kinyomozni, ki küldte. Az IP-cím Sarához vezetett.

Vártam a folytatást. Az, hogy a jenkik kaptak egy névtelen levelet, nem tűnt túl izgalmasnak. A lány az unalmas pasi mellől rám nézett, és szélesen mosolygott, mikor partnere leejtette a villáját, és lehajolt, hogy felvegye. Én meg gyorsan visszamosolyogtam. A kocka el volt vetve: én akartam őt, ő is akart engem. Most már csak a gyakorlati részét kellett elintéznünk.

– Tehát egy levél – ismételtem meg, nehogy Didrik azt higgye, nem figyelek.

– Igen, egy e-mail. Amit Sara gépéről küldtek. Kitalálod, mi állt benne?

– Halvány gőzöm sincs.

– Az, hogy hol találja a rendőrség a galvestoni gyilkossághoz használt kést.

– Hadd találgassak! – szakítottam félbe. – Egy cipősdobozban, amit egy floridai mocsárba süllyesztettek.

– Mókás, de tévedsz. Egy nejlonszatyorban.

– Nejlonszatyor, cipősdoboz, nem mindegy?

–…Sara Texas padlásán.

Tehát komoly bizonyítékok támasztották alá Sara bűnösségét. Ezt valójában egész idő alatt sejtettem, mégis olyan lehangoló volt a megerősítés. Ez már csak így van nálunk, akik bűnösökre vadászunk. Gyakran ér minket csalódás.

Egy pillanat alatt felül kellett vizsgálnom saját indíttatásaimat, melyekkel elköteleztem magam egy elhunyt nő esetleges érintettségét illetően öt gyilkosság ügyében. Tehát ilyen

egyszerű lett volna a dolog, valóban unatkoztam? Tény, hogy különös dolgokat tettem olykor hétköznapjaim megszínesítésére. És bár már évekkel azelőtt történt, hogy Belle hozzám költözött, még mindig sokkolt, mennyire megváltozott azután az életem.

Habár akkor azzal győzködtem magam, hogy ez most más. Istenemre, nem csak unatkoztam és feszített az adrenalin! A Sara-ügy megannyi részlete vonzott. Így volt ez akkor is, amikor még élt. Nem hazudtam, amikor azt nyilatkoztam a rádióban, hogy szívesen lettem volna a védője. Már attól gyorsabban vert a szívem, hogy az esetnek nyilvánvaló texasi vonatkozása is volt. Eszembe jutottak azok a színek és szagok, amelyeket ott éreztem. És az a számtalan óra, amit a kocsimban ülve töltöttem ide-oda furikázva, hogy mindent lássak azon a zord tájon, amit csak lehetséges. Az autórádiót felerősítettem a maximumra, és kezdtem megszeretni a countryzenét. Azon az úton vettem búcsút az Egyesült Államoktól. És az apámtól. Vannak olyan szülői húzások, amelyekkel megtanulunk együtt élni, és vannak, amelyeket sosem felejtünk el. Az apámé az utóbbiak közé tartozott.

– Nem tudom, mit tehettem volna másképpen – mentegetőzött, amikor bepakoltam a kocsiba.

Az volt az első alkalom, hogy megütöttem egy embert. Bumm, egyenesen a képébe, hogy padlót fogott. Aztán lecsuktam a csomagtartót, és elhajtottam. Otthagytam fekve a porban és a kipufogógázban. Csecsemőkoromban ő is otthagyott engem az anyámmal együtt. És erre azt állította, nem tudta, mit tehetett volna másképpen.

Egy fél évre rá meghalt. Se Marianne, se én nem mentünk el a temetésére.

– Látom, sikerült elbizonytalanítanom téged – szakította félbe töprengésemet Didrik.

Jókorákat kortyoltam a sörömből.

– Egyáltalán nem – feleltem. – Hisz magától értetődő, hogy volt ellene bizonyítékotok. Csak egy kicsit furcsa, hogy magával hozott egy gyilkossághoz használt fegyvert az Egyesült Államokból.

– Hát, nem tudom, hogy a „furcsa” elég jó szó-e erre. Elvégre egy sorozatgyilkosról beszélünk.

Felröhögtem. Didrik vicces tudott lenni a szakszerű megfogalmazásaival.

Így folytatta:

– Nézd, Martin. Az összes áldozatot ismerte. Tudsz nekem magyarázatot adni egy ilyen véletlen egybeesésre?

– Nincs szükségem ilyesmire. Beszéljünk inkább arról az e-mailről. Az, hogy Sarát hirtelen gyötörni kezdte a rossz lelkiismeret, és írt a texasi rendőrségnek az első kihallgatását követően, mennyire támasztja alá az elméleteteket?

– Erre a kérdésre sosem fogunk választ kapni, és őszintén szólva egyáltalán nem is érdekel – vágta rá határozottan Didrik. – Az e-mail egy laptopról érkezett, amit a lány lakásán foglaltunk le. A kés pedig az ő padlásáról került elő. Arról a padlásról, amely egyébként valóságos kincsesbányának bizonyult, amikor a házkutatás alkalmával alaposabban átvizsgáltuk.

– Tényleg?

– Tényleg. Megtaláltuk a harmadik gyilkossághoz használt derékszíjat, amit már itt, Svédországban követett el. Biztos emlékszel rá, megfojtott vele egy bolti kisegítőt. Valamint arzén nyomaira bukkantunk.

A homlokomat ráncoltam.

– Melyik áldozatát mérgezte meg?

– Az ötödiket.

Letettem a sörösüveget az asztalra.

– Szeretném látni az egész nyomozati jegyzőkönyvet – jelentettem ki.

– Semmi akadálya, nyitott akta, mivel vádemelés történt.

– A leselejtezett anyagot is kérem.

Didrik arca elkomorult.

– Rendben.

Megszólalt a mobilja, s ő gyorsan előkapta zakója zsebéből. Én pedig megint összenéztem a már becserkészett lánnyal, aki felállt a helyéről, és bocsánatkérőn mosolygott a pasijára. Udvarias, ám erőltetett mosollyal. Bezzeg egész másmilyen volt az a mosoly, amit rám villantott, amint a mosdó felé menet elhaladt az asztalunk mellett.

Hallottam Didrik kacaját, amikor ruganyosan felpattantam és utána eredtem. A lány meglepettnek tűnt, de örült, amikor kinyitottam a női vécé ajtaját, és beléptem.

– Na de kérem, ide nem jöhet be! – háborodott fel egy másik nő, aki épp kezet mosott.

– Nocsak! Akkor menjen be a férfi mosdóba, és közölje ugyanezt azokkal a nőkkel, akik azt használják.

Őszintén szólva fogalmam sem volt róla, voltak-e odabent épp akkor nők. De mindig szoktak lenni. Ez a különvécé férfiaknak és nőknek egyébként iszonyúan idejétmúlt ötletnek tűnik.

A kezet mosó nő nem felelt. Gyorsan végzett, és kirobogott.

– Végre egyedül vagyunk – susogtam a prédámnak, mintha egész este csak erre vártam volna.

A lány kuncogott.

– Dehogy vagyunk.

– Hogyhogy?

Lábával a toalettek sorára mutatott. Valamennyi foglalt volt. A nő méregdrága, tűsarkú cipőt viselt, és elegánsan is tudott járni benne.

– Másik randim van – jegyezte meg.

Bocs, szívem, de most már késő játszani a nehezen megkapható nő szerepét, gondoltam.

– Nem tűnik valami szórakoztató fickónak – mondtam inkább.

Hangosan felnevetett, kivillantva vakítóan fehér fogait, tekintete azonban már zavaros volt az alkoholtól. Hogy mégis hogyan tudott járni abban a cipőben? Elképesztő volt.

– Így igaz. Nagyon is unalmas. Egy kollégám, aki meghívott.

Pár lépést közelítettem felé, majd szégyenletesen közel nyomultam hozzá. A lány nem mozdult.

– Jobbat érdemelsz nála – suttogtam a fülébe, s közben hallottam, hogy valaki lehúzta a vécét.

Óvatosan a fenekére tettem a kezem.

– Egyedül akarsz hazamenni, vagy szeretnéd, ha elkísérnélek? – kérdeztem.

14

Legalább egymillió könyvet írtak már a csajozás nemes művészetéről. Számomra érthetetlen, miért, hisz olyan egyszerű, csak a megfelelő nőt kell megtalálni hozzá. Egy perc múlva már vissza is tértem Didrik mellé. Ő csak csóválta a fejét.

– Hogy csinálod, és hogy bírod te ezt? – csodálkozott.

– Csak figyelj és tanulj! Te is képes vagy rá – jelentettem ki.

– Kösz, kedves, hogy ezt mondod.

Egyikünknek sem volt kedve tovább maradni. Már megbeszéltük, amit akartunk, és feltételeztem, hogy Didrik haza akar menni a feleségéhez. Én pedig hazatelefonáltam, hogy megbizonyosodjam róla, a bébicsősz tíz óráig is tud maradni. Tudott. Belle-lel is tudtam beszélni, és jó éjszakát kívántam neki. Amikor letettem a telefont, mardosni kezdett a rossz lelkiismeret. Csak Belle rá ne jöjjön soha, milyen életmódot folytatok! És nehogy találkozzon egy olyan férfival, mint én!

– Mielőtt elválnak útjaink, magyarázd már el, te mit gondolsz! – kérte Didrik, amikor elküldtem a hitelkártyámat a számlával együtt. – Ha nem Sara Texas volt a bűnös, akkor ki ölte meg azokat az embereket?

– Ezt a kérdést a rendőrség dolga megválaszolni – feleltem. – Én arra a kérdésre keresem a választ, hogy ha Sara Texas ártatlan volt, vajon miért hazudta azt, hogy ő ölte meg őket?

Didrik felsóhajtott.

– Talán mert nem volt normális.

– Tévedsz. Azért, mert félt, vagy mert fedezni akart valakit. Vagy mindkettő.

– Azt hiszed, valaki megfenyegette? Hát ez nevetséges. Ki van zárva.

Ekkor eszembe jutott, amit ügyfelem mondott nekem aznap délután a fogdában.

„Ugye nem feledkezik meg Majáról? Mert az egész róla szól. Érti, ugye?”

A fiú szavai keveredtek azzal, amit Bobbytól hallottam, amikor kijelentettem, hogy nem szándékozom megkeresni a húga fiát, Miót.

„A két dolog összefügg. Majd meglátja. Ugyanannak a történetnek a részei.”

Szinte a torkomra fagytak a szavak, amint megfogalmaztam a következő kérdésemet:

– Didrik, és mi történt a kissráccal? Mi lett Mio sorsa?

Didrik vizslatva nézett.

– Azt nem tudjuk, de sajnos alapos okunk van feltételezni, hogy az anyja vele is végzett, mielőtt öngyilkos lett volna.

– Akkor meg miért nem találtátok meg a holttestét? – tudakoltam. – Miért nem voltak együtt, amikor a nő meghalt?

– Erre nem tudom a választ. Mire gyanakszol? Hogy valaki más vitte magával a fiút?

Mivel nem tudtam, mit feleljek erre, inkább hallgattam. Gondolatban még nem készültem fel, nem vontam le a szükséges következtetéseket. De kezdtem sejteni, hogy Bobbynak igaza lehetett. Megvan rá az esély, hogy Sarát ugyanúgy megzsarolták Mióval, mint ügyfelemet a húgával, Majával.

– Hol volt a fiú, amíg Sara előzetesben ült?

– Nevelőszülőknél.

– Ki az apja?

– Nem tudom. Senki nem vállalta magára az apaságot. Sara azt állította, egy idegen, akivel a kocsmában akadt össze.

– Hogyan halt meg Sara?

– Hisz megírták az újságok. A klasszikus módszerrel. Leugrott a Västerbro-hídról.

Persze, hogy olvastam róla az újságokban, de Didriket akartam rávenni, hogy elmesélje.

– Volt szemtanú? – tudakoltam.

Mert ezzel kapcsolatban viszont nem olvastam semmit.

– Egy idős, kerékpározó bácsi látta, ahogy átvetette magát a korláton. Ha arra vagy kíváncsi, megölték-e, a válaszom: nem. Az öregúr azt mondta, egyedül volt a lány. A gyerek nem volt vele.

A felszolgálónő visszatért a számlával és a hitelkártyámmal. Frissen becserkészett zsákmányom kíváncsian lesett felém. Mintha azt kérdezné: már indulsz? Én pedig szinte láthatatlanul bólintottam. Most már itt volt az ideje, hogy megszabaduljon unalmas társaságától.

– Te disznó – jegyezte meg Didrik.

– Csak féltékeny vagy.

– Az hát.

Összeszedtük a cuccainkat, és az ajtó felé indultunk.

– Más nyomon is elindultatok? – kérdeztem. – Mert úgy tűnik, volt egy elég húzós barátja, meg az apja is üldözte.

– Ezt nyilván Bobbytól hallottad. Persze, ennek is utánajártunk. De hidd el nekem, az

égvilágon semmit nem találtunk.

– És azok a tárgyak, amiket a barátnője, Jenny küldött? A napló és a vonatjegy?

– Nem volt bizonyító erejük. Sara viszont tudta bizonyítani, hogy Galvestonban volt a gyilkosság idején. A naplót meg fel sem akarta ismerni.

Azzal az ígérettel váltunk el egymástól odakint az utcán, hogy hamarosan találkozunk.

– És jelentkezz, ha szükséged van még adatokra – mondta Didrik. – Örülnék, ha ragaszkodnál a tényekhez ebben az ügyben. Könnyű eltévedni, ha Sara Tell múltjában kutat az ember. Hideg fejjel állj neki, és meglátod, hamarabb végzel az üggyel, mint ahogy bevarrod annak a csajnak.

Felröhögtem.

– Azaz még ma este. Nos, hát eddig még nem sikerült meggyőznöd arról, hogy Sara bűnös lett volna.

Didrik őszinte aggodalommal nézett. A szemem sarkából láttam, ahogy a csaj kilép az ajtón a kísérőjével együtt. Lágyan megölelte, aztán otthagyta. Micsoda vesztes a srác! Tragikus.

A lány egy kicsit odébb állt meg, és rám várt.

– Még valami – tettem hozzá. – Ha Sara ölte meg mind az öt embert, és ha annyira fontos volt neki, hogy a rendőrség megtudja, ő tette, miért lett öngyilkos?

Didrik széttárta a karját.

– Ezer oka lehetett. Talán szégyellte magát.

– Szégyellte?

– Vagy bűntudata volt. Mit tudom én! De annyit mondhatok, hogy nincsenek miatta álmatlan éjszakáim. Most komolyan. Nem érzem úgy, hogy cserbenhagytam volna akár Sara Tellt, akár az áldozatok hozzátartozóit.

Tettem egy lépést a nő irányába.

– És azt honnan tudod, hogy csak öt embert ölt meg? Lehetett tíz is, nem?

– Bevallom, hogy ezen én is sokat gondolkodtam. De több esettel nem sikerült kapcsolatba hoznunk, így feltételezem, hogy ennyi volt összesen.

Végső búcsúra emeltem a kezem. Már majdnem odaértem a lányhoz, aki láthatóan örült nekem.

– Jó, hogy találkoztunk – mondtam Didriknek. – Hamarosan jelentkezem.

Didrik bólintott.

– Vigyázz magadra! És hívj!

Majd keresztülment a Vasagatanon, és letért a Központi Pályaudvar felé.

Tekintetemmel követtem, de aztán figyelmemet inkább az előttem álló lánynak szenteltem.

Eltúlzott mozdulattal nyújtottam felé a kezem:

– Martin vagyok.

Ő is kezet nyújtott; meglepően erős volt a kézfogása.

– Én meg Veronica.

– Nem baj, ha hozzád megyünk? – kérdeztem. – Nálam teljes a felfordulás. Beázott a pincém.

15

– Látjuk még egymást? – kérdezte, fejét a mellkasomon nyugtatva. Hosszú haja csiklandozott. Valódi szőke volt, nem festett, igazi ritkaság.

Jó volt vele a szex. Igazán jó. Rájöttem, hogy jobban ki kell eresztenem a gőzt, mint gondoltam. A folyton Sara Texas körül keringő gondolataim megártanak nekem.

Szórakozottan végigsimítottam a karján. Háromnegyed tíz volt, muszáj volt felkelnem, és bevágnom magam egy taxiba.

– Őszintén szólva nem tudom – válaszoltam. – Most épp annyi minden zajlik az életemben.

Felemelte a fejét.

– Jársz valakivel?

Miért kell ezt a nőknek mindenáron tudniuk? Én sosem szoktam ilyen kérdéseket feltenni.

– Nem.

Bár megpróbálta leplezni, mégis éreztem rajta a megkönnyebbülést.

– Amúgy sem számít – tette hozzá gyorsan. – Elvégre nem ígértünk egymásnak semmit. Jó volt, ami ma este történt. Nincs is szükségem most egy kapcsolatra. Tényleg. Remélem, nem értetted félre és nem hiszed, hogy én olyan vagyok?

Jaj ne! Már megint ugyanaz a lemez.

– Dehogy – nyugtattam meg, és elkezdtem kikászálódni az ágyból. – Semmi ilyesmit nem képzelek. Rögtön tudtam, hogy te nem komoly kapcsolatra vágysz.

És bátorítón mosolyogtam rá. Tisztában voltam vele, hogy nem azt mondtam, amit hallani akart.

– Akkor jó – felelte.

Csendben felöltöztem, míg ő az ágyban maradt.

– Ugye megérted, hogy haza kell mennem, hogy csináljak valamit azzal az átkozott beázással. A fiúk azt mondták, valami ventilátorokat kell felállítani.

A nő bólintott.

– Tudom, a szüleim házában is volt néhány éve. A foltok a falon még hetekig látszottak utána.

– Hú, az rázós lehetett – feleltem, és megtapogattam a zsebeimet, hogy mindenem megvan-e.

Ideje volt lelépni, amíg még minden rendben ment. Így talán lesz még lehetőség arra, hogy megismételjük a dolgot.

– Fura – jegyezte meg. – Nem gondoltam, hogy a magadfajta srácok házban laknak.

– Én olyan ember vagyok, akinek nagy térre és sok szabadságra van szüksége – válaszoltam mosolyogva. – Vigyázz magadra, és köszönöm ezt a nagyon kellemes estét!

Lehajoltam, hogy megcsókoljam. Meztelenül kijött utánam az előszobába. Gyorsan megöleltem, majd kinyitottam az ajtót, és elindultam.

– Nyugodtan felhívhatsz valamelyik nap, ha unatkozol – közölte.

– Úgy lesz – ígértem. – Minden jót!

Öt perc múlva pedig már egy taxiban ültem, úton hazafelé. Negyedórás késésben voltam. Reméltem, hogy a bébiszitter nem teszi tönkre a napomat azzal, hogy szemrehányást tesz miatta.

Csend volt, amikor hazaértem. Signe a konyhában várt. Újságot olvasott.

– Kellemes volt az estéje? – érdeklődött.

A konyhapultra hajítottam a kulcscsomómat, és leültem az egyik székre.

– Nagyon kellemes. És a maguké?

– Remek. Belle elmesélte, milyen jó dolgokat csináltak a hétvégén.

Kedvesen mosolygott rám, miközben beszélt. Valami megmagyarázhatatlan okból elvörösödtem. Nem voltam meggyőződve arról, hogy megérdemlek ennyi kedvességet. Főleg, mivel egy gyors numerát előnyben részesítettem Belle elaltatásával szemben.

Mintha csak olvasott volna a gondolataimban, Signe végigsimított a hátamon, miután felállt, hogy induljon.

– Maga jót akar neki, Martin. Ennél többet nem hiszem, hogy bárki is kívánhatna.

Vajon igaza volt?

Talán igen, talán nem.

Signe elment, én pedig kettesben maradtam Belle-lel. Ott üldögéltem az asztalnál. Nehezemre esett számvetést készítenem a napomról, hogy, jó volt-e vagy sem.

A Didrikkel való találkozás nem hozta meg a várt eredményt. Amikor ügyfelemet látogattam meg az előzetesben, éreztem, hogy rátaláltam valamire, volt valami hasonlóság az ő és a Sara Tell esete közt. Kissé naiv módon abban reménykedtem, a Didrikkel való beszélgetést követően világosabban fogok látni. De nem így történt. Töltöttem magamnak egy pohár vizet, majd leültem a könyvtárszobámban. Táskámból előkerestem a jegyzeteimet. Didrik számos információt megerősített azok közül, amelyekről már olvastam, és újabb részletekkel is szolgált. De mindez mit sem segített. Mert Didrik egy centimétert sem hátrált korábbi véleményétől. Erre persze számítottam, sőt logikusnak tartottam. Ha kételkedni kezdett volna Sara bűnösségében, azonnal újabb vizsgálatot

kellett volna kezdeményeznie, és kutatni a valódi gyilkos vagy gyilkosok után. Mert hiszen ki mondta, hogy ugyanaz a személy követte el valamennyi gyilkosságot?

Ha az ember alaposan megvizsgálja az öt esetet, nem sok közös vonás fedezhető fel bennük. Mindössze az az aggasztó részlet, hogy Sara Tell valamennyi áldozatot ismerte vagy találkozott velük. Ettől a ténytől pedig nehéz lett volna elvonatkoztatni, ezt be kellett látnom. Mert akár bűnös volt Sara, akár nem, így vagy úgy mindenképpen részese volt az ügynek.

A francba is! Bárcsak beszállhattam volna a játékba még a kezdet kezdetén! Úgy képzeltem, én biztos szóra bírtam volna. Ahogy a mai kliensemet is. Nemes dolog, de ostobaság volt, hogy a srác azért hazudott, hogy védje a fogyatékos húgát. Kész lett volna feláldozni a jövőjét a lány érdekében. Az efféle érveléseket határozottan elutasítom. Napjainkban a mártíromság már nem divatos. Nem szeretem az önfeláldozó embereket. A nőket, akik lemondanak a karrierjükről a gyerek miatt – mintha az a gyerek sose nőne fel –, és az olyan embereket, akik mások akaratát és igényeit mindig a sajátjuk elé helyezik. Ez olyan patetikus. Ki nem állhatom!

Legalábbis nagy mennyiségben. Hisz nemrég még magam is ott ültem a konyhaasztalnál, és azon töprengtem, vajon eléggé szem előtt tartom-e Belle igényeit. Habár az más tészta volt. Ebben a helyzetben nem áldozathozatalról volt szó, hanem arról, mi a helyes, és mi a helytelen. Ez nehezebb volt.

Megvakartam a fejem, végighúztam ujjaimat meglehetősen rövidre nyírt sérómon. Már nem tudtam kiigazodni sem a magánéletemben, sem a szakmai területen hozott döntéseimet illetően. Holnap át fogom nézni az előzetes vizsgálati anyagot, gondoltam, úgy majd sokkal pontosabb képet kapok arról, mit végeztek, és mit mulasztottak el. Talán akkor még mérlegelhetem a döntésemet, hogy érdemes-e Sara ügyéért harcolni.

Jegyzeteim visszanéztek rám az íróasztalról. Épp készültem nevetségessé tenni magamat? Mi lesz, ha kiderül, hogy Martin Benner kísérteteket üldöz?

Muszáj volt átnéznem azt a néhány oldalas jegyzetet, amelyet még korábban készítettem, hogy emlékeztessen, mi keltette fel az érdeklődésemet.

A napló és a vonatjegy. De vajon volt ezekben valami értékelhető? Én úgy hittem, igen. A napló Saráé volt, ostobaság lett volna mást állítani. De a benne levő szöveget olyasvalakinek kellene értelmeznie, aki nálam jobban ismerte Sarát. Az lenne a legjobb, ha sikerülne megtalálnom a barátnőjét, Jennyt, akivel Houstonban voltak. Szerettem volna megtudni, ki is ő, és miért állt ki Sara mellett, habár ő nem kért a segítségéből. A vonatjegy pedig éppolyan fontos volt, mint a napló. Didrik azt állította, Sara bizonyítani tudta, hogy Galvestonban tartózkodott a gyilkosság idején. Azokra a bizonyítékokra én is kíváncsi lennék.

A másik dolog, amin fennakadtam: hogy más gyanúsítottak is voltak. Legalábbis a texasi ügyben. Jenny exbarátja, a kínai néger is köztük volt. Úgy tűnt, nehéz lesz megtudni róluk bármit is, bár fontos lett volna.

Pozíciót változtattam a széken. Nem zártam ki teljesen annak valószínűségét, hogy esetleg arra a következtetésre jutok majd: Sara valóban gyilkos volt. De ha mégsem volt az, akkor valaki elintézte, hogy lecsukják. Valaki, aki képes volt többször is átrepülni az

óceánt, csak hogy életeket oltson ki a lány nevében.

Kinek lehetnek efféle ellenségei? – tettem fel a költői kérdést.

Nekem ugyan nem.

De Sara Texasnak a jelek szerint igen. Most már csak az volt a dolgom, hogy találjak valakit, aki többet tud mesélni a lány életéről. Elsősorban olyasvalakit, aki Stockholmban lakik, mert Texasban semmi keresnivalóm nem volt.

Vagy mégis?

Kiszáradt a torkom a gondolattól. Megfogadtam, hogy soha többé nem térek vissza az Államokba. Meg nem akartam Bobby kedvébe se járni – még ha lehetett is valami abban, amit mondott, hogy elengedhetetlen Texasba utaznom.

Felsóhajtottam. Még ha minden kifogásomat félreteszem is, és rászánom magam, egy alapvető probléma akkor is megmarad:

Hogyan fogom rávenni Lucyt, hogy Nizza helyett Texasba utazzunk?

16

– Ezt nem mondhatod komolyan?!

Lucy úgy nézett rám, mint akinek elment az esze. Lehet, hogy így is van, láttam be. Most tényleg azt javasoltam, hogy Nizza helyett menjünk Texasba?

– Ott például legalább száz fok van nyáron – érvelt Lucy.

Hú, egy nyitott ajtó! Ha csak a hőmérséklet ellen van kifogása, azt hamar elfeledtetem majd vele, gondoltam. De kiderült, hogy nem ennyire egyszerű a helyzet.

– Bébi, a legjobb hotelban laknánk, és a legkényelmesebb autókkal utaznánk. Észre se vennéd a hőséget.

– De jó. Ennyi erővel itthon is maradhatunk.

Azt már nem. Akkor is külföldre utazunk, ha ez lesz az utolsó, amit életemben teszek. A svédországi özönvízszerű esőzésből ugyanis már nagyon elegem volt.

– Te nyertél – adtam meg magam. – Megyünk Nizzába.

Lucy aggódva nézett rám.

– Martin, ugye tudod, mit csinálsz? Mivel dumálta tele a fejedet Didrik? Jó ötletnek tartotta, hogy Sara aktáiban turkálsz?

– Nem mondhatnám.

Nem tetszett nekem, hogy az előző estéről beszélt. Még ha nem is voltunk egy pár, sajnálatos lett volna, ha rájön, mit csináltam, mielőtt hazajöttem. Mintha sejtette volna, hogy valami nem stimmel, könnyed hangon folytatta.

– Amúgy hívtalak tegnap este. De nem vetted fel.

– Nyugodtan akartam dolgozni – feleltem. – Tudod, Didriktől is kaptam anyagot. Sajnálom, hogy elnémítottam a telefonomat.

Lucy idegesítően nevetett.

– Tehát egy randi Sara Texasszal. Elbűvölő.

Ha tudta volna, miféle gondolatokat indított el bennem a „randi” szó. Sikerült elővarázsolnom egy görcsös mosolyt.

– Később elmegyünk ebédelni? – érdeklődött, miután nem értékeltem a humorát.

– Örömmel – feleltem. – Mit szólnál a Texas Longhornhoz a Fleminggatanon? Átkozottul régen ettem náluk hamburgert.

– De hisz vasárnap este azt ettünk Bebénél.

– Az egyáltalán nem ugyanaz. A Bebe az Bebe. A Texas meg valami egészen más.

– Texasból már bőven elég volt mára.

Lucy egy cseppet sem tűnt elragadtatottnak, de elfogadta a javaslatomat. Mármint a hamburgert illetően. Mert a texasi utazásról hallani sem akart.

Ekkor megszólalt az ajtócsengő, én meg mentem kinyitni.

Egy fiatal srác állt a lépcsőházban, farmerban és teniszpólóban.

– Martin Benner?

– Én vagyok.

– Csomagja érkezett.

Behozott néhány papírdobozt az előszobába, és kérte, hogy fizessem ki.

A vizsgálati anyag érkezett meg, a Sara ellen emelt vád anyaga.

Lucy először nem akart foglalkozni vele. De amikor végül belenyúlt a szép kis kezeivel a szarba, mintha őt is magával ragadta volna ugyanaz az átok, ami engem.

A padlón ültünk, mint két tinédzser, és olvastuk egyik papírt a másik után. A Sara kihallgatásáról készült jegyzőkönyvek szinte semmi mást nem tartalmaztak, mint a nő egyértelmű beismerő vallomását, valamint annak a leírását, hogy hol találhatók a bizonyítékok. Az első kihallgatás kivételével, mert azt az amerikaiak segélykérése miatt folytatták le. Kétszer is elolvastam.

– Ezt nézd meg! – szóltam Lucynek, és átnyújtottam neki a papírköteget. – És hasonlítsd össze a többivel.

Amíg Lucy elolvasta, én főztem egy kávét. Már nem emlékszem, hogy akkor esett-e az eső. Mindenesetre nem volt jó idő.

– Furcsa – jegyezte meg Lucy, miután elolvasta. – Szinte olyan, mintha nem is ugyanazzal az emberrel beszéltek volna.

– Pontosan – helyeseltem, és visszagondoltam arra, amit Didrik mondott. – Amikor először bevitték a lányt kihallgatásra, semmi eredményre nem jutottak vele. Fogalma sem volt róla, miről beszélnek, és nyíltan kijelentette, meglepődött azon, hogy keresték. Azt állította, sosem hallott a galvestoni és a houstoni gyilkosságról. Legalábbis nem emlékszik rá. Majd eltelt néhány hét. A jenkik kaptak egy névtelen e-mailt, melyet újabb kihallgatás

és razzia követett. Ekkor következett be a fordulat. Sarának hirtelen megeredt a nyelve.

Annyit beszéltem és olyan tempóban, hogy arról is megfeledkeztem, mindkét kezemben egy-egy csésze kávét tartok. Lucy elvette az egyiket, és belekortyolt.

– Nagyon zavaros az ügy. De biztos, hogy ez nem csak nekünk szúrt szemet. Egyszer csak ismeretlen okból meggondolja magát, és nekiáll olyan részleteket kiszivárogtatni, amelyek a zsaruk legmerészebb álmait is felülmúlják.

– Tény, hogy meglepő, de végül összeállt a kép – tettem hozzá. – A lány padlásán ugyanis felbecsülhetetlen kincseket találtak, és amikor mindent elmondott, stimmeltek a dolgok. Csak feltételezem, hogy utólag ellenőrizték a kihallgatások közt lebonyolított telefonhívásait. És mivel tettestársat nem találtak, kénytelenek voltak elfogadni azt, amit mondott.

Lucy a lapokat böngészte.

– Hát én nem adom meg magam ilyen könnyen – felelte. – Ne hidd, hogy a te véleményeden vagyok. Sara bűnös volt – a kérdés csak az, vajon valamilyen pszichés zavarban szenvedett-e. De szinte biztos, hogy igen. Mi lett a pszichiátriai vizsgálat eredménye?

– Nem végeztek ilyet.

Lucy abbahagyta a lapozgatást.

– Akkor szerintem nyugodtan kijelenthetjük, hogy beteg volt.

– Hát, ha te ettől jobban érzed magad…

– Igen.

Lucy végigjáratta a tekintetét a papírhalmon, amely addigra már a padló nagy részét elfoglalta.

– Ha úgy akarjuk, most megvan a munkánk egész nyárra.

A hozzá legközelebb álló kupacot piszkálta. Ugyanazt a körömlakkot viselte, mint előző vasárnap. A vöröset. Én pedig a már túlságosan is jól ismert vágyat éreztem magamban. Kívántam őt. Lehetőleg azonnal.

Ám Lucy radarjai túlságosan kifinomultak voltak ahhoz, hogy valami titkos akcióba lendülhettem volna.

Elég volt a combjára tennem a kezem, és már talpra is ugrott.

– Éhes vagyok – szólalt meg. – Menjünk és együk meg azt a hamburgert.

– Már megint játszod az elérhetetlent?

– Képzeld, igen – felelte.

Bement a szobájába, és kihozta a kézitáskáját. Megcsörrent a mobilom. Marianne akarta megbeszélni velem a beázás részleteit.

– Nem baj, ha annyira terjednek azok a foltok felfelé?

– Honnan a fenéből tudjam?

– Martin, ne káromkodj!

Sosem értettem, miért mondják bizonyos szavakra azt, hogy csúnyák, másokra meg nem. A szavak csak szavak. Amióta csak megtanultam beszélni, mindig is káromkodtam.

– Épp ebédidő van. Lucyvel elmegyünk enni valamit. Majd később hívlak – mondtam.

Befejeztem a beszélgetést, és elraktam a mobilomat.

– Aprólékosan, egyenként meg kell vizsgálnunk a gyilkosságokat – jelentette ki Lucy. – Én például alig tudok valamit arról a háromról, amelyeket itt, Svédországban követett el.

– Úgy érted, arról a háromról, amely miatt vádat emeltek ellene, de nem ítélték el? Arról a háromról, amelyet beismert, de nem ő követett el?

Lucy tartotta nekem az ajtót.

– Igen – válaszolta fáradtan.

Kiléptünk az utcára, és végigsétáltunk a Sankt Eriksgatanon. Sötét felhők gomolyogtak az égen. Hirtelen azt vettem észre, hogy összehúztam magam, mintha attól félnék, hogy a fejemre esnek. Kikanyarodtunk a Fleminggatanra. Ez Stockholm legunalmasabb utcája. El nem tudom képzelni, hogy bármelyik itteni házba beköltözzem. Legszívesebben csukott szemmel mennék végig rajta.

Kirakat kirakat után. Figyeltem, hogyan tükröződünk Lucyvel a koszos üvegen. Ő magas sarkú cipőt viselt, homokszínű nadrággal, fehér blúzzal és olyan vörös hajzuhataggal, hogy még Julia Roberts is sikított volna a féltékenységtől, ha meglátja. Én pedig a kedvenc chino-nadrágomban és a kék ingemben voltam. Állati csinosak voltunk. Lucy széles vállára tettem a kezem.

– Hogy fogod folytatni? – tudakolta Lucy. – Végignézed a nyomozati anyagot, aztán mi lesz?

– Beszélnem kell bizonyos emberekkel.

– Mint például?

– Sara bátyjával már volt szerencsém találkozni, de jó lenne az anyját is felkeresni. Könnyebb lenne rajta keresztül megtalálni azokat az embereket, akik ismerték a lányt, a barátait meg ilyeneket. És nagyon szeretném szóra bírni a houstoni barátnőjét, Jennyt is. Meg hátha vannak még más rokonai is a városban. Mármint Sarának.

Lucy magában bólogatott.

– Zsarumeló a javából – jegyezte meg.

– Hagyjál már, csak azért csinálom, hogy jól informált legyek.

De én magam se hittem, amit mondtam. Aki egyszer zsaru volt, mindig az is marad. Ki is mondta ezt? Talán az egyik texasi kollégám? Texasról, mint mindig, ezúttal is az apám jutott eszembe. Az apám, aki lelépett, mégsem tudta, mit tehetett volna másképpen.

Szorosabban átöleltem Lucyt. Válaszképp átölelte a derekam.

– És miért nem akarsz beszélni Sara Texas nővérével? – kérdezte.

Megtorpantam. Már egy háztömbnyire sem voltunk a Texas Longhorntól.

– Tessék?

– A nővérével. Az egyik cikkben, amit olvastam, említést tettek róla.

Szóval Sarának nővére is volt. Én meg nem is tudtam róla. Hát elég hanyag kutatást végeztem. Az viszont egyenesen felfoghatatlan volt számomra, hogy Bobby barátom miért nem tett említést róla.

Azonnal úgy döntöttem, a nővérrel is beszélni akarok.

Már ha megtalálom.

17

De még mielőtt beütemeztem volna néhány találkozót, alaposabban utána kellett olvasnom az ügynek. Sokkal alaposabban. Máskülönben óriási fiaskót kockáztattam. De nem volt értelme emiatt bent ülnöm az irodában. Lucyvel bepakoltuk a kocsiba azokat a dobozokat, amelyeket magunkkal akartunk vinni, és ebéd után elmentünk hozzám.

A könyvtárszobában ültünk le. Arra készültem, hogy az összes anyag mélyreható tanulmányozása után valami nagy felfedezést fogok tenni. De nem így történt.

A hamburgertől elnehezültem, és már egy cseppet sem voltam begerjedve. Ahogy Lucy sem. Viszont arra összpontosítottunk mindketten, hogy az időrendi sorrend világossá váljon számunkra, és körvonalazódjanak az események. Meg sem kérdeztem Lucyt, akar-e nekem segíteni, nyíltan úgy tekintettem rá, mint aki fenntartásokkal bár, de részt vesz abban, amit csinálok.

– Nem valami szép történet ez – jegyezte meg, amikor kezdtünk tisztább képet kapni azokról az átfogó történésekről, amelyek odáig vezettek, hogy Sarát börtönbe zárták. Az pedig egyenesen felfoghatatlan, hogy eltávozási engedélyt kapott.

Ez nagy botrányt kavart. Sara Texas, akit öt ember meggyilkolásával gyanúsítottak, a szigorított előzetes letartóztatás alól eltávozást kért és kapott. A sors iróniája, hogy az apja egy testi sértéssel járó rablás áldozata lett, amíg a lánya a börtönben csücsült. Amikor vádat emeltek ellene, az apja még mindig öntudatlan állapotban feküdt a kórházban, és az orvosok közölték, hogy csak a csoda mentheti meg a haláltól. Sara tehát egy délutánra kimenőt kapott, és felfegyverzett őrök kísérték be a kórházba, hogy búcsút vegyen attól az embertől, aki a lányát pénzért árulta a haverjainak. És aki egészen Houstonig üldözte őt, és Lucifernek hívták.

Először nem is értették, hogyan szökött meg. A rendőrök később vonakodva, de bevallották, hogy Sara kért öt percet, amikor kettesben lehet az apjával, és ennyi a jelek szerint elég is volt neki ahhoz, hogy sikerüljön kiszöknie az ablakon át. Az ötödik emeletről.

– Jelenleg ő Svédország legismertebb bűnözője – jelentette ki a nyomozás vezetője egy tévéinterjúban. – Nem juthat messzire.

Lezárták az egész várost. Megerősítették az őrizetet a reptereken, vonatállomásokon és a kikötőkben. De teljesen felesleges volt. Sara ugyanis egyenesen a gyereke óvodája felé vette az irányt, majd onnan magával vitte a fiát. Ebből megint csak botrány lett. Az óvoda

dolgozói értetlenül álltak a történtek előtt. Mio még csak négyéves volt. Az összes gyerek kint játszott az udvaron, amikor elrabolták. Az egyik pillanatban még ott volt, a másikban már nem.

A rendőrség azt gondolta, könnyebb lesz majd Sarát megtalálni így, hogy a gyerek is vele van. Ezért aztán gyakorlatilag rekordot döntöttek az egy nap alatt hozott téves következtetések számát illetően. Mert mint kiderült, Sarának esze ágában sem volt elhagyni Stockholmot, nem akart messzire menni. Amikor leszállt az este, egyszerűen leugrott egy hídról. A parti őrség talált rá a holttestére. A gyereket azonban sosem találták meg. Úgy történt, ahogy Didrik előző este elmondta nekem – a szemtanú azt állította, hogy a nő egyedül volt.

Megtaláltam a tanú nevét is. Magnus Krusbergnek hívták.

– Krusbärnek? – kérdezett vissza Lucy.

– Krusbergnek – javítottam ki.

– Elég szokatlan név.

– Ez az egész történet elég szokatlan.

– Nem értem, miért kellett Sarának magával vinnie a fiút is – töprengett Lucy.

Ezen én is elgondolkodtam. Ha nekem valamilyen oknál fogva nem lenne más választásom, mint hogy végezzek magammal, vajon Belle-t is magammal vinném? Kizárt!

– Lehet, hogy nem is ő vitte el – feleltem.

Lucy meglepetten tette le a kezében tartott lapot.

– Hát akkor ki?

– Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy nekem valahogy nem áll össze ez a történet. Akárhonnan futok is neki.

Nem bírtam szabadulni a két eset közötti hasonlóság ötletétől, amely a fogdában villant fel bennem, amikor a kliensemmel beszélgettem. Így aztán csak rágódtam tovább.

Miért vall be valaki egy olyan bűncselekményt, amit nem is ő követett el?

Vagy azért, mert megfenyegették, vagy azért, mert fedezni akar valakit, akit szeret.

És talán nemcsak szereti, hanem úgy érzi, tartozik neki valamivel. Akihez nem valamiféle vitatható hűségszerződés köti – inkább egy báty vagy nővér jöhet szóba. Vagy még inkább: a saját leszármazottja.

– Azért vállalta magára a gyilkosságokat, hogy a fiát védje – jelentettem ki óvatosan. – És ugyanez volt az oka a szökésének is.

– Hogy Miót védje?

– Igen.

– És kitől vagy mitől?

– Bárkitől, aki rosszat akarhatott neki.

Lucy megcsóválta a fejét.

– Ez nem stimmel, Martin. – Egyszerűen nem áll össze.

Ledobta a papírokat, és felém fordult. Félbeszakítottam, még mielőtt belekezdett volna a mondandójába.

– A texasi rendőrségtől kapcsolatba léptek svédországi kollégáikkal, és megkérték őket, hogy vigyék be a lányt kihallgatásra. Ők ezt meg is tették, és abban mindketten egyetértünk, hogy az első kihallgatás minden tekintetben eltért az utána következőktől. Amikor Sarát két héttel később bevitték, hirtelen más emberré változott. Megadta magát, és ezüsttálcán kínált fel mindent a rendőröknek, amit csak akartak. Mi lehet egy ekkora pálfordulás magyarázata? Az első alkalommal miért nem tett beismerő vallomást?

– Mert akkor még azt hitte, megúszhatja – felelte Lucy. – De amikor már másodszor vitték be, más volt a helyzet a bizonyíthatósággal.

– Igen, na és ez hogy lehetséges? Ja persze, hiszen maga Sara tudatta a texasi rendőrséggel e-mailben, hogy hol találják a galvestoni gyilkossághoz használt fegyvert. De ugyan mi a francért? Miért nem sétált be inkább a stockholmi rendőrkapitányságra, és rukkolt elő a farbával?

– Talán mert azt hitte, ki fogja bírni. Aztán amikor mégsem sikerült, feladta magát egy névtelen levélben. Ne tegyél már úgy, mintha ez a nő normális lett volna! Öt emberrel végzett. Ennyi.

Olyan izgatott lettem, hogy muszáj volt felállnom. A nyitott ablak mellé álltam, és beszívtam a friss, hűvös levegőt.

– Van más magyarázat is – feleltem csökönyösen. – Mégpedig az, hogy az első kihallgatás alkalmával még halvány gőze sem volt a gyilkosságokról. A valódi elkövető ugyanis csak azután kezdett felfigyelni rá, hogy a rendőrség megpiszkálta a dolgot. Olyasvalaki lehetett, aki Sara közelében élt. Az illető felkereste Sarát, és fenyegetéssel rávette, hogy ismerje be nemcsak a texasi, hanem a három stockholmi bűntényt is.

– Akkor már csak arra lennék kíváncsi, ki volt az illető – felelte Lucy. – Valami nagy fejes lehetett, ha Sarának még csak meg sem fordult a fejében, hogy a rendőrségtől kérjen segítséget. Gondolj bele, mit kockáztatott ezzel! Öt rendbeli előre megfontolt gyilkosság. Évtizedekig nem szabadult volna.

– Lehet, hogy pánikba esett – érveltem. – Talán akkor is megszökött volna, ha nem beteg az apja. Elég kétségbeesettnek kell lennie az embernek ahhoz, hogy kiugorjon egy ablakból az ötödik emeletről.

– Vagy elég hidegvérűnek.

– Vagy mindkettőnek. Elvégre elment a gyerekéért az óvodába, hogy megpróbálja megvédeni.

Ekkor kinyílt az ablak, és kis híján felborított egy virágcserepet. Letettem a virágot a földre, és félig nyitva hagytam az ablakot.

– De hát nem védte meg, hanem minden valószínűség szerint végzett vele!

– Ezt nem tudhatjuk – feleltem. – Sőt, az is lehet, hogy olyan komoly veszélyben forgott a fiú, hogy megváltást jelentett számára a halál.

Ebben azért magam sem nagyon hittem, de akkor egyedül ez a lehetőség jutott eszembe.

– Vagy pedig igazad volt abban, hogy valaki más vihette el Miót – gondolkodott el Lucy. – Talán együttműködött valakivel.

– Az lehet – hagytam jóvá.

Találós kérdésekben nem vagyok jó. Megpróbáltam a tényekből kiindulni, és mégsem állt össze a kép. Sara délután kettőkor szökött meg. Hat órával később pedig már halott volt. A gyerek négykor tűnt el az oviból. Mit csinálhatott vele ennyi idő alatt?

– Koncentráljunk inkább a gyilkosságokra – szólalt meg Lucy. – Másképp sehová sem jutunk.

Nekilátott rendbe rakni az asztalomon heverő papírokat.

– Muszáj innom egy whiskyt – jelentettem ki. – Hozzak egyet neked is?

Az első gyilkosságot 2007-ben követték el, Galvestonban. Galveston egy kis eldugott helység Dél-Texasban, egy fürdőhely a Mexikói-öböl szomszédságában. Valaha ez volt Texas legnagyobb városa, számos bevándorló célpontja. Aztán jött egy orkán, és letarolta az egész várost, amely ezután már soha többé nem tért magához.

Megesik az ilyesmi.

Az áldozatot Jane Beckernek hívták, és a Carlton Hotelban dolgozott, odalent a parton. Éppen abban a szállodában, amelyben az a család szokott megszállni hétvégente és a galvestoni nyaralások alkalmával, amelyiknél Sara Tell bébiszitterként dolgozott. Sara is többször elkísérte őket oda. A Jane Becker halálát követő rendőrségi nyomozás során kiderült, hogy a nő munkaidő után szexuális szolgáltatásokat kínált a hotelban lakóknak. Jóllehet bizonyítékokat nem sikerült felmutatni, Houstonban szárnyra kaptak és makacsul terjedtek a híresztelések, hogy Sara is hasonló módon tett szert egy kis mellékesre, ott és Galvestonban egyaránt.

Az egyik elmélet szerint Jane-nek azért kellett meghalnia, mert rájött, hogy Sara elhappolja előle a kuncsaftokat, és megfenyegette, hogy elárulja a családnak, amelynek a gyerekeire vigyázott. A másik szerint Sara csak véletlenül ölte meg. Ő maga pedig nem beszélt az indítékáról. Mindenesetre kegyetlen gyilkosságként jellemezték: több mint tíz, a mellkasát ért késszúrás végzett az áldozattal.

A második gyilkosság Houstonban történt, 2008 tavaszán. Egy taxisofőrt vertek agyon a saját kocsija csomagtartójában tárolt golfütőjével. Szemtanúk látták, amint Sara kiszáll a férfi kocsijából egy éjszakai bár előtt, és azt üvölti neki: – Maga mocskos disznó! – Egy órával később pedig a férfi már halott volt. A rendőrség úgy gondolta, a lányt molesztálhatták a kocsiban, így aztán később visszament, hogy bosszút álljon a sofőrön. A férfit holtan találták az autója mellett. A kocsi csomagtartója nyitva állt, ezért a rendőrség először azt hitte, rablógyilkosságról van szó. De az elkövetőt sosem találták meg, így a nyomozás üresjáratban folyt, amíg Sara a látóterükbe nem került.

– Nem értem, hogy figyeltek fel éppen Sarára – töprengett Lucy.

– Véletlenül – feleltem, mivel épp azelőtt kaptam választ a kérdésre egy leírásból, melyet a texasi rendőrség küldött a stockholmiaknak. – Az egyik nyomozó, aki az első

gyilkosság idején Galvestonban dolgozott, 2012 februárjában Houstonba költözött. Ekkor a taxis gyilkosság aktája még nyitva állt, még ha kihűlt is kissé. A nyomozó pedig azzal kezdte, hogy megpróbált új életet lehelni belé. Valaki készített egy képet Saráról, amikor kiszállt a kocsiból a bár előtt, és ez a kép is a többi anyag közt szerepelt. Sara sosem lépett önként kapcsolatba a rendőrséggel, de a nyomozó felismerte őt egy korábbi eset kapcsán.

Lucy rám nézett.

– Melyik eset kapcsán? És hogy a fenébe ismerhette fel 2012-ben? Hisz Sara akkor már rég nem élt az Egyesült Államokban!

Újból elolvastam a dokumentumot. A megjegyzéseket viszont nem értettem.

A nyomozó, aki Galvestonból Houstonba költözött, azt állította, hogy Sarát egy másik gyilkossági ügy kapcsán ismerte fel.

Apránként felszökött a pulzusom.

– Várj csak egy kicsit – szóltam Lucynek.

Lucy megpróbálta elvenni tőlem az aktát, de én görcsösen szorítottam a dossziét.

– A galvestoni hotelgyilkosság alapján ismerte fel – folytattam. – Hisz Sara többször is lakott már abban a hotelban. Az áldozatot a szálloda hátsó udvarán ölték meg.

– És? Mit számít ez? Mindenkivel beszélt a rendőrség, aki valaha betette a lábát abba a szállodába?

Megráztam a fejem.

– Természetesen nem, csak azokat hallgatták ki, akik a gyilkosság elkövetésének idején laktak ott.

És ezzel el is dőlt az ügy. Megdönthetetlen bizonyíték volt arra, hogy Sara valóban Galvestonban tartózkodott az első gyilkosság idején.

– A rohadt életbe!

Úgy éreztem, mintha valaki kipukkasztott volna egy óriási lufit a szobában, azután egyszerűen csak továbbsétált volna. Az én lufimat, ami túlságosan a szívemhez nőtt.

Iszonyú dühösen hajítottam le a papírokat.

Az az átkozott vonatjegy, amellyel Bobby előrukkolt, szemmel láthatólag az évszázad vicce volt. Hacsak a galvestoni rendőrség ki nem találta, hogy kihallgatták Sarát az ottani gyilkossággal kapcsolatban – de úgy gondoltam, ezt az eshetőséget kizárhatjuk.

Hiszen ott volt.

Sara a galvestoni hotelban tartózkodott az első gyilkosság idején. Nem pedig valami vonaton, útban San Antonio felé.

– Na, akkor most hagyjuk abba ezt az egészet, oké? – indítványozta Lucy, amikor már egy ideje nem szóltam egy szót sem. – Vagy előtte még meg akarsz mozgatni néhány követ? Esetleg beszélnél Sara nővérével?

– Az kizárt. Teljesen felesleges.

Éreztem, hogy a düh elönti a testem. A francba, én Eivorral és Didrikkel is beszéltem a vonatjegyről, és mindketten rám hagyták. Olyan nehezükre esett volna annyit mondani, hogy te, hagyd már a fenébe! Bizonyítékokkal tudjuk alátámasztani, hol volt Sara a gyilkosság idején?

– De hiszen megpróbálták – vetette közbe Lucy, amikor előtte is kieresztettem a gőzt, és nagy beégésnek tartottam a dolgot. – Mindketten megpróbálták megértetni veled, hogy valójában voltak bizonyítékok – valódi bizonyítékok –, csak épp nem hallgattál rájuk.

Újból elolvastam a texasi rendőrség jelentését, de képtelen voltam más következtetésre jutni, mint amit már levontam.

A rendőr felismerte Sarát, mivel egy másik gyilkossági ügyben is szerepet játszott, Galvestonban.

Azt ugyan képtelen voltam felfogni, hogyan emlékezhetett rá, és ismerhette fel évekkel később, ugyanakkor viszont nem az én dolgom volt ezen töprengeni. Lehet, hogy beleszeretett.

De mit számított?

A vonatjegy nem ért semmit. Nevetségesnek éreztem magam. Didrik és Eivor pedig azzal büntettek naivitásom miatt, hogy hagyták, hogy feleslegesen végignézzem az egész nyomozati anyagot.

– Hiszen itt van nekünk még a napló is – próbált vigasztalni Lucy. – És Gustavsson aktája, benne megjelölve azok a részletek, amelyek elbizonytalanították.

De én elutasítottam az efféle beszédet. Kénytelen voltam elfogadni a tényeket: nem volt itt semmiféle nagy összeesküvés, amit leleplezhettem volna. Sara Tell felelőssége teljes tudatában vallotta be az öt gyilkosságot. Mit számít akkor néhány felderítetlen részlet? Egészében véve annyira meggyőző bizonyítékok álltak rendelkezésre Sara ellen, hogy minden, a vallomásával szemben felhozott ellenvetés teljesen nevetségesnek hangzott.

– A rosseb egye meg! Hagyjuk a francba! – kiáltottam. – Holnap megszabadulunk ettől a sok cucctól, és két hét múlva te meg én Nizzába utazunk!

A holtak ügyvédjeként végzett szerepem, úgy hittem, véget ért, még mielőtt elkezdődhetett volna. Sara Texas hívó szava a túlvilágról elhallgatott.

Legalábbis akkor azt hittem.

III. rész

„Most már hisz nekem?

A MARTIN BENNERREL (M.B.) KÉSZÜLT INTERJÚ ÁTIRATA

Az interjút készítette: Fredrik Ohlander (F.O.), szabadúszó újságíró

Találkozóhely: A stockholmi Grand Hôtel 714-es szobája

F.O.: – Na, lássuk csak! Tehát volt egy esélye, hogy kiszálljon az ügyből?

M.B.: – Igen, én meg nem éltem vele. Vagyis hát aznap délután meghalt az ügy, a szemem láttára. A vonatjegy egyszerű blöff volt, és ezzel együtt minden más is bukott.

F.O.: – De azért ez eléggé előre látható volt, nem? Mármint, hogy a vonatjegy hamis nyom.

M.B.: – Lehetséges. Már amennyiben egy ilyen következtetés nem vétene az első számú szabály ellen az ügyben. Mégpedig, hogy semmi nem az, aminek látszik.

F.O.: – Vagy úgy. Tehát ennek ellenére hasznát vette a jegynek.

M.B.: – Ott még nem tartunk. Mindent a maga idejében!

F.O.: – Nem okozott nehézséget az, hogy Lucy örökké másképp gondolkodott, mint maga?

M.B.: – Azt hiszem, nem értem a kérdést. Mindig is ez volt, most is ez a közös munkánk lényege. Annyira különbözünk, s ezért általában tökéletesen ellensúlyozzuk egymást.

F.O.: – Egy kívülálló számára elég nehéz megérteni a kapcsolatuk lényegét. Meglehetősen viharosnak tűnik. Vagy tévedek?

M.B.: – Csak addig volt az, míg együtt jártunk, de azután szakítottunk, s így a köztünk lévő kapcsolat teljesen letisztult.

F.O.: – Azaz, maga lefeküdhet, akivel csak akar, Lucy pedig otthon várja magát?

M.B.: – Ha ez jött le önnek a sztoriból, akkor nem valami jó közönség. Lucy meg én egyenrangúak vagyunk. Ő is lefeküdhet, akivel csak akar. Ha kedve tartja.

F.O.: – Igen, persze. Úgy tűnik, most már sorozatban hülyeségeket beszélek. Bocsánat.

M.B. (Sóhajt): – Voltaképpen nem tudom, van-e oka bocsánatot kérni. Valahol be kell látnom, hogy a Lucyvel való kapcsolatunk mások számára különösnek tűnhet. És az ezután következő nyár csak még különösebbé tette.

F.O.: – És mi lett Nizzával? Valahogy az az érzésem, semmi sem lett az utazásból. Nem igaz?

M.B.: – Így van, nem mentünk el.

F.O.: – Értem. Inkább otthon maradtak?

(Csend)

M.B.: – Hát, nem éppen. Mert egy napon ismét csengettek az irodánk ajtaján, és azzal kezdődött megint az egész elölről.

18

Azt mondják, a türelem nagy erény, de én ezt mindig is kétségbe vontam. A világ tele van olyan jó tulajdonságokkal, amelyeket egy ember birtokolhat, de én a türelmet nem sorolom közéjük. A körülöttem élők többsége tudja is ezt, és tiszteletben tartja. Belle, mondjuk, kivétel. Egy négyéves gyerektől természetes módon következetesen próbálja felkelteni a figyelmemet, és nem fogja fel, hogy a tűzzel játszik, amikor újra meg újra felteszi nekem ugyanazt a kérdést, vagy ismételten ugyanazon szabály ellen vét. Ez volt az egyik olyan dolog, amivel a legtöbbet küszködtem, miután hozzám költözött.

Miután rájöttünk, hogy a vonatjegy egyáltalán nem volt olyan izgalmas darabja a kirakós játéknak, mint én próbáltam hinni, nem sokat beszéltünk Sara Texasról. Ha valaki nagyon precíz akar lenni, nyilván befejezi azt, amibe már belekezdett, de én sosem voltam ilyen. A siker legfontosabb összetevője ugyanis az, hogy az ember jól megválogatja, mibe fog bele.

Igazság szerint már másnap visszatért minden a normál kerékvágásba. Lucyvel folytattuk céltalan piszmogásunkat az irodában, amíg a nyaralást vártuk, még a telefont is alig vettük fel. Ő továbbra is arról beszélt, milyen napkrémet hoz majd Nizzába, én pedig fél füllel figyeltem rá. Majd felhívtam Veronicát, akivel a Sajtóklubban találkoztunk.

– Szeretnél megint találkozni velem? Átmehetek hozzád egy üveg bor és egy csomó sajt társaságában.

Mondtam én.

– Az nagyon jó lenne! Tényleg szeretnélek újra látni!

Mondta ő.

Épp csak túláradó elragadtatással. A türelemmel kapcsolatos hiányosságaimat azzal próbálom ellensúlyozni, hogy elvetemült stratéga vagyok. Több évtizedes szexfüggőség után tökélyre fejlesztettem a randizás mechanizmusát. Kefélni stílusosan kell. Egy csomó nő belemegy abba, hogy minden elvárás nélkül szexeljen egy férfival – akár többször is –, de csak akkor, ha nem veszik semmibe őket. Ez voltaképpen magától értetődő, mégis sok srác elköveti azt a hibát, hogy azt hiszi, ha tiszteletet mutat egy nő iránt, az rögtön komolynak fogja gondolni a kapcsolatukat, utána pedig nagyon elkeseredik majd, és nehezen kezelhetővé válik, amikor kiderül, hogy nem így van. Ez velem ma már egyre ritkábban esik meg. És eléggé meg voltam győződve róla, hogy Veronicával sem élem majd át.

Veronica pénteken akart velem találkozni, de ez persze lehetetlen volt, hisz olyankor szoktunk lazítani Belle-lel.

– És a szombat?

– Csütörtök – feleltem. – Holnap.

Részben mert nem akartam olyan sokáig várni, részben pedig mert a lány nem ért meg

egy szombat estét. Az is lehet, hogy aznapra Lucy tervez valami programot nekünk.

Még alig tettem le a telefont, amikor az irodám ajtaja felpattant. Lucy állt az ajtóban, egy szál bikiniben.

– Ha már a napkrémek nem érdekelnek, az talán igen, mi lesz rajtam?

Vajon hányszor képes az ember ugyanazt a nőt megkívánni? Az efféle kérdések tartanak ébren éjjelente.

– Semmi – feleltem izgatottan.

– Na de Martin!

Na igen, megint a szokásos. Lucyvel nevetséges játékokat űztünk, és a régi jogi aktákból papírrepülőt hajtogattunk. A Sara Texas-ügy nyomozati anyagát óvatosan visszapakoltam a megfelelő dobozba, majd levittem a pincébe. Egy nap majd kiteszem a szemétlerakóba, de most, hogy még friss volt a csalódás élménye, egyszerűen csak ki akartam söpörni a limlomokat a szobából.

Az elkövetkező napokban mindössze egyetlen értelmes dolgot tettem – mégpedig azért, hogy megbizonyosodtam afelől: az előzetesben ülő ügyfelem, aki a húgáért aggódott, a lehető legjobban kerül ki az ügyből. A „haverját” nemcsak testi sértésért, hanem fenyegetésért és zsarolásért is elítélték, ügyfelemet pedig szabadon engedték. Bár ezt senki nem kérte vagy várta el tőlem, részt vettem az ügyfelem és a rendőrség találkozóján, hogy megtudjam, a továbbiakban hogyan védelmezik a családot. A rendőrség alaposan feltérképezte a „haver” ismeretségi körét és erejét, és arra a következtetésre jutott, hogy a kliensemre és a húgára leselkedő veszély meglehetősen kicsi.

– De csak amíg ő bent van – jegyezte meg ügyfelem.

Ám a rendőrségnek erre is megvolt a terve. Ha az a szar alak kiszabadul, követni fogják a tevékenységét. A magam részéről megnyugodtam. És végül ügyfelem is.

Minden békés és boldog volt. Olykor még egy kis napfény is kiszivárgott két esőfelhő közül. Az irodában olyan kevés tennivalónk akadt, hogy egymás után két délután is megengedtem Belle-nek, hogy odabent játsszon, amikor egyébként oviban kellett volna lennie.

És akár folytatódhatott is volna ugyanígy. Csend, napfény és gyerekjáték mellett. Ha nem feledkeztem volna meg egy aprócska részletről, nevezetesen arról, hogy vannak nálam jóval kitartóbb emberek is. Akik nemcsak kitartóbbak, hanem makacsabbak is.

Elérkezett a péntek délután, én pedig az irodámban ülve egy e-mailt írtam. Előző estémet Veronicával töltöttem, Lucynek pedig hétvégére voltak tervei. Mindent egybevetve jó napom volt. Ekkor csengettek az ajtón, és emlékszem, azt gondoltam: ez meg ki lehet? Futárt nem vártunk, Lucy pedig aznap már hazament. Átsuhant rajtam a gondolat, hogy Bobby az. Magamban mondtam valami cifrát, hisz fel kellett volna hívnom, hogy megmondjam, befejeztem a munkát.

De amikor az ajtó feltárult, nem Bobby állt ott, hanem egy nő.

– Ön Martin Benner? – kérdezte.

Megjelenésében nem volt semmi különös, elég hétköznapi nő benyomását keltette. Nem

volt se szép, se csúnya, csak olyan átlagos. Kedvelem az ilyet. Szeretem, ha valaki nem akar többnek látszani, mint ami.

– Igen – feleltem. – Én vagyok Martin. Segíthetek valamiben?

Óvatosan lépett be az előszobába.

– Azt hiszem, igen. Legalábbis Eivor önhöz küldött.

Eivor! Róla szinte már meg is feledkeztem. El kellene küldenem a kincsesládáját, hadd tegye vissza a padlásra. Nekem már úgyse volt rá szükségem. Persze kedves volt tőle, hogy új ügyfelet küldött nekem, most, hogy Gustavsson már nem dolgozik. Már a gondolattól is nőttem pár centit. Gustavsson legendás jogász volt, most pedig helyette hozzám jönnek az emberek. Ez nem rossz eredmény.

De sajnos kiderült, hogy az előttem álló nő a legkevésbé sem az, akinek gondoltam.

Nyújtotta a kezét, én pedig elfogadtam.

– Jenny Woods vagyok – mutatkozott be. – Én voltam Sara Tell houstoni barátnője, és a napokban kerestem meg Eivort, hogy visszakérjek tőle egypár holmit, amit még a tárgyalás előtt küldtem el nekik. Jól értettem, hogy ön újból elkezdett foglalkozni az üggyel?

Száz módja van annak, hogy elutasítsunk valakit, de én csak kettőt ismerek. Az udvarias és a durva elutasítást. Képtelen vagyok minden más, közbülső módszert alkalmazni, mint amilyen a kedves, a diplomatikus vagy az erőszakos.

Jenny esetében először udvariasan próbáltam meg hárítani.

Nem hívtam be az irodába, hanem már az előszobában közöltem vele, hogy nem szándékozom elvállalni Sara Tell ügyét. Igaz, Eivornak jó oka volt feltételezni, hogy megteszem, de alaposabban megvizsgálva az esetet, azt a következtetést vontam le, hogy nincs értelme.

Jenny kisöpörte arcából a haját, és a füle mögé igazította. Egyáltalán nem úgy nézett ki, ahogy elképzeltem. Miután Saráról már láttam fényképeket, azt gondoltam, Jenny stílusa is hasonló lehet. A képek alapján úgy tűnt, hogy Sara gyakorlatilag összenőtt a farmerjával és a kockás ingeivel, és szívesen hordott edzőcipőt. Kivéve a bíróságon a tárgyalások alatt, amikor is kosztümkabátban és szoknyában jelent meg.

Ha Sara volt a hosszú szoknyás, farmeros lány, akkor Jenny a térdig érő irodai szoknyás, gyöngy nyakláncos nő. Ez a stílus szokatlan egy olyan nő esetében, aki még a harmincat sem töltötte be.

– Ezt most nem értem – szólalt meg Jenny. – Akkor most dolgozik Sara ügyén vagy sem?

Mi volt ebben olyan nehezen érthető?

– Nem – feleltem határozottabban.

– És korábban?

– Akkor sem. Csak átnéztem, ennyi. Többre nem volt szükség.

Jenny alaposan szemügyre vett.

– Megkérdezhetem, hogy végzett vele ilyen hamar? Mert ha jól értettem Eivor szavait, alig egy hete járt nála, tehát még épp csak hogy elkezdte a munkát.

Levegő után kapkodtam, és erőt vettem magamon, hogy ne tűnjek annyira idegesnek, amilyen voltam. Ezenkívül kíváncsivá tett. Ez a Jenny képes volt felülni egy gépre, és egészen idáig repülni Amerikából, azután, hogy beszélt Eivorral?

– Utánanéztem bizonyos körülményeknek, amelyeknek elsőre, úgy tűnt, a rendőrség nem szentelt kellő figyelmet – magyaráztam. – Azután kiderült, hogy ezek a körülmények mit sem változtatnak a helyzeten, így felhagytam vele, hisz nem volt mi után kutatnom.

Jenny lassan bólintott.

– Így már érthetőbb – felelte. – Eivor azt mondta, odaadta magának a vonatjegyet is, amit én küldtem el Bobbynak, a naplóval együtt. Azt, illetve azokat is a – hogy is mondta? – megvizsgált körülmények közé sorolja?

Ez a megfogalmazás azt sugallta, ő más háttérrel rendelkezik, mint Sara.

– Igen – feleltem. – És amikor rájöttem, hogy lényegtelen, nem foglalkoztam vele többé.

Tüntetőleg az órámra néztem.

– Sajnálom, de nem tudok magának segíteni. Bármit is ígért Eivor. Ha nincs más, meg kell kérnem, hogy távozzon.

Jenny felkacagott.

– Nem is nekem kell segítenie, hanem Sarának.

Na ne! Már megint? Majdnem én is felröhögtem.

– Na idefigyeljen! A helyzet a következő: Sara meghalt. Hülyeség volt részemről, hogy beleavatkoztam a dologba, és még nagyobb hülyeség, hogy ezt nem mondtam meg már akkor, amikor először találkoztam Bobbyval. Ha azt szeretnék, hogy Sara végre békében nyugodjon, forduljanak egy paphoz. Mert én sajnos nem tudok ebben segíteni.

Jenny elkomorodott.

– Csak azt mondja meg, hogyan jutott arra a következtetésre, hogy a vonatjegy nem bizonyító erejű.

Örömmel megtettem. Pár rövidre szabott mondatban elmagyaráztam, mire jutottunk Lucyvel.

– Sara a galvestoni hotelban szállt meg aznap éjjel, amikor az első áldozat elhunyt. Így aztán képtelenség, hogy ugyanabban az időben egy Houstonból San Antonióba tartó vonaton ült volna – foglaltam össze.

– És azt a következtetést, hogy Sara abban a hotelban lakott azon az éjszakán, a rendőr beszámolójából vonta le, aki aztán felismerte őt a houstoni nyomozás alapján?

– Pontosan.

– De a galvestoni kihallgatás jegyzőkönyvét ugye nem látta?

Elbizonytalanodtam. Valóban nem láttam.

Jenny a csendből ugyanerre következtetett.

– Azért nem látta, mert nem is készült róla jegyzőkönyv – magyarázta.

Karba tettem a kezem.

– Akkor honnan ismerhette fel a rendőr?

– Egy galvestoni sörözőből, ahol felcsípte Sarát, amikor ő a családdal ott tartózkodott, egy teljesen más alkalommal. Sara kikosarazta. De a zsaru ezt aligha árulhatta el a kollégáinak, nem?

Vajon hány olyan pillanat játszódik le az életünkben, amikor igazán döntő lépésre szánjuk el magunkat? Nem túl sok. Főleg azért, mivel általában csak utólag derül ki, mennyire fontos is volt az a döntés.

– Nem hazudok – jelentette ki Jenny. – És ha megengedi, be is bizonyítom.

Sokáig álltam, és csendben figyeltem Jennyt.

Ő nem olyan volt, mint Bobby. Nem tűnt olyannak, aki vonzza a problémákat. Épp ezért neki jobban hittem. Ugyanakkor viszont az üggyel végeztem. Most akkor kezdjem újra?

Eszembe jutottak a dokumentumokkal teli dobozok. Még nem dobtam ki őket a szemétbe. Így aztán nem lett volna nehéz felülvizsgálni saját magánnyomozásom eredményét. Nem tudom, vajon az unalom vagy a kíváncsiság vezérelt-e, de végül így szóltam:

– Szívesen meghallgatnám a mondandóját. Eljön velem kávézni?

19

A Sankt Eriksplannál van egy Xoko nevű kávézó. Lucy vitt oda először. Most pedig Jenny Woodsszal mentem oda, aki Sara barátnője volt Houstonban. Meglehetősen szkeptikus voltam még, amikor leültünk egy asztalhoz az ablak mellé. A helyet pedig, hál’ istennek, megszállták a babakocsis anyukák. Utálom ezt az egész Svédországban kialakult babakultuszt. Én ebben sosem vettem részt. Már tíz hónapos korában közösségbe adtam Belle-t, és amennyire meg tudom ítélni, nem ártott meg neki. De miért is ártott volna? Hisz az oviban megkap mindent, amire szüksége van, sőt még annál is többet.

Rendeltem két kávét, amit ki is hoztak az asztalunkhoz.

– Fél órát kap tőlem, egy perccel se többet – közöltem Jennyvel.

– Tíz perc is elég lesz – közölte ő.

Nyugodt volt és lényegre törő. Láttam, hogy figyeli a körülöttünk lévő babakocsikat, de nem tudtam, mire gondolhat.

– Magának van gyereke? – kérdeztem.

Eszembe jutott, hogy Eivor mesélte, van neki, de az csak nem árthat, ha az ember

megpróbál kedves lenni.

– Tényleg arra pazaroljuk az időt, hogy rólam beszéljünk, amikor maga annyira siet? – tudakolta nyersen.

Rögtön visszavonulót fújtam. Persze, nekem tökmindegy volt, van-e családja vagy nincs.

– Igaza van. Beszéljen már! – biztattam.

– Mivel akarja, hogy kezdjem?

– Kezdje ott, ahol tartottunk, amikor kiléptünk az irodámból.

– Tehát csak a vonatjegy érdekli?

– Ha van egyéb mondandója is, hát mondja. De igen, a vonatjegy az, ami a legjobban érdekel.

Jenny hozzá sem nyúlt a kávéjához, csak ült és a csészéjébe bámult, mintha nem tudta volna, mi van benne.

Majd rám nézett.

– Sarával Houstonban ismerkedtünk meg 2007 januárjában. Akkor még mindketten újoncok voltunk, egy-egy családnál helyezkedtünk el bébiszitterként. A két család egymás szomszédságában lakott a Heights negyedben. Az a lakóövezet mintegy hét kilométerre fekszik Houston belvárosától. Nem is tudom, voltaképpen mit vártunk. Hiszen Houston hatalmas, de lélektelen város.

– Ismerem – vágtam rá.

– Járt már ott?

Életem egy korábbi időszakában ott éltem. De ezt nem árultam el.

– Egypár évvel ezelőtt – válaszoltam.

– Akkor tudja, milyen. Az olaj uralja a várost, és aki ott él, vagy azon szörfözik, vagy megfullad benne. Az elején egyikünk sem érezte ott jól magát. De aztán megismertük egymást, és elkezdtünk összejárni. Nagyon különböztünk egymástól, mégis meglepően jól éreztük magunkat együtt. Észrevettem, hogy Sara lelke sérült, elvégre elég nehéz gyerekkora volt. Így végül is a houstoni élet elég jól illett hozzá. Ott senki sem ismerte, és Sara örült ennek.

Próbáltam leplezni a türelmetlenségemet, de egyre csak a vonatjegyen járt az eszem. Beszélj már arról a rohadt jegyről!, gondoltam.

– Az a család, amelyiknél Sara dolgozott, jobb volt, mint az enyém. Sokat utaztak, és ő is mindig velük mehetett. Houstonban sokan utaznak el hétvégére és a szünidőben. Galveston nagyjából egyórás autóútra van dél felé. Sara családja olyan gyakran utazott oda, amilyen gyakran csak tudott. És mindig ugyanabban a hotelban szálltak meg: a Carltonban, ami lent van a parton, a parti sétány mellett. Sara imádott ott lenni. Megszállottja volt a tengernek, ezt tudta?

Megráztam a fejem. Nem, ezt nem tudtam.

Jenny arcán felbukkant egy mosoly, s nekem eszembe jutott, mit szokott mondani anyám nekem és a húgomnak. „Nincs, ami jobban öltöztet, mint egy mosoly.” És igaza is volt. Különösen jól állt Jennynek, aki egyébként átlagos külsővel rendelkezett – egészen más volt, amikor mosolygott.

– A családnak nem volt különösebben szüksége Sarára az utazásaik alkalmával – folytatta. – A hotelban külön szobában lakott, és ő gondoskodott magáról. Amikor szabad voltam, kocsival lementem én is, és együtt lógtunk. Az ő szobájában aludtam, de ezt nem mondtuk el senkinek. Esténként és éjszakánként klubokba jártunk, vagy egyik bárból a másikba. Így ismerte meg Larryt is.

Larryt? Felkaptam a fejem, és kérdőn néztem rá.

– Larry volt az a rendőr, aki később Houstonban kapott állást, és akkor vette a fejébe, hogy Sara kettős gyilkos.

– Vagy úgy.

– A férfi néhány barátjával érkezett, aztán odalépett Sarához, és fel akarta szedni. Többször is megpróbálta. Ez nyár végén történt, akkor, amikor az első gyilkosság Galvestonban. Két héttel azelőtt járt ott Sara a családdal, hogy vigyázzon a gyerekekre, míg a szülők egy esküvőre mentek. Másnap elment kávézni. Akkor Larry megint odalépett hozzá, ezúttal egyenruhában.

– Szolgálatban udvarolt Sarának?

– Aha. Biztos a kollégáinak akart imponálni vele vagy ilyesmi. Elvégre Sara nagyon csinos lány volt.

Az általam látott fotók alapján e megállapításával egyet kellett, hogy értsek.

– Tehát ilyen csökönyös ember volt ez a Larry?

– Mint egy öszvér. De Sara megint nemet mondott neki. Akkor egy kicsit erélyesebben. A kávét a férfi arcába löttyintette.

Röhögni kezdtem.

– Komolyan? Képen locsolt egy egyenruhás zsarut?

– Ahogy azt sejtheti, Larry ezen nagyon felbőszült. De utána nem zaklatta többé Sarát. Egészen tavalyig, 2012-ig, amikor is új állást kapott Houstonban, és az lett a feladata, hogy veselkedjen neki újra a taxis gyilkosság felgöngyölítésének.

Elkomorodtam. Most már az elbeszélés komoly részénél jártunk, és fontos volt, hogy megértsem a nő érveit.

– Ha jól értem, azt mondja, hogy ez a nyomozó, Larry, csak úgy kitalálta, hogy kihallgatta Sarát a galvestoni gyilkosság kapcsán?

– Pontosan – felelte Jenny. – Akkor már ott ült Houstonban, újonc volt, és bizonyítani akart. Egyszer csak egy gyilkosság kapcsán felmerült Sara neve, aki olyan felejthetetlen emléket hagyott benne. Felismerte egy képen, amit nem tudom, ki készített, majd átadta a rendőrségnek. Az a kép, amelyiken látszik, hogy Sara kiszáll a taxiból, és szidja a sofőrt, akit később aztán holtan találtak.

– Láttam a fotót – vetettem közbe. – Még az újságokban is benne volt, nem?

– De igen – felelte Jenny. – Emlékszem, én is láttam, amikor annyit írtak arról a taxis gyilkosságról. A rendőrség kérte a képen látható nőt, hogy jelentkezzen, de Sara nem tette. Gyerekkorában nagyon rossz tapasztalatai voltak a rendőrséggel.

– Tehát beszéltek róla? Maga tudta, hogy ő van a képen?

Jenny megrázta a fejét.

– Csak később jöttem rá. Azon a fotón, amit az újságok közöltek róla, nem ismertem fel. Tudja, milyenek azok a felvételek, amiket sötétben és mozgás közben készítenek. Kissé elmosódottak, nem elég élesek. Csak ősszel néztem meg alaposabban, amikor Sara felhívott engem az első rendőrségi kihallgatás után. Csak akkor jöttem rá, hogy ő szerepel rajta.

Eddig a pillanatig nem vártam túl sokat a Jennyvel folytatott beszélgetéstől. De ezen a ponton kihúztam magam, odébb tettem az üres kávéscsészét, és figyelmesen hallgattam.

Jenny halkabban kezdett beszélni, mintha attól félt volna, hogy valamelyik babakocsis anyuka hallgatózik.

– Ha méltányosak akarunk lenni ezzel a Larry nevű rendőrrel, azért nem teljesen érthetetlen a reakciója – magyarázta. – Felismerte a képen Sarát, és rájött, hogy nem jelentkezett a rendőrségen. És azt is tudta, hogy Sara a galvestoni hotelban szokott megszállni, ahol szintén történt egy gyilkosság. Tehát felkereste houstoni feletteseit, és azt mondta nekik, hogy felismerte Sarát, mert amolyan tájékozódó beszélgetést folytatott vele, ahogy mondani szokták, mivel abban a galvestoni hotelban lakott az ominózus éjszakán, amelyben a gyilkosság történt. De ezt Larry csak kitalálta, mert kínos lett volna elmagyarázni, honnan is ismeri valójában. Úgy tűnik, senki nem vette a fáradságot, hogy utánanézzen. Mivel állítása szerint ő maga tartotta a kihallgatást, nem is volt rá szükség, hogy elkezdjék keresni a jegyzőkönyvet. Larry ugyanis azt mondta, Sara nem közölt semmi olyasmit, ami a rendőrség érdeklődésére tarthatna számot.

De nekem ez még kevés volt.

– Tehát ön szerint a rendőr csak kitalálta ezt a találkozót, amelynek következtében Sarát kettős gyilkosnak kiáltották ki? – értetlenkedtem. – Ez elég ostoba dolognak tűnik. Ráadásul állati nagy kockázatot vállalt vele, mert ha az Egyesült Államokban vádat emelnek Sara ellen, vagy akár csak előzetes letartóztatásba helyezik, neki elő kellett volna varázsolnia a dokumentumokat, amellyekkel alátámaszthatja a történetét. Még akkor is, ha Sara beismerő vallomást tett. Ezt egyébként abban az esetben is meg kellett volna tennie, ha Svédországban kerül sor az ügy felülvizsgálatára.

Ekkor elhallgattam. Nem emlékeztem rá ugyanis, hogy láttam volna valamiféle magyarázatot ezzel kapcsolatban a nyomozati anyagban. Vajon okafogyottá vált, miután megtalálták a gyilkos fegyvert, a kést Sara lakásának padlásán?

– Ha jól értettem, így történt – felelte Jenny. – Larry azt mondta, túlságosan sok kihallgatást vezetett aznap éjjel, amikor a galvestoni nő meghalt. És bár kínos a számára, de nem dokumentálta mindegyiket. Ezzel szemben fel tudott mutatni egy listát az összes névvel, akik aznap éjjel a szálloda lakói voltak, és Sara neve is szerepelt rajta. De ezt nem

tűnik nehéznek odahamisítani.

– És maga honnan tudja mindezt?

– Legyen elég annyi, hogy megvannak a kapcsolataim.

– A rendőrségnél?

– Ott is.

Nehezemre esett elhinni, amit hallottam. Túl soknak tűnt benne a véletlen. Képes lett volna egy houstoni zsaru csupán egy vita miatt azt hazudni, hogy Sara a kérdéses helyen tartózkodott, pusztán azért, hogy magyarázatot tudjon adni arra, honnan ismeri, és hogy rossz fényt vethessen rá? Ez felettébb különös módszer.

– És mi van a családdal, akiknél Sara lakott? – kérdeztem. – Az ő nevük is szerepelt azon a listán?

– Nem, ekkorát azért mégsem mert hazudni Larry, és ez részben gondot is okozott Sarának. Mivel szabad hosszú hétvégéjét töltötte a gyilkosság idején, és San Antonióba utazott egy fiúhoz, akivel nem sokkal korábban kezdett viszonyt. Erről azonban nem akart szólni senkinek. Így aztán hazudott. Ha valaki megkérdezte volna tőlük, hol volt Sara azon a hétvégén, azt felelték volna, hogy Galvestonban, mert ő azt mondta nekik, oda megy, csak épp egy másik hotelban száll majd meg, mivel egyedül nem tudja megfizetni a Carltont.

– A rohadt életbe!

– Most már érti, hogy áll össze a kép? – tudakolta Jenny. – A vonatjegy, amit a kezében tart, eredeti. Tényleg Saráé volt, és én erről tanúskodtam volna is. Ha lett volna rá lehetőségem. Ugyanis együtt voltunk San Antonióban. Ezért voltak nálam a jegyek. Mindkettőnkét eltettem emlékbe, mert én azon az úton ismertem meg a férjemet. Sara nem volt olyan gyűjtögető típus, mint én, meg aztán elég hanyag is volt. Azért őriztem én a jegyeket az utazás alatt, nehogy elveszítse az övét, utána meg már nem kellett neki.

Jenny elhallgatott.

– Most már hisz nekem? – kérdezte.

– Igen – feleltem.

Muszáj volt emésztgetnem a hallottakat. Jenny elnézést kért, és kiment a vécére. Én pedig az asztalnál ülve gondolkodtam. Tehát Sarának legalább az egyik gyilkosság idejére volt alibije. Hogy ez mit árul el az őt azonosító rendőrről, azon ráérek később is töprengeni. Amikor először vitték be kihallgatásra, a rendőrség még csak a két amerikai gyilkosság iránt érdeklődött. Csak később nőtt hatalmasra az ügy, amikor a három svédországi esetet is belevonták. Lucy és én is felfigyeltünk rá, hogyan változott meg Sara magatartása az első kihallgatás alkalmával tanúsított védekezéstől a két, majd öt gyilkosság beismeréséig.

Jenny visszatért.

– Azt mondta, ugye, hogy Sara felhívta magát? – kérdeztem.

– Igen, az első kihallgatás után felvette velem a kapcsolatot, és kérte, hogy segítsek

neki. Azt mondta, szüksége van a két vonatjegyre és egy régi naplójára, amit ott hagyott Houstonban, mivel csak egy csomó unalmas dolgot írt bele, és nem is akarta hazahozni magával Svédországba. A reptéren adta ide nekem, amikor hazautazott. Őszintén szólva arra kért, égessem el, de én eltettem egy fiókba. Azt gondoltam, eljön majd a nap, amikor meggondolja magát. És így is történt.

– És ő tudott arról, hogy maga eltette a naplót?

– Sejtette. Atyám, hogy meglepődtem, amikor felhívott! Hiszen évek óta nem beszéltünk már. Hisztérikus volt és kétségbeesett. Aztán pár héttel később visszahívtam, mert visszakaptam a borítékot, a jeggyel és a naplóval együtt. Olyan ideges voltam, amikor feladtam, hogy rossz bélyeget ragasztottam rá. Ezek után nem mertem még egyszer a postán feladni, inkább futárra bíztam. Ám akkor Sara már hirtelen nem akarta megkapni. Azt mondta, az ügy el van intézve, és nyugodtan eldobhatom őket. De persze nem tettem meg. Aztán az internetes hírportálokat olvasva tudtam meg, hogy beismert egy csomó gyilkosságot, és azt gondoltam, elment az esze. Hiszen abban biztos voltam, hogy Galvestonban nem ölhetett meg senkit. Ekkor a rendőrséghez fordultam, de ők elutasítottak. Végül a tárgyakat elküldtem Bobbynak, Sara bátyjának, akivel ugyan soha nem találkoztam személyesen, de úgy tűnt, nagyon aggódik Saráért. Ez azonban ugyebár már nem segített rajta.

– Hát nem – hagytam jóvá.

Gondolataim fénysebességgel száguldoztak. Hisz annyi mindenről akartam beszélni Jennyvel. Sara volt barátjáról és az apjáról. Meg a híresztelésekről, melyek szerint prostituáltként dolgozott.

– Sara volt barátja és az apja bizonyára még jobban megnehezítették a dolgát – próbáltam elterelni a beszélgetést.

Jenny a homlokát ráncolta.

– Azt tudom, hogy a régi pasija felbukkant Houstonban, mert beszélt róla. Ez ügyben speciel nekem is volt hasonló tapasztalatom. Egy exem egészen Amerikáig repült utánam, mikor odaköltöztem.

– Na de… – próbálkoztam.

De Jenny csak legyintett.

– Maga elfelejti, hogy az Egyesült Államok a világ egyik legnagyobb turistacélpontja. Rengeteg fiatal turista utazik oda. Nem tudom, Sara esetében mi volt a helyzet, de most, hogy ennyi idő távlatából már van némi rálátásom a Texasban töltött első évünkre, úgy érzem, kissé eltúloztam az exem körüli problémázást. Amikor nyakig benne ültem, fárasztónak és kellemetlennek találtam a helyzetet. De így utólag, ki tudja már, mi járhatott a fejében, mi hajtotta utánam? Sosem fenyegetőzött, csak látni akart. De nekem már az is túl sok volt.

Be kell vallanom, akkor nem nagyon érdekeltek Jenny volt pasijai, inkább igyekeztem minden erőmmel Sara Tellre és az ő zűrös múltjára koncentrálni. Tehát előreszaladtam a beszélgetésben. Ostobaság volt, ám ezt akkor még nem tudtam.

– És milyen véleménnyel volt Sara apjáról?

A nő értetlenkedve nézett.

– Semmilyennel. Vagyis hogy érti?

– Olvastam a naplót – feleltem. – Ő is járt Houstonban, és igyekezett zűrt okozni neki.

Jenny lassan megcsóválta a fejét.

– Nem, szerintem itt félreértett valamit – magyarázta. – Sara apja soha nem járt az Államokban.

Ezúttal én lepődtem meg.

– De néhány helyen említést tesz róla – makacskodtam. – Lucifer néven.

Esküdni mertem volna rá, hogy Jenny összerezzent és elsápadt egy pillanatra.

– Lucifer? – kérdezte, s közben a kávéscsészével babrált. – Ezt a nevet nem ismerem. Biztos benne, hogy az apjáról van szó?

Ebben nem voltam biztos. Abban viszont igen, hogy Jenny hazudik. Pontosan tudta, ki az a Lucifer. Csak épp nem akarta elárulni.

Megcsörrent a mobilom, és kivettem a zsebemből, hogy elutasítsam a hívást. De Belle óvodájából telefonáltak.

A francba! Az ilyen hívásokat mindig muszáj felvenni.

A vonal túlsó végén egy óvónő úgy hadart, hogy levegőt is alig kapott.

Belle leesett és beverte a fejét.

– Nincs túl jól, Martin. Mentőt hívtunk hozzá, bármelyik pillanatban megérkezhet. Be tud menni az Astrid Lindgren Gyermekkórházba?

Beismerem, olykor szívesen hinném azt, hogy Belle csak egy ideiglenes lakó nálam, és nem marad örökké az életem része. De sokkal gyakrabban érzem úgy, hogy ő az enyém, hisz én vagyok az egyetlen szülő, akit ismer, és akije van. Ez is egy ilyen pillanat volt. Semmi, de semmi nem rémít meg jobban, mint az a tudat, hogy Belle is olyan, mint a többi földi lény: halandó. Ha valami történne vele, képtelen lennék többé embernek érezni magam. Mert abban a pillanatban, amikor ott ültem a gyámhivatal székében, és azt mondtam, magamhoz akarom venni, felbonthatatlan szövetséget kötöttem az elhunyt húgommal.

Belle-ért én vagyok a felelős. Éjjel-nappal. Még akkor is, amikor nem vagyunk együtt.

– Tíz perc múlva ott vagyok! – feleltem, s közben úgy vert a szívem, hogy azt hittem, felrobban.

Zsebre tettem a telefonomat, és felálltam.

– El kell mennem – közöltem Jennyvel. – De majd felhívom. Meddig lesz a városban?

– Vasárnap utazom vissza Houstonba. Más dolgokat is meg kellene beszélnünk. Nem Sara követte el azokat a gyilkosságokat. És nem ő végzett a fiával, sem pedig saját magával. Legalábbis nem önként. Erről meg vagyok győződve.

– Majd később megbeszéljük. Most mennem kell.

– Még valami: biztos benne, hogy Bobby volt az, aki bement az irodájába segítséget kérni Sarának?

– Igen.

– Ez furcsa. Nagyon furcsa – tűnődött Jenny. – De majd legközelebb megbeszéljük.

Telefonszámot cseréltünk.

– Vasárnapig jelentkezem – mondtam.

Ezzel hátat fordítottam neki, és otthagytam. Jenny ott maradt az asztalnál.

Ekkor láttam őt utoljára.

20

Ha nem fenyegetne minket örökké a halál veszélye, nem is tudnánk, mit jelent élni. Amikor beléptem az Astrid Lindgren Gyermekkórház baleseti sebészeti osztályának kórtermébe, mintha az egész, engem körülvevő világ megszűnt volna létezni. Semmi mást nem láttam, csak Belle-t. Hanyatt feküdt egy hordágyon, hamuszürke arccal, és kezei szinte görcsösen összeszorultak. Csak úgy futólag vettem észre a fal közepén virító vérfoltokat.

– Kicsit nehezen tudtuk rávenni, hogy nyugodtan feküdjön – magyarázta az egyik ápolónő, amint meglátta, hogy a különös mintázatot bámulom. – De most már lecsillapodott.

– Értem – feleltem, pedig semmit sem értettem.

Belle olyan üres tekintettel nézett, mint a nagyapám, amikor meghalt, de még nem csukták le a szemét. Mi a rossebet adhattak be neki?

Lehajoltam, s így a fejem azonos magasságba került az övével.

Óvatosan a homlokára tettem a kezem.

– Itt vagyok már – suttogtam. – Minden rendben lesz. Hamarosan olyan leszel, mint akit kicseréltek.

Csak ekkor figyelt oda rám, és sírni kezdett. Legnagyobb meglepetésemre én is így tettem.

– Rosszabbul néz ki, mint amennyire súlyos – magyarázta egy orvos, aki szintén a kórteremben volt. – A homlokán levő seb hosszú ugyan, de nem különösebben mély. A karja két helyen eltört, amint láthatja, és agyrázkódást kapott. De mindezt rendbe hozzuk.

Belle apró karját néztem. Olyan hepehupás volt, mintha valaki kocsival hajtott volna rajta keresztül.

– Leesett a mászókáról – magyarázta egy hang a hátam mögül. – Baleset volt.

Megfordultam, és csak akkor vettem észre Belle egyik óvónőjét. Egy darabig fontolgattam, hogy felállok, és leütöm.

Ordítani akartam, hogy balesetek nem történnek, csak ha hagyjuk, hogy megtörténjenek. Belle-nek még sosem esett semmi baja olyankor, amikor én vigyáztam rá.

De valamilyen, általam ismeretlen okból az ember nem ordít ilyesmit, amikor pedig úgy érzi, tényleg kellene. Inkább megpróbálja elterelni a saját figyelmét. Akkor épp azt tekintettem a legfontosabb feladatomnak, hogy Belle-t megpróbáljam megnyugtatni. De azt hiszem, az óvónő érezte a megvetésemet, amikor elfordultam tőle.

– Most már hazamehet. Nincs szükségünk a segítségére – vágtam oda neki.

– Balesetek könnyen megesnek – felelte az orvos.

– Borzasztóan sajnálom – mondta Belle óvónője.

A szemem sarkából láttam, ahogy elhagyta a termet. Az egyik ápolónő utánament, én pedig ott maradtam Belle-lel. A sebeit különféle orvosok látták el, és mire leszállt az este, már egy kórházi ágyban feküdt, homloka leragasztva, a karja gipszben. Ha nem lett volna agyrázkódása, haza is mehettünk volna, de én hálát és megkönnyebbülést éreztem, amiért ott maradhattunk éjszakára. Pusztán néhány óra alatt a kórház olyan segítő környezetté vált, amely nélkül nem is tudom, hogy boldogultunk volna.

Csak este hétkor hívtam fel Lucyt, és kértem meg, hogy jöjjön be a kórházba, vigye el a lakáskulcsomat, hogy össze tudja nekem csomagolni egy táskába az éjszakára szükséges dolgaimat.

Lucy egy fél órán belül odaért, és teljesen felhúzta magát.

– Mi a francért nem szóltál korábban? – kérdezte rekedt hangon.

Odament a már alvó Belle-hez, és leült az ágya szélére.

Én olyan fáradt voltam, hogy képtelen lettem volna felkelni a vendégszékről.

– Rengeteg teendőnk volt – feleltem halkan.

És így ültünk egy jó darabig. Lucy Belle ágyán, én meg mellettük. Ha akkor valaki belépett volna a szobába, azt hihette volna, összetartozunk.

Hogy egy igazi család vagyunk.

Néhány ismerősöm azt állítja, bárhol és bármilyen körülmények között képes elaludni, de mindig is feltételeztem, hogy hazudnak. Én csak egy csendes, hűvös szobában, kényelmes ágyban tudok aludni. Ezen kritériumok közül pedig egy sem volt igaz Belle kórházi szobájára.

Ezért hát csak forgolódtam az ágyban fekve, a kemény ágyneműk között, és éreztem, hogy az izzadság végigfolyik a hátamon, és a póló a testemhez tapad. Meztelenül szoktam aludni, de úgy sejtettem, ez azért a személyzetnek is sok lenne. Fél tizenkettő körül felkeltem, hogy kinyissam az ablakot, de rögtön be is jött az éjszakás nővér, hogy becsukja, azzal az indokkal, hogy a szellőzőrendszernek nem tesz jót.

Mintha lett volna efféléjük.

Belle kétszer ébredt fel ezalatt, és nagyon neki volt keseredve. Mindkétszer odafeküdtem mellé. Szerencsénk volt, hogy különszobát kaptunk.

Az ablakokon nem volt függöny, én pedig éberen feküdtem, a mélykék égboltot bámulva, amely sehogy sem akart teljesen besötétedni. Hajnali három óra után már kelt is fel a nap, s vele együtt én is. Belle közben mélyen aludt az ágyában. Annyira ideges

voltam, hogy lélegezni is alig bírtam.

Muszáj kimennem! Ha csak egy rövid időre is.

Olyan ügyesen, hogy magam is meglepődtem rajta, sikerült kilopóznom a kihalt kórházi folyosóra. Egy lelket sem láttam. Rendben, csak kinyújtóztatom egy kicsit a lábam, gondoltam.

Végigsétáltam a többi csukott ablak mellett, és lementem a lépcsőn a földszintre. Ekkor már nem tudtam megálljt parancsolni magamnak, ki kellett mennem a friss levegőre.

Amikor pedig végre odakint voltam, soha többé nem akartam visszamenni. Csendben leültem egy padra a bejárat elé. Nem emlékszem, különösebben gondoltam-e valamire, csak üldögéltem ott, és élveztem a hűvös éjszakai levegőt.

Egyszer csak kinyílt a bejárati ajtó a hátam mögött, és egy biztonsági őr bukkant fel.

– Segíthetek valamiben? Ez a bejárat már zárva van, meg kell kérnem, hogy fáradjon a traumatológia bejáratához.

Rögtön felpattantam.

– Itt fekszik a kislányom – feleltem. – Csak mozogni akartam egy kicsit.

Az őr rám nézett.

– Legközelebb, ha ilyesmit tervez, először szóljon valakinek a személyzetből! Máskülönben ugyanis nem fog tudni visszajönni.

Visszasiettem Belle-hez. Több éjszakai kirándulás úgysem lesz. Ma reggel Belle megkapja a zárójelentését, azután egyhamar nem tesszük be a lábunkat kórházba.

Amint lefeküdtem, azonnal el is nyomott az álom. Addig aludtam, míg egy ápolónő ránk nem nyitott, és fel nem ébresztett hat órakor.

Nem tudom, hogy képzelik, hogy egy kórházban meg tud gyógyulni az ember, ha csak pár órát alhat éjszaka.

Tíz órakor már mehettünk is.

Belle egész nap szinte egy szót sem szólt. Úgy követett engem, mint egy kiskutya, nem találta önmagát. Amikor végre beszélni kezdett, csak a kórházban történt dolgokat hozta szóba. Lucy átjött, így lett egy kis szabad időm, amit arra használtam, hogy elmenjek vécére.

Csak délután jutott eszembe, hogy fel kellene hívnom Jennyt. De nem vette fel, én pedig üzenetet hagytam a rögzítőjén. Egy órával később újrahívtam.

– Kit hívogatsz? – érdeklődött Lucy.

– Senkit – feleltem, és kimentem a konyhába, hogy elkészítsem a korai vacsorát.

Este nyolckor, amikor Belle már elaludt, újból hívtam Jennyt. Akkor ki volt kapcsolva a telefonja, és rögtön üzenetrögzítőre váltott.

Felhúztam magam. Nem fogta fel, hogy vészhelyzet miatt kellett lelépnem a Xokóból? Ha emlékezetem nem csalt, azt mondta, vasárnap utazik vissza Amerikába. Hogy reggel

vagy este, azt nem tudom, de akárhogy is, a vasárnaptól már csak néhány óra választott el.

Lucy kijött a konyhába.

– Minden rendben?

– Persze.

– Akkor meg kit hívogatsz állandóan?

Elgondolkodtam. Ha elmondanám az igazat, azt hinné, megőrültem. Azt, hogy Sara Texas esete megint felkeltette az érdeklődésemet, és ezúttal a barátnője bukkant fel az irodában.

Bobby és Jenny.

Más szövetségese, úgy tűnik, nem volt a lánynak. Fáradtan szorongattam a telefont a kezemben.

– Csak nem Bobbyt? – kérdezte Lucy éles hangon.

Közel járt ugyan, de ezt nem volt muszáj elárulnom neki.

– Nem.

Lucy a hátam mögé lopózott, és hosszú, kecses karjait a derekam köré fonta. Végigsimítottam sápadt bőrén, és komolyan elgondolkodtam azon, mihez is kezdenék nélküle.

– Olyan szófukar vagy, Martin – közölte velem azon az éjszakán, amikor szakítottunk. – Soha nem mondanád azt, hogy szükséged van rám. Vagy hogy szeretsz.

Stockholmban valamiféle belvárosi szokás, hogy az ember pszichoterapeutához fordul. Akkor én is ezt tettem. Tudni akartam, tényleg velem van-e a baj.

– Nem – felelte a terapeuta. – Maga csak egy olyan ember, aki nem szereti kimutatni a ragaszkodását. Azt pedig magára bízom, hogy ezt problémának tekinti-e.

Na kösz. Oda se tettem be többé a lábam, és kapcsolatom sem volt azóta. Legalábbis semmi komoly. Persze, olykor eltűnődtem, vajon Lucy meg én nem tévedtünk-e el a senkiföldjén, a „nem akarok többé a barátnőd lenni”-től keletre.

De azon az éjszakán minden olyan sebezhetőnek tűnt, és nem akartam belebonyolódni egy vitába Sara Texasról. Én pontosan tudtam, mi a helyzet. Újult erővel tértem vissza a tettek mezejére. A doboz, amely a nyomozati anyagot rejtette, úgy csábított, mint délibáb a pusztában, és csak arra vártam, hogy rávethessem magam. De még várnom kellett vele, mert épp más szelek fújtak.

Nem állíthatnám, hogy áldozat volt Lucyval szeretkezni. Sosem volt az. Csak épp nem túl praktikus. Utána jöttem rá ugyanis, hogy most aligha küldhetem haza. Inkább éberen feküdtem az ágyban, és megvártam, míg elalszik. Akkor felkeltem, és magamra kapkodtam a földön szétdobált ruháimat.

Mit számított, hogy késő volt, és elfáradtam a Belle-lel közös kórházi kalandunkban? Nem várhattam tovább, lementem a pincébe a papírdobozokhoz, amelyek mintha varázserővel vonzottak volna. A könyvtárszobám íróasztalán hagytam a mobilomat. Nem

fogadott hívásom nem volt. Nem tudom, a kimerültség vagy az önkritika hiánya tette-e, de még egyszer megpróbáltam felhívni Jennyt. A telefonja még mindig ki volt kapcsolva, így felhagytam a kísérletezéssel. Nem lenne jó, ha nem sikerülne elérnem. Annyi kérdésre szerettem volna még választ kapni! Arra is kíváncsi voltam, miért jött Stockholmba. Mert csak nem utazhatott egészen idáig Houstonból kizárólag azért, hogy velem beszéljen?

Nem tartott sokáig felvinni a dobozokat a pincéből. A fáradtságtól sajgó szemmel láttam neki a dokumentumok olvasásának. Éjfél után Belle felébredt, és szomorú volt. Adtam neki egy fájdalomcsillapítót, mert fájdalmai voltak, és segítettem keresni egy kényelmes pozíciót, amelyben úgy alhat, hogy a begipszelt karja ne legyen útban. Nem feküdtem mellé, mivel tudtam, hogy akkor egyhamar nem kelnék fel.

Amikor megnyugodott, visszamentem a könyvtárba. Nem tudom, hány órakor aludtam el. De azt az éjszakát bizonyosan az íróasztalnál ülve töltöttem. Lucy ugyanis ott talált rám másnap reggel nyolckor, amikor valaki becsengetett, és mivel én nem hallottam, neki kellett kinyitnia az ajtót.

– Martin – rázogatta meg a vállam. – Kelj fel! Itt a rendőrség. Veled akarnak beszélni. Azt mondják, fontos.

21

Lucy meg én nem mindig értünk egyet abban, mi fontos, és mi nem. Ő például a naptejek megvitatását is annak tartja, én meg nem. De ezúttal egyetértettünk abban, hogy tényleg fontos volt. A rendőrök ugyanis nemcsak annyit akartak, hogy beszéljenek velem, hanem azt is, hogy menjek be velük az őrsre.

Első reakcióm az volt, hogy kiröhögtem őket.

– Már elnézést, de nincs elég valódi bűnöző, akit bevarrhatnának?

De rögtön lefagyott a képemről a vigyor, amikor egyikük így szólt:

– A kollégámmal együtt azon a véleményen vagyunk, hogy aki gyilkosságba keveredik, az valódi bűnöző. Úgyhogy lenne szíves felöltözni és befejezni a humorizálást?

– Gyilkosságba? – visszhangozta Lucy.

– De hát miről van szó? – kérdeztem vissza, miután egy csapásra elszállt a jókedvem.

Ugyanazt éreztem, mint amikor egy orvos állt velem szemben, aki azt hitte, HIV-vírussal fertőződtem meg, pedig nem így volt. A HIV-vírusra senki sem vágyik. Ahogy arra sem, hogy gyilkossággal gyanúsítsák.

– Jöjjön velünk, majd elmagyarázzuk.

Így hát velük mentem, de azt világossá tettem számukra, hogy egy szót sem szólok, amíg az ügyvédem meg nem érkezik.

– Veled megyek – szólalt meg Lucy a hálószobába menet.

– Az nagyon jó lesz – feleltem. – Belle meg majd jól ellesz itthon egyedül.

Lucy megtorpant.

– Felhívom anyádat – mondta. – És ahogy ideér, utánad megyek.

Az ember azt hiszi, bizonyos dolgoktól megkíméli a sors. Vagy legalábbis túl csekélynek érzi az esélyét, hogy megtörténjenek. Velem ez mégis megtörtént. A rendőrség eljött a lakásomra, és elvitt kihallgatni egy gyilkosság ügyében, amit nem követtem el. Felöltöztem, majd belestem Belle szobájába. A hátán fekve aludt, begipszelt karját a hasára téve.

Egy pillanatra érthetetlen pánik lett úrrá rajtam. Mi lesz Belle-lel, ha nem jövök vissza? Furább dolgok is megesnek az életben, mint hogy valakit olyan bűncselekmény miatt csuknak le, amelyben ártatlan. Sara Tellnek ez öt rendbeli gyilkosságban is sikerült. Fantasztikus teljesítmény!

Lucy baráti érintése a vállamon segített, hogy elengedjem a kilincset, és kövessem a rendőröket.

– Csakis valami félreértésről lehet szó – vigasztalt. – Menj velük, és tisztázd magad! Aztán ha visszajöttél, majd megreggelizünk.

Útban az őrsre egy szót sem szóltam. Amikor már közeledtünk, megszólalt a mobilom.

Didrik volt az.

– Szervusz Martin, ne haragudj, hogy ilyen korán zavarlak. Hol vagy most?

Ha viccnek szánta, elég rossz vicc volt.

– Autókázom egyet két kollégáddal. Kedves fiúk, ingyen bevisznek a kapitányságra.

Hallottam, ahogy Didrik felsóhajtott a telefonban.

– A francba, ez nem lehet igaz! Szörnyen sajnálom. Az egyik kollégám hozta ezt a döntést, nem én állok mögötte. Figyelj, biztos vagyok benne, hogy két perc alatt tisztázzuk ezt. Csak épp arról van szó – és itt halkabban kezdett beszélni –, hogy a neved felmerült egy friss gyilkossági ügyben, és ki akarjuk deríteni, miért. Bár azt hiszem, én már kezdem sejteni.

Bele se merek gondolni, hány szabályt szegett meg Didrik azzal, hogy felhívott és ilyeneket mondott. De be kell vallanom, hálás voltam – és vagyok – azért, hogy megtette. Mert azután egy kicsit megnyugodtam, és szabadabban szemléltem saját sorsomat. Tulajdonképpen még hasznos is lehet, hogy megvádoltak, és így gyakorlatilag belülről is megfigyelhetem a munkamódszereiket.

Csak épp választhattak volna egy másik napot is.

Egyrészt ugyanis borzasztóan zavart, hogy vették maguknak a bátorságot, és megszállták az otthonomat egy reggel, amikor igazán Belle-lel kellett volna maradnom. Másrészt viszont úgy gondoltam, egy gyilkossági nyomozás esetén efféle dolgokra nem lehetnek tekintettel. És amikor gondolataim végére értem, rájöttem, hogy még mindig nem tudom, ki halt meg.

– Jenny Woods – felelte a kérdésemre Didrik. – Ismersz valakit, akit így hívnak?

Amint kiejtette a nevet, éreztem, hogy aggodalmaim teljesen elmúlnak, s átveszi helyüket egy csomó más érzés, melyek közül a döbbenet volt a legerősebb.

Tehát Sara barátnője halott. Mint megtudtam, a péntekről szombatra virradó éjszaka

ölték meg, amikor Belle-lel feküdtem a kórházban.

Remek időpont, mivel arra épp megbízható alibim volt. Mégsem örültem neki. Egyrészt a lány jó benyomást keltett bennem, mikor találkoztunk, másrészt a halála annyit jelentett, hogy már megint maradt egy csomó megválaszolatlan kérdésem.

Ami mondandóm volt, elmondtam Didriknek és az egyik munkatársának, aki szintén részt vett a kihallgatáson, vagy mi akart ez lenni. Nem tartott sokáig az egész.

Jenny váratlanul beállított az irodámba, akárcsak Bobby egy héttel korábban.

És ő is ugyanazon ügy miatt.

Említette, hogy beszélt Eivorral.

Megittunk egy kávét, és megerősített abban, amit addig is gyanítottam, hogy Sara Tell legalább az egyik texasi gyilkosság elkövetésében ártatlan volt.

– Azután felhívtak az óvodából, és szóltak, hogy Belle megsérült – mondtam végezetül. – Akkor azonnal faképnél hagytam Jennyt, és egész éjjel bent voltam a kórházban Belle-lel. Tegnap pedig egész nap otthon. És éjjel is.

Didriknek arcizma se rándult, egész addig, míg azt nem mondtam, hogy Belle kórházban volt. Akkor egy pillanatra lehullott róla a zsaruálarc.

– És most hogy érzi magát? – érdeklődött.

– Nehezen tudnám megmondani, mivel itt ülök.

Csend támadt.

– Most rajtatok a sor. Mondjátok el, mi történt – kértem.

Didrik végigsimított a homlokán. Szemmel láthatólag őt is korán felkeltették, bár feltételeztem, hogy velem ellentétben ő nem az íróasztalnál ülve aludt.

– Tehát: Jenny Woods nem sokkal fél kettő után halt meg, két háztömbnyire a szállodától, amelyben lakott. Elgázolták, amikor átment a zebrán. A szemtanúk elmondása szerint az autó, amely egyébként egy éppolyan Porsche 911-es, mint a tiéd, nagy sebességgel közeledett, és még jobban rákapcsolt, amikor a nő lelépett a járdáról. Esélye sem volt. A gázolás után pedig a sofőr továbbhajtott.

Azt sem tudtam, milyen sorrendben reagáljak az elhangzottakra.

– Tehát fél kettőkor halt meg, azt mondod? Akkor nem volt teljesen sötét, de még világos sem. Nem lehet, hogy a vezető összetévesztette Jennyt valakivel?

Didrik széttárta a karját.

– Elképzelhető – felelte.

– Mármint Jenny Woods 2007-ben elköltözött Svédországból. Ki tudhatta, hogy a városban van?

– Úgy érti, magán kívül? – szólt vissza dühödten Didrik kollégája.

Láthatólag meg volt győződve róla, hogy én vagyok a gyilkos.

Didrik zord tekintetet vetett rá.

– Ezt most még nem tudom megállapítani. Meglátjuk, mi lesz a nyomozás eredménye – közölte.

Egészen lecsúszott a széken, annyira, hogy már szinte befeküdt az asztal alá. Az ő szobájában ültünk, nem pedig valamelyik kihallgatóteremben. Ha komoly gyanúsított lettem volna, nem így csinálják.

– Hol van most a kocsid? – kérdezte.

– A garázsomban bezárva – feleltem. – Legalábbis remélem. A kórházba taxival mentem, és onnan haza is.

– Akkor ennek majd utánanézünk – jelentette ki Didrik.

Már a gondolattól is ideges lettem, hogy valaki ellophatta a kocsimat. Nem mintha annyira kedves lett volna a számomra, hanem mert aggasztott az a lehetőség, hogy valaki nemcsak embereket gázol az éjszaka közepén, hanem arra is veszi a fáradságot, hogy úgy tűnjön, mintha én lennék a tettes.

– Csak a kocsi miatt rendeltetek ide erre a kellemes kis reggeli csevejre? – érdeklődtem.

Didrik felnevetett.

– Csigavér, cowboy. Persze, hogy nem.

– A mobilom – kaptam észbe.

– Az bizony. Egy csomószor kerested.

– Miután meghalt – állapítottam meg.

Didrik felállt.

– Kösz, hogy befáradtál – mondta, mintha önként mentem volna. Majd kezet nyújtott. – Nincs több időnk rád. Vár minket egy gyilkossági nyomozás.

Én is felálltam.

– Több gyilkossági nyomozás is vár rád – feleltem, hallhatóan izgatott hangon.

Didrik ledermedt.

– Ezt meg hogy érted?

– Úgy, hogy nevetséges, hogy egyetlen szót sem fűztél ahhoz, amit elmondtam. Sarának alibije volt a galvestoni gyilkosság idejére. Egyet sem ő követett el abból az öt gyilkosságból. Mikor érted meg végre, és teszed a kötelességed, azaz találod meg a valódi elkövetőt?

Didrik keze száraz és meleg volt, amikor kezet fogtunk.

– Vigyázz, milyen következtetéseket vonsz le – figyelmeztetett. – Könnyű egy fél évvel mások mögött lemaradva azt állítani, hogy hibáztak.

– Márpedig nekem szent kötelességem rámutatni, hogy hibáztál – makacskodtam. – És ha továbbra is szemellenzőben nyomozol, Jenny Woods gyilkosát sem fogod megtalálni soha.

Didrik arca elvörösödött a visszafojtott dühtől.

– Most már azt hiszem, ideje, hogy hazamenj, és megnézd, ott áll-e a kocsid a garázsban!

Egyetlen további szó nélkül elhagytam Didrik dolgozószobáját, és határozott léptekkel kisétáltam a kapitányságról. Egyenesen Lucy karjaiba futottam.

– Na, végeztél is? De mi folyik itt tulajdonképpen? – értetlenkedett.

– Üljünk be a kocsiba, majd hazafelé elmondom – feleltem. – Vagy taxival jöttél?

– Nem, a Porschéval. Remélem, nem baj.

A megkönnyebbülésnek számos fajtája létezik.

– Őszintén szólva egyáltalán nem – feleltem, és felhívtam Didriket.

Ő azonnal fel is vette.

– Gyere le, tökfej, és azonnal megnézheted a Porschémat! Lucy idehozta.

– Baromi jó lesz végre Nizzába utazni! – sóhajtott fel Lucy, amíg az utcán várakoztunk.

Lucyről a Porschéra néztem.

– Nem utazunk Nizzába – közöltem. – Legalábbis én nem.

Lucy nyelt egyet.

– Inkább itthon maradsz Belle-lel?

– Nem – feleltem.

Egy meglehetősen hűvös nyári szellő libbent el mellettünk, és Lucy loknijai táncra perdültek.

– Akkor hová akarsz menni? – tudakolta.

Akkor vettem észre, amikor szóra nyitottam a számat. A dudort a kocsi motorházának tetején.

Lassan odaléptem az autóhoz. Feltételezve, hogy egy ember elgázolásához használták, szerénynek tűnt.

– A francba! – magyarázkodott Lucy. – Esküszöm, Martin, nem én voltam. Biztos ott volt már akkor is, amikor beültem a kocsiba.

– Abban biztos lehetsz – feleltem, és le sem tudtam venni a szemem a sérülésről.

Ekkor kitárult a rendőrkapitányság ajtaja, és kilépett rajta Didrik az egyik gorillájával együtt.

– A kocsi előállt, és makulátlan – jegyezte meg Didrik gúnyos hangon.

Ám el is hallgatott rögtön, amint meglátta, hogy néz ki a Porsche motorházteteje.

Szó nélkül átadtam neki a kocsikulcsot.

– Gyere – szóltam Lucynek. – Taxival megyünk haza.

Kéz a kézben sétáltunk el a helyszínről. A dudor már legyen a rendőrség baja. Nekem volt alibim a gyilkosság idejére, és egyedül ez számított.

– Hajlandó vagy megmagyarázni, mi történik? – faggatott, amikor már messzebb jártunk.

Persze, hogy hajlandó voltam. Csak épp akkor még fogalmam sem volt róla, miféle játékba rángattak bele. És, ami a legfontosabb, arról sem, hogy ebben a játékban én nem az egyik játékos vagyok.

Hanem csak egy bábu.

22

– Ki kell másznod ebből, Martin, nem fogod fel?

Lucy szeme csillogott az izgalomtól.

Az Amaranten Hotel bárjában ültünk, és kávét ittunk. Gyűlölöm az Amarantent. A hotelszobák akkorák, mint egy gyufaskatulya, az előtér pedig cigarettafüsttől bűzlik. Viszont közel van a rendőrkapitánysághoz, nekünk pedig szükségünk volt egy kávéra.

Őrjöngtem. És aggódtam. Nem tagadhatom. Valaki le akart csukatni előre megfontolt gyilkosságért. Ezt képtelenség volt felfogni. Nonszensz.

Lucy erősen megragadta a karomat.

– Tiszta szerencse, hogy olyan jó alibid van, Martin – jelentette ki. – Belle szempontjából szerencsétlenség, neked viszont oltári nagy szerencse. Tekintsd ezt figyelmeztetésnek. Csomagolj és lépj le, amíg lehet!

– Csomagoljak és lépjek le? Mit akarsz tőlem tulajdonképpen? Meneküljek el az országból? Kérjek Maffia Borisztól egy új útlevelet, és szökjek el Costa Ricába?

Lucy felsóhajtott, és elengedte a karomat.

– Nem szó szerint értettem – mondta halkan. – Bár talán nem is olyan rossz ötlet felhívni Boriszt.

Láttam, mennyire megijedt. Annyira, hogy azt fontolgatta, lépjek kapcsolatba egy maffiavezérrel, aki tartozik nekem egy szívességgel. Jómagam már el voltam tompulva az utóbbi napok történéseitől. Ott volt Belle balesete, aztán a Jennyvel való találkozás. Most meg ez.

Jenny meggyilkolása megerősített abban, amit mindvégig éreztem. Hogy odakint egy gyilkos szabadon kószál. És mindaddig, míg a Didrik-féle zsaruk azzal győzködik magukat, hogy Sara Texas követte el az összes gyilkosságot, a bűnös tökéletesen nyugodt is lehet.

A maga bizarr módján teljesen logikus volt, hogy Jennyt eltették láb alól.

De hogy én? Mi közöm nekem mindehhez?

Ezenkívül furcsának tűnt, hogy úgy akarnak eltávolítani az útból, hogy börtönbe csukatnak egy olyan bűncselekmény miatt, amelyet nem én követtem el. Ezzel a módszerrel aligha lehetne elhallgattatni engem. Sokkal ésszerűbbnek tűnne, ha engem is

hidegre tennének.

Izgatottan szálltam le a bárszékről.

– Bébi, most haza kell mennem, lezuhanyozni és átgondolni ezt az egészet – jelentettem ki. – Majd később beszélünk, oké?

Lucy úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem.

– Tessék? Most csak úgy egyszerűen haza akarsz sétálni?

– Miért, mi mást tehetnék? Addig üljek itt, míg lemegy a nap?

Lecsapta a kávéscsészét az asztalra.

– Nagyon szar csapatjátékos vagy, Martin! Te meg én egy csapatban játszunk. Ez az egész nemcsak rólad szól, hanem rólam is. Meg Belle-ről.

Magamban tiltakoztam.

Sara Texas esete az én ügyem volt, nem az övé.

Belle az én lányom volt, nem az övé.

És ellenem szőttek összeesküvést, nem ellene.

De egy szót sem bírtam kinyögni. Túl fáradt voltam a vitához.

Csendben kinyújtottam a karom, és magamhoz húztam Lucyt. Éreztem a mellkasomon, ahogy lélegzik, és még szorosabban öleltem át.

– Nem tudtam, hogy ebben az ügyben is egy csapat vagyunk – mondtam, bele a hajába. – Ne haragudj!

– Ígérd meg, hogy vigyázni fogsz magadra! – suttogta.

Megígértem. Ugyanazzal a meggyőződéssel, amellyel annak idején az anyámnak is, hogy nem ugrom ki ejtőernyővel az erkélyről (persze mégis megtettem, és el is törtem az egyik lábamat), és ugyanilyen szilárd hangon Lucynek is valaha, hogy nem hazudok neki többé (amit persze nem is tettem, már első alkalommal őszintén válaszoltam, amikor megkérdezte, lefekszem-e másokkal is).

– Valami készül – állapítottam meg. – És nem tehetem meg, hogy ne foglalkozzak vele. Máskülönben legközelebb engem nyírnak ki, amikor átmegyek az úton.

S csak miután e szavak elhagyták a számat, akkor jöttem rá, mennyire igazak lehetnek. A kérdés csak az volt, mi az, ami hosszú távon megóvhatna ettől. Vajon fel kellene fednem, milyen események vezettek odáig, hogy Sara ilyen ostoba vallomást tegyen? Vagy úgy kellene tennem, ahogy Lucy mondta? Tekintsem ezt a kísérletet a lecsukatásomra figyelmeztető jelnek, és másszak ki a szarból?

Valaki minden jel szerint kellemetlenül közel merészkedett hozzám. Valaki, aki azt gondolta, máris túl sokat tudok. De vajon azok közül a részletek közül, amelyeket sikerült megtudnom, mi számít kényes témának? Egyik sem. Egészen addig, míg nem találkoztam Jenny Woodsszal. Felgyorsult a szívverésem. Nem volt többé kétségem afelől, hogy az információi helyesek voltak.

Gondolataim nem hagytak nyugodni.

– El kell mennem innen – jelentettem ki.

Lucy megfogta a kézitáskáját és velem jött. A hűvös reggeli levegőben elvegyült a kipufogógázok bűze – stockholmi nyár, teljes pompájában.

A Kungsholmsgatanon sétáltunk a város felé. Amikor az Oscar Színházhoz értünk, leintettem egy taxit.

– Lucy, annyira hálás vagyok érte, hogy tegnap is és ma is kiálltál mellettem – kezdtem.

Mutatóujját az ajkamra téve elhallgattatott.

– Meg ne próbálj lerázni! Hazakísérlek.

Kinyitotta a kocsi egyik ajtaját, és beszállt a hátsó ülésre.

– Gyere már! – biztatott.

Egyetlen sóhajtással engedelmeskedtem neki. Ugyanis valóban nem akartam megszabadulni tőle.

A taxi elindult Östermalm felé. Feszülten bámultam kifelé az ablakon. A fejemben kavargó összes kérdés közül kettőre fontosabbnak tűnt, hogy választ találjak, mint az összes többire:

Ki tudhatta, hogy Jenny a városban van, és hogy velem akar találkozni? És honnan tudta az illető, mit szándékozik elmondani Jenny?

A regényekben és a filmekben az ügyvédek kirakós játékot játszanak. Nagy összeesküvéseket lepleznek le, és éjjel-nappal harcolnak az ügyfeleikért. A valóságban mindebből semmi sem igaz. A kirakós játék már össze van rakva, és ritka, hogy egy-egy fontos darab hiányozzon belőle. Sajnos. Átkozottul izgalmasabb lenne, ha másképp lenne, de nem.

Rájöttem, hogy nem lettem volna különösebben jó védője Sara Texasnak. Főleg, ha tényleg le akarta csukatni magát azokért a bűntényekért, amelyeket el sem követett. Kiábrándultam volna, de nagyon. Kétségbevontam volna, hogy ez jó stratégia, és lehülyéztem volna. És előbb vagy utóbb ugyanazt tettem volna, amit most: olyan szálakon kezdek el nyomozni, amelyeket a rendőrség mostohán elhanyagolt.

Ha minden úgy függött össze, ahogy sejtettem, ezen a ponton rúgott volna ki Sara. Amikor rájött volna, hogy én alaposabb munkát végzek, mint Didrik meg a kollégái. Hiszen Sara kétségtelenül azt akarta, hogy higgyenek neki, amikor beismerő vallomást tett. Ha korábban még nem lettem volna meggyőződve elméletem helyességéről, hát most meg voltam. Sarát megfenyegették. Méghozzá valami iszonyatos dologgal, hiszen egy több évtizedes börtönbüntetés is csábítóbbnak tűnt számára, mint tagadni, és esélyt kapni a szabad életre.

Hacsak nem volt tisztában azzal, hogy úgysem kerül börtönbe, mert előbb meg fog halni. Vajon biztos volt benne, hogy úgysem fog egy cellában megrohadni? Sosem tudhatja az ember. Egyedül azt nem láthatta előre, hogy az apja épp akkor haldoklik majd, s így segít neki eltávozási engedélyt szerezni.

Látszólag véletlen események estek egybe, és alkottak olyan egészet, amelyet képtelen voltam átlátni. Nyugtalanul fészkelődtem a taxi hátsó ülésén. A fenyegetés, amely Sarát öt rendbeli gyilkosság beismerésére késztette, most úgy tűnt, irányt változtatott.

Felém.

Egy francokat fogom megadni magam harc nélkül!

Mintha épp valami mély transzból ébredtem volna, Lucyre néztem. Ő pedig komolyan nézett vissza rám.

– Beszélnem kell Bobbyval – jelentettem ki. – Biztos elmondta valakinek. Ő indította el ezt az egészet, és neki is kell véget vetnie ennek.

Lucy lassan megcsóválta a fejét.

– Te megőrültél – közölte. – Nem bírsz szabadulni ettől.

– Miért, mit gondoltál? – kérdeztem vissza feldúltan.

A taxi lelassított lakásom kapuja előtt. Elővettem a tárcámat a belső zsebemből. Mielőtt átnyújtottam volna a sofőrnek American Express kártyámat, Lucyre meresztettem a szemem.

– A helyzet a következő: ha a csapatomhoz akarsz tartozni, el kell fogadnod, hogy azt teszed, amit én mondok. Mert én vagyok, és nem te, akit fenyegetnek. És az én jövőm forog kockán, nem a tiéd. Valamint nekem kell gondoskodnom egy gyerekről, nem neked.

Amikor az utolsó mondatot kiejtettem, Lucy összerándult. Egy pillanatra megint azt a szomorúságot láttam az arcán. És nem tudtam eligazodni rajta.

– Ha szeretnél feljönni hozzám, hogy a végére járjunk ennek az egész szarságnak, szívesen látlak. De ismétlem: akkor úgy csináljuk, ahogy én mondom. Ha nem tudod elfogadni, javaslom, hogy kérd meg a kedves taxisofőr urat, hogy vigyen haza.

A hitelkártyámmal legyeztem.

– Ketyeg a taxióra, Lucy. Mit akarsz?

Dacosan felhúzta az orrát.

– Nemcsak szófukar vagy, hanem a memóriád is kihagy. Fele ilyen messzire sem jutottál volna az életben, ha én nem lettem volna – jegyezte meg.

Majd kicsatolta a biztonsági övét.

– Veled megyek – közölte lazán. – Mi mást tehetnék?

Belle ébren volt, és megijedt, amikor hazaértünk. Összekuporodott az ölemben, és begipszelt karjával átölelte a nyakamat. Olykor arra gondolok, hogy senki sem szeretett még ennyire, feltétel nélkül. Arra pedig igyekszem nem gondolni, vajon ő is érzi-e ugyanezt a szeretetet a részemről.

– A nagyi azt mondta, biztos nagyon sokára jössz haza – suttogta.

Én pedig dühösen néztem Marianne-ra.

– De te tudod, hogy ez nem igaz. Mindig visszajövök. Ugye tudod?

Belle már korán hozzászokott, hogy olykor elutazom. Aztán visszajövök. Hol a munkám miatt, hol szabadságra megyek. Azon a reggelen mindössze néhány órát voltam távol tőle. És megrémített, hogy már ezalatt is hiányoztam neki.

– Biztos, hogy nincs már szükséged a segítségemre? – kérdezte Marianne az előszobában állva.

Valójában nagyon sok segítségre lett volna szükségem. Örültem volna, ha magával viszi Belle-t, amikor elmegy. Mégsem lett volna jó ötlet. Belle-nek otthoni környezetben kell felépülnie ebből a traumából. Ha majd én nem tudok vigyázni rá, megteszi helyettem Lucy.

– Köszönöm, hogy eljöttél – feleltem, és kinyitottam neki az ajtót.

Marianne szomorúnak látszott, amikor elment.

– Ez, amit csinálsz, fáj nekem, tudd meg. Állandóan felhívsz, hogy vigyázzak a gyerekre, de sosem hagyod, hogy igazi tagja legyek a családnak és az életednek.

És megérintette a mellkasát.

– Idebent – jajgatott. – Itt fáj.

De nem a megfelelő napot választotta az efféle beszélgetésekhez. Sem időm, sem energiám nem volt hozzá. Én is a mellkasomra tehettem volna a kezem, hogy elmondjam, nekem mi fájt. Amikor hétéves koromban kinőtt nadrágban kellett iskolába mennem, mert anyám az utolsó fillérjét is cigarettára költötte. Meg amikor tizennégy voltam, és nem mertem elmenni a barátaimmal, mert attól féltem, hogy a részeg anyám a saját hányásába fog belefulladni, ha nem vigyázok rá.

Marianne ma már más ember. Gondoskodik magáról. Tudom, hogy megerősítésre van szüksége, mert maga mögött hagyta azt a sok szarságot. És meg is kapja. Rábízom Belle-t, aki a legdrágább nekem a világon. De a kellemes családi délutánokat egyelőre nem tudom beiktatni a napirendembe. Mi ketten ott még nem tartunk. Miért olyan nehéz ezt megértenie?

– Majd hívlak – mondtam zordan.

Marianne kilépett a lakásból, én meg becsaptam mögötte az ajtót. Bezártam alul a kulccsal, majd a hétpontos biztonsági zárat is. Úgy éreztem, szeretném még a kezemet is fertőtleníteni, miután hozzáértem az ajtóhoz, mert azon jöttek be a zsaruk, hogy elvigyenek kihallgatásra. Már attól is rosszul voltam, hogy eszembe jutott.

Kimentem a konyhába. Lucy mesét olvasott Belle-nek. Nem tetszett nekem, hogy Belle máskor tiszta tekintete elhomályosult a láztól és a fáradtságtól.

– Vajon normális, ha valakinek felmegy a láza egy kartöréstől? – kérdeztem Lucytől.

– Honnan tudjam? Hívd fel a betegtájékoztatót – javasolta Lucy, és végigsimított Belle haján.

Meg is tettem. De először Bobbyt hívtam. Nem vette fel. Megint hívtam. Megint semmi. Akkor küldtem neki egy SMS-t: „Hívjon fel! Fontos. Üdv: Martin Benner.”

Amíg a betegtájékoztatónál várakozott a hívásom, elővettem a laptopomat. Lucy

követett a pillantásával, miközben leültem a konyhaasztal mellé, és kinyitottam.

– Mit keresel? Tudok segíteni?

Megráztam a fejem. Ő már megtett minden tőle telhetőt azzal, hogy az ölébe vette Belle-t, és ezzel tehermentesített engem.

A fejemben egy lista kezdett megfogalmazódni. Az idő nekem dolgozott. El kellett döntenem, kikkel akarok találkozni, hogy alaposabban megismerjem az ügyet. Amikor Lucyvel a Texas Longhornba mentünk hamburgert enni, azt mondtam, hogy Sara nővére a legfontosabb. Ezt továbbra is így gondoltam, de mivel Bobbyt nem sikerült elérnem, logikusabbnak tűnt más úton eljutni hozzá. Mégpedig az anyjukon keresztül.

Az ő neve több helyen is előfordult a nyomozati anyagban. Jeanette Roosnak hívták. Egy ilyen szokatlan nevű embert nem lehet nehéz megtalálni a neten.

Feltevésem helyesnek bizonyult. A telefonszámát ugyan nem találtam meg, de a lakcímnyilvántartóban szerepelt, és nem volt nehéz onnan előbogarászni. Még mindig Bandhagenben lakott, ahol Sara is felnőtt egykor.

Ahogy lejegyeztem a címét, már kapcsolták is a betegtájékoztatót. Egy idősebb nő hamar megválaszolta a kérdéseimet. A láz miatt ne aggódjak. Nem valószínű, hogy köze van a balesethez. Köszönöm, viszonthallásra.

– Nahát, egy szokatlanul könnyen kezelhető ember – mondtam Lucynek, amikor letettem a telefont. Mert különben az a tapasztalatom, hogy az orvosi tanácsokat osztogató emberek többsége kicsit maradi.

Egyre idegesebb lettem attól, hogy valaki arra játszik, hogy gyilkosságért lesitteljenek – és kb. 100: 0-ra ő vezet. Az ember eldöntheti, hogy milyen tétekkel játszik, de csak az állhat fel győztesként az asztaltól, aki több információval rendelkezik. Tehát muszáj volt több konkrét részletet megtudnom, hogy tovább tudjak velük haladni.

Lucy a lapra lesett, amelyre feljegyeztem Bobby és Sara anyjának a lakcímét. Jeanette Roos. Feltételeztem, hogy a gyerekek apját hívták Tellnek.

– Most mit akarsz csinálni? – érdeklődött.

– Kimegyek Bandhagenbe, és felkeresem az anyjukat. Megkérdezem, tudja-e, hová tűnt a fia. És azt, hogy milyen kapcsolatban állt Sara a volt fiújával és az apjával. Meg a nővérük iránt is tudakozódom.

Lucy gyanakodva nézett rám.

– Az apjával? Miért, gondolod, hogy ő követte el azokat a gyilkosságokat?

– Én nem gondolok semmit. De valahol el kell kezdenem. Máskülönben nem jutok sehová.

Belle virágokat rajzolt egy fehér lapra. A homlokán virító ragasztószalag ijesztően nagynak tűnt. Óvatosan megsimogattam a fejét.

– Itt maradsz Lucyvel egy kicsit? – kérdeztem. – Nekem el kell mennem találkozni egy idős nénivel.

– De ugye visszajössz? – nyugtalankodott Belle.

Gombócot éreztem a torkomban, amikor azt feleltem:

– Soha nem hagynálak el téged. Soha!

23

A ház ötemeletes volt, és úgy éreztem, legalább kétszáz kilométer hosszú. Nem érdekelt, hogy vasárnap van. Hiszen üldöztek, és muszáj volt, hogy minél hamarabb kezelni tudjam ezt a veszélyes helyzetet. A zárt kapu előtt álltam, és felcsengettem a kaputelefonon. A Bandhagenbe vezető út hosszabb volt, mint amire számítottam. Először is, egy örökkévalóságig tartott, amíg sikerült szereznem egy elfogadható bérautót. Aztán azt a rohadt GPS-t kellett beüzemelnem. Úgy terveztem, ha Jeanette-et nem találom otthon, leülök valahol a közelben és megvárom. Túl sok energiát fektettem már az ügybe ahhoz, hogy csak úgy egyszerűen feladjam.

De nem kellett várnom. Jeanette Roos egy percen belül felvette a telefont. Hangja több évtizedes dohányzásról és alkoholizmusról árulkodott. Marianne-nak is ilyen hangja lenne, ha nem szedte volna össze magát.

– Mit akar? – szólt bele a nő.

– Beszélni szeretnék önnel – magyaráztam, miután bemutatkoztam. – A lányáról, Saráról, valamint a fiáról, Bobbyról.

– Szóval újságíró? Sajnálom, a magafajtával nem beszélgetek.

Egy pillanatig attól tartottam, letette, de a nehézlégzése elárulta, hogy még a vonalban van.

– Ügyvéd vagyok, ahogy az előbb már mondtam. Fontos, hogy beszélhessek magával.

– Aztán minek? Sara meghalt, eltemették. Ha érdekelte volna, jöhetett volna korábban is.

Kezdett szitálni az eső. Apró, gonosz esőcseppek hullottak a nyakamba. Ez eszembe juttatta, hogy még mindig nem zuhanyoztam.

– Sajnos nem részesülhettem abban a szerencsében, hogy a lányát védjem – mondtam, és közben azon igyekeztem, hogy ne ordítsak. – De Bobby egy pár héttel ezelőtt megjelent az irodámban, és arra kért, hogy vessek egy pillantást az ügyre. Azóta pedig több olyan dolog is történt, ami elgondolkodtatott azon, vajon Sara önként tett-e vallomást. Nem maradnék sokáig. De bizonyos kérdésekre nagyon szeretnék választ kapni.

A kaputelefon túlsó végén csend volt.

– Halló? – szóltam bele végül.

– Azt mondja, Bobby kereste meg magát? – kérdezte Jeanette Roos. – Sara bátyja?

– Igen – feleltem.

Egy ideig megint csend volt.

Majd berregni kezdett a kapu.

– Jöjjön be – szólt Jeanette Roos.

Ha Tor Gustavsson titkárnője, Eivor valóságos babaházban lakott, akkor Jeanette-re mondhatjuk, hogy egy lepattant narkósnegyedben élt, melyet egy merész vállalkozó megpróbált fonnyadozó muskátlikkal és csálé keretbe helyezett, napszítta hímzésekkel kidekorálni.

Egyetemi mentorom, egy öreg professzor, aki nem volt hajlandó nyugdíjba vonulni, már idejekorán megtanított arra, hogy hazudni csak végszükség esetén szabad. Az emberek ugyanis észreveszik a hazugságot, és fáj nekik. Ezért nem is mondtam semmi effélét, hogy „jaj, de szép itt magánál”, egyszerűen csak követtem Jeanette-et a konyhába, mert láthatólag ott akart beszélgetni velem. Reszkető kézzel gyújtott rá egy cigarettára, és a konyhai szagelszívó mellé állt. Alig bírtam megállni, hogy meg ne jegyezzem, tökmindegy, hová áll, ha úgysem kapcsolja be azt az elszívót, de végül is sikerült magamban tartanom az élceimet.

– Meséljen Bobbyról – kérte.

Néhány rövid mondatban ismertettem két találkozónkat. Beszéltem a jegyről, amit átadott nekem, és arról, miben egyeztünk meg.

– A rádióban hallott engem nyilatkozni – közöltem. – Tudta, hogy érdeklődöm Sara esete iránt. Eleinte nem tudtam dönteni, de most, hogy jobban beleástam magam az anyagba, már belátom, hogy magukat, a hozzátartozóit bizonyára nagyon kiábrándította a helyzet. Nyomasztó lehet látni, mennyire rosszul végezte a dolgát a rendőrség.

Szünetet tartottam, és megvártam, amíg belehamuzott a mosogatóba. Nem tudtam eldönteni, alkohol vagy más tudatmódosító szer hatása alatt állt-e. Mert a tikkelése és a remegése lehetett akár az idegesség vagy valamilyen ideggyógyászati probléma jele is. A tekintetét tanulmányozva arra tippeltem, józan. Az ugyanis tiszta és szilárd volt.

Együtt érző pillantással nézett rám.

– Tudom jól, honnan jönnek a magafajták – nézett végig rajtam fentről lefelé. – Nem kell, hogy kimondja, úgyis tudom, mi a véleménye erről a városrészről és a lakásomról. De azt is látom magán, hogy őszinte. Úgy látom, komolyan érdekli Sara, meg az a sok nyomorúság, amin keresztülment.

Egyetértően bólintottam.

– Így van.

– Mondja meg nekem, maga komolyan elhiszi, hogy Sara hazudott, amikor magára vállalta azt az öt gyilkosságot?

– Igen – feleltem.

Ám a nő hangszíne meglepett. Úgy tűnt, mintha ő maga kevésbé lett volna meggyőződve lánya ártatlanságáról.

– Ez érdekes – folytatta. – Akkor feltételezem, valamilyen jó magyarázata is van arra, miért hazudott.

Nem tetszett nekem, hogy én ülök, miközben Jeanette áll.

– Attól tartok, megfenyegették – feleltem. – Azt nem tudom biztosan, hogy mivel, de azt hiszem, a fiával lehetett kapcsolatban.

Jeanette-nek arcizma sem rándult.

– Maga mit gondol, mi történt az unokájával, Mióval? Az, amit a rendőrség állít? Sara magával vitte őt a halálba?

Jeanette remegő kezével ismét megszorította a cigarettásdobozt. Sikerült még egy szálat kihámoznia belőle.

– Nem tudom, mit gondoljak – fejtette ki érdes hangon. – És azt sem, hogy magának van-e gyereke, de én elképzelni sem tudok ilyesmit, hogy a lányom megölte volna a saját gyerekét.

Meggyújtotta az öngyújtóját, azzal pedig a cigarettáját. És a konyha hamarosan még nagyobb füstben úszott. Átvillant rajtam, hogy mire hazamegyek, úgy fogok bűzleni, mint egy krematórium.

– És miért gondolja, hogy öngyilkos lett? – kérdeztem. – Miért ugrott le a hídról, ahelyett hogy inkább menekülni próbált volna?

Jeanette fáradtan csóválta a fejét.

– Mondja meg maga.

Ha nem tévedtem, addigra sikerült megpuhítanom. Ezért folytattam.

– Ha jól tudom, Sarának gondjai voltak az apjával.

– Kinek nem? – kérdezett vissza Jeanette szárazon felkacagva.

Nevetése köhögésbe fordult, mely egészen a tüdejéből visszhangzott felfelé.

– Az apja egy vérbeli szadista volt – tette hozzá, amikor a köhögés abbamaradt. – Egy elsőrangú házi zsarnok.

– Úgy hírlik, eladta Sarát a barátainak. Tényleg így volt?

Jeanette szorgalmasan szívta a cigarettáját.

– Ez magánügy – vágta rá. – De igaz.

És maga mint az anyja, mit tett ez ellen? Legszívesebben rárivalltam volna.

De csak ültem csendben. Fene tudja, milyen harcok zajlottak abban a lakásban.

– És mi történt, miután Sara Amerikába költözött? – tudakoltam. – Az apja továbbra is az útjába állt?

– Nemigen – felelte Jeanette. – Vagyis, hadd javítsam ki magam: az az ember, amíg csak élt, mindenkire bajt hozott. Mindenkire. De a gondok idővel megváltoztak. Sara elköltözése után kapott először agyvérzést. Azután már csak alig néhányszor hagyta el a házat. Utoljára akkor, amikor leütötték és kirabolták.

Tehát Jennynek ebben is igaza volt. Sara apja Texasban már nem kellemetlenkedett. De akkor ki lehet Lucifer?

Feltettem a kérdést Jeanette-nek, ő pedig úgy bámult rám, mint egy aranyhal.

– Ja, ezért kérdezte? Hát igen, a haverjai olykor Lucifernek szólították Sara apját. De ő sosem járt Amerikában.

Témát váltottam, de a szívem a torkomban dobogott. Valami azt súgta, a naplóban szereplő Lucifert fontos lenne azonosítani.

– És mi a helyzet Sara volt barátjával? Eddel? Ugye, így hívták?

Jeanette a kikapcsolt elszívónak támasztotta a fejét.

– Na, az is megér egy misét! A fickó képes volt az utolsó fillérjét is repülőjegyre költeni, csak hogy megint Sara közelébe férkőzhessen, és pokollá tegye az életét. De gondolom, azért érdeklődik felőle, hogy megtudja, lehetett-e ő a valódi gyilkos. Erre a kérdésre pedig nemmel kell válaszolnom. Ed sosem lett volna képes egy ilyen kidolgozott tervet készíteni, és végrehajtani, hogy megöl fél tucat embert, aztán meg megússza a büntetést.

Jeanette arcán mosoly játszott. Rájöttem, hogy valaha csinos nő lehetett. Még mielőtt az élet ennyire megviselte volna erejét és szépségét.

Ellenben Sara előző barátja képességeinek felmérését nem tartottam feltétlenül helyesnek. Muszáj, hogy másoktól is érdeklődjek iránta.

– Ennek az Ednek mi a vezetékneve? – tudakoltam.

– Svensson – felelte Jeanette. – És persze nem Ednek, hanem Edvardnak hívják.

Kezdett szétszórtnak látszani. Talán az alkohol hiánya miatt, vagy csak türelmetlen volt úgy általában. Sietnem kellett, hogy végezzünk, mielőtt még kidob.

Az órámra néztem.

– Sokáig maradtam, mindjárt indulok is. Már csak néhány rövid kérdésem lenne. Bobby minden erejével azon volt, hogy segítsen Sarának. Tudja, miért nem akarta Sara elfogadni a segítségét?

– Ez nyilván azzal állt összefüggésben, hogy annyira magára akarta vállalni azokat a gyilkosságokat – jelentette ki Jeanette, és akkor először megremegett a hangja. – Máskülönben nem tudom, miért tette volna.

– Közel álltak egymáshoz Bobbyval?

– Nagyon.

Próbáltam felidézni Bobby arcát, hogy nézett ki, amikor először lépett be az irodámba. Nem értettem, hogy képes egy ilyen ember bárkihez is közel állni.

– Tudja, hol érhetem el most Bobbyt? Nem akarom önt feleslegesen aggasztani, de azt hiszem, fontos lenne, hogy megtaláljam.

A Jenny Woods meggyilkolásáról szóló történetet kihagytam. Ezt bárkinek túl sok lett volna végighallgatni.

Jeanette megint köhögött.

– Azt mondja, Bobby kereste fel magát, hogy segítsen Sarának?

Bólintottam. Jeanette rövid időn belül már a második volt, aki kétségbe vonta történetemnek ezt a részét. Jenny volt az első.

– Nagyon különös – jegyezte meg. – Mert Bobby már nem él Svédországban.

Meglepetten néztem rá.

– Hanem hol?

– Svájcban. Alighanem ő az egyetlen svéd, aki azért vándorolt ki oda, hogy aztán teherautósofőr legyen.

Félrebiccentettem a fejem.

– Talán épp szabadságon van – mondtam. – Miért olyan elképzelhetetlen, hogy épp itthon van? Svájc nincs olyan messze.

Jeanette csendben letette a cigijét.

– Bobby nem olyan, mint a húga – közölte. – Bár nem találkozunk, szabályos időközönként beszélünk telefonon. Ha ő épp nem ér rá, akkor a barátnője hív fel. Higgye el nekem, az utóbbi hetekben egyetlen napra sem hagyta el Svájcot.

Hunyorítva nézett rám.

– Úgy tűnik, mintha valaki csúfot űzne magából. Merthogy az én Bobbymmal nem találkozhatott, abban biztos vagyok.

Amikor nem feleltem, kiment az előszobába.

– Jöjjön – szólt.

Egy komódon levő fénykép előtt álltunk.

– Ő itt Bobby – szólt Jeanette. – Ő volt az, aki a maga irodájában járt?

Le sem tudtam venni a szemem a képről.

Mert az a srác, aki a fotóról bámult vissza rám, még csak nem is hasonlított arra, aki felkeresett az irodámban és Bobby Tellként mutatkozott be.

24

Ha tehettem volna, persze abban a pillanatban befejezem a munkát, ahogy megláttam a Bobbyról készült fotót. De addigra már magába szippantott az ügy. A saját szabadságom és jövőm forgott kockán. Tehát muszáj volt a végére járnom, miféle mocsok ügybe keveredtem.

Amikor visszaindultam a városba, szakadt az eső, mintha dézsából öntötték volna. A bérautónak műanyagszaga volt, én pedig kezdtem izzadságszagot árasztani. Az utolsó adatok, amelyeket sikerült kiszednem Jeanette-ből, Sara ismeretlen nővérének, Marionnak az elérhetőségei voltak. A kocsiból hívtam fel a nőt.

– Anyám már értesített róla, hogy jelentkezni fog – közölte a nővér. – De attól tartok, nem tudok magának segíteni.

– Én akkor is nagyon szeretnék magával találkozni – feleltem.

– Sajnálom. Nem akarok belekeveredni.

És egy gombnyomással megszakította a vonalat.

De tőlem ilyen könnyen nem szabadulhatott. Két percembe se telt, hogy kinyomozzam a lakcímét. Meglepetésemre egy kungsholmeni lakásban lakott, kétszáz méternyire a stockholmi Városházától.

Marion anyja elég rejtélyesen fejezte ki magát, amikor megadta nekem a lánya telefonszámát.

– Ő túlságosan előkelő hozzánk. De magát lehet, hogy kedvelni fogja.

Tehát Marionnak hívták. Meg kell hagyni, Jeanette-nek elég élénk fantáziája volt, amikor nevet adott a gyerekeinek. Bobby és Marion. Egyedül Sara kapott átlagos nevet.

Fél négykor gördültem be a kocsival Marion háza elé. A kocsit pont egy „Parkolni tilos” tábla alatt hagytam, és odarohantam a kaputelefonhoz. Amikor becsengettem, nem vette fel senki.

De továbbra sem voltam hajlandó feladni. Inkább becsengettem Marion egyik szomszédjához. Nála több sikerrel jártam. Nem tartott sokáig, hogy bejussak a lépcsőházba. Ha valaki úgy mutatkozik be, hogy ügyvéd, aki sürgős ügyben jött, éppúgy megnyílnak előtte a kapuk, mintha egy rendőr előhúzná a pisztolyát. Az emberek nem sokat akadékoskodnak, inkább beengedik.

A lépcsőház épp felújítás alatt állt. Műanyagok, papírok és festékesdobozok sorakoztak a fal mellett. A festők ugyanis nem dolgoznak vasárnap. Sem. Nem akartam a liftet használni, inkább felszaladtam a harmadik emeletre, ahol Marion lakott. „M. Tell” – állt az ajtón. Nem emlékszem, hányszor nyomtam meg az ajtócsengőt. Talán háromszor vagy négyszer. A lakásból egy hang sem hallatszott ki. Végül kijött egy szomszéd. Egy idősebb, szigorú ábrázatú férfi.

– Nincs itthon. Nem képes megérteni? – szegezte nekem a kérdést.

Biztosan nem ő volt, aki beengedett a kapun.

– Elnézést, nem akartam zavarni – mentegetőztem. – Nem tudja véletlenül, hol lehet? Sürgős lenne.

Az öreg piszkos szemüvege mögül méregetett.

– Mit akar tőle? – tudakolta.

Különféle okokból nem voltam meggyőződve arról, hogy őt is lenyűgözi ügyvédi mivoltom. Azért mégis megpróbálkoztam vele.

– Ügyvéd vagyok – mondtam. – Marion családjának megbízásából dolgozom. Iszonyúan fontos lenne, hogy beszéljek vele.

Az öreg felröhögött.

– Marion családja felbérelt egy ügyvédet? Hát ez szép. Akkor megmondhatja nekik, hogy Marion továbbra sem hajlandó szóba állni velük. Úgyhogy legyen kedves, és szálljon le róla!

Ha korábban nem jöttem volna rá, mostanra világossá vált: a bácsi ismeri Mariont. Épp eléggé ahhoz, hogy tudjon a múltjáról, és a családjához fűződő rossz viszonyáról. Úgy döntöttem, a beszélgetés irányán és saját hozzáállásomon is változtatok.

Óvatosan tettem felé egy lépést.

– Megértem, mit gondol – szóltam nyugodt hangon. – De higgye el nekem, Marion érdeke, hogy találkozzon velem.

A férfi homloka mély ráncokba gyűrődött.

– Csak nem került bajba? – aggodalmaskodott.

Gyorsan megráztam a fejem. Már az előző állításommal is lazítottam az igazság korlátain.

– Amennyire én tudom, nem. Még nem.

De magamban hozzátettem, hogy Sara ismeretségi körében arat a halál. És ha egy olyan, teljesen kívülálló, mint én, belekeveredhet ebbe a zűrös helyzetbe, semmi sem garantálhatja, hogy a lány nővére megússza.

– Hol van most? – érdeklődtem.

Elég szörnyű dolog végignézni, ahogy az emberek elszúrnak valamit. Tekintettel arra, hogy az öreg ennyire be volt avatva Marion múltjába, rájöhetett volna, hogy aki olyan háttérrel rendelkezik, mint a nő, azt esetleg üldözheti olyasvalaki, aki ártani akar neki. De honnan tudhatná, vajon én nem olyan vagyok-e? Egy magas férfi piszkos, de drága ruhákban, aki Marion ajtaját veri. Persze hogy nem bízott bennem. Persze hogy nem fogja elárulni, hol van Marion, gondoltam. Mégis ezt tette. Mert mi, emberek már csak ilyenek vagyunk. Annyira jót akarunk tenni, hogy azt sem vesszük észre, ha közben rosszat teszünk.

– Vidékre utazott – adta meg magát az öregúr. – Ide szokta adni nekem a pótkulcsot a lakásához, amikor nincs itthon. Ezért tudom, hol van.

– És előreláthatólag mikor jön haza?

– Ma este.

Kezet nyújtottam. A férfi gyanakodva fogadta el.

– Köszönöm – hálálkodtam. – Sokat segített.

Erre visszarántotta a kezét. Bánatos arcot vágott. Bizonyára egyedül élt, ezért törődött annyira fiatal szomszédja sorsával.

– Marionra elég nehéz idők jártak – tette hozzá. – Nem volt könnyű élete. De jó ember lett belőle. Kérem, ne tegye tönkre!

Megígértem, hogy nem teszem. Ha valaki akkor és ott arra kért volna, magyarázzam meg, miért olyan fontos, hogy Marionnal találkozhassak, nem tudtam volna semmilyen épkézláb választ adni. Csak annyit éreztem, hogy azzal a néhány emberrel, akik Sara Texast körülvették, és akiknek a nevét tudtam, muszáj beszélnem. Mert bármelyikük magyarázatot adhat, vagy nyomra vezethet abban a kérdésben, amelyik akkor épp a legjobban foglalkoztatott:

Ki lehetett az a férfi, aki besétált az irodámba, és Bobbynak adta ki magát?

Jeanette-et kértem, hogy mutasson fényképeket Sara volt fiújáról, Edről is, de

megállapítottam, hogy nem ő volt. Kár, mert rá tippeltem volna elsőként.

Eléggé megijesztett a helyzet. Valaki álnéven rávett, hogy vállaljam el a Sara Texas-ügy igazságának kiderítését. Valaki pedig eközben megpróbál lecsukatni egy olyan gyilkosságért, amit nem én követtem el. De vajon a kettő ugyanaz a személy?

Már a gondolatba is beleszédültem. Ha így van, jóval nagyobb bajban vagyok, mint először hittem.

Fáradtan hagytam el Marion házát. Majd később visszajövök. Ha tudok. Ha nem, akkor másnap. A bérautó ott várt rám, ahol hagytam. Büntetőcédulát nem láttam rajta. Ez is valami.

Amint épp a Hantverkargatanon gurultam, Lucy keresett telefonon.

– Mikor érsz haza? – kérdezte aggodalmaskodva.

Végignéztem a Riddarfjärdenen, miközben elhaladtam a Városháza előtt. Az eső már nem esett, de a város lassan kezdett sötét felhőkbe burkolózni. Az autóban elfogyott a levegő, és muszáj volt kinyitnom az ablakot.

– Mindjárt otthon vagyok. Csak pár perc még…

Azt mondják, az ember életében a nagy változások hirtelen történnek. Egy éjszaka vagy akár egyetlen pillanat alatt is. Mint amikor Belle árva lett egy repülőgép-szerencsétlenség következtében. Ezzel az eshetőséggel egyikünk sem számolt. Még a legszörnyűbb rémálmaiban sem.

De Sara Tell-lel más volt a helyzet. Így utólag nehezen tudnám meghúzni a határvonalat, mi történt előtte, és mi utána. De talán az a legegyszerűbb, ha onnantól számítom, hogy az életem a feje tetejére állt, amikor a magát Bobbynak nevező férfi átlépte az irodám küszöbét.

– Azt viszont egyáltalán nem értem, hogy kerülök én ebbe az egészbe.

Lucyvel a tetőteraszomon ültünk, melynek a fele a tető alá esik. Jó tágas, ami azt illeti, és szép kilátás is nyílik róla.

– Ellátni innen Mariannelundig? – kérdezte egyszer Belle, amikor épp Juharfalvi Emil iszonyú unalmas kalandjaiért rajongott.

– Még annál is tovább – feleltem viccesen. – Innen az egész Stureplant is megfigyelheted.

Stureplanon persze nem nagyon van mit nézni. Örökségből meggazdagodott, önpusztító idióták lakják, akik szegényen, szifiliszben fognak elpatkolni. De nagyon jó helyen van. Szeretek a város közepén lakni. Stureplan pedig pontosan ott helyezkedik el.

– Nem is értem, hogy keveredhettél bele, Martin – töprengett Lucy. – De nekem ez nagyon nem tetszik.

Nem mintha nem értettem volna egyet vele, csak épp nem tudtam mit mondani. Átnéztem az esőfüggönyön, végig a Stureplanon a Kungstornen két tornya felé.

– El kell mondanod a rendőrségnek. Vagy már meg is tetted? – kérdezte.

Megráztam a fejem.

– Még nem. Hiszen most értem haza.

Belle aludt. Ilyen késő délután már nem szokott, de úgy tűnt, a baleset kifárasztotta. Nem is volt ebben semmi különös. Sőt, örültem neki, hogy van egy kis időnk kettesben Lucyvel.

Még néhányszor megpróbáltam felhívni az ál-Bobbyt, de nem vette fel. Lehet, hogy hülyeség volt őt üldözni, de túl sok kérdésem volt hozzá ahhoz, hogy csak úgy futni hagyjam.

– Ő jött be az irodába. Ami bátor tett volt, meg kell hagyni. Felhívhatott vagy küldhetett volna egy e-mailt is előtte, de ő úgy döntött, egyből személyesen jön. Mit csinált volna, ha leleplezem? Hogy lehetett ennyire biztos benne, hogy nem tudom, hogy néz ki az igazi Bobby?

Lucy kifésült pár hajtincset az arcából.

– Azért, mert az arcát nem mutatták egyik újságban sem. Te pedig nem nyomozó vagy, és nem voltál Sara ügyvédje. Tehát fogalmad sem lehetett róla, hogy néz ki Bobby.

Megfontoltam, amit Lucy mondott. Valami nagyon fontos dologra mutatott rá ugyanis, amire korábban egyikünk sem gondolt.

– És ugyan miért? – kérdeztem. – Miért nem mutatták az arcát sehol? Hiszen annyira harcolt a húga tisztára mosdatásáért. Mégsem fordult soha a médiához. Pedig könnyedén eladhatta volna nekik a történetet, hogy a húga ügyét nem vizsgálta ki rendesen a rendőrség.

– Szerintem ez csak egy a számos furcsaság közül – felelte Lucy. – Az is különös, hogy az az ember, aki besétált hozzád, vajon honnan szerezte meg a jegyet.

Erre nem is gondoltam.

– Lehet, hogy Bobbytól kapta?

– Úgy érted, őt afféle csalinak használták? Bobby nem mert személyesen felkeresni téged, hanem valaki mást küldött maga helyett? Elképzelhető – felelte Lucy.

Majd megborzongott.

– Ki kellene hoznod pár takarót – jelentette ki. – Idefent iszonyúan fúj a szél.

Úgy beszélt, mintha legalábbis egy felhőkarcoló tetején laktam volna.

– Ideülhetsz az ölembe – tártam ki a karom.

– Álmodozz csak! Sem az öledbe, sem az arcodra nem ülök.

Erre elkezdtem fáradtan és megadóan vigyorogni.

– Keményen bánsz velem – mondtam.

– De legalább őszinte vagyok. Neked is ki kéne próbálnod egyszer – feleselt Lucy.

Széttártam a karom.

– Én vagyok maga a megtestesült őszinteség – feleltem gyengéden. – Kérdezz bármit,

és őszintén válaszolok rá.

Lucy elmosolyodott.

– Ki az a Veronica?

Erre én is kíváncsi voltam. Majdnem fél percembe telt, mire rájöttem, hogy Veronica a csaj, akivel a Sajtóklubból lefeküdtem. A francba! Vajon kinyomozta az otthoni telefonszámomat? Mert a mobilomon nem keresett, az biztos.

– Akkor hívott, amikor Belle-lel ebédet főztünk – válaszolt Lucy fel nem tett kérdésemre.

– Vagy úgy.

– Szóval kicsoda?

Felsóhajtottam. Hányféle játszmát bír egyszerre játszani az ember? Nem sokat. Főleg, ha az egyik játék lényege az, hogy bárki, akivel találkozunk, meghalhat.

– Keféltünk. Egyszer – feleltem. – Bocs, nem. Kétszer. De nem akarom többé látni.

Lucy elhallgatott.

Túlságosan is hallgatag lett.

– Minden rendben, bébi? – érdeklődtem.

Nem nézett rám, miközben válaszolt. Egy adott pontra bámult, ami úgy tűnt, jóval messzebb van Stureplannál.

– Persze, jól vagyok – felelte. – Mint mindig.

25

Volt idő, amikor azt hittem, az embernek szeretnie kell a családját. Ma már tudom, hogy nem így van. És ezt a tényt áldásnak és lehetséges veszélyforrásnak is tekintem egyben. Áldásnak, mert ez azt jelenti, hogy nem kell a szükségesnél több időt együtt töltenem az anyámmal. És veszélyforrásnak, mert azt is jelenti, hogy Belle faképnél hagy majd engem az első adandó alkalommal. Hiányos szülői képességeim dacára tény, hogy fogalmam sincs róla, mi lenne velem, ha valaki vagy valami elragadná tőlem Belle-t.

Pár órával később visszamentem Marion Tellhez. Már otthon is volt, ahogy a szomszéd öregúr megmondta. Marion egyik családtagjára sem hasonlított. Hófehér fogaival és hibátlan apródfrizurájával úgy nézett ki, mint saját anyjának tökéletes ellentéte. Jeanette meg is mondta, hogy a lánya túl előkelő ahhoz, hogy Bobbyval és vele szóba álljon. Nekem túlságosan okosnak tűnt. Kevés olyan dolog van, ami nagyobb szakadékot tud képezni két ember közt, mint az intelligencia– és a tehetségbeli különbség.

Nyilvánvaló volt, hogy a szomszédja szólt neki. Nem örült nekem, amikor becsengettem hozzá, és ajtót nyitott.

– Azt hittem, érthetően megmondtam, hogy nem akarok semmiféle kérdésre válaszolni – jelentette ki.

Úgy volt csinos, ahogy csak a művelt nők tudnak azok lenni. Karcsú volt és kimért. Arrogáns modorától valamiért elvesztettem a fejem. Bizonyára az is szerepet játszott

benne, hogy iszonyúan fáradt voltam. A Lucyvel a tetőteraszon folytatott tartalmas beszélgetésünk is csak rátett egy lapáttal. Zavart engem, hogy tud Veronicáról. Habár közösen egyeztünk meg a játékszabályokban, úgy éreztem, mintha azokat csak fenntartásokkal alkalmazhatnánk. Azaz: lefeküdhetünk másokkal, de úgy, hogy a másik ne tudjon róla. Mert akárhogy is, de voltak bizonyos elvárásaink egymással szemben. Abban a helyzetben pedig nem engedhettem meg magamnak, hogy elveszítsem őt.

Tettem egy lépést Marion felé.

– Na most jól figyeljen arra, amit mondok! Mert alig két hete egy férfi jött be az irodámba. Azt mondta, Bobbynak hívják, és ő Sara Tell bátyja. Magával hozott egy vonatjegyet is, amellyel azt akarta bizonyítani, hogy a húgának az öt gyilkosság közül legalább az egyik idejére volt alibije. Múlt pénteken pedig újabb látogatóm érkezett. Ezúttal Jenny, Sara egykori barátnője, aki elmesélte a jegy történetét, és ezzel alátámasztotta Sara alibijét.

– Elragadó – gúnyolódott Marion.

– Fogja be! Még nem fejeztem be – folytattam. – A tegnapra virradó éjszaka Jennyt meggyilkolták. Elgázolták a szálloda előtt, amelyben lakott. Méghozzá az én kocsimmal.

Ha Marion addig nem is figyelt oda rám, ettől kezdve annál inkább.

Csak nézett rám, de nem szólt egy szót sem.

– A baj csak az – magyaráztam –, hogy az, aki ellopta, vagy mondjuk úgy, kölcsönvette a kocsimat, nem tudta, hogy az éjszakát egy kórházban töltöttem. Ennél jobb alibije nem is lehet az embernek, igaz? Csak épp attól félek, nekem ez nem elég. Valakit annyira zavar az, hogy a maga húgának ügyében vizsgálódom, hogy megpróbál ártatlanul sittre vágatni. És csak idő kérdése, míg az illető rájön, hogy engem ezért nem fognak őrizetbe venni, sem pedig vádat emelni ellenem.

– Gondolja, hogy a gyilkos újra fog próbálkozni? – óvatoskodott Marion.

– Nem tudom, mit gondoljak – vallottam be. – Csak annyit tudok, hogy valaki iszonyú erőfeszítéseket tesz annak érdekében, hogy ne derüljön ki, miért vállalt magára Sara öt gyilkosságot, amihez semmi köze? Még ha ön elzárkózik is az egész családjától, Sara pedig már halott, akkor is úgy vélem, kötelessége megtenni minden öntől telhetőt azért, hogy kiderüljön az igazság.

Amit mondtam, magától értetődőnek tűnt. Legalábbis számomra. Az a jó, ha az ember egyszerűen és világosan fogalmaz.

Marion mégis dührohamot kapott tőle.

– Ki maga, hogy idejön a lakásomra és a családomról faggat? – kérdezte dühösen, de a szeme mintha szomorú lett volna. – Tizenhat évesen költöztem el otthonról. Máskülönben belehaltam volna. Hallja, amit mondok? Belehaltam volna! Sara és Bobby, az a két nyavalyás gyáva alak meg ott maradt.

Szünetet tartott, míg levegőt vett. Én meg kihasználtam, hogy közbevágjak.

– Tényleg nyitott ajtónál akarja folytatni ezt a beszélgetést? – tudakoltam.

Persze megvolt annak a kockázata, hogy a képembe vágja az ajtót. De nem tette.

– Jöjjön be – mondta.

Beléptem, majd becsuktam magam mögött az ajtót. Az előszobában álltunk. Úgy tűnt, ennél beljebb nem fog engedni. Alaposan megnéztem magamnak, ahogy ott állt, karba tett kézzel. A szomszédja említette, hogy vidéken töltötte a napot. De fehér hosszúnadrágjában és sötétkék blúzában inkább úgy festett, mintha egy kiállítás megnyitóján járt volna, vagy egy elegáns borozóban.

– Azt gondolja, a testvérei azt kapták, amit megérdemeltek? – kérdeztem. – Csak mert nem volt erejük lelépni, amikor annyi idősek lettek, mint maga volt?

Marion megrázta a fejét.

– Olyanok voltak, mint két madárfióka, folyton csak arra vártak, hogy visszatérjek hozzájuk, és vigyem őket magammal. De mégis hogyan? Egyiküknek sem volt annyi önfegyelme, hogy tartós munkát vállalhattak volna. Hogy az iskoláról már ne is beszéljünk. Míg én majd megszakadtam, hogy mindig kitűnő legyek, Sara és Bobby folyton azon fáradoztak, hogyan tegyék tönkre a saját jövőjüket.

– Ugye maga a legidősebb testvér?

– Igen.

– Ez azért bizonyos mértékű felelősséggel is együtt jár.

– Persze. De ez a felelősség mindössze annyit takar, hogy az ember megtanítja a testvéreit arra, hogyan segítsenek magukon.

Beláttam, hogy Marion sok tekintetben hasonlít rám. Ő sem akart olyanná válni, mint a szülei, és rájött, hogy ezt csak úgy kerülheti el, ha más utat választ az életben. Ő az iskolát választotta.

A tudás hatalom. A hatalom szabadság. A szabadság minden.

Tekintetünk csendes egyetértésben találkozott. Láttam rajta, hogy ő is tudja: minket egy fából faragtak.

– És mit gondol, miben tudnék én magának segíteni? – kérdezte.

– Bobby a rendőrséggel és a jogászokkal is harcolt azért, hogy Sarát szabadlábra helyezzék. Maga mit gondol erről?

– Azt kérdezi, hogy szerintem is ártatlan volt-e?

– Igen.

– Nem – vágta rá Marion.

Én pedig meglepetten pislogtam.

– Nem?

– Nem.

Csend támadt.

– Maga elhiszi, hogy Sara megölt öt embert?

– Én nem vagyok sem jogász, sem pedig rendőr – válaszolta Marion. – Viszont

ismertem Sarát. És ha azt kérdezi, vajon szerintem elég sebzett és őrült volt-e ahhoz, hogy embereket gyilkoljon, akkor sajnos igennel kell felelnem. Hogy aztán milyen tények szólnak a bűnössége ellen, illetve mellett, azt már mástól kell megkérdeznie.

Megrendülten próbáltam szavakat találni arra, amit mondani akartam.

– Értem, tehát maga pont az ellenkezőjét gondolja annak, amiben Bobby hisz. Egyrészt mert Bobby szerint Sara ártatlan volt, másrészt mert ő azt gondolja, nem volt elegendő bizonyíték.

– De hiszen Sara beismerő vallomást tett – vonta meg a vállát Marion.

– Megesik, hogy az ember olyasmit is beismer, amit nem is követett el – magyaráztam.

– Sok minden megeshet – hagyta jóvá Marion. – Sarával főleg.

– Nem találtam semmi arra utaló nyomot, hogy Sarát korábban már elítélték volna erőszakos cselekmény miatt – közöltem.

– Nem is ítélték el. A legtöbbet megúszta valahogy.

– Elmondta ezt a rendőrségnek? – faggattam.

– Azt, hogy korábban is követett már el testi sértést? Nem, nem mondtam.

Nem tehettem róla, de kétkedve hallgattam végig. Egészen addig a percig Sara Tellt kész voltam áldozatnak tekinteni. Egy olyan óriási cselszövés és fenyegetés áldozatának, amely elől tétovázás nélkül a beismerésbe menekült.

– Nekem ez nem áll össze – jelentettem ki. – Ön azt állítja, tizenhat évesen hagyta el a szülői házat és a kisebb testvéreit. Mégis úgy gondolja, jól ismerte őket.

Marion lakásának előszobája sötét volt. Sajnáltam, hogy nem világíthatok bele valami éles fénnyel a nő szemébe. Így ugyanis nem nagyon láttam, hogyan reagál arra, amit mondok.

– Az embernek a családja olyan, mint egy ragacsos rágógumi – fejtette ki. – Akárhová is megy, ha egyszer belelépett, többé soha nem fog tudni szabadulni tőle. Persze hogy találkoztunk néha. Amikor Sara végre pedzegetni kezdte, hogy elköltözik a városból, örültem neki. Miatta. Érettségi után megpróbált lelépni otthonról, de fel kellett adnia. Másodkézből bérelt egy lakást, de nem tudta fizetni. Azt hiszem, öt különböző munkahelyen próbálkozott egy éven belül, de mindig azzal végződött, hogy kirúgták. Azt pedig nem is értem, hogy vehette fel valaki bébiszitternek. Ő volt a legzűrösebb ember ezen a földön.

Marion felsóhajtott. És én is majdnem. Maga alá gyűrt a fáradtság. Mintha hátba vágtak volna egy kalapáccsal. Haza kell mennem lefeküdni, gondoltam. Két egymást követő álmatlan éjszaka bárkit megviselne.

– Kiket bántalmazott korábban Sara? – tudakoltam.

Marion hátat fordított. Érdekes, hogy a családon belüli árulás mindig fáj.

– Sokan voltak. Legalábbis, mielőtt Amerikába költözött volna. Rossz társaságba került, ahogy mondani szokás. Összeállt egy huligánbandával, akik azzal szórakoztak, hogy embereket ütöttek le az utcán. Tudom, hogy drogokat is használtak. Sosem értettem, Sara

hogyan úszhatta meg. Mert a banda többi tagját, egyiket a másik után mind lekapcsolták. De Sara és Ed olyanok voltak, mint két teniszütő. Róluk minden labda visszapattant.

Ez új volt nekem. Eszembe jutottak azok a fotók, amelyeket Saráról láttam az újságban. Az angyalarcú gyilkos értelmiségi szemüvegben. Egy kicsit hasonlított is a nővérére, jöttem rá Marion arcát szemrevételezve. De hogy lehet az, hogy senki sem tudott Sara gengsztermúltjáról – sem a rendőrség, sem a média?

– Tehát Sara régi fiúja, Ed is ugyanannak az erőszakos bandának a tagja volt – állapítottam meg.

– Ott ismerkedtek meg egymással – felelte Marion.

– És maga találkozott Eddel?

– Csak egyszer. Elég elmebetegnek nézett ki. Teljesen meg volt zakkanva. Összevissza verte Sarát. Ami részben jót is tett neki, ugyanis a srác kemény öklének köszönhetően döntött úgy, hogy Amerikába megy.

Én viszont nem értettem Marion gondolkodásmódját. Mi a jó abban, ha egy lányt úgy megver a barátja, hogy egészen Texasig szökik előle?

– És ez az Ed is olyan „megúszós” srác volt, mint Sara, vagy egyszerűen csak… „elmebeteg”? – érdeklődtem.

Bár nem szívesen használtam ugyanazt a kifejezést, amit Marion, mégis megtettem. Az ember nem árt, ha vigyáz, mielőtt ilyen jelzővel illet valakit.

Marion felnevetett.

– Hát ügyesnek épp nem nevezném. Inkább lusta volt és ostoba.

– De Sara azután visszaköltözött Texasból. Akkor is meggyűlt a baja Eddel?

– Nem tudok róla. Mi azonban akkoriban már csak nagyon ritkán beszéltünk. Ez közvetlenül azután történt, hogy megtudtam: gyereket vár.

– Maga nem örült annak, hogy a húga anya lesz?

– Viccel? Szörnyűnek tartottam. Nem is tudom, hányszor vettem a kezembe a telefont, hogy felhívjam a gyámügyet.

Elhallgatott, mintha úgy érezte volna, túl sokat árult el.

– Ki volt Mio apja? – tudakoltam.

– Azt nem tudom.

– Ed?

– Mondom, nem tudom.

– Mio nevelőszülőkhöz került, amíg Sara előzetesben ült, ugye?

– Igen.

A lélegzetemet is visszafojtottam, egészen belefeszültek a mellizmaim. Egy pillanat alatt három évet repültem vissza az időben. Magam előtt láttam, ahogy ott ülök a telefonnal a kezemben, és közlik velem a rettenetes hírt, hogy Belle nevelőszülőkhöz kerül

majd Skövdébe. Amikor végre kifújtam a levegőt, a légcsövem is megfájdult.

Az ember cserbenhagyhatja a felnőtt testvérét. De egy kisgyereket sosem szabad cserbenhagyni. Ha bármilyen lehetőség is van rá, hogy jót tegyünk vele. És amennyire meg tudtam ítélni, Marionnak lett volna lehetősége rá.

– Nem gondolkodott el azon, hogy magához vegye Miót? – érdeklődtem.

– Soha! Mások hibáiért nem fogom vállalni a felelősséget. Főleg olyat nem, ami élethosszig tart.

Hogy mi, emberek mennyire különbözőek vagyunk!

A fehérre mázolt előszobában elfogyott a levegő. Éreztem, hogy minél hamarabb ki kell szabadulnom onnan.

– Köszönöm, hogy időt szakított rám – mondtam, a kilincsre téve a kezem. – Amúgy nem hallott mostanság Bobbyról?

– Nem, és nem is bánom.

Kezdtem belefáradni abba a hűvös nyugalomba és távolságtartásba, amivel a nő a családját kezelte. Ahogy kinyitottam az ajtót, hideg levegő áramlott befelé a lépcsőházból.

– Tud valamilyen értelmes magyarázatot arra, vajon Bobby miért nem kérte soha a média segítségét Sara ügyében? – kérdeztem Mariontól. – Felkereste a rendőrséget, és ügyvédhez is fordult, de az újságokhoz sosem.

– Azért, mert Sara megkérte rá. Bobby eljött hozzám, és megkérdezte tőlem, képviselném-e a családot a médián keresztül. Feltehetőleg azért, mivel én vagyok az egyetlen a családban, aki szalonképes. De persze elutasítottam. Később SMS-ben írta, hogy nem számít. Sara ugyanis megtiltotta neki, hogy küzdjön a szabadon bocsátásáért.

Kielégítőnek találtam a magyarázatát. Egy apró biccentéssel köszönetet mondtam, majd kimentem a lakásából.

Marion viszont utánam jött.

– Látom magán, hogy azt gondolja, rossz ember vagyok – magyarázkodott. – Pedig nem. Csak épp olyan, aki megpróbál a saját javára cselekedni.

Ekkor már félúton jártam a lépcsőn lefelé.

– Néha akkor teszi legjobban az ember, ha mások javára cselekszik – szóltam vissza neki.

Majd hátat fordítottam, és elmentem.

26

Már kilenc óra is elmúlt, mire hazaértem. Lucy már lefektette Belle-t, és kint ült a teraszon egy pohár vörösbor társaságában.

– Na, jól ment? – kérdezte.

– Hát nem is tudom, mit feleljek erre.

A térdeim úgy remegtek, mint a kocsonya. Kimerülten rogytam le. Az, hogy bemenjek

még egy pohárért, akkora erőfeszítésnek tűnt, mintha valaki azt kérte volna tőlem: ugyan, szaladjak már le az utcára, és cipeljek fel egy zongorát a lépcsőn!

Kissé szórakozottan nyúltam Lucy pohara után.

– Milyen volt a nő? – adta át a poharát ellenkezés nélkül.

– Furcsa.

– Megdugtad?

Félrenyeltem a bort, amely égette a torkomat, mint a tűz, ahogy felköhögtem.

– Lucy, az isten áldjon meg!

– Máskor bébinek szoktál hívni.

Mégiscsak összeszedtem magam, bementem a lakásba, és hoztam magamnak egy pohár vizet. Ekkor Belle szobájából hangokat hallottam, és odasiettem. Belegabalyodott a takarójába, és amikor megpróbált kiszabadulni, a gipszét beverte a falba.

– Pssszt – próbáltam csitítani, és segítettem neki.

Egyik kezemet a homlokára tettem, majd megvártam, amíg elalszik. Azután óvatosan kiosontam a szobából. Lucyt ott találtam, ahol hagytam.

Anélkül, hogy otromba kérdését válaszra méltattam volna, elmondtam, mit tudtam meg Mariontól. Lucy csendben, de figyelmesen hallgatott végig.

– Jó lesz, ha vigyázol – figyelmeztetett végül. – A jelenlegi helyzetben információkat szerezhetsz ugyan bárhonnan, de képtelen vagy bizonyítani őket. Ki tudja, mire képes egy besavanyodott nővér? Honnan tudhatod, hogy ezt a mesét Sara verekedéseiről nem csak úgy kitalálta?

Kortyoltam egyet a borból. Az utcáról tompán felhallatszott a forgalom zaja, és az esti égbolton még mindig ugyanaz a felhő pihent, ami egész nap. Szarnunk kéne az egészre, és lelépnünk Nizzába, ahogy terveztük. Ez lett volna az egyetlen helyes, értelmes megoldás.

– Nem hiszem, hogy hazudott volna, mert minden másban már-már nevetségesen őszinte volt – feleltem.

– Arra gondolsz, amit az unokaöccséről meg a gyámügyről mondott?

– Arra is.

Lucy visszavette a poharát.

– Szükséged van rám ma éjjel, vagy nem baj, ha inkább otthon alszom? – szegezte nekem a kérdést.

Hirtelen megrohant az az érthetetlen félelem, hogy ha most elengedem, soha többé nem jön vissza. Azzal pedig képtelen lettem volna együtt élni.

Mint mindig, amikor fenyegetve érzem magam, ezúttal is védekezni kezdtem. Mert tisztában voltam vele, hogy mit akar ezzel mondani.

– De hiszen te szakítottál velem, nem fordítva!

Lucy felpattant.

– Ne gyere nekem megint ezzel a hülyeséggel! Ezt nem veszem be!

Én is azonnal talpra ugrottam.

– De ha egyszer így volt! Te mondtad, hogy nem adsz nekem újabb esélyt, de azért nem bánod, ha továbbra is találkozunk. Mindenféle elvárás és kötelezettség nélkül. Pontosan így mondtad.

Úgy beszélhettem, mint egy ötéves, aki a sírás határán állva próbál meg újratárgyalni egy olyan megállapodást, amelyet már a kezdet kezdetén elhibáztak.

– Mégis megint itt tartunk – suttogta Lucy. – Tele elvárásokkal és kötelezettségekkel. Nem azért, mert együtt járunk, Martin, hanem mert barátok vagyunk.

Fáradtan lehajtottam a fejem.

– Nem akartalak megbántani – mondtam. – Néha másokkal is találkozom. Ennyi. Nem gondoltam, hogy bármi gond lenne ezzel. Azt hittem, te is így akarod. Feltételezem, te is lefekszel másokkal, ha úgy tartja kedved. Részemről ez nem probléma.

Majd óvatosan felnéztem rá.

Lucy végigsimított kócos, vörös haján. Hogy szerettem az ujjaim köré csavarni azokat a fürtöket!

– Elméletben ez egy nagyon jó megállapodás – felelte. – De a gyakorlatban…

Majd elhallgatott.

Addig vártam, ameddig csak bírtam.

Azután megkérdeztem:

– Mit akarsz, Lucy?

Elég kemény dió volt.

– Nem is tudom. Csak most épp minden olyan rossznak tűnik. Ez az egész Sara Texas-szűr. Mennyi időnket és energiánkat elszívja! Azt hiszem, mindketten tudjuk, hogy nem fogunk Nizzába utazni.

A fejét csóválta.

– Az ég szerelmére, Martin! Valaki megpróbál gyilkosságért lecsukatni téged! Valaki, aki egy embert már halálra gázolt a te kocsiddal! Nem félsz?

Zöld szeme aggodalomtól csillogott.

Hogy féltem-e? Hát persze. Ugyanakkor viszont szilárdan elhatároztam, hogy bárki is vett üldözőbe, nem hagyom, hogy ő nyerjen. Az embernek kevés nagy harcot kell megvívnia a lelki nyugalma érdekében, azokat viszont nem szabad elveszítenie.

– Még szép, hogy félek – válaszoltam. – De a veszély attól nem csökken, hogy nem veszünk róla tudomást. Ez mostanra elég egyértelművé vált.

– Akkor mit akarsz csinálni?

– Először is aludni. Holnap pedig majd felhívom Didriket a rendőrségnél, és elmondom,

mi történt. Fontos, hogy náluk minden dokumentálva legyen. Aztán meg kell próbálnunk kideríteni, ki az, aki bejött az irodánkba, és Bobby Tellnek adta ki magát. Gondoltam, megadom a telefonszámot Didriknek, amelyen tartottuk a kapcsolatot. Ő talán ki tudja nyomozni, kié. Emellett azt hiszem, azon a texasi utazáson is el kellene gondolkodnunk. Iszonyú nagyot hibázhatunk, ha azt hisszük, a végére járhatunk ennek anélkül, hogy kitennénk a lábunkat Stockholmból.

Rájöttem, hogy ezt egész idő alatt tudtam. Sosem bírnék öt gyilkosságnak a végére járni. De erre nem is lesz szükség. Mert Sarát először Amerikában gyanúsították gyilkossággal, és akkor még csak kettővel. Ha a két texasi gyilkosságból sikerül kimosdatnom, a három svédországit már ajándékba kapom.

Ezt Lucynek is elmondtam.

– De Texas olyan messze van – mondta. – A többi gyilkosság pedig itt történt a sarkon túl.

– De akkor megtörjük az időrendi sorrendet – ellenkeztem. – Értelmetlennek tűnik, hogy ne vegyük figyelembe azokat a bűntetteket, amelyekre a rendőrség először felfigyelt.

Lucy lassan megcsóválta a fejét.

– Martin, szerintem ő követte el azokat a gyilkosságokat. Mármint az összeset.

– Még mindig azt hiszed, hogy Sara Tell megölt öt embert? Azok után, ami az utóbbi napokban történt?

Megvonta a vállát.

– A bizonyítékok meggyőzőek.

– Ha ennek a végére járunk, már nem lesznek azok – ellenkeztem. – Akkor azt hiszem, kiderül majd, hogy azok az úgynevezett bizonyítékok semmit sem érnek.

Egy túlságosan hűvös szélfuvallattól összerázkódtam. Csendben mentünk vissza a lakásba.

– Többes szám első személyben beszélsz. Azt mondod, ki kell derít*ünk*, ki volt az, aki bement az irodába, és azt a feladatot adta neked, hogy segíts Sarának. És hogy utaz*zunk* el Texasba.

Végigsimítottam a hátán.

– Csak ha te is akarod – mondtam.

– Tehát szükséged van rám? – kérdezte.

A kérdés a maga egyszerűsége ellenére is felfoghatatlannak tűnt.

– Sokkal inkább, mint valaha – suttogtam a fülébe.

Szorosabban ölelt át, mint amit megérdemeltem.

– Akkor bizonyítsd be!

Az álom fura hatással van az emberre. Jó hatással. Amikor másnap reggel felébredtem, több mint tíz óra alváson voltam túl. A fejem nehéznek tűnt, amikor felemeltem a

párnáról. A konyhából Lucy és Belle hangja szüremlett ki tompán.

Lucy persze ott maradt aznap éjszakára. Arra kért, bizonyítsam be, mennyire szükségem van rá. És én meg is tettem. Az egyetlen számomra ismert módon. Szó szerint az ájulásig szeretkeztem vele. Ezért az erőfeszítésemért megérdemelnék némi elismerést.

– Kell ma mennem oviba? – kérdezte Belle, amint kiléptem a konyhába.

Lucy a meztelen testemet bámulta.

– Elfelejtettél alsónadrágot venni, Martin.

Szó nélkül visszamentem a hálószobába. Nem vagyok olyan elvetemült, hogy ne hoznám helyre, amit lehet, és ne cselekedjek helyesen.

Visszamentem a konyhába, és ezúttal nemcsak alsónadrágot, hanem pólót és farmert is húztam.

Belle nevetett, én pedig megpusziltam a fejét.

– Ma nem kell oviba menned. Signe majd jön és vigyáz rád.

Lucy bosszankodva mosolygott, miközben kávét töltöttem ki egy csészébe. Enyhén remegett a kezem.

– És velünk mi lesz? – kérdezte. – Mi is itthon maradunk, Signével?

Megittam a forró kávét, éreztem, ahogy lefolyik a torkomon, és odabentről melegít a hűvös nyárban. Kipihenten és szex után bármilyen harcra készen álltam.

– Bemegyünk dolgozni – jelentettem ki. – Aztán felhívjuk a rendőrséget.

És valóban ez volt az egyik első tettem, amint beértünk az irodába. Ott minden a szokásos volt, és pont erre a kontrasztra volt szükségem ahhoz, hogy rájöjjek, mennyire megváltozott az életem az elmúlt hétvége során.

Valaki ellopta a kocsimat, és halálra gázolt vele egy másik embert.

Az ilyesmit nem lehet figyelmen kívül hagyni.

Azt mondják, a rendőrök nagyon sokat kávéznak. És így is van. Az alatt a rövid idő alatt, amit Texasban rendőrként töltöttem, többet kávéztam, mint egész életemben. És ahogy hallottam, ez Svédországban sincs másként.

Amikor végre sikerült elérnem Didriket, szinte biztos voltam benne, hogy kávézik. Bár neki nem ezt mondtam, mikor végre felvette.

– A francba, te munkaidőben is csak magaddal vagy elfoglalva? Egész nap hívtalak, de úgy tűnik, nem volt egy szabad kezed, amivel felvehetted volna a telefont.

Elég szórakoztatónak tartottam a saját poénomat. De úgy tűnt, Didriknek más a véleménye.

– Martin, van valami különösebb oka annak, hogy felhívtál?

Így is fogalmazhatunk.

A lényeges dolgokkal kezdtem.

– Mikor kapom vissza a kocsimat? Utálom a bérautót. Olyan érzés, mintha egy nyuggereknek készült Batmobile-lal száguldoznék.

Didrik számomra érthetetlenül mondott valamit valakinek, aki a jelek szerint a közelében tartózkodott.

– Sajnos erre jelenleg nem tudok válaszolni – felelte.

Jelenleg nem tud válaszolni?

– Már bocsánat, minden tiszteletem az alapos technikai vizsgálatért, de mégis meddig tarthat?

– Nem tudom. Ráadásul még csak egy nap telt el.

Ebben persze igaza volt, de én már szerettem volna, ha az életem visszatér a rendes kerékvágásba. Amilyen gyorsan csak lehet.

A vonalban csend támadt.

– Akartál még valamit? – kérdezte Didrik. – Mert ha nem, én viszont szeretnék valamit megbeszélni veled.

Ez volt az a pillanat, amikor talán meg kellett volna szólalnia egy vészharangnak a fejemben. De nem így történt. Vagy csak túl halkan kondult meg ahhoz, hogy meghalljam.

– Van itt még más is – folytattam hangosabban.

– Hát jó – szólt Didrik.

Elutasító modora idegesített.

– Utánajártam bizonyos dolgoknak – mondtam. – Többek között Sara Tell anyjával is találkoztam.

Hallottam, amint Didrik felsóhajt.

– Nem megmondtam, hogy hagyd a francba?

De oda se hederítettem rá. Megint.

– Nem Bobby volt az, aki bejött az irodámba – közöltem Didrikkel. – Jeanette mutatott egy fotót a fiáról, és nem ő volt az, aki Sara ügyében lobbizott.

A vonal túlsó végén újra csend állt be.

– Hát akkor ki volt? – tette fel végül a kérdést Didrik.

– Fogalmam sincs. De már nagyon bánom, hogy nem szólítottam fel a srácot, hogy igazolja magát.

Ezt én is sóhajtva mondtam. Hogy lehettem olyan naiv, hogy a sráctól, aki Bobbynak nevezte magát, még egy jogosítványt sem kértem?

– Értem – felelte Didrik.

Olyan nyers hangon beszélt, hogy nem bírtam nyugton ülni. Akkor végre meghallottam a vészcsengő hangját.

– Van egy mobilszáma is – olvastam fel az ál-Bobby számát. – Ha van rá idő, segíts

nekem azzal, hogy leellenőrzöd. Nézd meg, szerepelt-e valamelyik korábbi nyomozásban, meg ilyenek.

– Talán menni fog. Van még valami?

Tétováztam. Majd elmondtam a többit is, amit hallottam.

– Tehát találkoztál Marionnal? – kérdezte Didrik. – Figyelemre méltó nő. Úgy látom, végre felfogtad, amit mondott. Ez ugyanis kétségtelenül alátámasztja a gyanút Sara bűnösségét illetően, nem igaz?

Meglepetten vontam fel a szemöldökömet.

– Már ne haragudj, de te tudtál róla, hogy Sara egy huligánbanda tagja volt, akik járókelőket ütöttek le az utcán? És erről akkor miért nem szerepel egy szó sem a nyomozati anyagban?

– Mert olyan adatokról van szó, amelyeket irtó nehéz lett volna bizonyítani. És nem is volt rájuk szükségünk, hiszen, amint azt te is tudod, egy csomó más bizonyítékunk is volt.

Nem értettem egyet vele.

De Didrik félbeszakított, még mielőtt egyáltalán megszólalhattam volna.

– Elég érdekes, hogy most hívsz, mert épp téged kerestünk – folytatta. – Újra el kell beszélgetnünk veled. Volnál kedves befáradni hozzánk?

Az udvarias megfogalmazás hátterében parancsot sejtettem.

– Természetesen – feleltem óvatosan. – Miről van szó?

– Majd megbeszéljük személyesen.

– De mégis, mi az? Didrik, ha…

– Hagyd a kérdezősködést, és gyere. Lehetőleg azonnal.

A szokásos ellenállást éreztem magamban.

– És mi történik, ha nem jövök? Más dolgom is van.

Didrik megköszörülte a torkát.

– Ha nem jössz ide önként az elkövetkező félórában, sajnos oda kell küldenem valakit, hogy behozzon. Nos, melyiket szeretnéd?

27

A szorgalmas jogász ritka, mint a fehér holló. Akik pedig mégis azok, örökké el vannak foglalva, úgyhogy nehéz őket elérni, amikor szükség lenne rájuk. Lucy viszont elérhető is volt, és szorgalmas is. Sőt, több ennél. Egész egyszerűen elbűvölő.

A rendőrségre menet emlékeztetett a legfontosabb tudnivalókra.

– Ne válaszolj olyan kérdésre, amit nem tesznek fel.

– Hiszen még azt sem tudjuk, mit akar tőlem.

– Dehogynem. Egy bűncselekmény gyanúsítottja vagy. Máskülönben nem fenyegetőznének azzal, hogy erőszakkal bevisznek.

A hatodik érzékem azt súgta, hogy Lucynek igaza van, ám ez a gondolat mégis annyira felfoghatatlannak tűnt, hogy nem akartam foglalkozni vele.

Tempósan sétáltunk a Sankt Eriksgatanon. A Fleminggatannál balra fordultunk, és rövid időn belül már másodszor haladtunk el az unalmas házsorok mellett. A Polhemsgatanhoz érve meg kellett állnunk a piros lámpánál.

– Nem mondhatta volna meg telefonon, miről van szó? – kérdezte Lucy.

A sötét napszemüveg a fél arcát eltakarta, én mégis megláttam feszült arcvonásait. De sajnos nem tudtam vigaszt nyújtani számára. Én is épp eléggé paráztam.

– Remélhetőleg csak valami félreértés – válaszoltam. – Meglátod, amilyen hamar ideértünk, éppoly hamar kint is leszünk.

Egy rendőr jött elénk a bejárathoz. Egy olyan szintre vitt minket, ahol még sosem jártam korábban, és bevezetett egy kihallgatószobába. Ott negyedórát kellett várnunk, mire Didrik és egyik kollégája felbukkant. Ez ugyanaz a kolléga volt, akivel vasárnap reggel már találkoztam. Akkor Didrik dolgozószobájában ültünk. Milyen távolinak tűnt már az emléke!

Udvariasan üdvözöltük egymást, mintha csak távoli ismerősök lennénk, és már időtlen idők óta nem találkoztunk volna.

– Kösz, hogy ilyen gyorsan beértél, és bocsánat, hogy késtem – magyarázkodott Didrik. – Muszáj volt elintéznem valamit.

Nagyvonalúan legyintettem.

– Ilyesmi a legjobbakkal is megesik – mondtam.

Lucy hosszasan nézett rám, de nem szólt semmit. Bölcsen tette.

Didrik teljes összpontosítással olvasgatta a nála levő néhány papírlapot. Végül felnézett az akták közül.

– Elmondanád még egyszer, hol voltál a péntekről szombatra virradó éjjel egy és három óra között?

– Az Astrid Lindgren Gyermekkórházban. Belle-lel.

– Ezt én is tanúsíthatom – jelentette ki Lucy.

Didrik meglepve nézett rá.

– Vagy úgy, tehát maga is a kórházban aludt?

– Nem, én úgy este kilenc körül hazamentem.

– Akkor honnan tudja, hol volt Martin éjjel kettőkor?

Lucy mentegetőzni kezdett.

– Azt persze nem tudhatom. De már az ágyában feküdt, amikor eljöttem onnan.

Ez úgy hangzott, mintha valami csecsemő lettem volna, akit lefektettek a rácsos ágyba, ahonnét nem tud kijönni. „Már az ágyában feküdt. Egy hatalmas pelenkával a fenekén.”

– Értem – szólt Didrik. – De hacsak nem bilincselte oda Martint az ágyhoz, ugye

megegyezhetünk abban, hogy elhagyhatta azt, amikor maga már nem volt ott?

Lucy elvörösödve bólintott.

– Elhagyhattam volna, de nem tettem – feleltem határozottan.

Kezdett elegem lenni Didrik játékaiból. Telt-múlt az idő, nekem pedig ezerféle fontosabb dolgom is akadt, mint hogy ott üljek a rendőrségen és nevetségessé tegyem magam.

– Egyetlenegyszer sem hagytad el Belle szobáját azon az éjszakán?

– Nem.

– És csak ti ketten tartózkodtatok a szobában?

– Igen.

– Emlékszel rá, hogy jól aludtál-e?

– Szerinted? Persze hogy nem. Felkavartak a történtek. Ráadásul dög hőség volt a szobában, és nem lehetett ablakot nyitni.

Csak ekkor jutott eszembe – dehogynem mentem ki!

– Bocsánat, túl sok minden történt az elmúlt napokban. De igen, kimentem.

– Most akkor igen vagy nem? – tudakolta Didrik kollégája nyersen.

Lucy csodálkozva pillantott rám.

– Egy rövid időre elhagytam a kórházat, hogy egy kis friss levegőt szívjak. Nagyon rosszul aludtam, és ahogy már mondtam, meleg volt.

– Tehát csak úgy kisétáltál a kórházból, pizsamában?

– Nem, felvettem egy nadrágot és egy pólót.

– És ez mikor történt?

Megpróbáltam visszaemlékezni a pontos időre.

– Talán valamikor úgy három óra körül. Ennél pontosabban nem emlékszem.

Didrik egy előtte heverő papírlappal babrált.

– Én úgy tudtam, a kórházakat éjszakára bezárják – mondta.

– Így is van – feleltem. – Amikor vissza akartam menni, meg kellett kérnem egy őrt, hogy engedjen be.

Ekkor esett le a tantusz, hogy mire megy ki a kihallgatásom.

Lenyeltem egy mély sóhajt.

– De ti ezt persze már jól tudtátok. Beszéltetek az őrrel, és tisztában voltatok vele, hogy az éjszaka folyamán elhagytam a kórházat.

Didrik vonásai megmerevedtek.

– Így van – felelte. – Az őr is azt állította, amit most elmondtál. Három óra után

engedett be téged. Amit viszont tudnunk kell, az az, hogy mikor mentél ki.

Megállt az idő. Olyan csend támadt a teremben, hogy a saját lélegzetvételemet is hallottam.

Be, ki.

Be, ki.

– Didrik, legfeljebb húsz percig lehettem kint.

– És ki tudja ezt alátámasztani?

Kezemmel az asztal lapját simogattam.

– Senki.

– Egy lélekkel sem találkoztál, amikor kimentél?

Hosszan gondolkodtam.

– Nem – feleltem végül. – Sajnos nem.

Didrik kimerültnek látszott.

– Meg kell értened, hogy fest a helyzet – magyarázta. – Egy fiatal nőt halálra gázolnak, miközben átmegy a zebrán. Amennyire a kocsid sérüléseiből meg tudjuk állapítani, a te Porschéddal ölhették meg. Neked pedig nem sikerült hiteles alibit igazolnod a gyilkosság időpontjára. Kívül-belül átvizsgáltuk az autót. Semmi nem utal arra, hogy megbabrálták volna. Vettük a bátorságot, hogy a garázsodat is átvizsgáljuk. A gondnok szerint utoljára két évvel ezelőtt törtek be hozzátok.

Muszáj volt nyugalmat erőltetnem magamra. A beszélgetés ugyanis olyan fordulatot vett, amelyet a legvadabb fantáziáimban sem gondoltam volna.

– Azt mondod, Jennyt az én Porschémmal *ölhették* meg. Tehát nem vagytok biztosak benne?

– Mégis mennyire kellene megbizonyosodnunk felőle? – tudakolta Didrik. – Egyikünk sem gondolhatja komolyan, hogy amíg Jenny itt járt a városban, több Porsche-tulajdonossal is találkozott.

– Várj csak egy kicsit! – próbáltam megállítani.

Didrik akkorát csapott öklével az asztalra, hogy ugrottam egyet ijedtemben.

– Ha van valami mondanivalód, a legjobb, ha most elmondod!

Lucy fészkelődött a széken, én pedig a fejemet simogattam.

– Ez nagyon nincs rendben – jelentettem ki.

– Na, ebben egyetértünk – felelte Didrik.

Próbáltam elölről kezdeni.

– Én kerestelek fel téged. Felhívtalak, és elmondtam, hogy nálam járt Bobby. Ő lépett velem kapcsolatba, nem pedig fordítva. Ugyanez volt a helyzet Jenny Woodsszal is. Fogalmam sincs róla, mi történik, de abban igazat kell hogy adj nekem, hogy csinos kis

csapdának tűnik, amibe belesétáltam.

Rezgett alattam a léc, és ezt magam is éreztem. Mentegetőztem, és az sose jó. Ugyanakkor viszont rámutattam valami fontosra, és ezzel Didrik is tisztában volt.

– Persze – hagyta jóvá Didrik. – Ha ez egy csapda, átkozottul jól kitervelték. Be kell vallanom, én is annak tekintettem még az elején. De most már figyelembe kell vennem a fejleményeket is.

Jó munkát végzett. Ezt meg kellett hagyni. Ennek ellenére hevesen vert a szívem. Mert képtelen voltam magyarázatot találni arra, hogyan vihette el valaki a kocsimat anélkül, hogy bármilyen nyomot hagyott volna maga után. Még Lucynek sincs kulcsa a kocsihoz és a garázshoz.

– Nem adtad kölcsön a kocsikulcsot valaha valakinek? – kérdezte Didrik.

– Nem.

– Soha?

Jól meggondoltam a választ.

– De igen. Egyszer neked. Te kérted kölcsön a Porschét az egyik barátod legénybúcsújára.

Kínos csend telepedett a szobára.

– Szeretném, ha felelevenítenénk a múltbéli eseményeket – közölte Didrik. – Épp az előbb mondtad, hogy Bobby keresett fel téged, és nem fordítva.

Megkönnyebbülten bólintottam, hogy végre nem kell tovább az önálló életre kelt autómról beszélnünk.

– De amikor úgy fél órával ezelőtt felhívtál, azt állítottad, hogy nem Bobby volt az, aki felkeresett téged. Akkor most mi van?

Felnyögtem. Ez maga volt a pokol.

– Már ne haragudjon – szólt közbe Lucy. – De mi köze van ehhez Bobbynak? Hisz az is Martin igazát támasztja alá, hogy most tudta meg, nem Bobby járt az irodánkban.

Didrik Lucyre irányította a figyelmét.

– Maga is találkozott vele?

– Nem.

– Vagy beszéltek telefonon?

– Azt sem. De hogy jön ez ide?

Didrik elővett egy fényképet a papírkupacból, majd az asztalra tette. Megnéztem. Azt a férfit ábrázolta, akiről Jeanette mutatott nekem képet, és Bobbynak nevezte.

– Látom, hogy felismered – jelentette ki Didrik.

– Úgy néz ki, mint a srác azon a képen, amit Jeanette Roos mutatott nekem.

– Úgy érted, úgy néz ki, mint Bobby?

– Igen. Már ha ő Bobby.

– Ő bizony – felelte Didrik. – És halott.

Önkéntelenül hátrahőköltem.

– Halott?

– Őt is elgázolták péntek éjjel. Szemtanúk sajnos nem voltak, így aztán tovább tartott megállapítani a halál okát. És azt is, ki az áldozat.

Hirtelen kiszáradt a torkom.

– Kér egy kis vizet? – kérdezte Didrik kollégája.

Csendben elfogadtam egy pohárral.

– Az igazságügyi orvosszakértő pontosan meg tudta állapítani, mikor halt meg. Valamikor éjjel kettő és három óra között. Talán mondanom sem kell, hogy ez aggaszt minket. Megint egy hozzád köthető személy, akit halálra gázoltak, ugyanazon az éjszakán.

Lecsaptam a poharat az asztalra. Ismét olyan lassan lélegeztem, ahogy csak bírtam. Bár ezúttal nem sikerült olyan jól. Lucy a karomra tette a kezét, de én elkaptam onnan.

– Azt hiszed, én öltem meg azt a két embert? Megbolondultál?

A végén már visítottam.

Lucy próbált megnyugtatni, míg Didrik és a kollégája csendben ültek az asztal túloldalán.

– Jeanette Roos szerint Bobby nem is volt a városban. Azt mondta, Svájcban van – közöltem.

– Akkor vagy hazudott, vagy rosszul informált volt – vágta rá Didrik. – Kapcsolatba léptünk Bobby barátnőjével. Tényleg Svájcban él, de már legalább három hete itt tartózkodott Stockholmban.

Azt sem tudtam, mit mondjak. Csak fel akartam állni és lelépni onnan.

– Képes vagy a szemembe nézni, és azt mondani, sosem láttad ezt az embert? – tudakolta Didrik, és elém tartotta a fotót.

Belenéztem a szürke szemébe.

– Sosem láttam ezt az embert – jelentettem ki határozottan.

– Tehát nem ő járt az irodádban?

– Nem.

Didrik a kupac legtetején heverő papírlapra nézett. Felolvasott egy telefonszámot, és megkérdezte, ismerős-e. Azt feleltem, nem tudom fejből az ismerőseim telefonszámát.

– Kinek a száma ez? – érdeklődtem.

– A Bobbynál talált telefoné – válaszolta Didrik.

Megvontam a vállam.

– Akkor nem csoda, hogy nem ismerem – feleltem.

Didrik szája sarka mosolyra húzódott.

– Tudom, valamennyiünknek rövid a memóriája, de azért azt hiszem, ezt a számot ismerned kellene.

– Aztán miért?

Didrik valóban aggasztóan nézett rám.

– Mert nincs egy órája, hogy pontosan ezt a számot olvastad be nekem a telefonba, és kérted, nyomozzam ki, kié.

IV. rész

„Lotus?”

A MARTIN BENNERREL (M.B.) KÉSZÜLT INTERJÚ ÁTIRATA

Az interjút készítette: Fredrik Ohlander (F.O.), szabadúszó újságíró

Találkozóhely: A stockholmi Grand Hôtel 714-es szobájaF.O.: – Rendben, lássuk, jól értettem-e. Tehát ekkor még mindig nem tudta, ki volt az, aki először felkereste, és rávette magát, hogy foglalkozzon a Sara Texas-üggyel?

M.B.: – Így van.

F.O.: – De a valódi Bobby Tell meghalt? Akárcsak Sara houstoni barátnője, Jenny Woods?

M.B.: – Pontosan.

F.O.: – A rendőrség pedig azt gondolta, maga ölte meg őket.

M.B.: – A bizonyítékok erre utaltak.

F.O.: – Bizonyára nagyon feszült volt ezek után.

M.B.: – Ez is igaz.

(Csend)

F.O.: – Azt még nem mondta el, miért akart épp itt, a Grand Hôtelben találkozni velem. Ebben a szobában. De valami azt súgja, nem bízta a véletlenre.

M.B.: – Már megint az események elébe vág.

F.O.: – Tehát megvan az oka, hogy miért épp itt találkozunk?

M.B.: – Igen, de ott még nem tartunk.

F.O.: – És mi történt a rendőrségen? Nem akarták őrizetbe venni magát?

M.B.: – Nem volt hozzá elegendő bizonyítékuk. És hiányzott az indíték. Ha őrizetbe vesznek, azzal csak a saját dolgukat nehezítették volna meg. De aznap, miután Lucyvel elhagytuk a kapitányságot, mindketten úgy éreztük, figyelnek minket. Fizikailag és elektronikusan is.

F.O.: – Mit ért „figyelés” alatt? Lehallgatták a telefonját?

M.B.: – Azt is, meg figyelték az e-mail forgalmamat, és az embereiket is rám állították. Napi huszonnégy órában.

F.O.: – De akkor bizonyára korlátozták is a mozgásban.

M.B.: – Megkértek, hogy maradjak Stockholmban. Hogy a későbbi kihallgatások céljából elérhető legyek.

F.O.: – És megtette, amire kérték?

M.B.: – Nem.

28

A repülőjegyek ötvenötezer koronába kerültek. Már a rendőrségi kihallgatást követő napon elutaztunk Lucyvel. Első osztályon. Ha már az embernek befellegzett, legalább legyen stílusos. Sorsom összefonódott Saráéval. Egyetlen esélyem volt arra, hogy tisztára mossam magam: ha megtalálom azt, aki börtönbe juttatta Sarát. A történtekből összességében ezt a következtetést vontam le.

– Ne csinálj hülyeséget, Martin – ez volt Didrik utolsó jó tanácsa, mielőtt elváltak útjaink.

Már-már vicces volt ez a megfogalmazás. A „hülyeség” fogalma számomra egy óra alatt teljesen megváltozott. Ártatlanul megvádoltak két ember meggyilkolásával. Egyikükkel még csak nem is találkoztam soha. A valódi gyilkosnak szerencséje volt, hogy aznap éjjel, amikor Belle mellett maradtam a kórházban, tettem egy kis sétát. Ha nem így történt volna, megdönthetetlen alibim lett volna.

A rendőrség csak amiatt volt gondban, hogy az ellenem szóló bizonyítékok túlságosan gyengék voltak, nem elegendőek ahhoz, hogy őrizetbe vegyenek miattuk. Úgy gondolták, az én kocsimmal követték el a gyilkosságokat, de bizonyítani nem tudták. Próbáltak fogást keresni az alibimen is, de arra sem volt bizonyítékuk. Ráadásul indítékot sem találtak. Adott volt a kérdés, amely feladta nekik a leckét: miért öltem volna meg Bobby Tellt és Jenny Woodsot? De rettegtem a perctől, amikor valamilyen választ találnak rá. Akkor nekem végem. Egyszer s mindenkorra.

Mert afelől a legcsekélyebb kételyem sem volt, hogy aki ilyen messzire megy azért, hogy lecsukasson engem, az a rendőrségnek is kész segíteni, hogy megértsék az indítékaimat. Tehát sürgősen véget kellett vetnem ennek az őrültségnek. Hiszen minössze napok, jó esetben talán csak egy-két hét kérdése volt, és szigorított előzetesben csücsülhettem volna.

Lucy számára nem volt kétséges, hogy velem jön-e Texasba. Arról viszont órákon át vitatkoztunk, magunkkal vigyük-e Belle-t. Számomra az ő biztonsága volt a tét.

– Ez nem egy családi nyaralás – magyarázta Lucy. – Hatalmas kockázatot vállalsz, ha magaddal hozod. Ha Didrik megtudja, hogy elhagytad az országot, ráadásul a lányodat is magaddal vitted, azt fogja hinni, szökésben vagyunk.

– Akkor mit javasolsz, mit tegyek? – kérdeztem. – Hagyjam itt Belle-t Stockholmban?

– Ne, inkább az apai nagyszüleinél, nekik van egy nyaralójuk valamelyik szigeten. Belle úgyis alig várja már, hogy meglátogathassa őket. Ott, vidéken biztonságban lenne náluk.

Lucynek persze igaza volt.

A legjobban Belle sorsa miatt aggódtam. Ha valami történne velem, meghalnék vagy börtönbe kerülnék, számára megint kezdődne minden elölről. Nem lennének szülei, sem senkije, aki megvédi. Kénytelen lenne a skövdei nevelőszülőkhöz menni. Fizikai fájdalmat éreztem, ha csak erre gondoltam. És olyan ideges lettem tőle, hogy az már ijesztő volt. Belle és én olyan sok mindenen keresztülmentünk már együtt. Képtelen voltam elviselni a gondolatot, hogy valaki elveheti tőlünk mindazt, amit felépítettünk.

Harc nélkül nem adom!

Küzdeni fogok!

Belle lett volna az utolsó, akit odaadtam volna. Ennyi.

Tehát felhívtam a nagyszüleit, és a lehető legrövidebben felvázoltam nekik, miért van szükségem a segítségükre. Hogy pontosan mi történt, arról nem akartam mesélni nekik, de a hangomon hallották, hogy fontos számomra a közreműködésük.

– Látom, hogy rejtett számról hívsz – mondta Belle nagyapja. – Új telefonod van?

– Csak átmenetileg – feleltem. – Majd adok egy új számot, amelyen el tudtok érni.

Lucyvel az volt az első dolgunk, amint visszaértünk az irodába a rendőrségről, hogy kikapcsoltuk a mobilunkat, és kivettük az akkumulátort. Betettük egy szekrénybe, és Lucy – azért ő, mert úgy gondoltuk, őt nem követik – elszaladt újakat venni. Arra az esetre, ha mégis követnék – akár a rendőrség, akár ismeretlen ellenségünk –, rendkívüli óvintézkedéseket tett: négyszer vagy ötször átszállt másik metróra; végtelen köröket róva ment egyik üzletből a másikba, míg végül megvette, amire szükségünk volt; és készpénzzel fizetett. Azután visszatért az irodánkba. Persze, a rendőrök sem hülyék. Gondoltuk, nyilván megpróbálják lenyomozni az új telefonjainkat is, ezért csak akkor használtuk őket, ha nagyon muszáj volt. Az volt a terv, hogy ha rájönnek az új számunkra, majd elégetjük a készülékeket. Ezért vett Lucy nyolc telefont, és ugyanennyi SIM-kártyát.

Hasonló erőfeszítéseket tettünk annak érdekében is, hogy az internetkapcsolatainkat ne nyomozhassák le. Ami a munkahelyünket illeti, ott sem mertünk kockázatot vállalni. Minden titkos beszélgetést papírlapon folytattunk, s ezeket utána elégettük. Ha pedig hosszabban akartunk társalogni, kimentünk a lépcsőházba.

Aznap alig mertem hazamenni. Végül mégiscsak muszáj volt.

Belle remek napot töltött együtt Signével. De a gyerekek azonnal megérzik, ha valami baj van körülöttük. Ő is megérezte.

Az ölembe vettem, és megpróbáltam poénokkal elütni saját aggodalmaimat. De nem sikerült.

– Holnap elmész a nagymamához és a nagypapához – mondtam.

– Holnap?

Elmagyaráztam, hogy történt egy s más. Úgynevezett „felnőttdolgok”. Nincs semmi baj, de az lesz a legjobb, ha Lucy meg én egy darabig kettesben leszünk.

– És meddig leszek náluk? – kérdezte Belle.

– Egy hétig. Azután mi is hazajövünk.

Legalábbis ebben reménykedtem, hogy egy hét elég lesz kideríteni, miféle összeesküvésbe kevertek bele.

Belle azon az éjszakán az én ágyamban aludt. Nem lehetett rávenni, hogy bújjon vissza a sajátjába. Úgyhogy elég sokáig feküdtem hanyatt, arra várva, hogy megnyugodjon. Majd kiosontam a hálószobából, és nekiláttam csomagolni. A lakásomban nincsenek függönyök, van viszont reluxa. Valamennyit leeresztettem. Belle és Signe aznap végig otthon voltak,

és senki nem érkezett látogatóba. Így tehát a lakást sem átkutatni, sem lehallgatni nem tudták. Biztos a lehetőségre vártak, hogy üres legyen a lakás. Emiatt kissé megnyugodtam, de összességében véve szerény biztonság volt ez. Már nem tudtam többé, mit jelent az, hogy lelki nyugalom. És az is felfoghatatlannak tűnt, hogy egy héttel korábban még örültem, hogy utazunk a Riviérára.

Szervezés. Nincs is ennél fontosabb vészhelyzet esetén. Nem is emlékszem rá, hányszor ismételtem el a forgatókönyvet indulás előtt, de jó sokszor. Belle-t másnap reggel elviszem a nagyszüleihez. Utána felveszem Lucyt, és együtt kimegyünk a repülőtérre. A bérelt autót ott hagyjuk a hosszú távú parkolóban. Jó drága lesz, az már biztos.

Amikor a pakolással elkészültem, a nap legfontosabb telefonhívását bonyolítottam le. A hívott fél a harmadik csengetésre vette fel a telefont. Borisz barátom volt. Azaz inkább ismerősöm. Elég zűrös pasi. Örültem, hogy annyi telefon állt a rendelkezésemre. Mert az nem lett volna jó, ha a rendőrség épp akkor figyel fel a vele való kapcsolatomra.

– Rég hallottam rólad – szólt a kagylóba Borisz.

Bár évek óta nem beszéltünk, a hangja azóta sem változott. Rekedtes, cigarettafüstös volt. Agyonhasznált – ahogy egyszer Lucy fogalmazott.

– Úgy van – feleltem. – Túlságosan is rég. Sajnálom.

Borisz nevetni kezdett.

– Semmi gond, haver. Nem csak a te hibád. Hogy is mondjam, nagyon elfoglalt voltam, nehéz engem utolérni. Ezt a számot, amin hívsz, már épp töröltetni akartam, úgyhogy szerencséd van, hogy még sikerült elérned.

Áldottam a sorsot, hogy felvette. Nem szívesen hagytam volna el Svédországot anélkül, hogy Borisszal beszéltem volna.

– Nagyon örülök, hogy felvetted – mondtam.

Borisz elhallgatott. Valami zajt hallottam a háttérben. Talán egy szék lába karistolta a padlót.

– Mi történt? – kérdezte.

Tudta, hogy ok nélkül nem hívnám. Nem voltunk afféle barátok, akik szabályos időközönként találkoznak egy csésze kávé mellett.

– Most nem tudom elmesélni részletekbe menően – válaszoltam. – Röviden annyit, hogy elég nagy szarban vagyok. Túl nagy szarban, ami azt illeti. Valaki börtönbe akar záratni kettős gyilkosságért.

– Hogy micsoda?

– Ne szakíts félbe, nem érek rá elmagyarázni. Lucy meg én elutazunk egy hétre, hogy megpróbáljunk a végére járni ennek az egész szarságnak. Szükségem lenne…

– Várj egy kicsit!

Szaporábban kezdett verni a szívem, és erősebben markoltam a telefont. Nem volt időm várni, sem pedig őt hallgatni.

– Azt mondtad, hívjalak fel, ha egyszer segítségre lenne szükségem – magyaráztam. – Most pedig nagyobb szükségem van rá, mint valaha.

– Azt hallom a hangodon. De nem is kell ecsetelned, mert már olvastam róla. Azon gondolkodom, amit utána mondtál. Hogy Lucyvel akartok – hogy is mondtad? „A végére járni” az ügynek? Elment az eszed? Nem szabad olyan játékba belemenni, ahol ekkora a tét!

Végigsimítottam a hűvös konyhai munkalapon. A konyhában enyhe ételszag terjengett. Émelyegni kezdtem, amikor arra gondoltam, lehet, hogy soha többé nem térek vissza ebbe a lakásba.

– Én nem tekintem játéknak – válaszoltam. – Hanem nyomozásnak, amit muszáj végigcsinálni, és az ilyesmi elég jól megy nekem. De…

– De szükséged van védelemre?

– Nem nekem. Belle-nek.

Ismét csend támadt.

– Martin, figyelj – mondta halkan Borisz. – Nem felejtettem el, amit értem tettél. Sosem fogom. Hidd el, már nem élnék, ha te nem vagy. Úgyhogy bármit szívesen megteszek, amit kérsz. De hogy én vegyem magamhoz Belle-t? A francba, ezt nem gondolhatod komolyan! Tényleg odaadnád azt a kis ártatlan gyereket egy ilyen sviháknak, mint én?

Aznap először éktelen hahotában törtem ki.

Mintha Borisz már le is tudta volna a tartozását azzal, hogy egy kis vidámságot csempészett az életembe.

– Gyakrabban kellene találkoznunk, hogy jobban megértsük egymást – feleltem, visszanyerve komolyságomat. – Nem azt akarom, hogy költözzön hozzád, csak hogy tartsd rajta a szemed, amíg távol vagyunk. Ha te személyesen nem is tudod vállalni, szeretném, ha megkérnél rá valakit, akiben megbízol. Busásan megfizetem, ha kell. A pénz nem számít, csak biztos lehessek benne, hogy megbízható az illető.

– Ja, így már más a helyzet – könnyebbült meg Borisz. – És hol lesz a kislány a távollétedben?

Már a gondolattól is nevethetnékem támadt, hogy akár csak egy hétre is Boriszra bízzam Belle-t. Egy ekkora traumából sosem gyógyulna ki szegény.

– A nagyszüleinél a szigeteken.

Elmagyaráztam, merre, Borisz pedig még feltett pár kérdést.

– A legjobb embereimet fogom ráállítani. A pénz miatt pedig ne aggódj, természetesen a vendégem vagy rá.

Ha nem lett volna az adósom, sosem fogadtam volna el efféle nagylelkűséget, de így nyugodtan megtehettem. Mert az ilyen Borisz-féle nagyfiúk, maffiavezérek esetében, akiknek Kínától Oroszországon át Dél-Amerikáig mindenütt vannak összeköttetéseik, nem árt, ha az ember lépéselőnyben van. Az ő adósságbehajtói ugyanis másféle módszerekkel dolgoznak, mint a mieink.

Éreztem, ahogy szétárad bennem a megkönnyebbülés. Hálás voltam az égnek, hogy legalább Belle biztonságban lesz.

– Valójában nem tudom, fenyegeti-e valamiféle veszély – magyaráztam. – De jó okom van azt hinni, hogy aki ezt az egész rohadt dolgot elindította, bántott már hasonló korú gyereket azelőtt.

Mióra gondoltam, aki aznap tűnt el, amikor az anyja, Sara meghalt.

– Egy szót se többet – szakított félbe Borisz. – Őszintén szólva örülök, hogy felhívtál. Már évek óta nyomaszt, hogy nem volt alkalmam visszafizetni neked a tartozásomat.

Csak Borisz meg én tudtuk, mi volt az, amit érte tettem. Lucy csak Borisz létezéséről tudott, és egyetlenegyszer találkozott vele. Nem is kérdezősködött róla, én meg hálás voltam érte. Mindössze annyit kérdezett egyszer:

– Annyi ügyvéd közül miért pont téged választott?

Erre nem volt jó válaszom. Ahogyan Borisznak sem. Egy kicsit ugyanaz volt a helyzet vele is, mint Bobbyval: valami miatt vonzom a legőrültebb embereket a legsúlyosabb problémákkal. Azt hiszem, valahol legbelül imponál ez nekem.

Amikor befejeztem a beszélgetést Borisszal, még egyszer utoljára felhívtam Lucyt.

– Minden készen áll a holnapi út előtt? – érdeklődött.

– Igen – feleltem.

– Jó, akkor majd találkozunk – mondta.

Bűntudattal tettem le a kagylót. Nemcsak én léptem bele a szarba, hanem rákentem arra a néhány emberre is, akiket valaha szerettem. De hát a szar már csak ilyen természetű. Azokra ragad, akik a legközelebb állnak hozzá.

Csak az volt vele a baj, hogy nem tudtam, hogyan szabaduljak meg tőle. Bevett szokásom, hogy pénzzel oldok meg mindent, ezúttal nem működött. Hiába volt bármennyi pénzem, ha egyszer fogalmam sem volt róla, kinek adjam.

Le kellett lassítanom a tempót és aludnom pár órát. Máskülönben már azelőtt belebuktam volna a dologba, hogy kiérek a repülőtérre.

Mindenekelőtt el kellett gondolkodnom azon a névtelen ellenségemen, aki a legtöbb fejtörést okozta nekem. Ki lehetett az a férfi, aki bejött az irodámba, hogy a segítségemet kérje a húgának?

Bobby nem lehetett, ahogy állította.

És Sara Texas volt barátja, Ed sem, akinek megnézhettem egy fotóját Sara anyjánál.

Akkor tehát ki a fene volt, és mit akart?

És, ami talán még fontosabb: önként keresett fel engem, vagy megbízója is volt?

29

Két gyilkosság, nem pedig öt. Ezt mantrázgattam a fejemben. Ne gondoljunk bele, hogy Sarát öt rendbeli gyilkossággal vádolták, inkább arra a kettőre koncentráljunk, amelyik

Amerikában történt. Végül már remekül ment. Talán még Lucynek is, aki azóta nem nyilatkozott a bűnösség kérdésében, amióta beszélgettünk róla a tetőteraszon.

A New Yorkba tartó gép délelőtt háromnegyed tizenegykor indult. Simán kijutottam az országból. Hanyagságból-e vagy jóhiszeműségből, azt nem tudom, de a rendőrség nem akarta lefoglalni vagy korlátozni az útlevelemet. Négy óránk volt az átszállásra Texas felé. Lucyvel ültünk a trónhoz hasonlító székünkben, és mogyorót rágcsáltunk.

– Más körülmények között ez akár egy igazán kellemes utazás is lehetne – jelentette ki Lucy.

Nem feleltem. Még mindig fájt, hogy ott kellett hagynom Belle-t a nagyszüleinél. Ha nem tudtam volna, hogy ott lesz Borisz, hogy vigyázzon rá, velünk jött volna Amerikába. Sosem hagytam volna ott úgy, hogy nem gondoskodtam a biztonságáról. A rendőrség részéről ugyanis nem számíthattam segítségre.

– Hová készülsz? – kérdezte Belle nagyapja a kis kikötőben, miután leállította a motorcsónakot, amellyel azután kimentek a szigetre.

– Az Egyesült Államokba – feleltem.

– És hol tudlak elérni titeket?

– Azon a számon, amit tegnap adtam neked. Vagy e-mailen keresztül.

Bólintott. Belle apai ági rokonai közül a nagyapját kedveltem a legjobban. Kifinomult, idős ember volt, aki nem kérdezett sokat, és azon a véleményen volt, hogy a legjobb, ha a magánügyeit mindenki szép csendben intézi.

– Sok szerencsét – nyújtotta a kezét.

Megérezte, hogy valami történt, de volt annyi esze, hogy ne kérdezősködjön.

– Köszönöm – feleltem. – És azt is, hogy gondját viselitek Belle-nek.

– Ezt sosem kell megköszönnöd. Inkább téged illet köszönet. Ismételten. Hogy mindent elrendeztél, amikor…

Ezt mi ketten már megbeszéltük. És egyetértettünk. Szörnyű volt, hogy Belle-t a nagynénje nem akarta magához venni. Pedig nagy ajándék lett volna a kislánynak, hogy vele egykorú gyerekekkel és két szülővel nőhet fel. Ehelyett kapott engem. Ami összességében véve nem olyan rossz megoldás, de azért lehetett volna jobb is.

Lucy végigsimított a karomon, és visszatértem a jelenbe.

– Jól vagy, Martin?

– Nem.

Behunytam a szemem, és fejemet a nyaktámasznak döntöttem. Testemet elárasztotta az adrenalin, ami igencsak kimerített. Már több mint két éve be se tettem a lábam az Egyesült Államokba. És akkor megesküdtem rá, hogy soha többé nem is teszem be. Most mégis egy, az Atlanti-óceán felett repülő gépen ültem. Isten tudja, gondoltam, hogy ez az utazás miféle kísérteteket és démonokat kelt majd életre.

Miközben azt sokan tudták, hogy valaha rendőrként dolgoztam Amerikában, azt annál

kevesebben, hogy hogyan kerültem éppen oda. Tulajdonképpen nem is volt annyira érdekes történet. Onnan származott az apám. Aki egy nap otthagyott engem, és soha többé nem tért vissza. Miután nagyon jó eredménnyel leérettségiztem, fogtam magam és elutaztam Texasba, hogy találkozzam vele. Talán abban bíztam, hogy számos kérdésem közül legalább néhányat megválaszol majd. De nem így történt. Nem, inkább ideges lett. Úgy hallottam, volt már egy új családja. Nem akarta, hogy a maga mögött hagyott szemétre emlékeztessem, ezért megkért, hagyjam őt békén.

De én nem tettem, mert úgy gondoltam, ha adok neki egy kis időt, megbánja, hogy eltaszított magától.

Én az Egyesült Államokban születtem, ezért amerikai állampolgár vagyok. A szüleim akkor találkoztak egymással, amikor apám cserediákként Stockholmban tanult. Amint rájöttek, hogy Marianne terhes lett, kiutaztak az Egyesült Államokba, és két évig ott éltek. Mindezt azért, hogy apám után én is megkapjam az állampolgárságot, és hogy Marianne kapjon egy esélyt, hogy megismerhesse a férje szülőházáját és a családját.

Amikor egyéves lettem, úgy döntöttek, visszaköltöznek Svédországba. Először Marianne, velem és a csomagokkal. Úgy volt, hogy apám később jön utánunk. De nem jött soha. Felhívta Marianne-t, hogy megmondja neki, meggondolta magát. Sem anyámra, sem rám nincs szüksége. Marianne szerint akkor kezdődtek a problémái. A dohányzás és az ivás. Aztán minden jobb lett, amikor találkozott azzal a säleni fickóval, aki aztán a húgom apja lett, de amikor ő is lelépett, kezdődött elölről az egész cirkusz.

Emlékszem, mennyire meglepődtem, amikor először jártam Amerikában. Azt hittem, otthonosan érzem majd magam, és rájövök, sokkal inkább amerikai vagyok, mint svéd. De nem így lett. Először azt hittem, Houstonnal van a gond, mert ott élt az apám. Így egy időre próbaképpen Dallasba költöztem. De ott se volt jó, ezért visszamentem Houstonba. Már nem is igen tudom, hogy történt, hogy zsaru lett belőlem. Feltehetőleg soha nem álmodoztam erről, amíg itthon éltem, Svédországban. De hirtelen adódott egy lehetőség, nekem pedig nem volt jobb dolgom. A képzés mindössze másfél évig tartott, azután állást adtak. Egy évig bírtam, mielőtt felmondtam volna, s egy újabb fájdalmas találkozás után az úgynevezett apámmal visszaköltöztem Svédországba.

Tizenkét évbe telt, mire legközelebb visszamentem, akkor már jól fizetett ügyvédként. Apám akkor sem volt elragadtatva tőlem. És ekkor láttam őt utoljára. Azelőtt sem hiányzott soha, és azóta sem, hogy meghalt.

A repülőgép ülésén fél órán belül elaludtam. És fel sem ébredtem, amíg le nem szállt a gép.

Houstonban elképzelhetetlen hőség volt. Délután szálltunk le, és a nap szabályosan megolvasztotta az aszfaltot. Lucy a csomagokra vigyázott, amíg én kerítettem egy bérautót. Bárki bármit mond is az amerikaiakról, de a kocsikhoz aztán értenek.

– Muszáj volt ekkora autót bérelned? – tudakolta Lucy, miközben hátradobtuk a cuccainkat a csomagtartóba.

– Nem volt másmilyen – feleltem.

– Ja, persze! – vágta be magát Lucy a Lincoln első ülésére.

Mélyen leszívtam párszor a forró levegőt, majd beültem a volán mögé. Furcsa érzés volt visszatérni. Mindig úgy éreztem, mintha nem egyedül az apámmal támadt volna konfliktusom, hanem egész Amerikával. A kettő számomra egy és ugyanaz volt. Már azzal, hogy felültem egy tengerentúli járatra, úgy tűnt, mintha megint felszítanám a nézeteltérést.

Pörgött a motor, ahogy kigurultunk a reptérről. Az autópályák ott olyan szélesek, mint Svédországban a krumpliföldek, s én a GPS iránymutatását követtem vezetés közben.

A Hiltonban laktunk, Houston belvárosában. Houston hatalmas város. Maga a városmag nem, de ha körbe akarja járni az ember, vagy saját kocsira van szüksége, vagy rengeteget kell taxiznia. Pontosan emlékszem arra, hol lakott az apám, de annak a helynek a környékére sem akartam menni, hacsak nem feltétlenül muszáj. Gondoltam, a felesége még biztos ott lakik. Azt nem tudtam, hogy a gyerekei – a féltestvéreim – vajon hol lehetnek. Múltak az évek, ők is felnőttek már. Sosem éreztem semmit irántuk, és ők sem próbáltak meg kapcsolatba lépni velem. Egy francokat igaz az, hogy a testvérek összetartanak!

– Szerinted a rendőrség rájött már, hogy elutaztunk? – kérdezte Lucy.

Addigra már bekapcsoltam a régi mobilomat. Fontos volt, hogy a rendőrség el tudjon érni, és ne tűnjön úgy, hogy bujkálok.

– Ki tudja? De ha elég ügyesen ráztam le magamról a kémeket, amikor eljöttünk, azért mostanra már csak kíváncsiak lehetnek, hová tűntünk.

Nem akartam olyan helyzetbe kerülni, hogy a svéd rendőrségnek kapcsolatba kelljen lépnie amerikai kollégáival, és figyelmeztetni őket. Hiszen a houstoni és a galvestoni rendőrséggel is beszélni akartam, és nem lett volna jó, ha a beszélgetésbe belezavar az a tény, hogy jómagam is gyilkosságok szereplője vagyok.

A Hilton Hotel éppolyan volt, amilyet a fotókon ígértek: hideg és steril. Profi személyzettel és folytonos sürgés-forgással. Egy üveg behűtött pezsgő és egy kosárnyi gyümölcs várt ránk kis lakosztályunk éjjeliszekrényén.

– Stílusos – kapta fel a pezsgősüveget Lucy.

Pénzem nagy részét részvényekbe, értékpapírokba, opciós és származtatott ügyletekbe és ki tudja, még mi mindenbe fektettem. Ügyvédként jól keresek, és úgy érzem, kötelességem, hogy növeljem a bevételeimet. Lucy nem törődik ezzel, épp ezért kevesebb pénze van, mint nekem. Ő utálja a részvényeket és értékpapírokat, és ha belevág egy üzletbe, már a felénél becsapva érzi magát. Rám nem akar hallgatni, és ne is tegye. Sosem vállalnám a felelősséget a veszteségeiért, ha úgy alakulna.

Lekaptuk magunkról a ruháinkat és beálltunk a zuhany alá. Állva szeretkeztünk Lucyvel, a csempének dőlve. Nem tartozott a legjobb dugásaink közé, de már nagy szükségünk volt rá. Én már a repülőgépen is javasoltam neki, hogy szeretkezzünk, de akkor nemet mondott.

– Ezért megbüntethetnek – közölte.

– Ha ez az egyetlen kifogásod, azt ajánlom, máris rohanjunk be a vécére – mondtam, és kikapcsoltam a biztonsági övemet.

Lucy felsóhajtott és egy tapodtat se mozdult. Én pedig úgy döntöttem, nem erőltetem tovább a kérdést. Zuhanyozás után, amikor Lucy a haját szárította, megcsörrent a mobilom.

Mozdulat közben megdermedtem.

Persze, a rendőrség. Ki is lehetne más?

A francba!

– Martin Benner – szóltam bele.

Eleinte csend volt, majd Didrik Stihl hangját hallottam.

– Didrik vagyok, mi a helyzet?

Az efféle kérdésekre nem voltam hajlandó válaszolni.

Várt egy kicsit, majd folytatta.

– Rendben, nos, csak azért hívtalak, hogy most már elviheted a kocsidat.

Egy-null a zsaruk javára. Nem tudták, hová tűntem, ezért felajánlották nekem a legkedvesebb tulajdonomat. Biztos megizzasztotta őket, hogy sem engem, sem a mobilomat nem sikerült lenyomozniuk.

– Köszönöm, ez kedves tőled – mondtam.

– Mikor jössz érte? Csak hogy előre szólhassak a srácoknak a garázsban.

Felröhögtem.

– Majd a jövő héten valamikor.

Már Didrik lélegzetvételén hallottam, mennyire ideges.

– Martin, a francba is, mi a fenét csinálsz?

– Semmi olyat, ami miatt aggódnod kellene. Szólj, ha megint be kell mennem kihallgatásra, és huszonnégy órán belül ott leszek.

Didrik zihálva vette a levegőt.

– Elutaztál az Egyesült Államokba, nem igaz?

Nem feleltem.

Lucy meztelenül jött ki a fürdőszobából. Aggodalmas pillantást vetett rám.

– Köszönöm, hogy hívtál, Didrik. Hamarosan beszélünk.

– Te őrült, ugye Texasban vagy?

– Minek kérdezel olyasmit, amiről mindketten tudjuk, hogy a zseni telefonlehallgató kollégáid is ki tudják deríteni? Vigyázz magadra, én meg megyek, és eszem valamit Lucyvel.

Didrik felsóhajtott.

– Remélem, tudod, mit csinálsz – mondta.

Ha korábban nem is, de akkor feldühödtem. Ki ez a Didrik, hogy ilyesmit mondjon valakinek az én helyzetemben? Ha kezdettől fogva jól végezte volna a munkáját, másképp alakult volna a történet.

Láttam, hogy újabb problémáim adódnak, mégpedig jóval hamarabb, mint arra számítottam. Ezért vétettem egyik saját alapszabályom ellen: hazudtam. Hogy időt nyerjek, és hogy Didrik pulzusát kezelhető szinten tartsam.

– Igazad van – mondtam, kissé megremegtetve a hangomat. – Texasban vagyok. Az öcsém temetésére jöttem. Rendben?

Lucy úgy bámult rám, mintha elment volna az eszem.

– Ne haragudj – szabadkozott Didrik, amikor összeszedte magát. – Nem tudtam, hogy van egy öcséd. De… gondolom ő az apád fia? Mármint volt.

– Úgy van – feleltem a szégyentől dobogó szívvel, amely szinte átlátszott a mellkasomon. – A legkisebb. Nem volt könnyű kapcsolatot ápolni egy olyan testvérrel, aki az Atlanti-óceán túlpartján nőtt fel, de én megpróbáltam. Most pedig nincs többé. Biztos lehetsz benne, hogy amint leeresztik a földbe, Lucy meg én visszamegyünk Stockholmba.

Magam előtt láttam Didriket, ahogy elgondolkodva bólogat, mint mindig, amikor valami okosat hall.

– Jól van, Martin. Már az, hogy felvetted a telefont, mindent elárul nekem, amit tudnom kell. Hogy nem vagy szökésben. Ne haragudj, hogy zavartalak, majd beszélünk.

Amikor letettem a telefont, Lucy a szemembe nézett.

– Valami baj van? – kérdezte.

– Tudom kezelni – feleltem.

Míg felöltöztünk, nem is szóltunk többet egymáshoz. Még aznap este találkozónk volt azzal a seriffel, akiről Eivor olyan meleg szívvel beszélt. Esteban Stillerrel. Telefonon sikerült elérnem. Habár nem sokat árultam el a részletekről, rögtön érdekelni kezdte a találkozó.

A seriffel való találkozás lehetősége úgy csillant fel előttünk, mint egy oázis a sivatagban. A fene vigye el a fickót, ha aztán mégsem tud számunkra kielégítő információkkal szolgálni! Mert az időnk rettentő gyorsan fogyott.

30

Az Old River Café a Heights negyed külvárosában állt, Houstonnak azon a részén, ahol Sara Tell dolgozott gyerekfelvigyázóként. Még sosem jártam ott azelőtt, Esteban Stiller seriff viszont igen. Az ő javaslatára találkoztunk azon a helyen.

Eivor kedves embernek nevezte Estebant, és én már ötpercnyi ismeretség után egyetértettem vele. Lucytől pedig meg sem kellett kérdeznem, mi a véleménye róla, már-már úgy látszott, rágerjedt.

– Természetesen utánanéztem, ki maga – közölte Stiller, miután megkaptuk a kávénkat. – Nem sokáig bírta a rendőrség kötelékeiben.

– Így van – hagytam jóvá. – Ez sosem volt az én asztalom.

– Az egyik egykori, de még ma is aktív főnöke szerint magában hatalmas képességek rejlettek.

Lesütöttem a szemem, és kevergetni kezdtem a kávémat. Nem érdemeltem meg, hogy a houstoni rendőrség dicsérettel illesse a munkámat.

Esteban Stiller hátradőlt a székében.

– És maga? – fordult Lucyhez. – Szintén rendőr volt eredetileg?

Lucy megrázta a fejét. Hajtincsei csak úgy repkedtek a válla fölött.

– Nem, én csak egy egyszerű jogász vagyok.

Egy egyszerű jogász. Mintha az én rendőri képesítésem olyan sokat érne.

– Értem – mondta Stiller azon az utánozhatatlan módon, ahogy csak az amerikaiak tudnak beszélni.

„I see.”

De vajon tényleg értette?

– És most azért jöttek, hogy többet tudjanak meg Sara Tell életéről és kalandjairól.

A beszélgetés minden bevezetés nélkül fordulatot váltott, és ez felszabadító érzés volt számomra. Egyikünknek sem volt ideje arra, hogy ostobaságokról fecsegjünk.

– Így van – feleltem. – Minden, amit mondani tud róla, érdekel.

– De néhány dolgot már bizonyára olvastak róla, nem igaz?

– Sőt, elég sok mindent – felelte Lucy.

– Akkor igazán nem tudom, miben segíthetnék még önöknek.

Esteban az órára pillantott, és megitta a kávé mellé rendelt sörét. Számomra ez felfoghatatlan párosítás volt.

– Például azt szeretnénk tudni, vajon voltak-e más gyanúsítottak is a houstoni és a galvestoni gyilkosság ügyében – mondtam.

– Én pedig azt szeretném tudni, miért utaztak el Svédországból egészen idáig, hogy valami régi ügyet megpiszkáljanak?

Lecsapta az asztalra a söröspoharat, és már korántsem volt olyan barátságos a tekintete.

– Azt hittem, már elmondtam – válaszoltam.

– Annyit mondott, hogy Sara bátyja bement a maga irodájába, és arra kérte, hogy segítsen Sarának. Hat hónappal a lány halála után. És azt, hogy maga ezután elkezdett vájkálni az ügyben, erre Bobbyt hirtelen megölték.

Valóban ezt mondtam. Nem gondoltam ugyanis, hogy előmozdítaná az utunkat, ha bevallanám, egyáltalán nem Bobby volt az, aki felkeresett minket. Pláne az a tény nem ébresztett volna benne különösebb bizalmat, hogy személy szerint engem is vádolnak a gyilkossággal.

– És azt lehet tudni, ki ölte meg? – kérdezte szinte menetrendszerűen Stiller.

– Egyelőre nem – feleltem. – De már nyomoznak utána.

Előhúztam a vonatjegyet, amelyet az ál-Bobbytól kaptam, és amely Jenny Woods tanúvallomásával alátámasztva Sara Tell alibijét jelentette a galvestoni gyilkosság idejére. Átnyújtottam Stillernek.

– Itt a jegy. Felismeri?

Elvette.

– Persze. Sara barátnője mutatta meg nekünk. Hogy is hívják?

– Jenny Woodsnak – válaszoltam. – Ő is meghalt.

Stiller óvatosan letette a jegyet.

– És ő hogy halt meg?

– Ugyanúgy, mint Bobby. Egy órán belül gázolták halálra mindkettejüket.

Igyekeztem összefoglalni az eseményeket, amennyire csak tudtam, továbbra is gondosan kihagyva belőle saját állítólagos szerepemet. Ekkor jöttem rá, milyen különös, hogy Bobby és Jenny is kint mászkált az utcán ilyen kései órán. Vajon hová indulhattak?

– A fenébe! – álmélkodott Stiller.

Na ezt a reakciót vártam volna Didriktől is.

Visszavettem tőle a jegyet, és betettem a zakóm belső zsebébe.

– Az embert elkezdi furdalni a kíváncsiság, vajon kinek állhatott érdekében, hogy mindkettejüket elhallgattassa, ilyen hosszú idővel a történtek után – jegyezte meg Stiller.

– Hát nem nyilvánvaló? – vetette fel Lucy, olyan éles hangon, amilyet ritkán hallok tőle. – Csakis egy embernek lehetett rá oka: a valódi gyilkosnak.

Mondta ezt ő, akinek az volt a legmélyebb meggyőződése, hogy Sara volt, nem más, az elkövető, akit kerestünk.

Stiller nem szólt egy szót sem, csak nézett kifelé a nagy ablakon, amely mellett ültünk. Tekintetével hosszan követte az elhaladó autókat.

– Sétáljunk egyet – javasolta, és már fel is állt.

Ott hagytuk a csészénket és a sört az asztalon. Amennyire én tudom, sosem fizettük ki a számlát.

– Szóval maguk azt gondolják, nem végeztünk jó nyomozást – állapította meg Stiller, amikor letértünk egy keskenyebb útra.

A déli városrész hatalmas villáit zászlók díszítették, valamint zöld gyep, amely az örök nyarat és a barátságtalan esőzéseket hirdette. Egy ilyen környéken lakott az apám is.

– Azt hiszik, nem kerestünk más elkövetőt, és bizonyos szálakat nem göngyölítettünk fel. Pedig azt tettük. Minden átkozott követ megmozgattunk. Behívtuk Jenny exbarátját is kihallgatásra, mert ismételten taxisofőröket zaklatott ittas állapotban. Houston több taxitársasága is elutasította már a hívását. Így aztán tőlük kaptuk a fülest, hogy a férfinak esetleg köze lehet az ügyhöz. De Sarától eltérően neki a szóban forgó este minden percére

volt alibije. Ugyanis belekeveredett valami verekedésbe, és gyakorlatilag az egész éjszakát a rendőrségen töltötte. Persze, nagyon kínos, de aki letartóztatta, nem dokumentálta kellőképpen az esetet, és így történhetett a hiba.

Stiller megvonta a vállát, mintha úgy vélte volna, igazán nem nagy dolog, hogy valakit egy teljes éjszakán át fogva tartanak, és nem szerepel a rendőrségi jegyzőkönyvben.

– És mi a helyzet a többiekkel? – kérdeztem.

– Miféle többiekkel?

Ezen nekem is el kellett gondolkodnom. Sara apja minden jel szerint nem járt Texasban. De a lány régi fiúja, Ed igen. És ott volt még az a Lucifer nevű figura is.

Mindkettejüket megemlítettem Stillernek.

Hirtelen megtorpant.

– Edet nyugodtan felejtse el – jelentette ki. – Ő egyik gyilkosság idején sem járt az Egyesült Államokban. De itt ez a Lucifer. Honnan hallotta ezt a nevet?

– Nem tudtam, hogy ez egy név – feleltem.

Stiller megint feldühödött. Eszerint végig sem olvasták Sara naplóját.

– Felelne a kérdésemre? – rivallt rám.

– Sara naplójában találtam utalást egy bizonyos Lucifer nevezetű fickóra. Tudja, abban a naplóban, amire Jenny próbálta felhívni a figyelmüket.

Stiller izzadságcseppeket törölt le az arcáról. Túlságosan meleg este volt ez a sétához.

– Ha ez az a Lucifer, akire gondolok, akkor semmi köze a gyilkosságokhoz – szólalt meg Stiller és továbbindult.

– De ki ő? – faggattam.

– Most már túlléptünk a Sarával kapcsolatos gyilkosságok körén, csak hogy tudják!

Bólintottunk. Megértettük.

– Lucifer az egyik legnagyobb kábítószer-terjesztő hálózat vezetője volt, amit szétvertünk itt, Texasban – magyarázta Stiller. – Jómagam sosem vettem részt a velük kapcsolatos nyomozásban, de több kollégám igen. Éveken át szabadon garázdálkodtak, de végül sikerült őket a süllyesztőbe küldenünk. Ötvennél is több embert tartóztattunk le azon az éjszakán, Texas különböző pontjain. És kétszer ennyi illegális bevándorlót gyűjtöttünk be és utasítottunk ki az országból. Mondhatjuk, hogy imponáló tisztogatást végeztünk.

Látszott rajta, hogy büszke kollégái teljesítményére. Megpróbáltam hasonló helyzetet elképzelni Svédországban. Nem sikerült. Nálunk senki nem merne azzal kérkedni, hogy egyetlen éjszaka száz, iratok nélküli embert utasított ki az országból.

De hencegés ide vagy oda, Stiller nem volt hajlandó elismerni, hogy Sara kapcsolatban állhatott a nagy maffiavezérrel.

– Sara kábítószerekben is utazott? – tudakoltam.

– Sara mindenfélében utazott – felelte Stiller. – Kábítószerekben, prostitúcióban és

gyilkosságban is. Ez derült ki mindabból, amit megtudtunk a galvestoni tevékenységéről. Azt állítani, hogy valaki két kontinensen át követte, és nem kevesebb mint öt gyilkosságot követett el a nevében, elképzelhetetlenül nagy ostobaság. De Lucifert nyugodtan elfelejtheti. Vele nem állt kapcsolatban. Biztos valaki másra utalt abban a naplóban.

Erről különbözött a véleményünk, de nem szóltam semmit. Napokon keresztül próbáltam rájönni, hogy nézhetett ki Sara ellenfele, az, aki öt gyilkosságot varrt a nyakába. És akkor először tűnt úgy, hogy sikerült.

Muszáj volt továbbmennem, bár szívesen megálltam volna egy lélegzetvételnyi időre.

Kábítószerek, prostitúció és gyilkosság.

És egy egyedülálló anya szemüvegben és kosztümben.

Megpróbáltam Sara mellett érvelni ebben a kettős helyzetben. Ám Stiller nem fogadta el az érvelésemet.

– Egy agyonhajszolt lányról beszélünk, aki fél (vagy mindkét) lábával a törvény rossz oldalán állt, már kora tinédzser korától fogva – jelentette ki. – Akit eladott a saját apja. Ilyen esetekben nem nézhetjük csupán az élete utolsó éveit, azt mondogatva: nicsak, micsoda példás magaviseletű ember! Ez komolytalan lenne. Sara már akkor nyakig ült a szarban, amikor az első gyilkosságát elkövette Galvestonban.

– De hogy lehetett ott, amikor a barátnője, Jenny bizonyítani tudja, hogy abban az időpontban San Antonióban járt?

– Tudta – javított ki Lucy.

– Mit mondasz?

– Azt, hogy Jenny már csak *tudta* bizonyítani, hol járt Sara.

– Igazad van – feleltem. – Ez sehogy nem áll össze, Stiller. Sara nem követte el azokat a gyilkosságokat. Sem a galvestonit, sem pedig a houstonit. Pláne azt a hármat nem, ami Svédországban történt.

Stiller ismét megtorpant.

– Akkor most elmondok maguknak valamit. Valami olyat, amiről nagyon kevesen tudnak, de amiről, sajnos, azt hiszem, maguknak is tudniuk kell, nehogy szellemeket üldözzenek egész hátralevő életükben. Bízhatok abban, hogy köztünk marad?

Egy hatalmas paratölgy árnyékában álltunk. Lucy finoman felemelte a haját, mert túlságosan melegítette a hátát. Apró izzadságpöttyöket fedeztem fel a blúzán.

– Bízhat bennünk – mondtam, és komolyan is gondoltam. – Tőlünk semmi nem szivárog ki.

Úgy tűnt, Stiller hosszasan mérlegeli, megszólaljon-e. Végül így szólt:

– Rendben, lehet, hogy megbánom, de itt és most úgy döntöttem, tudniuk kell, miért vagyok olyan biztos benne, hogy a houstoni gyilkosságot Sara követte el.

Figyeltünk. Egy kutya ugatott valamelyik kertben, majd egy férfi hajtott el egy terepjáróval mellettünk. Itt szívesen töltöttem volna a gyerekkoromat. Ki tudja, mi lett

volna belőlem?

– Volt egy szemtanú – közölte halkan Stiller.

– Egy szemtanú? – ismételtem meg.

Bólintott.

– És mit tudott tanúsítani?

Szívem kétszeres sebességgel vert, míg a válaszára vártam.

– A taxisofőr meggyilkolását.

31

Kitört belőlem a röhögés.

– Egy szemtanú? Akinek nyoma sincs a nyomozati anyagban? Nagyon rejtélyes tanú lehetett.

– Nem rejtélyes, hanem szerepel a tanúvédelmi programban – fintorodott el Stiller.

A homlokomat ráncoltam. Reméltem, hogy félreértettem, amit mondott.

– Látom, hogy kezdi pedzegetni – mondta. – Először csak a fénykép állt a rendelkezésünkre, amit Saráról készített valaki, amikor kiszállt a taxiból. Miután ezt odaadtuk az újságoknak, jelentkezett valaki, aki látott is valamit. Valaki, aki a helyszínen járt, és ijedten egy kuka mögé bújt, amikor látta, hogy veri szét egy nő egy taxisofőr fejét a golfütővel. Ő volt a legtökéletesebb használhatatlan szemtanú, akivel életemben találkoztam. Mert az illető két évvel korábban tanúja volt egy kaliforniai drogleszámolásnak is, és azután védelmet kapott az FBI-tól, azaz teljesen új személyazonosságot.

– Tehát a tőle kapott információkat nem használhatták fel? – firtattam.

– Nem. Sem szóban, sem írásban. A rendőrségen is rajtam kívül csak páran tudtak róla. Az FBI szóban közölte a tanú által elmondottak lényegét.

Torkomon akadt a tiltakozás.

– Tehát soha nem is találkoztak vele?

– Nem.

Az ezt követő csend éppoly fojtó volt, mint a hőség.

– A francba! – suttogtam.

Stiller felsóhajtott, és zsebre dugta a kezét.

– Az egészben az volt a bizarr, hogy nem tudtuk, kicsoda Sara. Ha tudtuk volna, azonnal behozzuk. Ehelyett évekig tartott, mire elfogtuk. Az FBI-on keresztül küldtünk a tanúnak egy fotót róla. És ő is megerősítette, hogy Sara volt a gyilkos.

Végigsimítottam az arcomon.

– Ezt nem értem – mondtam. – Látták őt, amint kiszáll a taxiból, és besétál egy éjszakai bárba. Hogy találta meg később azt a taxisofőrt?

– Sara egyedül ment aznap éjjel a bárba – felelte Stiller. – Elgondolásunk szerint azért, hogy narkót áruljon, vagy saját magát. Mindkét tevékenységgel foglalkoztak a bár pincéjében. A tanú látta, hogy mindössze egy órával később elhagyta a klubot. Úgy gondoljuk, ugyanaz a sofőr vehette fel ekkor is a kocsijába. Talán megpróbált szexuális szolgáltatásokat venni tőle, nem tudjuk. De valamilyen okból egy sötét utcába hajtott be vele, majd kiszállt a kocsiból.

– Talán meg akarta erőszakolni – vetette fel Lucy motyogva.

– Elképzelhető – helyeselt Stiller. – Egy szó, mint száz, a tanú azonosítását száz százalékig biztosnak tekintem. Úgyhogy felejtsék el, hogy ártatlan volt.

Arckifejezésem láttán sietve hozzátette:

– A svédországi gyilkosságok ügyében persze nem tudok nyilatkozni. Hogy őszinte legyek, nagyon meglepődtem, amikor kiderült, hogy Sara sorozatgyilkos.

Most rajtam volt a sor, hogy karba tegyem a kezem. Az iszonyú hőség ellenére megborzongtam.

– És ugyan miért? – érdeklődtem. – Miért lepte ez meg magát annyira, ha a többi nem?

Stiller hunyorogva nézett rám, majd egy, az úton átszaladó macskára lett figyelmes.

– Mert a galvestoni és a houstoni gyilkosság egyaránt arra utal, hogy düh és hirtelen felindultság vezérelte az elkövetőt, s ezek ellentmondanak annak a lehetőségnek, hogy a gyilkosságok meg lettek volna tervezve előre. Mindkét esetben azt a következtetést vontuk le, hogy hirtelen fellobbanó vita eredményeképp következtek be. Biztos, hogy Sara drogos mivolta is közrejátszott. A kábítószeresek, mint ismeretes, könnyen cselekszenek irracionálisan és paranoid módon. De abból a kevés információból kiindulva, amit a stockholmi gyilkosságokról tudok, azok másmilyenek voltak. Alaposabban megtervezettek és kevésbé erőszakosak. Már ha egy gyilkosság esetén beszélhetünk ilyen fokozatokról.

Ez stimmelt. Sőt, tulajdonképpen az egész. Mert Sara élete utolsó éveit nem kábítószeresként élte le. Tiszta volt. Biztos a fia miatt szedte össze magát. Jól ápolt volt, gondoskodott magáról és a gyerekéről is. Ésszerűnek tűnt tehát, hogy megváltozott viselkedése abban is megmutatkozott, hogyan követte el a gyilkosságokat.

Már ha egyáltalán elkövetett ilyesmit.

A bizonyítékok dacára, amelyekkel szembesítettek, számomra nem állt össze a kép. Egyre inkább helyesnek éreztem a döntésünket, hogy Texasba utaztunk. Ott történt valami Sarával, ami örökre tönkretette esélyeit egy normális jövőre.

Ahogy Stiller maga is megállapította: határozottan különböztek a stockholmi és a texasi gyilkosságok. Nem tévedtem, amikor az amerikaiakat akartam górcső alá venni. De sajnos ettől még, ha nem szívesen is, de kénytelen voltam elismerni magamban: Sara legalább egy gyilkosságot mégiscsak elkövethetett. Mégpedig a houstonit. Amelyiket a másodikként tartották számon, ám valószínűleg az volt az egyetlen.

De hogyan történhetett?

És annyi ember közül miért épp engem érintettek e dráma utózöngéi?

– Nem adom meg magam – jelentettem ki, és láttam, hogy Lucy arca egyszerre tükrözött együttérzést és fáradtságot, amikor rám nézett. – Sara nem tartózkodott Galvestonban azon az éjszakán, amikor megölték azt a nőt a szállodában. San Antonióban volt Jenny Woodsszal. Akit, miután elmondta nekem, amit tudott, valaki halálra gázolt.

Egy újabb autó haladt el mellettünk, egy hatalmas Chrysler. Mi lenne az amerikaiakkal a hatalmas kocsijaik nélkül? Élnek ott olyan emberek is, akik időnként buszra szállnak?

– Azt hiszem, ennél előbbre nem jutunk – jelentette ki Stiller. – Magának is megvan a meggyőződése, nekem is az enyém. Tehát Jenny azt állította, Sara nem is volt Galvestonban? Érdekes. Mert az egyik kollégám, Larry Benson biztos benne, hogy a gyilkosság után kihallgatta őt, mivel a lány abban a szállodában lakott, ahol az eset történt.

– Feltételezem, azt is tudja, hogy Larry Benson ismételten próbálta hanyatt dönteni Sarát, amíg Galvestonban volt? – tudakoltam. – És ez annyira nem érdekelte Sarát, hogy az egész azzal végződött, hogy forró kávét öntött Larry képébe?

Akkor először azt hittem, sikerül megnevettetnem Stillert.

– Na de kérem! Ugye nem hiszi, hogy lecsukatta volna Sarát gyilkosságért, csak mert a lány elutasította a közeledését?

Megcsóválta a fejét, és kilépett a fa védelmet nyújtó árnyéka alól.

– Tehát már ismerte a történetet?

– Nem – felelte Stiller. – De egész egyszerűen megrémít az, hogy maga elhisz egy ekkora blöfföt. És most nem arra gondolok, hogy Larry megpróbált volna rányomulni Sarára, mert az könnyen meglehet. De hogy ilyesmit tervelt volna ki ellene, csak mert a lány leöntötte kávéval…

– Leszarom a kávét! – vágtam rá idegesen. – Azt próbálom elmagyarázni, hogy azért találta ki Larry, hogy Sara a hotelban lakott, mert nem akarta elmondani, mi az igazság, honnan ismert fel egy narkós lányt, akit már évek óta nem látott.

Stiller ismét elkomorult.

– Ugye sosem látta a kihallgatásról készült jegyzőkönyvet? – kérdeztem rá.

– Nem, de Sara neve szerepelt a kihallgatott tanúk listáján.

Azt sem tudtam, sírjak-e vagy nevessek.

– Hívja fel a szállodát – javasoltam. – Kérje meg őket, hogy nézzenek utána a naplóban. Lefogadom, hogy nem volt ott azon az éjszakán.

De Stiller csak rázta a fejét. Majd hirtelen megtorpant egy ház előtt.

– Tudja, kik laknak itt? – kérdezte.

Lucyvel bambán bámultunk a házra.

– Nem.

– A család, amelynek a gyerekére vigyázott Sara. Ha fel akarnák keresni őket, hát itt élnek.

Esteban Stiller lassan felénk fordult, és biccentett.

– Ezzel véget ért a körséta – jelentette ki. – Én visszamegyek a kávézóhoz a kocsimért. Nincs több időm magukra. De örülök, hogy találkoztunk. Mindig jólesik skandináv idealistákkal találkozni, akik nem hajlandók a világot olyan ócska helynek látni, amilyen.

Előbb Lucyvel fogott kezet, azután velem.

– Többet ne hívjanak – kérte, és tudtam, csak létszükség esetén mernék ellenszegülni a kérésének.

Nagyot nyeltem, ugyanis még nem voltam elégedett.

– Luciferről szeretnék még hallani – jelentettem ki.

Stiller erre erősebben szorította meg a kezemet, és olyan közel húzott magához, hogy leheletén megéreztem a dohányszagot.

– Most nagyon jól figyeljen rám! Utoljára figyelmeztetem, de csak mert szimpatizálok magával. Tartsa magát távol attól az embertől! Mert ha összefut vele, azt nem éli túl. És még egyszer mondom: Sarának semmi köze nem volt hozzá.

De én továbbra is makacskodtam. Az újabb részletektől csak még csökönyösebb lettem.

– Egyet kell értenie velem abban, hogy különös a felbukkanása Sara naplójában – erősködtem, és kiszabadítottam a kezem az övéből.

– Hát, ha ez tényleg az a Lucifer, akire én gondolok, akkor a válaszom: igen, valóban különös. Viszont nem felfoghatatlan. Sara drogokkal és prostitúcióval is foglalkozott. Ki tudja, talán a tevékenységük csak érintőleg találkozott valahol. Akkor a razzia során ő valahogy elkerülte a figyelmünket. De hát magától értetődő, hogy egy ekkora hálózatot nehéz tökéletesen felszámolni.

Megráztam a fejem.

– A napló olvasása során az embernek az az érzése támad, hogy személyesen ismerte a férfit.

Stiller felröhögött.

– Az lehetetlen – jelentette ki. – Fogadjon meg egy jó tanácsot. Azt a Lucifer-szálat felejtse el, úgy, ahogy van. Ne akarjon ujjat húzni vele.

– Nem akartam kapcsolatba lépni vele a börtönben – magyaráztam. – Csak beszélni valamelyik nyomozóval, aki feltérképezte az összeköttetéseit és a tevékenységét.

Stiller fénytelen szemmel nézett rám.

– Lucifer nem ül börtönben – jelentette ki.

– De hisz azt mondta…

– Azt mondtam, felszámoltuk a hálózatot. Ám Luciferre nem sikerült mást rábizonyítanunk, mint egy testi sértést. Még egy évet sem ült börtönben. De ismét mondom: ne ásson ebbe mélyebbre! Tartsa távol magát Lucifertől és a kollégáimtól is. Mert senkit nem fog találni, aki hajlandó lenne beszélni róla. Senkit.

Majd hátat fordított, és elindult az úton.

Követtük a tekintetünkkel, míg be nem kanyarodott a kávézó felé.

Ezután mintha eltűnt volna a semmiben.

32

A szálloda bárjában a bor szappanízű volt.

– Undorító – fintorgott Lucy, és eltolta magától a poharat.

– Kit érdekel? – feleltem, hevesen kortyolgatva a savanyú italt.

Ha intravénásan is kaphattam volna alkoholt, örömmel elfogadtam volna.

– A taxisofőrt Sara ölte meg – mondtam.

– Tudom – felelte Lucy.

– De Galvestonban nem járt azon az éjszakán.

Lucy hallgatott.

A könyökömmel megböktem.

– Lucy, nézz rám! Nem ő tette. Jenny szavahihető volt. És nála voltak a jegyek.

Lucy továbbra sem szólalt meg.

– Tudom, hogy azt gondolod, az a jegy bármelyik idiótáé lehetett, de én tudom, hogy Saráé volt.

S csak ekkor vettem észre, hogy Lucy a sírás határán áll.

– Mi a baj, bébi?

Arca elvörösödött.

– Hogy mi a baj?

Szinte üvöltött, és a bárban egy csomóan felénk fordultak.

Megpróbáltam lecsitítani, de képtelenség volt.

– Martin, elhagytuk Stockholmot egy folyamatban levő rendőrségi nyomozás kellős közepén, amelyben téged kettős gyilkossággal vádolnak. Az egyetlen embert, aki tanúsíthatta volna Sara ártatlanságát, meggyilkolták. Akárhogy is nézzük, semmire sem jutottunk. Te még mindig gyanúsított vagy, és továbbra sem derült ki, ki volt az, aki bejött az irodánkba és Bobbynak adta ki magát, és drágám, arra sincs semmi használható bizonyítékunk, hogy Sara ártatlan lett volna. Sőt.

Kicsit halkabban folytatta.

– Hogy lehetsz annyira biztos benne, hogy Jenny Woods igazat mondott? Honnan tudod, nem volt-e ő is narkós és prosti? A tényeket el kell fogadnod. Sara Tellnek rossz kilátásai voltak az életben, ami a rossz döntések lehetőségét is magában foglalja.

Hagytam, hogy a szavai függőben maradjanak köztünk egy darabig. A dilemma egyértelmű volt: nem tudtuk eldönteni, melyikünknek van igaza. És ami még ennél is

rosszabb, azt sem, hogyan deríthetnénk ezt ki.

– Abban sem értesz egyet velem, hogy az amerikai gyilkosságok eltérnek a svédországiaktól? – kérdeztem végül.

Lucy a borospoharával játszott.

– De igen – felelte. – Csak épp abban nem vagyok biztos, hogy ez számít-e valamit. Talán az első kettőből tanult valamit. Hogy kevésbé szabad impulzívnak és hanyagnak lennie.

Képtelen voltam harcolni. Nem voltak ellenérveim.

– Le van ejtve, menjünk lefeküdni! – javasoltam.

Lucy megfogta a kezem, amikor kiléptünk a bárból.

– Ugye tudod, hogy a te oldaladon állok? – kérdezte.

Bólintottam.

Persze, hogy tudtam. Ez azon kevés dolgok közé tartozott az életben, amelyekben holtbiztos lehettem.

Fáradt koponyámban egy terv kezdett körvonalazódni. Először is a családdal akartam találkozni, akiknél Sara dolgozott. Nem mintha azt feltételeztem volna, hogy visszatartanak valamilyen döntő jelentőségű információt, hanem hogy jobb képet kapjak arról az időszakról, amit Sara az Egyesült Államokban töltött.

Aztán ott volt még az a Lucifer nevű fickó. Kapcsolatba akartam lépni valamelyik nyomozóval, aki ismerte őt és a hálózatát. Stiller seriff azt állította, Sarának semmi köze nem volt hozzá, a lány naplójából viszont más derült ki. Ha ráadásul az is igaz volt, hogy Sara drogokkal és prostitúcióval is foglalkozott, még valószínűtlenebb, hogy a naplóban említett Lucifer másvalaki lenne, mint a narkókirály, akit a texasi rendőrség lekapcsolt.

De mindenekelőtt Larryvel akartam találkozni, a zsaruval, aki felismerte Sarát egy fényképről, és aki azt állította, Galvestonban találkozott vele a gyilkosság éjszakáján. Ő járt a fejemben utoljára, mielőtt elaludtam volna. Az én szememben ő kulcsszereplő volt. Ő volt az egyetlen ember, aki Sarát a galvestoni gyilkosság helyszínéhez tudta kapcsolni. Ha rá tudnám venni, hogy vonja vissza az állítását, Sara alibije máris megállná a helyét.

Ami persze nem változtatna azon, amit Esteban Stiller mondott el nekem és Lucynek, és ami mélyebben érintett engem, mintsem be mertem volna ismerni: nevezetesen, hogy komoly bizonyítékok utaltak arra, hogy Sara ölte meg a houstoni taxisofőrt.

Bizonyára önvédelemből tette, gondoltam. Csak tévedés lehet, hogy szándékos emberöléssel vádolták meg.

Amikor felkelt a nap, én már éberen feküdtem az ágyamban, és az ablak felé hunyorogtam. Este elfelejtettük behúzni a függönyöket, és most az egész szoba fényárban úszott. Ez a jet lag valami borzalmas dolog. Ha nyugat felé repül az ember, felveszi egy csecsemő alvási szokásait, azaz korán elalszik, és még korábban ébred. Ha pedig kelet felé, akkor teljesen elveszíti az időérzékét, és nem éri utol önmagát. Texasi utunk alkalmával nyugat felé indultunk. Amikor hajnali ötkor felébredtem, fogalmam sem volt róla, kipihentem-e magam, csak arra tudtam gondolni: legyen már reggel, hogy végre

elkezdhessünk dolgozni!

Tudtam, hogy kezdem elveszíteni a belső iránytűmet. Már azzal sem voltam tisztában, kire vagy mire vadászom. Azt gondoltam, az igazságra. De minél közelebb kerültem hozzá, annál kényelmetlenebbé kezdett válni. Mert újra meg újra olyan részletekbe ütköztem, amelyeket nem lehetett nem figyelembe venni.

Mint például azt, hogy Sara Texasról még a saját nővére is el tudta képzelni, hogy ötszörös gyilkos, csak mert azzal múlatta az időt egykor, hogy embereket ütött le az utcán.

Vagy hogy volt egy szemtanú, aki biztos volt benne, hogy Sarát látta, amint agyonveri a taxisofőrt a golfütővel.

Illetve, hogy a gyilkosságokra adott magyarázatában fellelhető bizonytalanságok és kusza részletek, amelyek megzavartak engem, könnyedén magyarázhatók azzal, hogy feltehetőleg legalább két gyilkosságot erős kábítószeres befolyás alatt követett el.

Nem tűnt valami fényesnek a helyzet. Sem az enyém, sem Saráé. És végül emiatt kezdtem el újból foglalkozni az üggyel. Mert rájöttem, hogy ez nem csak Sara ügye. Lucy és az én számomra legalábbis nem az volt. Ugyanúgy szólt rólam is, és arról, hogy miért kerültem én e bizarr események kellős közepébe.

Lucy negyedórával később ébredt, mint én.

– Vajon milyen korán csengethetünk be egy gyerekes családhoz, anélkül hogy kínos lenne? – kérdeztem tőle.

Lucy nyújtózott egyet.

– Ha még otthon akarjuk találni őket, mielőtt munkába indulnak, olyan hét körül oda kell érnünk. Másrészt viszont ez azért elég fura időpont olyan emberek meglátogatására, akiket nem is ismerünk. Nem várhat estig?

Úgy véltem, nem. Túlságosan fontos volt, hogy a családdal beszélhessek, ahhoz, hogy csak úgy elnapoljak egy velük való találkozást. Úgyhogy reggel hat óra negyven perckor elindultunk a Hilton szállóból a ház felé, amelyet előző este Stiller seriff mutatott nekünk a Heights negyedben.

Lucynek igaza volt. A reggel hét óra épp az utolsó pillanatnak bizonyult.

A Brown házaspárral, akiknél Sara dolgozott, már a kocsifelhajtón futottunk össze, ahol mindketten épp be akartak szállni a kocsijukba. A férfi egy hatalmas Hummert vezetett, a nő egy valamivel kisebb autót, valamilyen számomra ismeretlen Ford modellt. A nőknek bizonyos dolgokkal szakítaniuk kellene. Például azzal, hogy kisebb autót vezessenek, mint a férfiak. Le van szarva a könyezetvédelem, ez a pénzről és a hatalomról szól!

Meglepetten bámultak ránk, amikor befaroltam a házuk elé, és ahogy megállt a kocsink, abban a pillanatban ki is ugrottunk belőle. Nem telefonáltunk előre, hogy jövünk. Túlságosan nagy lett volna a kockázat, hogy nem akarnak velünk találkozni.

Nem kevésbé lepődtek meg akkor sem, amikor bemutatkoztunk nekik, és elmondtuk, mi járatban vagyunk.

– Maguk újságírók? – kérdezte a nő.

– Jogászok vagyunk – feleltem.

Nem meséltem el az egész háttértörténetet. Egyrészt túl sok időt vett volna igénybe, másrészt nem is mélyítette volna el a házaspár belénk vetett bizalmát. Idegesek voltak, és szemmel láthatólag semmi kedvük nem volt Saráról beszélgetni.

– Ezt a históriát igyekszünk elfelejteni – jelentette ki a férfi. – Nincs más mondanivalónk ezzel kapcsolatban, mint amit a rendőrségnek már elmondtunk.

A nap már felmelegítette a levegőt. Brownék kocsifelhajtóján állva éreztem, ahogy a hátamon végiggördül az izzadság. Az egyik autó ablakában megpillantottam egy tíz év körüli kislányt.

– Egy percig sem tétováztak, amikor alkalmazták Sarát? – kérdeztem.

– Miért kérdi? – tudakolta a nő.

Megvontam a vállam.

– Nekem is van egy négyéves kislányom, és aligha bíznám rá egy húszéves narkósra, aki mellesleg kurválkodik is, és egy olyan banda tagja, amelynek tagjai sportból erőszakoskodnak békés járókelőkkel.

A nőnek leesett az álla, a férfi pedig néhány lépést tett felém. Valahogy ellenálltam az ösztönnek, hogy elkezdjek hátrálni.

– Ki maga, hogy csak úgy beállít ide, és vádaskodik? – üvöltötte. – Mi csak azt csináltuk, amit családok százai ezen a környéken. Felvettünk egy idegent, hogy vigyázzon a gyerekeinkre, hogy mi közben mindketten tovább építhessük a karrierünket. Gondolja, hogy Sara az önéletrajzában megemlítette a múltját és az akkori életmódját? Hát nem, ugyanis akkor sosem kapta volna meg az állást. Ezek az információk csak utólag derültek ki számunkra.

Utólag. De hogy lehetséges ez? Hogy lehet, hogy valaki nem veszi észre, hogy egy narkóst engedett be a házába?

– Engem inkább az érdekelne, hogy nem jöttek rá minderre, amikor Sara már önöknél dolgozott? – kérdeztem nyugodt hangon. – Mert azt persze megértem, hogy nem írta bele az önéletrajzába, hogy narkós és prostituált. De hogyan végezte a munkáját?

A nő válaszolt a kérdésemre.

– Kiválóan. Azóta sem volt hozzá hasonlóan megbízható bébiszitterünk.

Nyelt egyet, majd így folytatta:

– Sem a férjem, sem én nem most jöttünk le a falvédőről. Mindketten tudjuk, hogy néz ki egy kábítószeres. De Sara más volt. Jobb náluk.

Már-már megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

Végre sikerült találnunk valakit, aki valami jót is tudott mondani Saráról.

33

A nő nem volt olyan temperamentumos, mint a férje. Egész megjelenése megfontoltságot sugárzott. Elég volt csak ránéznem, hogy tudjam, nem az a fajta nő, aki

rábízná a gyerekeit egy olyan bébiszitterre, akiről akár a legcsekélyebb mértékig rossz véleménnyel van.

– Hiszek magának – mondtam. – De próbálja megérteni a kíváncsiságomat. Hogy tudta Sara elrejteni a valódi énjét egy olyan család előtt, akikkel nap mint nap találkozott, sőt még nyaralni is együtt mentek?

A férfi hirtelen elkedvetlenedett. Rajta nehezebben tudtam kiigazodni, mint a feleségén, de mindent egybevetve szimpatikus benyomást tett rám.

– Hát, ezen mi is rengeteget gondolkodtunk – állította, most már nyugodtabb hangon, mint korábban. – Hogy nem vettük észre? Őszintén szólva azon töprengtünk, vajon nem a rendőrség követett-e el valami hibát. Úgy véltük, talán valaki hamisan állította Saráról azokat a rossz tulajdonságokat. De…

Majd tehetetlenül széttárta a karját és elhallgatott.

– De ez nem tűnik túlságosan valószínűnek – fejezte be a mondatot Lucy.

– Valóban nem.

A nő csendben babrált a kocsikulcsaival.

– Ne értsenek félre minket – mondta. – Persze láttuk Sarán, hogy eléggé kimerült, már-már túlhajszolt. De olyan hálás volt nekünk azért, hogy része lehetett a családunknak. Jól érezte magát nálunk, és nagyon jól végezte a munkáját. Úgyhogy soha nem kételkedtünk benne. Sokkal inkább a szívén viselte, hogy jól dolgozzon, mint bármelyik jobb családból való lány.

Végighallgattam a mondandójukat, és eszembe jutott az az amerikai alapigazság, amely kimondja, hogy nincs jobb, mint ha valaki önerejéből lesz az, aki. Sarának erre minden esélye megvolt, amikor a társadalom legaljáról kezdett felemelkedni, és előrejutni az életben. És mégis képtelen volt rá. Vajon miért végezte olyan bámulatosan jól a munkáját, ha közben az alvilági élet is vonzotta? Lehet, hogy csak egy szokatlanul zavarodott fiatal lány volt? Vagy komolyan megpróbált megszabadulni korábbi életmódjától, de nem sikerült?

Hisz az ördög tudja, hányan próbálkoztak már ezzel, sikertelenül.

Csalódottan töröltem le homlokomról az izzadságot.

– Jennyvel már találkoztam – közöltem. – Tudnak róla, hogy voltak-e Sarának más barátai is Houstonban, akikkel beszélhetnék? Csak hogy közelebbi képet kaphassak Saráról.

A Brown házaspár tagjai egymásra néztek.

– Volt még két au-pair lány, akikkel összejárt – felelte a nő. – Amerikaiak. De már nem laknak itt. Sőt, azt hiszem, Texasból is elköltöztek.

– És Galvestonban? – érdeklődött Lucy. – Ha jól tudjuk, önök elég gyakran jártak oda.

– Még ma is járunk – felelte a férfi. – De hogy voltak-e ott barátai, arról nem tudok.

Megcsörrent egy mobiltelefon. A férfi előhúzta a készüléket zakója belső zsebéből, elnézést kért, és fogadta a hívást.

– Ha jobban belegondolok, volt valaki – felelte a feleség. – Emlékszem, hogy Sara említett egy Denise nevű galvestoni lányt. Én sosem találkoztam vele, de annyit tudok, hogy az akkori kedvenc szállodánkban, a Carltonban dolgozott. Ki tudja, talán ott van még most is.

Denise. Ezt a nevet jól az eszembe vésztem.

Kissé szórakozottan arra gondoltam, vajon most melyik lehet a kedvenc szállodájuk. Úgy tűnt, a Carltonra már ráuntak.

– És miért mondott fel Sara, ha annyira jól megvoltak egymással? – érdeklődött Lucy.

A nő felsóhajtott.

– Azt mi sem tudtuk. Valamikor 2008 tavaszán kezdett megváltozni. Szinte minden szabad idejét a szobájában töltötte, soha nem ment be a városba. Azután közölte, hogy el akar menni. Két hét múlva meg is tette. Így utólag megállapítottuk, hogy akkor kezdett el furcsán viselkedni, amikor azt a taxisofőrt megölték. Legalábbis időben egybeesett a kettő. A férjem és én nem ismertük fel Sarát azon a fotón, amit a rendőrség mutogatott mindenkinek a gyilkosság után. De ő persze nyilván önmagára ismert.

Hangosan gondolkodtam:

– Különös, hogy Sara nem igyekezett olyan nagyon elhagyni az országot a gyilkosság után. Ha én ölnék meg valakit, képtelen lennék hidegvérrel hetekig várni, mire biztonságban tudhatom magam.

A nő hevesen bólogatott.

– Mi is pontosan ezt gondoltuk. Hogy hatalmas kockázatot vállalt. De ha olyan minden hájjal megkent bűnöző volt, ahogyan a rendőrség állítja, ez talán nem is annyira furcsa. Sokkal feltűnőbb lett volna, ha egyik napról a másikra felmond, itt hagyva csapot-papot.

Kezemet a nadrágom zsebébe dugva a nő szemébe néztem.

– Mondja meg nekem őszintén, maga meg a férje mit gondolnak? Sara ölte meg mind az öt embert, ahogy a vád szólt?

Eltartott egy kis ideig, mire válaszolt. A férje közben befejezte a beszélgetést, és visszajött.

– Nem tudom – felelte a nő. – Én nem vagyok se rendőr, se jogász. De kénytelen voltam belátni, hogy az ember nem biztos, hogy olyan jól ismer valakit, amennyire szeretné. Hiába kívánom, bárcsak Sara ártatlan lenne, bizonyos tényeket nem lehet figyelmen kívül hagyni. Vajon miért nem jelentkezett a rendőrségen, amikor tudta, hogy keresik? És ha hétköznapi életet szeretett volna élni, akkor mi vonzotta mégis a kábítószer és a prostitúció világába?

Sara Tell egyre ellentmondásosabb személyiségnek látszott. Számomra az ilyesmi nem túl hihető. Az ellentmondás mindig abban rejlik, hogy valaminek két ellentétes oldala van. De én határozottan állítom, hogy e két oldal sosem lehet egyformán őszinte. Az egyik mindig átveszi az irányítást. Az ellentmondás ezáltal teljességgel látszólagos, inkább csak amolyan álca, amely gondosan leplezi az igazságot, ami általában valami igen kényelmetlen dolog.

Megint eszembe jutott valami.

– Kihallgatta önöket valaha a rendőrség a galvestoni gyilkosság kapcsán?

– Hogy mondta? – kezdett ismét dühbe gurulni a férfi.

Siettem megnyugtatni.

– Nem gyanúsítottként, hanem tanúként. Hiszen Sarának akkor épp szabad hétvégéje volt. A rendőrség nem kérdezte meg maguktól, mit mondott, hova megy?

– Nem – válaszolt a férfi. – De nem is volt rá szükségük. Az egyik emberük ugyanis felismerte Sarát. Ő hallgatta ki a helyszínen azon az éjszakán.

– Mi úgysem tudtuk volna megmondani, hol tartózkodott Sara azon a hétvégén – felelte a nő. – De arra mindketten emlékszünk, hogy Galvestont emlegette. Nem pedig San Antoniót. Felajánlottuk neki, hogy segítünk a szállodai szobafoglalásban, de Sara nem akarta. Azt mondta, már van hol laknia.

Hát persze, hogy volt. Csak épp nem Galvestonban, hanem San Antonióban.

– Másvalami nem jutott eszükbe? – kérdeztem. – Valaki a lány ismeretségi köréből, aki gyanús volt, vagy bajba sodorta?

Tudom, hogy nem szabad irányított kérdéseket feltenni, olykor mégis megteszem. Főleg, amikor nincs időm kivárni a helyes választ. A Brown házaspár eltűnődött.

– Azt tudom, hogy problémája volt egy régi svéd fiújával – válaszolta a nő. – De őt már bizonyára ismerik.

Na igen, ismertük.

– És soha nem hallottak egy bizonyos San Antonió-i fiúról? – firtatta Lucy.

Válaszul csak fejrázást kapott. Ez zavart engem.

– Valóban? – értetlenkedtem. – És meglepődnének, ha azt mondanám, Sara nem is Galvestonban volt, amikor azt a nőt meggyilkolták, hanem San Antonióban? Jennyvel, a barátnőjével. Azért, hogy találkozzon egy fiúval, akivel nem sokkal korábban ismerkedett meg.

A nő úgy nézett ki, mint aki azt sem tudja, sírjon-e vagy nevessen.

– Ebben a helyzetben már aligha lepődünk meg bármin is. Ezt nyilván maga is megérti – jelentette ki a nő. – Mindenesetre sosem hallottunk semmiféle San Antonió-i fiúról.

A férfi az órájára nézett, és vágott egy grimaszt.

– Szívesen segítenénk önöknek, de most már mindkettőnknek munkába kell indulnunk.

– Értem. És nagyon köszönöm, hogy időt szántak ránk – feleltem.

Átnyújtottam nekik egy névjegyet, amelyre felfirkantottam az elérhetőségeimet.

– Hívjanak fel, ha bármi eszükbe jut. Akármi.

A nő vette el a kártyát. Kertelés nélkül így szólt:

– Tulajdonképpen van itt még valami. Az a furcsa tetoválás, amit Galvestonban

csináltatott.

– Milyen tetoválás? – kaptam fel a fejem.

– Igen, tényleg – helyeselt a férfi is. – Sara egyszer csak rátetováltatott egy nevet a nyakára. Hetekig be volt gyulladva a helye, mire meggyógyult.

– A név jelentésével kapcsolatban olyan titokzatosan viselkedett – tette hozzá a felesége. – Azt mondta, ezt a becenevet még Svédországban kapta, de én sosem hallottam, hogy bárki is így nevezte volna. Még ő sem saját magát.

A nap égette a hátamat.

– És mi volt az a név? – kérdeztem.

Lucifer, gondoltam. Mondd, hogy Lucifer, és akkor legalább lesz valami kiindulópontunk.

De egyáltalán nem ezt mondta.

– Lotus.

– Lotus?

– Igen. Csak ennyi: Lotus.

S ezzel a játék egy újabb névvel bővült.

Lotus.

Valaki ezt a nevet varrta Sara Texas nyakára.

34

Otthagytuk a családot, mivel nem volt több idejük ránk. A vadászat pedig folytatódott tovább. A vadászat Sara Texas igazsága után – és saját ártatlanságom védelmében. Fáradhatatlanul folytattuk harcunkat egy történet nyomában, amelyet sokan legszívesebben elrejtettek és elfelejtettek volna.

Az egyes adalékok úgy hullottak alá az égből, mint a konfettik.

Sara naplójában egy bizonyos Lucifer nevű egyénről olvashattunk.

A lány nyakán pedig a Lotus név szerepelt.

De senki sem tudott és akart nekünk segíteni az egész történet megértésében. Sok mindent tudtunk, mégis nagyon keveset értettünk.

– Ez a világ legnépesebb szellemvárosa – jegyezte meg Lucy, amint visszaértünk a belvárosba.

Helytálló megállapítás volt a városról, amely állítólag a negyedik legnagyobb az Egyesült Államokban, mégis olyan kihalt volt, mintha valaki atombombát dobott volna le rá.

– A meleg miatt – magyaráztam. – Az emberek a föld alá bújnak ebben a hőségben.

– A föld alá? – visszhangozta Lucy.

A szállodánál parkoltam le a kocsival, majd egy rövid sétára vittem Lucyt.

Megmutattam neki azt a kiterjedt alagúthálózatot, amely a Houston központi részén elhelyezkedő különféle helyszíneket köti össze. Az amerikaiak nem ismernek határokat, ha arról van szó, mivel tehetnék még kényelmesebbé az életüket. Valahol mélyen én nagyon szimpatizálok ezzel a hozzáállással, hisz jómagam is egy lusta dög vagyok.

Egy órát szántunk rá, hogy kéz a kézben felfedezzük Houston föld alatti világát. Lucy szinte végig hallgatott. Lassanként kezdtem ráébredni, hogy megváltozik. Kezdte elveszíteni a kisugárzását. Megszorítottam a kezét, és magamra erőltettem egy mosolyt. De ő válaszra sem méltatta igyekezetemet.

Más körülmények között ügyesebben reagáltam volna, de akkor nem. Nemcsak hogy szorított az idő, de egyenesen jelentéktelenül kevésnek tűnt. Mintha már a kezdetektől fogva túlóráztam volna. Már nem is néztem az órát, úgy éreztem, beépített mutatók vannak a testemben. És hirtelen ráébredtem, hogy nem akarok több időt pazarolni városnézésre.

– Sietnünk kell – mondtam, amikor Lucy megállt, hogy vegyen két croissant-t reggelire.

Nem felelt. Tudtam, mit gondol. Ha még enni sincs időnk, akár le is feküdhetünk, és várhatjuk a halált.

A Larry nevű rendőrt akkor sikerült elérnem, amikor a Brown család házától elindultunk kocsival. Különféle internetes újságokban találkoztam a nevével. De fotót egyet se láttam róla.

Meglepetésemre egyáltalán nem volt olyan ellenséges, mint képzeltem. Távolságtartó volt ugyan, de kezelhető mértékben. Vállalta, hogy eljön a szállodánkba, és mesél arról a rendőri munkáról, amelynek eredményeképpen felismerte Sarát Galvestonból, s így rá terelte a gyilkosság gyanúját.

Ettől persze még jobban nőtt rajtam a nyomás.

– Muszáj biztosan tudnunk, vajon Sara tényleg Galvestonban járt-e azon az estén – mondtam Lucynek, miután kifizette a két péksüteményt. Vagy ezt csak Larry barátunk találta ki.

– És gondolod, hogy ezt majd elárulja két idegennek egy szálloda társalgójában ücsörögve? – jegyezte meg Lucy mély szkepticizmussal, aztán lopva beleharapott a péksüteménybe. Követtem a példáját, és az egész ingem tele lett morzsákkal.

– Természetesen nem – feleltem dühösen. – De talán leleplezi magát.

Amikor visszaértünk a hotel társalgójába, az üres volt. Tulajdonképpen azt sem tudtuk, hogy néz ki ez a Larry, de úgy gondoltam, fel fogjuk ismerni egymást. Lucyvel elhelyezkedtünk egy-egy fotelban és vártunk. Üzletemberek jöttek-mentek a szállóban, viszont egyetlen rendőrt sem láttunk.

Épp amikor már elővettem a mobilomat, hogy felhívjam, kinyílt a szálloda bejárati ajtaja. Egy harmincas éveiben járó, egyenruhás srác lépett be rajta. Arca kipirult, és napszemüveget viselt. Le sem vette, míg oda nem ért hozzánk.

– Maga Martin Benner?

Gyorsan felpattantam.

Kezet nyújtott.

– Örülök, hogy találkozunk.

Nem lehettünk eléggé hálásak neki, amiért időt szánt ránk. Várakozón ült le egy kanapéra, túl messze tőlünk.

– Őszintén szólva nem látom, hogyan tudnék segíteni maguknak – mondta. – Mármint, nem értem, mi az, ami nem világos.

Sokan voltak hasonló álláspontón. Én pedig úgy döntöttem, lényegtelen dolgokkal nem foglalkozom. Néhány egyszerű mondatban megfogalmaztam, milyen dilemma előtt állok. Nem szívesen vonom kétségbe egy rendőr állításait, de azt nem értem, hogyan egyeztethetők ezek össze Jenny Woods azon nyilatkozatával, miszerint Sarával San Antonióban tartózkodtak a gyilkosság éjszakáján. Arról hallgattam, hogy Jenny elmondta, Larry addig nyomult Sarára, amíg a lány képen nem öntötte egy csésze forró kávéval.

Larry Bensonnak arcizma sem rándult, míg engem hallgatott.

– Válaszolok a kérdésére – felelte, miután befejeztem. – Nem mintha muszáj lenne, inkább azért, hogy megtanítsak magának valamit: nem túl okos dolog, ha egy rendőr szava helyett egy ringyóéra hallgat. Ezt egy, a maga hátterével rendelkező embernek tudnia kellene, de rendben, játsszunk a maga szabályai szerint.

Válaszul ugyanúgy tettem, mint ő. Egyetlen arcizmom se rándult. S bár rá sem néztem Lucyre, tudtam, hogy ő is ezt csinálja. De egyre csak gyűltek bennem a kérdések.

Ringyó?

Hát Jenny is?

Ellenvetéseim a torkomon akadtak. De Larry Bensonnak sietős volt.

– Az nem az én bajom, hogy maga rosszul tájékozott – jelentette ki. – Ha jól értem a dolgot – és kérem, ne vesztegesse az időt szócsépléssel, hanem válaszoljon egyenesen –, a következőre kíváncsi: kitaláltam-e, hogy Sara abban a hotelban lakott, Galvestonban, azon az éjszakán, amikor az egyik takarítónőt meggyilkolták?

Nem tétováztam.

– Igen, pontosan erre vagyok kíváncsi – feleltem.

– És ugyan miért?

– Mert mi, azaz én találkoztam Jenny Woodsszal a halála előtt. Ő pedig elmondta nekem, hogy azon az éjszakán együtt volt Sarával San Antonióban.

Larry szeme tágra nyílt.

– Hogy mondta? Jenny Woods halott?

Valóban meglepődött. Tehát nem szerzett tudomást a Stiller seriffel történt előző esti találkozónkról.

– Halálra gázolták egy zebrán. A rendőrség gyilkosságra gyanakszik.

Nem voltam biztos benne, hogy jól láttam-e, de mintha Larry arca megrándult volna.

Az információ kényelmetlenül érintette.

Ezt követően összeszedte magát, és ha lehetséges, még jobban elterpeszkedett a kanapén.

– De ugye nem ő volt az, aki belerángatta magát ebbe az egészbe, hanem Sara bátyja, Bobby?

– Így van – feleltem. – Amúgy ő is halott. Meggyilkolták, ugyanúgy, mint Jennyt.

Larry elsápadt. Túl sok új információ zúdult most rá egyszerre, ami összezavarta. A két gyilkosság árulkodott valamiről a Sara Texas-ügyben, amivel nem szívesen foglalkozott.

– Nos, akkor kezdjük az elején – közölte élesen. – Jenny hazudott. Hogy miért, azt nem tudom, de így volt. Sara a galvestoni hotelban volt a gyilkosság éjszakáján. Tudom, hisz én magam hallgattam ki. A hotel valamennyi vendégével beszéltünk. De Sara éppenséggel nem volt gyanús. Akkor még nem. Belátom, ostobaság volt a részemről, hogy nem készítettem róla rendes jegyzőkönyvet, de megesik az ilyesmi. Mindenesetre a neve szerepel a kihallgatott személyek listáján.

Úgy nézett ki, mintha személyesen tőlem kellett volna bocsánatot kérnie, hogy elbliccelte azt a jegyzőkönyvet. De ez merőben téves feltételezés volt. Sarától kellett volna.

– Egy ilyen lista nyilván több száz nevet tartalmaz – folytattam. – Hisz a Carlton nagy szálloda. Nem lehet, hogy összekeverte Sarát valakivel?

– Nem. Akarja látni a listát?

– Nem szükséges, köszönöm. És mi a helyzet a családdal, akiknél Sara dolgozott? Kihallgatták őket is Sara aznap esti tevékenységével kapcsolatban?

– Nem, erre nem volt szükség, hisz én magam beszéltem vele.

Felröhögtem.

– Hát persze.

Larry Benson szeme villámokat szórt. Még jobban elvörösödött a képe.

– Te nyavalyás díszpöcs! – ordított úgy, hogy a recepciós ránk nézett. – Tanulj meg olvasni, mielőtt ideállítasz mindenféle baromsággal! Sara azt állította a svéd kihallgatásokon, hogy San Antonióban járt a gyilkosság éjszakáján?

Kérdése meglepett. Már miért ne állította volna?

Larry félbeszakította töprengésemet:

– Látom, hogy sikerült elbizonytalanítanom. Akkor segítek. A válasz nem, sosem állította azt, hogy San Antonióban járt, amikor a galvestoni nőt megölték. Az első kihallgatás alkalmával azt mondta, nem emlékszik, mit csinált a gyilkosság napján, a másodikon pedig, mint ismeretes, beismerő vallomást tett.

Larry belesüppedt a kanapéba.

– Maga csak hiszi, hogy Sara San Antonióról beszélt, mégpedig azért, mert látta azt az átkozott vonatjegyet. Azt nem tudom, hogy Jenny Woods miért fáradt azzal, hogy mindezt

kitalálja. Csak azt tudom, amit a saját szememmel láttam: Sara Tell Galvestonban volt aznap éjjel, amikor a gyilkosság történt.

Állkapcsaim őröltek, miközben azon töprengtem, mivel vágjak vissza. Ugyanis ő került fölénybe, és ez nem volt rendjén.

– Akkor mivel magyarázza azt, hogy Jenny Woodsot meggyilkolták Stockholmban, miután beszélt nekem a Sarával közös útjukról?

– Őszintén szólva nem érzem úgy, hogy ezt meg kellene magyaráznom. Talán összetévesztették valakivel.

– És Bobby? – kérdezte Lucy, aki addig csendben volt. – Ő volt a másik ember, aki harcolt Sara ügyéért. Véletlen egybeesés, hogy ugyanakkor gyilkolták meg, mint Jennyt?

– Egy újabb kérdés, amelyet nem nekem kell megválaszolnom.

Larry Benson felállt.

– Maguk kincsre vadásznak, de csak szemetet fognak találni. Hagyjanak fel vele! Hadd merüljenek feledésbe a régi dolgok!

És ezt nem csupán egy egyszerű baráti gesztusnak szánta. Volt valami hátsó jelentése a szavainak. Amolyan rejtett fenyegetés.

Lucy és én is felálltunk.

– És volt valami igazság azokban a híresztelésekben, miszerint Sara prostituált volt és kábítószeres? – kérdeztem.

– Hiszen épp emiatt tartózkodott Galvestonban a család nélkül – magyarázta Larry. – Hogy titokban annyi kuncsaftot szedhessen fel, amennyit csak akar. Többen is foglalkoztak ezzel abban a hotelban. Meg drogokkal is. De a gyilkosság után lekapcsoltuk őket.

– És mit tekint ön a galvestoni gyilkosság indítékának? – tudakoltam.

– A konkurenciát – felelte Larry határozottan. – A csajok összevesztek azon, hogyan osszák fel egymás közt a kuncsaftokat. Egyiküknek mennie kellett. Sara győzött.

Megfontoltan csóváltam a fejem. Ez túl egyszerűnek és túl sovány magyarázatnak tűnt. Nem állta meg a helyét. Ha Sara elég jó ügyvédet kapott volna, még a bíróságig sem jutottak volna el vele.

– A francba, gondoljon, amit akar – vágta oda Larry. – Nekem most vissza kell mennem dolgozni.

S már indulni készült.

– Na és a tetoválás? – vetette fel Lucy. – Úgy hallottuk, Sara a *Lotus* szót tetováltatta a nyakára. Van valami elképzelése arról, ez mit jelent?

– Egyáltalán nincs – válaszolta Larry. – És nem is tűnik lényegesnek. Manapság már szinte mindenki visel tetoválást.

Én például nem, és Lucy sem, gondoltam.

– Ismeri Lucifert? – kérdeztem Larryt, aki erre megállt. Mélyet sóhajtott, azután lassan felém fordult.

– Utoljára figyelmeztetem. Tartsa magát távol a Sara Tell-esettől! És Lucifertől is! Különben pokollá válik az élete. Világos?

Bólintottam, s ettől Larry elégedettnek látszott. Úgy hagyta el a hotelt, hogy kezet sem fogott velem.

– Most mihez kezdünk? – érdeklődött Lucy.

– Keresünk valakit, aki hajlandó velünk beszélni Luciferről – feleltem.

35

Az ember, bárhol és bármikor él is, megtanítja a gyerekét arra, hogy ne játsszon a tűzzel, mert könnyen megégetheti magát. A nyomait pedig örökké magán viseli majd, s ezek mindig arra emlékeztetik, hogy egykor megszegte az emberiség egyik legalapvetőbb szabályát. Azt, amelyik kimondja, hogy ne hívjunk ki önmagunk ellen olyan természeti erőket, amelyek megsemmisíthetnek minket, ha túl közel merészkedünk hozzájuk.

Azóta is újra meg újra felteszem magamnak a kérdést: tudnunk kellett volna előre? Éreznünk kellett volna? És a válasz természetesen: igen. Ugyanakkor felhozható a védelmünkre, hogy nem volt más választásunk. Nem tudom, hogyan is húzhattam volna ki magam az ügyből. Azok után, hogy le akartak csukni két gyilkosságért, amelyeket nem én követtem el, képtelen lettem volna együtt élni azzal a tudattal, hogy belesétáltam a csapdába. Úgyhogy folytattam. Vakon és fáradhatatlanul. Közben pedig szép lassan kezdett összeomlani az életem. Apránként darabjaira esett. Én pedig egyre csak rohantam a végzetembe.

Ebben jó segítőim is akadtak. Például a Lucifer nevű egyén, Texas egyik legkiterjedtebb bűnözői hálózatának vezéralakja. E hálózat felfelé elnyúlt egészen az amerikai kontinens északi részéig, lefelé pedig Mexikó déli csücskéig. Stiller seriff állítása szerint felszámolták a bandát, és jó néhány vezetőjét rács mögé küldték. Lucifert is megtalálták. És ezt a Lucyvel együtt végigolvasott számtalan internetes újságcikk is megerősítette. Az újságok osztották Stiller elragadtatását a rendőri nyomozást és annak kimenetelét illetően. De ezt sem én, sem Lucy nem tudtuk mire vélni.

Hisz, ahogy maga Stiller is mondta, Lucifert mindössze egyetlenegy bűncselekmény miatt tudták elítélni. Egy nyamvadt kis testi sértésért. Azért pedig még egy évet sem kapott. Az ítélet hónapokkal azután született, hogy Sara elhagyta Texast. Az nem derült ki, mit csinál Lucifer mostanság. Ám az újságok megírták az igazi nevét:

Lucas Lorenzo.

– De vajon mit ér, ha egy ilyen fickót leültetnek hat hónapra? – kérdeztem Lucyt. – Nem úgy tűnik, mintha újjászületve jött volna ki onnan.

Lucy egyetértett velem.

– Hacsak a többi elítélt nem tanította móresre – felelte.

Én ezt nem tartottam túlságosan valószínűnek. Egy Lucifer karakterű srácnak bizonyára Texas valamennyi börtönében vannak ismerősei. Nem hiszem, hogy a testi épségét illetően

aggodalomra lett volna oka.

Lucy odébb tette az ölében fekvő laptopot. Bezárkóztunk szállodai szobánkba, és csak a szobaszerviznek nyitottuk ki az ajtót.

– Biztosak lehetünk benne, hogy erre a srácra utalt Sara, amikor Lucifert emlegette a naplójában?

Ezt a kérdést már én is feltettem magamnak. De miután megtudtam, kicsoda ez a Lucifer, és hogy Sara esetleg drogokkal és prostitúcióval is foglalkozott, kételyeim kezdtek eloszlani.

Egyedül az tűnt számomra érthetetlennek, miért látszott Stiller annyira meglepettnek, amikor róla kérdeztük. Mintha fogalma sem lett volna róla, mi köze lehetett Sarának a hírhedt drogkirályhoz. Lehetséges ez? Egy ilyen Lucifer típusú pasit nem egyetlen nap leforgása alatt fülelnek le. Hiszen kiterjedt hálózata volt, amely hosszú éveken át tevékenykedett. A rendőrség bizonyára több ezer órát töltött el azzal, hogy feltérképezze a kapcsolatait, nyomozás, telefonlehallgatás, internetes megfigyelés és poloskák segítségével. Tuti, hogy egy csomó emberéről is tudtak. Hogy lehet akkor, hogy Sara neve sehol sem merült fel? Még akkor is, ha ahogy Stiller seriff mondta: „a tevékenységük csak érintőleg találkozott.”

– A Lotus név – kezdte Lucy.

– Gondolod, hogy Sara álneve?

– Aha.

Ez sok mindent megmagyarázna. Sara mindössze másfél évig élt Texasban. Ahhoz, hogy egy Lucifer-féle banda felkarolja, nyilván idő kell. Ésszerű következtetésnek tűnik tehát, hogy Sara a rendőrségi razzia szempontjából viszonylag későn csatlakozott hozzájuk.

– Biztos egy csomóan voltak a tagok közt, akiket sose kaptak el – jelentettem ki. – Olyanok, akikre a rendőrség rá se hederített, mert annyira alárendelt szerepük volt, hogy nem jelentettek volna veszélyt senkire.

– Mit gondolsz, meg merjük kérdezni Stillertől, volt-e egy Lotus nevű személy a nyomozásban szereplő nevek közt? – tudakolta Lucy.

– Merni éppen merjük – feleltem. – Csak épp nem hiszem, hogy túlságosan együttműködő lenne.

Előkerestem útipoggyászomból Sara naplóját. Bejelöltem azokat az oldalakat, amelyeken Lucifert említi. De tekintettel arra, hogy a bejegyzések rövidek és szórványosak voltak, ráadásul nem is mindegyik mellett szerepelt pontos dátum, nem lehetett biztosan megállapítani, mikor bukkant fel Lucifer Sara életében. Összesen három helyen találkoztunk a nevével a naplóban. Amikor alaposabban szemügyre vettem ezeket, kínosnak éreztem, hogy először azt hittem, Sara a saját apjáról beszél.

Hangosan felolvastam Lucynek a részleteket:

– Az első így hangzik: „Lucifer továbbra is akadékoskodik. Miért keres fel újra meg újra?” Kicsivel később ezt írja: „Megkértem Lucifert, hagyjon békén. A viselkedése

megijeszt. Remélem, nem látom többé.” Az utolsó bejegyzés pedig: „Lucifer szívességről meg viszonzásról beszél. Nem tudom, hogy fogok kimászni ebből.”

Lucy átvette tőlem a naplót és maga olvasta tovább.

– Ez túl kevés információ számunkra – állapította meg. – Vajon Lucifernek dolgozott? Vagy magánjellegű viszony volt köztük?

– Vagy mindkettő – vittem tovább a gondolatot. – A francba, Lucy, ezzel így nem megyünk semmire! Muszáj találnunk valakit, aki értelmezni tudja nekünk Sara bejegyzéseit.

– A galvestoni barátnője. Akiről Brownék beszéltek.

– Denise.

– Igen, ő.

A magas, párnázott ágytámlának dőltem, amely első pillantásra határozottan szexre csábított.

– Több okunk is van rá, hogy Galvestonba utazzunk – helyeseltem. – Csak előbb még rendesen be akarom fejezni a houstoni teendőket.

– Kivel akarsz még itt beszélni?

Eltartott egy darabig, mire kigondoltam a választ.

– Egyrészt még nem adtam fel a reményt, hogy találkozunk valamelyik rendőrrel, aki a Lucifer-féle nyomozást vezette. Aztán persze Jenny Woods férjével is. Na és megpróbálok magával a maffiavezérrel is találkozni személyesen.

Lucy rám bámult.

– Luciferrel?

– Igen. Hogy a fenébe hívják? Lucas Lorenzo.

Lucy felállt.

– Hát, akkor azt nélkülem teszed.

– Bébi, figyelj…

– Egy francokat! Martin, mindenki arra figyelmeztetett minket, hogy ne kutassunk Lucifer után. Még a rendőrséggel sem beszélhetünk róla. Nem fogod fel, milyen veszélyes lehet?

Nem, nem fogtam fel. Ahogy Lucy sem. A hatodik érzéke mindenesetre jobb és megbízhatóbb volt, mint az enyém. A megérzések már csak ilyenek, eleve képlékenyek és puhák, hogy meghajolhassanak az észérvek előtt. Tehát azt csináltuk, amit én akartam.

Nem hagytuk el Houstont, amíg nem tettünk újabb lépéseket Lucifer irányába.

Belle nagyapja a második csengetésre vette fel a telefont.

– Mi mindannyian jól vagyunk – mondta a férfi. – És te?

Erre a kérdésre nem tudtam értelmes választ adni.

– Minden rendben – feleltem. – Beszélhetnék Belle-lel? Vagy már lefeküdt?

Még nem. Svédországban este nyolc óra volt, és Belle az unokatestvéreivel játszott a nagyszülei kertjében. Ekkor hasított belém a gondolat, hogy ha nekem saját gyerekeim lennének, akkor ők Belle unokatestvérei lennének, nem pedig a testvérei. Legalábbis papíron.

Belle hamarosan odajött a készülékhez.

– Martin?

Sosem biztattam, hogy hívjon apának. Egy apja már van. Igaz, ő halott, de akkor is.

– Szia Belle, hogy érzed magad?

– Remekül!

Nem is tudom, mit csináltam volna, ha valami mást mond. Biztos sírva fakadtam volna, vagy valami más nevetséges dolgot teszek.

– Ezt jó hallani. De ugye nem fárasztod ki nagyon nagymamát és nagyapát?

Belenevetett a telefonba. Terjengős körmondatokban kezdte magyarázni, mi mindent csináltak, amióta nem találkoztunk. A telefonvonalat zavarta, hogy ő az udvaron volt, ahol fújt a szél. De amennyit megértettem belőle, azt ecsetelte harsányan, hogy csónakáztak, fagyit ettek, virslit grilleztek és pancsoltak.

– Pancsoltatok? – kérdeztem. – És nem hideg a víz?

Hülye kérdés volt. A gyerekek képesek egy jégtáblába vágott lékben is fürödni, ha a felnőttek nem tartják vissza őket.

– Á, nagyon meleg van. És esik az eső – felelte.

Tehát semmi sem változott. Még az időjárás sem. Ez jól hangzott. De addig nem nyugodtam meg, amíg Borisszal nem beszéltem.

– A két legjobb emberemet állítottam rá a feladatra – mondta ő. – Minden rendben. Amikor legutóbb beszéltem velük, semmi jelentenivalójuk nem volt. Azonkívül, hogy megjegyezték, milyen idióta dologra kérted őket, hogy vigyázzanak egy gyerekre, egy szigeten?

Nevetett. Én viszont megőriztem a komolyságomat.

– És te, hogy haladsz? – tudakolta Borisz.

– Két lépést előre, kettőt hátra – feleltem.

Lucy kiment a hotelszobából, hogy elintézzen valamit, úgyhogy egyedül voltam.

– Tudok segíteni valamiben? – érdeklődött Borisz.

Ekkor jutott eszembe, hát hogyne tudna! Nem is egy, hanem több dologban is.

– Ha egy fiatal nő, aki prostitúcióval és kábítószerekkel foglalkozik, hirtelen tetoválást csináltat a nyakára, az szerinted mit jelent?

– Természetesen azt, hogy valaki megjelölte. Hogy mások tudják, kihez tartozik.

A világ legtermészetesebb dolgának tűnt. Enyhe rosszullét futott át rajtam. Sosem akartam igazán tudni, miben utazik Borisz. De amit mondott, egybevágott saját találgatásainkkal. Nem biztos, hogy Sara önszántából tetováltatott magára. Lehet, hogy valaki más ötlete volt.

De egyéb dolgok megértéséhez is szükségem volt Borisz segítségére.

– Keresek egy bizonyos személyt, itt, Texasban – magyaráztam. – Valakit, aki hasonló tevékenységet űz, mint te.

– Mit értesz ezen? – kérdezett vissza Borisz óvatosan. Hogy miért kell az embernek mindig olyan diplomatikusan fogalmaznia? Nekem nem volt időm efféle szarságokra.

– Úgy értem, olyasvalakit keresek, aki nagyon sok embert ismer, és valamilyen illegális tevékenységgel hülyére keresi magát.

Borisz megint röhögni kezdett.

– Őrült vagy, igazi bevállalós csávó. De ezt szeretem benned, mindig is szerettem. Ismerem az illetőt? Mármint akit keresel?

– Nem hiszem. De tegyük fel, hogy valaki meg akar téged találni Stockholmban. Valaki, aki tudja, ki vagy, és mivel foglalkozol, de azt nem tudja, hol talál meg. Merre induljon?

Borisz elkomorult.

– Tudom, hogy nagy rajtad a nyomás, de azért ne vedd ennyire lazán! Az olyanok, mint én nem akarják, hogy megtalálják őket. Sem te, sem senki más. Gondolkozz egy kicsit. Mit gondolsz, mit mondana egy magamfajta egy magadfajtának, ha egyszer csak minden bejelentés nélkül megjelenne a lakásán?

Azonnal visszakozni kezdtem.

– Egy árva szót sem – feleltem.

– Tehát mit kell tenned?

– Abbahagyni. Hülye ötlet volt kezdettől fogva. Vissza kell térnem az eredeti terveimhez, és a rendőrségtől szerezni meg az információkat.

Borisz közbevágott.

– Már meg ne haragudj, de egy hozzám hasonló fickóról a rendőrségnél akarsz érdeklődni? Amerikában? Most őszintén, elment a józan eszed?

Magam előtt láttam Boriszt. Ahogy csóválja kopaszra nyírt fejét, és forgatja a szemeit. Egész lénye visszataszító volt, és ez nem hatott pozitívan tervezési képességeimre.

– Attól tartok, nem értem, mit akarsz ezzel mondani.

– A magamfajta fickók nem boldogulnak Amerikában, különösen Texasban, csak ha a zsaruk fedezik őket. Tőlük aztán biztos nem tudsz meg semmit. Jó eséllyel valami korrupt nyavalyás markába kerülsz, aki köp a főnökének arról, hogy egy flepnis svéd kószál arra, és ostobaságokat kérdez.

Még ha azt gondoltam is, Borisz túloz, amikor azt mondja, annyi magányos zsaru hagyja magát megvesztegetni egy ilyen Lucifer típusú figura által, azért beláttam, hogy

fontos dologra világított rá.

– Ha jól értem a lényeget, az a helyzet, hogy jobb, ha nem keresem fel Lucifert személyesen. És a rendőrségtől se próbáljak meg információkat szerezni róla. Akkor van jobb ötleted? Vagy hagyjam az egészet a fenébe?

Recsegett a vonal.

– Lucifer? Így hívják? Hát ez röhejes!

– Ezzel egyetértek. De most nem a nevéről akartam tárgyalni veled, hanem arról, hogy hogyan kerítsem elő.

– Ma nem vagy igazán befogadóképes, Martin – tett szemrehányást Borisz. – Azt mondtam, az ilyenek mint én, nem örülnek a hozzád hasonlók meghívás nélküli látogatásának.

– És ez mit jelentsen?

– Azt, hogy szerepet kell cserélned vele. Nem neked kell megtalálnod őt. Inkább adj neki okot arra, hogy ő keressen meg téged. És imádkozz, hogy hallgassa végig a mondanivalódat, mielőtt szitává lő.

36

Az utolsó előtti alkalommal, amikor lefeküdtünk Lucyvel Texasban, esett az eső. Ha Stockholmban lettünk volna, az időjárásra már oda se figyelek, mert mint ismeretes, ott szinte mindig esik. De Houstonban nyáron egy-egy eső valósággal csodaszámba megy. A lágy esőcseppek valami isteni kegyelem gyanánt kopogtak szállodai szobánk ablakán, miközben én minden erőmet összeszedve próbáltam Lucyt egy olyan orgazmus felé repíteni, amitől heves, apró sikolyokat szokott hallatni. Azt hiszem, úgy tizenöt éves lehettem, amikor rájöttem, hogy azok a csajok, akik állandóan vagy feleslegesen sokáig sikítoznak szex közben, túl sok pornófilmet néztek. A férfiak gyakorlatilag sosem ordibálnak, amikor elmennek. Az pedig csak mítosz, hogy a nők orgazmusa annyival bensőségesebb, hogy egy kétperces operaáriával kell megünnepelni.

Utána lihegve feküdtünk az ágyban. Voltaképpen nem rajongok a testi közelségért. De Lucyvel más a helyzet. Szeretem az izzadt bőrét, amikor az enyémhez ér.

– Ez nagyon jó volt – állapította meg Lucy.

– Ebben egyetértünk – feleltem.

Mosolyogva fogta meg a kezem. Óvatosan magához húzta és megcsókolta.

Hogy épp lefekvés előtt kellett összevesznünk! Nem bírtam megállni, hogy ne meséljek neki a Borisszal való beszélgetésünkről.

– Nem épp Borisztól kellene tanácsot kérnünk – méltatlankodott Lucy.

– Akkor találj ki te valami jobbat! – vágtam vissza. – Mert az idő egyre fogy, és nem jutunk egyről a kettőre.

Utáltam várni. Arra, hogy csengjen a telefon, és valami újabb borzalmat közöljenek velem. Hogy vissza kell sietnünk Svédországba, mert újabb kihallgatásra rendeltek be. Ha Didrik rájön, hogy hazudtam arról, miért utaztam az Egyesült Államokba, megkérheti az

amerikai kollégáit, hogy toloncoljanak ki az országból. Vagy – ami a legrosszabb, amitől a leginkább tartottam –, hogy minden erőfeszítésem ellenére történt valami Belle-lel.

Valahányszor erre gondoltam, a szívem rögtön riadtan kezdett verni. Történhet bármi, csak ne vele! Akárhogy végződik is ez a harc, neki ki kell maradnia belőle. Persze az is a célkitűzéseim közt szerepelt, hogy a továbbiakban is én nevelem majd fel. Nem is tudom, mihez kezdenék, ha nevelőszülőkhöz kerülne.

Megszorítottam Lucy kezét.

– Ha velem történne valami, vigyáznál Belle-re?

Lucy félkönyékre támaszkodva felült.

– Ne mondj ilyeneket!

– Nem válaszolnál a kérdésemre?

Ujjaival végigsimított a homlokomon.

– Ha valami történne veled, Martin Benner, vigyázni fogok Belle-re – suttogta.

Végül az lett, amit én akartam. Megpróbáltuk magunkhoz csalogatni Lucifert, ahelyett hogy mi kerestük volna fel őt, aztán úgy volt, hogy lelépünk Houstonból. Általában szeretek aludni egyet szex után. Ezúttal azonban felkeltem az ágyból, és teljes harci készültségben álltam. Nehéz volt kitalálni, hogyan tudnánk felkelteni Lucifer érdeklődését, de úgy éreztem, Borisz több jó tippet adott erre nézve, mint először gondoltam. Mivel nem volt sok időnk, találékonynak kellett lennünk. És feltűnőnek.

Átadtam Lucynek a laptopját.

– A következőt fogjuk csinálni: előkeresünk minden komolyabb cikket, ami arról szól, hogyan verte szét Lucifer bűnbandáját a rendőrség. Írj egy listát azokról a zsarukról, akiket a lapokban idéznek. Aztán kapcsolatba lépünk velük.

– Komolyan? Akkor elég sok rendőrt kell megkeresnünk. Ugyanis úgy fest, a nyomozást helyi és szövetségi szinten is folytatták Texas valamennyi nagyvárosában. És jelenleg még azt sem tudjuk, Lucifer vajon itt él-e még, Houstonban.

– Nem fogunk az FBI-nak könyörögni – jelentettem ki. – Csak a helyi rendőri szervekkel foglalkozunk. Az a fontos, hogy jó nagyot szóljon. Ha Borisznak igaza volt, legalább egy-kettő közülük biztos Lucifernek dolgozik.

Lucy szkeptikusnak látszott, de bekapcsolta a számítógépet, és szisztematikusan átfésülte a cikkeket, ahogy javasoltam.

– Nem gondolod, hogy Didrik esetleg megkereste valamelyik itteni kollégáját, hogy figyelmeztesse őket? – tudakolta. – Mekkora az esély arra, hogy egy esetleges kétszeres gyilkost enged szabadon kószálni itt, Texasban?

– Elég nagy – feleltem őszintén, felnézve az ölemben heverő laptopról. – Gondold el: Didriknek is nyilván leesik, hogy még ha hazudtam is az utazásom célját illetően, szó sincs arról, hogy menekülnék. Ha úgy lenne, miért épp Amerikába utaztam volna annyi ország közül? Ha komolyan hiszek benne, hogy tisztára tudom mosni magam egy Texasban végzett kis magánnyomozással, Didriknek miért lenne ez ellen kifogása? Úgy

értem, a svéd rendőrség szemmel láthatólag nem szándékozik az ügy mélyére hatolni. Annyira össze vannak zavarodva, hogy szerintem még hálásak is lesznek, ha ezt elvégezzük helyettük.

Lucy vigyorgott.

– Hálásak? Vicces fickó vagy – felelte.

De én meg voltam győződve állításom helyességéről. Didrikkel régóta ismertük már egymást. Valahol legbelül bizonyára tudta, hogy nem én gázoltam halálra Jenny Woodsot és Bobby Tellt. Mert ha azt hitte volna, minden bizonnyal őrizetbe vesz, és nem enged szabadon a kihallgatás után. Más magyarázat viszont nem állt a birtokában. Ő nem volt felkészülve a Sara Tell-ügy felülvizsgálatára a bűnösség kérdésében, ezért nem is tudhatta, miért szőnek összeesküvést ellenem. Tehát segítenem kellett őt a történtek megértésében. Különösen, mivel az a nyugtalanító érzésem támadt, hogy valaki más is ugyanezt szándékozik tenni. Talán épp az a személy, aki rávette Sara Tellt, hogy vállaljon magára öt gyilkosságot, amit nem ő követett el. Ha pedig ez a helyzet, kockáztattam, hogy belefulladok a szarba, amely kezdett egyre jobban elárasztani.

A Lucyvel való társalgásunk kifáradt. Készítettünk egy listát azokról a helyi rendőrökről, akik részt vettek a Lucifer bandája elleni vadászatban, és hozzáláttunk, hogy körbetelefonáljuk őket. Mondhatnám úgy is, telefonáltunk, mint az őrültek. Egyik hívás a másik után. Borisz feltehetőleg nem épp erre gondolt, de nem volt időnk arra, hogy óvatosak és érzékenyek legyünk. Lesz, ami lesz! Hiszen egyszerre voltunk vadászok és vadak is.

A késő délutánra való tekintettel meglepően sokakat el tudtunk érni. Együtt kitaláltunk egy történetet, amelyhez végig tartottuk magunkat a beszélgetések folyamán. Elmondtuk, hogy jogászok vagyunk Svédországból. A kíváncsiság vezetett bennünket Houstonba, mert úgy véltük, egy svédországi gyilkossági ügy és egy texasi Lucifer nevű egyén esetleg kapcsolatba hozható egymással. Lehetséges-e, hogy ő az a Lucifer, aki után a texasi rendőrség is nyomozott, és akit kézre is kerítettek?

És megkérdeztük, hogy találkoztak-e a Lotus névvel a nyomozás során.

Újra meg újra előadtuk ugyanazt a történetet. Egyik beszélgetés által sem jutottunk különleges információkhoz. Senki sem akart tudni róla, hogy Lucifer és Stockholm között lenne valamilyen ismert összefüggés. És senki sem hallotta korábban a Lotus nevet.

A francba!

Gondolataim ismét magas fokozaton pörögtek. Mint a vadlovak, amelyeket képtelenség megzabolázni. Újabb ötleteim támadtak, de egyik időigényesebb volt, mint a másik.

– San Antonióba is el kellene utaznunk – közöltem Lucyvel fennhangon és határozottan. – Meg kell próbálnunk megtalálni azt a srácot, akivel Sara ott akart találkozni, amikor mindenki más meg volt győződve róla, hogy Galvestonban van.

Lucy a vállamra hajtotta a fejét. Csendes szemrehányást éreztem ebben a mozdulatban.

– Martin, el kellene már fogadnod végre, hogy Sara nem járt San Antonióban azon a hétvégén.

Behunytam a szemem, és Jenny Woodsot láttam magam előtt. Emlékszem a külsejére, ahogy ott ült velem szemben a Xokóban és a Sarával való utazásukról mesélt. Mindenre megvolt a magyarázata, még arra is, miért nála voltak a jegyek és a napló, és miért nem Saránál.

Lucy arcát az ingembe fúrta.

– Jusson eszedbe, mit mondott Larry! Vajon Sara miért nem hozta fel mentségére azt a San Antonió-i utat?

Kinyitottam a szemem. Elöntött az idegesség.

– Úgy érted, az első kihallgatáson, még mielőtt beismerő vallomást tett volna? Hát, nincs ebben semmi különös. Addigra öt év telt el a galvestoni gyilkosság óta. Nem emlékezett már mindenre. De később felhívta Jennyt, hogy segítsen neki bizonyítani az alibijét.

Lucy fáradtan csóválta meg a fejét. Felegyenesedett és elővette a naplót. Hosszú ujjaival felcsapta a borítóját.

– Nem valami igényes irodalmi alkotás – jelentette ki. – Félig megírt oldalak és kihúzott bekezdések. Mintha a szerző cenzúrázta volna a saját művét.

– Úgy tűnik, Sara nem érezte túl jól magát akkoriban. Talán olyan dolgokat is leírt, amelyeket később megbánt – magyaráztam.

Lucy nem felelt, csak óvatosan végighúzta ujjait a napló rideg oldalain. Mintha némán zongorázott volna rajtuk. Majd a táskája után nyúlt és egy ceruzát vett elő belőle.

– Mit akarsz csinálni? Befejezed a mesterművet? – tudakoltam.

Lucy finom mozdulatokkal elkezdte oda-vissza húzgálni a ceruza tompa hegyét a kisatírozott részeken. A szöveg írója jól rányomta a tollat, a betűket mintha a papírba vésték volna. Ahogy ceruzával átsatírozta, a szöveg ismét láthatóvá vált.

– Te egy zseni vagy, Lucy!

Arcon csókoltam. Isten tudja, miért esik olyan nehezemre az elismerés, de amikor ezt láttam, egyszerűen fantasztikusnak találtam. És azt is tudtam, hogy ezt el kell ismernem.

Nem volt akkora szerencsénk, hogy Lucy trükkje mindenhol működött volna, ahol kihúzták a szöveget, de erre nem is volt szükség. Amit így sikerült kiderítenünk a naplóból, az ugyanis több volt mint elég, hogy ráébresszen minket arra, mekkorát tévedtünk.

Összedugtuk a fejünket, és olvasni kezdtünk.

„Azt sem tudom, mihez kezdtem volna Sara nélkül. Most ő az egyetlen barátnőm.”

– Sara nélkül? – lepődött meg Lucy. Egyes szám harmadik személyben beszél önmagáról?

Nem feleltem. Mert minél többet olvastunk, annál nyilvánvalóbbá vált, mi az, amit nem vettünk észre.

„Sara szörnyű hibát követett el a hétvégén. Egyikünk sem tud aludni éjszakánként.

Szerintem hamarosan haza fog menni Svédországba.”

– Martin, te érted ezt?

Elolvastam az utolsó szövegrészletet is, amelyet sikerült elővarázsolnunk.

„Sarát elkapták. Nem hiszem, hogy Lucifer elengedné. De vajon tudja, hogy Sara gyereket vár?”

– A kurva életbe – suttogtam.

Lucyre néztem, és láttam rajta, hogy ő is ugyanarra a következtetésre jutott, amire én.

Nem Sara naplója volt az, amit Jenny Woods a vonatjeggyel együtt átadott nekem, hanem a sajátja.

V. rész

„Bocsánat”

A MARTIN BENNERREL (M.B.) KÉSZÜLT INTERJÚ ÁTIRATA

Az interjút készítette: Fredrik Ohlander (F.O.), szabadúszó újságíró Találkozóhely: A stockholmi Grand Hôtel 714-es szobájaF.O.: Azzal kezdte a beszélgetést, hogy elmondta, a történet, amit hallani fogok, a leggiccsesebb a világon. De vajon azt miért nem mondta, hogy a legbonyolultabb is? És a legmagávalragadóbb?

M.B.: – A legmagávalragadóbb? Nos, lehet. A szenvedés mindig vonz bizonyos embereket, akik nem érintettek a történetben.

F.O.: – Nem akartam ezzel semmi bántó vagy megalázó dolgot mondani.

M.B.: – Hát persze. És eddig még nem is mondott semmi olyat, ami megrendítette volna a magába vetett bizalmamat.

F.O.: – Meddig maradtak Houstonban?

M.B.: – Nem sokáig. Csak még egy napot. Azután kocsiba ültünk, és irány Galveston!

F.O.: – Ugye egy San Antonió-i látogatás is tervbe volt véve?

M.B.: – Azután már nem, hogy rájöttünk, a napló Jennyé volt. Így nyilvánvalóvá vált, hogy nincs ott semmi keresnivalónk.

F.O.: – Biztosak voltak benne, hogy a napló nem lehetett Saráé?

m.B.: – Ez tűnt az egyetlen lehetséges magyarázatnak.

F.O.: – És mi volt ennek a jelentősége a bűnösséggel kapcsolatos álláspontjukra nézve? Arra jutottak, hogy Sara valóban elkövette a gyilkosságokat, amelyeket beismert?

M.B.: – Továbbra is külön kezeltük a svédországi és az amerikai gyilkosságokat. Ami a texasi két gyilkosságot illeti, a következtetéseinkkel várnunk kellett a galvestoni látogatásunkig.

F.O.: – Bizonyára ön is észrevette, milyen érdekes fordulatot vett a történet. Az elején még maga mondta, hogy nem játszott detektívesdit.

M.B.: – Persze. Éjjel-nappal ez járt a fejemben. De soha nem éreztem úgy, hogy ezt a döntést én magam hoztam volna meg. A körülmények kényszerítettek rá. Az elején még csak a kíváncsiság vezérelt. De végül már pusztán a túlélés miatt küzdöttem.

(Csend)

F.O.: – Többször is említette, hogy nem értette, miért került maga ebbe a történetbe. Mikor jött rá pontosan, mennyire rosszul áll a szénája?

M.B.: – Az őszinte válaszomat akarja hallani?

F.O.: – Jó lenne.

M.B.: – Attól tartok, még mindig nem jöttem rá. Hiszen ennek a drámának még mindig nem látom a végkifejletét.

F.O.: – Tehát továbbra is folytatódik?

M.B.: – Nap mint nap.

F.O.: – És mit bánt meg az egészben a legjobban?

(Csend)

M.B.: – A megbánás azt feltételezi, hogy az embernek, amikor meghozza a döntését, van más választása is. Nekem pedig sosem volt.

F.O.: – Tehát mi történt azután, hogy rájöttek, a napló Jennyé volt?

M.B.: – A legrosszabb.

F.O.: – Hogy mondta, kérem?

M.B.: – Azt kérdezte, mi történt, erre mondtam, hogy a legrosszabb. A legeslegrosszabb, ami csak történhetett.

37

– Hová megyünk? – kérdezte Lucy, amikor letértünk a sztrádáról.

Céltalanul keringtünk körbe Houston körül. Miután megállapítottuk, hogy a napló minden bizonnyal Jennyé volt, mindkettőnknek szünetre volt szüksége. Így aztán beültünk a kocsiba. Áthaladtunk azon a sikátoron, ahol a taxisofőrt megölték, és ellátogattunk a klubba, amelynél Sara kipattant a taxiból és lefotózták. Stiller azt állította, a klub pincéjében kábítószereket árultak és prostituáltak is dolgoztak. De ennek nyoma sem látszott. Nemrég nyitottak, amikor odaértünk. A pincét bárrá és étteremmé alakították át. A főpincér felvilágosított minket arról, hogy pár éve tulajdonosváltás volt a klubban, és azóta sok minden megváltozott.

Egyikünknek sem volt kedve ott maradni, így hamarosan ismét a kocsiban ültünk. Először azt mondtam, vissza akarok menni a hotelba, de az autópályán meggondoltam magam.

– Menjünk el a ház előtt, ahol az apám lakott – javasoltam.

– Mintha azt mondtad volna, hogy a közelébe sem akarsz menni…

– De meggondoltam magam. Mégis akarok.

Sosem tudtam, hogy nevezzem az apámat. Anyámat Marianne-nak hívom, de az apámat csak az apámnak. Valahányszor találkoztunk és beszéltünk, sem egymás nevét, sem semmilyen megszólítást nem használtunk. Csak rövid mondatokat váltottunk.

Lucy a karomra tette a kezét, amikor lefékeztem a ház előtt, ahol az apám lakott. Nem tudom, mi vett rá, hogy odamenjek. Mintha kellett volna valami változatosság a Sara Texas kísértete utáni hajtóvadászat közepette. Valami, ami kellő távolságra van tőlem, és ami a múlthoz tartozik, nem a jelenhez.

– Apád felesége elköltözött már, vagy még mindig itt lakik? – kérdezte Lucy.

– Szerintem itt lakik még – feleltem. – De őt nem ismerem.

Már a külsejére is alig emlékeztem. Csak egyszer találkoztunk, mialatt Texasban

laktam. A legkevésbé sem volt szerencsés találkozás.

A házról Lucyre néztem vigyorogva.

– Szóval nem fogunk beugrani hozzájuk egy kávéra.

Lucy visszamosolygott.

– Kár – jegyezte meg. – Bizonyára emlékezetes lett volna.

Miközben elindultunk, egy autó gurult be az udvari felhajtóra. Ösztönösen lelassítottam, amennyire csak tudtam, és néztem, ki száll ki a kocsiból.

Egy magas, a harmincas éveiben járó fekete srácot láttam. Napszemüvege személytelenné tette az arcát, de elegáns farmert és fehér, feltűrt ujjú inget viselt. A karján egy kék zakót vitt, és fém karkötőt hordott a csuklóján. A legtöbb amerikai férfihoz hasonlóan ő is túl nagy méretű ruhákban járt. Fogalmam sincs, miért csinálják ezt.

– Ismered? – kérdezte Lucy.

Megráztam a fejem. A férfi sötétebb bőrű volt, mint én, de nem tudtam nem észrevenni, mennyire hasonló a járásunk. Lucy egyszer megmutatta nekem, amikor még nem olyan régóta jártunk együtt.

– Úgy jársz, mint egy cowboy – mondta, és mutatta. – Mint akinek túl alacsonyan van a súlypontja. És majdnem úgy, mint aki beszart.

Ez utóbbit csak azért mondta, hogy húzzon vele, de attól a naptól fogva megpróbáltam kicsivel egyenesebben járni. Nem nagyon sikerült.

Égni kezdett a gyomrom. Lehet, hogy ez a srác, aki bement a házba, a tulajdon öcsém. Furcsa érzés volt, hogy még csak nem is ismertem.

– Találkoztál már az amerikai testvéreiddel? – érdeklődött Lucy.

– Soha – feleltem. – De egyáltalán nem is érdekelnek.

Mintegy megerősítve az előzőleg mondottakat, beindítottam a motort, és elhajtottam onnan. Egyikünk sem szólt egy szót sem, amíg vissza nem értünk a szállodához.

– Holnap elmegyünk Galvestonba? – tudakolta Lucy.

Kinyújtóztam, hogy elérjem, mert közel akartam lenni hozzá. Képtelen voltam a következő lépésre, a következő utunkra gondolni.

De Lucy odébb húzódott.

– Bocs, ha már unalmasan hangzik, de átkozottul fáradt vagyok.

Nem volt miért bocsánatot kérnie. Inkább nekem kellett volna. Nekem, aki egyfolytában csak követelőztem, és sosem adtam érte semmit cserébe. Egy napon, ha majd minden szörnyűség véget ér, úgy gondoltam, kárpótolni fogom mindazért a szenvedésért, amit én hoztam az életébe.

Ásítottam. Én is fáradt voltam. Nem is kicsit.

– Úgy ki vagyok purcanva, hogy még begerjedni is képtelen lennék – vallottam be.

Lucy felkacagott.

– De legalább őszinte vagy.

Lerúgta a cipőjét, majd kiment a fürdőbe. Én pedig leültem az ágy szélére. Odakint már besötétedett, és elcsitult kissé a forgalom zaja.

– Már csak egyetlen dolgot kell elintéznünk itt, Houstonban – mondtam. – Holnap korán reggel vagy a délelőtt folyamán. Azután lelépünk Galvestonba.

– Hogy mit csinálunk holnap? – kérdezte Lucy az ajtón túlról.

Elővettem a matrac alá rejtett naplót.

– Meglátogatjuk Jenny Woods férjét.

Az este éjszakába kúszott, én pedig éberen feküdtem egy hűvös hotelszobában. Távolról úgy néztünk ki, mint két táborozó gyerek. Cápára vadásztunk hagyományos horgászbottal, pedig minden hülye tudja, hogy ha ráharapott volna a csalira, a móló, amelyen álltunk, darabokra tört volna, akárcsak a horgászbot.

Lucy légzésén hallottam, hogy elaludt, és arra vártam, hogy nekem is sikerüljön. De elég sokáig kellett várnom. Egészen éjjel háromig. Hazudnék, ha azt állítanám, hogy ezek után kipihenten ébredtem az óra csörgésére reggel hétkor. Összecsomagoltuk útipoggyászunkat, és behajítottuk a kocsiba. Nyolckor már úton voltunk Jenny Woods férjének munkahelyére.

Eivor segítségével találtam meg őt, aki meglepően segítőkésznek bizonyult, pedig az éjszaka közepén hívtam fel.

– Nincs meg magának Sara barátnőjének, Jennynek a houstoni címe? – kérdeztem.

Merő feltevés volt, de nem lehetetlen, hiszen tudtam, hogy kapcsolatban álltak egymással. Próbálkozásom jó eredménnyel zárult. Jenny munkahelyének címét és telefonszámát is megszereztem.

– Azt tudom, hogy ugyanott dolgozik, ahol a férje – felelte Eivor. – Ha esetleg vele is akarna beszélni.

Magamban kijavítottam a „dolgozik”-ot „dolgozott”-ra. Eivor tehát nem tudta, hogy Jenny meghalt. Nem is akartam efféle friss információkkal terhelni, ez úgyis csak kérdések sorát indította volna el benne. De az elérhetőségekért hálás voltam neki. Tekintettel arra, hogy én voltam a rendőrség első számú gyanúsítottja a Jenny Woods-gyilkosság ügyében, a nő férjét felkeresni igazán hidegvérű tett volt részemről. De ettől még a tény tény maradt: a gyilkosságot nem én követtem el, ezért kapnom kellett egy esélyt, hogy tisztázhassam magam.

A cég még húszpercnyi távolságra sem volt a belvárostól. Fél kilenc előtt odaértünk. A bejáratnál ülő recepciós felvilágosított minket arról, hogy Dennis Woods bent van.

– Megbeszélték az időpontot? – tudakolta.

– Nem – feleltem. – De meg vagyok róla győződve, hogy hajlandó velünk találkozni. Ismertük a feleségét.

Persze túlzás volt ezt állítani, ám a recepciósnak erről nem kellett tudnia.

Arckifejezéséből láttam, hogy tisztában volt vele, min ment keresztül Dennis Woods. Amikor a feleségét említettem, a nő elsápadt.

– Üljenek le, legyenek szívesek, szólok neki – mondta.

Leültünk a világ talán legkényelmetlenebb és legrondább két foteljébe. Más körülmények között felröhögtem volna, de ahogy a dolgok akkor álltak, nem esett nehezemre visszatartani. Amíg várakoztunk, Lucy kezét fogtam. Sosem fogtam még így azelőtt. Akkor sem, amikor még együtt jártunk. Magamban gyors mérlegelést végeztem, aztán úgy döntöttem, nem veszem el a kezem. Annyi határt léptünk át együtt az elmúlt napokban. Ez volt mind közül a legveszélytelenebb.

A lift csengetett, és kitárult az ajtaja. Egy őszes hajú férfi lépett ki rajta, hanyagul megkötött nyakkendőben. Úgy nézett ki, mint aki legalább egy hete nem aludt már. Meglepetésemre az ötvenes éveiben járhatott. A felesége pedig mindössze huszonhét évet élt.

Megállt, egyméternyire tőlünk, mi pedig felálltunk.

– Úgy hallottam, maguk ismerték a feleségemet – mondta. – De nem emlékszem, hogy találkoztunk volna már.

Elmagyaráztam neki, milyen ügyben jöttünk. Nagy vonalakban vázoltam az egész történetet, csak azt a kínos részt hagytam ki belőle, hogy a rendőrség engem gyanúsít a gyilkosság elkövetésével. Amikor befejeztem, Jenny férje gondosan mérlegelte a hallottakat. Azután kezet nyújtott.

– Dennis Woods vagyok – mutatkozott be. – Jöjjenek fel az irodámba. De nincs túl sok időm.

Végül nem hiszem, hogy tíz percnél tovább maradtunk volna. De nem is volt szükség többre.

Dennis Woods irodájának berendezése egy akváriuméra emlékeztetett.

– Jenny elmondta nekünk, hogy San Antonióban ismerkedtek meg – kezdtem.

– Ez valami kihallgatás? – kérdezte Dennis.

– Nem, dehogy.

– Akkor hagyjuk a magánéletemet.

Ez azért megnehezítette számunkra a beszélgetést. Hisz nem azért mentünk oda, hogy üzleti ügyekről társalogjunk.

Megpróbáltam elmagyarázni, miért kérdeztem, hol ismerkedtek meg.

– Amikor Jenny bejött az irodámba, egy csomó olyan információt közölt velem a Sara Tell-ügyben, amelyek igen fontosak. De ahhoz, hogy ezeken a nyomokon tovább tudjak haladni, jó lenne, ha segítene egy részüket alátámasztani.

Hozzátehettem volna, hogy azért, mert úgy tűnik, a felesége egy s másról hazudott, de inkább nem tettem.

Dennis Woods elfordult és kinézett az ablakon. Irodája a harmincnegyedik emeleten

helyezkedett el. Onnan mérföldekre el lehetett látni. A hőségtől hullámzott a horizont.

– Jenny örökké csak Saráról beszélt – jegyezte meg halkan.

– És mit mondott róla? – érdeklődött Lucy.

– Hogy Sarának nehéz élete volt, és milyen bátor dolog volt tőle, hogy megpróbált szakítani a múltjával. És hogy milyen hihetetlenül hűséges barátja volt, jobbat el sem lehetett képzelni.

– És milyen kapcsolatban álltak egymással, miután Sara elutazott Texasból? – tudakoltam.

– Egyre ritkábban beszéltek egymással, végül már egyáltalán nem. Egészen addig, amíg pár évvel később Sara bajba nem került. Akkor felhívta Jennyt, hogy segítséget kérjen tőle. Először nem értettem, miről van szó, de azután az újságok elkezdtek cikkezni róla. Kértem Jennyt, hogy maradjon ki ebből, mert neki ehhez semmi köze. De nem hallgatott rám.

Akkor legalább Jenny sztorijának ez a része igaz volt. Sara tényleg segítséget kért tőle.

– Jenny mondott valamit Sara bűnösségéről? – kérdeztem. – Ártatlannak vélte Sarát a gyilkosságokban?

Dennis Woods végre felnézett. Magatehetetlennek tűnt.

– Ez az, amit sosem értettem – magyarázta. – Mert Jenny számára nem ez volt a lényeg. Folyton csak azt ismételgette, hogy Sarának segítségre van szüksége, és megérdemli, hogy meg is kapja. Azt állította, vannak dolgok, amiket én úgyse értenék meg, és fogadjam el, hogy Sara fontos neki. Beismerem, csalódott voltam, amiért nem avatott be a részletekbe. De nem akartam belekeveredni egy gyilkossági ügybe, és az sem tetszett, hogy Jenny viszont igen.

– De hisz nem is keveredett bele – értetlenkedtem. – És ha a tárgyalások a tervek szerint alakultak volna, ez nem is történik meg soha. Sara nem akarta elfogadni Jenny segítségét. Tudja, hogy küldött neki futárral egy naplót és egy vonatjegyet?

Dennis leült az íróasztalához. Korábban nem vettem észre az ablakban álló két fényképet. Az egyik Jennyt ábrázolta, a másik egy kisfiút.

– A fiam – biccentett a kép felé Dennis. – Jó fél éve fogadtuk örökbe. Hogy magyarázzam meg neki, hogy meghalt az anyja?

Már-már azt vártam, hogy elsírja magát, de nem tette. Ez inkább amolyan költői kérdés akart lenni, nem érzelmi töltetű.

– Én is örökbe fogadtam egy gyereket – feleltem. – Többet bírnak elviselni, mint az ember gondolná.

Dennis bizonytalanul méregetett.

– Maga szerint.

Lucy kíváncsian nézte a kisfiú fotóját.

– Miért kellett örökbe fogadniuk?

Dennis Woods elvörösödött.

– Na, ez már sok! Mi az, hogy idejönnek, és ilyen szemét kérdéseket tesznek fel?

Lucy gyorsan próbált visszakozni. Én sokáig néztem a fiút, és igyekeztem az emlékezetembe vésni az arcát. Mert sejtettem, miért tette fel Lucy ezt a kérdést.

Hogy eltérjek a tárgytól, eszébe juttattam Dennisnek a kérdést, amelyre még nem kaptam választ: tudott-e a naplóról és a vonatjegyről?

– Nem – válaszolta. – Nem tudtam, hogy ezeket magával vitte, amikor Svédországba utazott.

Hirtelen lefagytam a kényelmetlen széken, amelyen ültem.

– Futárral küldte el őket – helyesbítettem. – Hogy érti azt, hogy amikor Svédországba utazott?

Dennis meglepettnek tűnt.

– Lehet, hogy futárral küldte, de hogy ő is oda utazott, az biztos. Mert Sara nem tudott dönteni. Először nagyon is igényelte Jenny segítségét, aztán meg mégsem.

– És mikor utazott Jenny Sarához? – kérdeztem, arra gondolva, mit mondott nekem Jenny. – Még mielőtt Sarát előzetesbe tették volna?

– Nem, utána – felelte Dennis. – A tárgyalás előtt. De ha jól értettem, nem találkoztak. Amikor Sarának sikerült megszöknie és öngyilkos lett, Jenny visszajött az Államokba. Szomorú volt, meg kell, hogy mondjam.

Ezt az információt Jenny nem közölte velem. Ahogy Bobby és Eivor sem. Vagy lehet, hogy ők sem tudták?

– Fogytán az időm – szólalt meg Dennis. – Úgyhogy ha nincs több kérdésük…

– Csak még kettő – vágtam közbe gyorsan. – Azaz három. – Jenny viselt valamilyen tetoválást a testén?

Dennis elfintorodott. Látszott rajta, hogy nem kedveli az ilyesmit.

– Igen. Egyet a nyakán.

A szívem hevesebben kezdett verni, és elöntött az adrenalin.

– És mit ábrázolt?

– Nem kép volt, hanem egy szó. *Venus.*

Venus és Lotus. Kezdtem kapiskálni az összefüggést, ami azelőtt nem nagyon ment. És jól emlékszem, hogy Larry rendőr ringyónak nevezte Jennyt.

– Említett önnek Jenny valaha egy Lucifer nevű embert?

– Nem.

Hát persze, hogy nem.

Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy Sara és Jenny közösen követett el valamilyen hibát azokban az időkben, amikor még bébiszitterként dolgoztak, és Lucifer karmai közé

kerültek. Az utána következő éveket azzal töltötték, hogy megpróbáltak szabadulni a múltjuktól.

De egyiküknek sem sikerült valami jól.

– Még egy kérdést akart feltenni – mondta Dennis.

Voltaképpen kettőt, de nem szóltam semmit.

– Mi dolga volt Jennynek Svédországban egy héttel ezelőtt?

– Azt hiszem, magával akart találkozni. Kapcsolatban állt Sara ügyvédjének titkárnőjével, és vissza akarta kapni a cuccait. Ne kérdezze, miért, talán csak le akarta végre zárni az egészet. De erre megtudta, hogy az ügyet újravizsgálják, ezúttal maga. És mintha rögtön visszatért volna belé az a régi megszállottság. Fékezhetetlenné vált. Habár Sara már halott volt, ő mégis Svédországba akart utazni, hogy megpróbálja tisztára mosni a nevét.

Beszélgetésünk során először elfátyolosodott a szeme.

– Remélem, megérte a fáradságot – jegyezte meg halkan. – Mert most már ő is halott. Csak abban reménykedem, hogy a rendőrség elkapja a tettest, de nem valószínű. Vagy tévednék?

Nem feleltem. Lucyvel megköszöntük a segítségét, és készültünk elhagyni a szobát. De még nem akartam ilyen könnyen feladni. Választ akartam kapni az elején feltett kérdésemre.

– Tiszteletben tartva a magánéletüket – óvatoskodtam –, nem mondaná el mégis, hogy San Antonióban találkoztak-e először Jennyvel azon a hétvégén, amikor Sarát azzal vádolták, hogy megölt egy nőt Galvestonban?

Dennis Woodsnak arcizma sem rándult.

– A feleségemmel itt találkoztunk Houstonban – válaszolta. – Ennél a cégnél. Gyakornokként dolgozott a részlegemen. Azt nem tudom, hol tartózkodott azon a hétvégén, amikor egy nőt meggyilkoltak egy galvestoni hotelban. De annyit mondhatok, hogy én tíz évvel ezelőtt jártam utoljára San Antonióban, amikor az anyámat eltemettem.

38

Az autó hőmérője szerint közel negyvenfokos hőségben gurultunk ki a parkolóból, amikor célba vettük Galvestont.

– Mostanra már Nizzában lennénk – jegyezte meg Lucy.

Nem feleltem. A napszemüveg szorított a halántékomnál, így levettem.

– Vagy otthon is maradhattunk volna – folytatta. – Kimehettünk volna apámhoz vidékre, ribiszkét szedni. Főzhettünk volna belőle szörpöt, és sétálhattunk volna az erdőben.

Egyik kezét levette a kormánykerékről és a karomra tette.

– Mesélj még! – kérleltem. – A ribiszkéről meg a szörpfőzésről.

Az emberek meglepődnek, amikor megismerik rejtett képességeimet. Átkozottul jól

tudok szörpöt és lekvárt főzni. Nem tudom, kitől örököltem e tulajdonságomat. Marianne elég ügyetlen, apám meg nem sok időt tölthetett életében a konyhában. De persze nem biztos, hogy van a dolognak genetikai magyarázata. A véletlen bármelyik családban közrejátszhat.

Ahhoz eléggé tágra nyitottam a szemem, hogy meglássam az útjelző táblát, amely mutatta, hogy Galveston felé tartunk. Kifelé igyekeztem tartani magam, de valójában minden összeomlott bennem. Szakmai téren általában profi önuralom jellemez, ám ezúttal nem voltam biztos benne, hogy ez sokáig kitart majd.

Mindenkinek megvannak a maga határai. És nem árt tudni, hol.

– Ő ölte meg a taxisofőrt – bukott ki belőlem. – Lehet, hogy önvédelemből, de ő tette.

Lucy mélyet sóhajtott.

– Szerintem a galvestoni nőt is – tette hozzá csendben.

– De akkor miért erőlködött Jenny Woods azon, hogy alibit biztosítson neki a gyilkosság idejére?

– Talán mert sajnálta. Vagy ártatlannak hitte.

Megráztam a fejem.

– Ez így nem stimmel. Jenny nagyon messzire elment azért, hogy Sarát szabadon engedjék. Nemcsak szemmel láthatólag hamis bizonyítékokat gyártott, hanem Svédországba is utána ment, hogy segítsen neki. Kétszer is. Nem tudom, mi vezérelte. Bizonyára személyesen is érintette az, ami Sarával történt. Máskülönben irracionálisnak tűnik, amit tett.

Egy autó gördült a miénk mögé. Túl közel és túl sokáig állt ott. Belenéztem a visszapillantó tükörbe.

– A gyerek, Jennyék gyereke, akit Sara halála után fogadtak örökbe – magyarázta Lucy. – Láttam, hogy te is arra gondolsz, amire én.

Levettem a szemem a visszapillantó tükörről.

– Hogy ő lehet Mio?

– Igen.

A mögöttünk álló kocsi gyorsított, majd elhaladt mellettünk. Tehát nem követtek. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

– De ez hogyan lehetséges? – töprengtem. – Hogy vihették ki Miót Svédországból? Úgy, hogy semmilyen nyomot nem hagytak maguk után?

Lucy megvonta a vállát.

– Nem tudom. De Jenny úgy utazott Stockholmba, hogy a férjén kívül senki másnak nem szólt róla. Ha Bobbyval, Eivorral vagy Sarával találkozott volna, arról tudnánk. Biztos volt valami különös oka rá.

Én is így gondoltam. Talán Sara kétségbeesésében Svédországba hívta a barátnőjét. Kérte, hogy vegye magához Miót, de ez a fiú szempontjából elég bizonytalan jövő lett

volna. Hiszen Jenny nyakán is ott volt a tetoválás. Ha Lucifer fenyegette Sarát, különösnek tűnik, hogy rábízza a fiát olyasvalakire, aki, legalábbis korábban, szintén Lucifer bűnbandájának tagja volt.

– De lehet, hogy mégsem – ellenkezett Lucy, amikor közöltem vele ellenvetéseimet. – Talán biztonságosnak látszott olyasvalakire bízni a fiút, aki értelmesen fel tudja mérni a rá leselkedő veszélyt. És aki képes felnevelni őt. Gondolj bele, miféle emberek vették körül Sarát! Gengszterek és huligánok.

– De az még azelőtt volt, hogy megszülte volna a fiát – magyaráztam. – Még mindig nagyon keveset tudunk arról, milyen emberek voltak körülötte élete utolsó éveiben.

A fülembe csengtek az ál-Bobby szavai arról, hogy minden mindennel összefügg. Azt mondta, nem úszhatom meg, hogy Mio sorsával is foglalkozzam. Amennyiben Jenny vette magához a fiút, a férfi meglátása maximálisan igaz.

Mégis így szóltam:

– Mio sorsának vizsgálatába most ne mélyedjünk bele. Nem ez az elsődleges feladatunk, hanem a gyilkosságok, amelyekkel Sarát vádolták.

– De ha itt van a gyerek a szemünk előtt, nem fordíthatjuk el csak úgy a fejünket! – méltatlankodott Lucy.

– Majd utánajárunk, ha visszatértünk Stockholmba – feleltem. – Már nem emlékszem, hogy nézett ki Mio.

Agyamba belehasított egy gondolat. Miért is nem emlékszem rá?

Lucy felemelt egy ásványvizes üveget.

– Bármikor felhívhatod Boriszt, hogy kikérd a véleményét – mondta.

Próbáltam nem észrevenni az élt a hangjában, amikor róla beszélt. A megjegyzéséről viszont eszembe jutott, hogy nem beszéltem Borisszal már egy fél napja. Elővettem a mobilomat, és küldtem neki egy SMS-t: „Minden rendben?”

Ezután felhívtam Belle nagyapját. Többször is kicsengett a telefonja, majd átkapcsolt üzenetrögzítőre. Megpróbáltam a nagymama mobilján is keresni őket, de az meg ki volt kapcsolva. Vezetékes telefon pedig nem volt a szigeten.

– Nem veszik fel? – kérdezte Lucy.

– Biztos elmentek hajókázni egyet – válaszoltam.

Csak a svédek képesek a fejükbe venni, hogy nyitott motorcsónakkal közlekedjenek, amikor tizenöt fok van és felhős az ég.

A kezemben tartottam a mobilomat, arra várva, hogy valamelyikük majd csak visszahív.

– Ellenőriznünk kell, hogy Denise-nek, Sara barátnőjének is van-e tetoválása – mondtam Lucynek.

Zavart, hogy Denise volt Sara egyetlen olyan barátnője, akinek a nevét Brownék is tudták.

– Gondolod, hogy több barátnője is volt? – kérdezte Lucy. – Olyanok, akikkel Brownék

is találkozhattak annyiszor, hogy emlékezniük kellene rájuk?

– Abszolút.

Azok az átkozott tetoválások! A texasi zsaruk higgyenek, amit akarnak. Én mindenesetre meg voltam győződve arról, hogy Sara, sőt valószínűleg Jenny is, Lucifernek dolgozott. Annak a rossz szellemnek, akihez egy hajszálnyival sem sikerült közelebb kerülnöm. Pedig serényen dolgoztam rajta.

Eszembe jutott, mit mondott az egyetemi professzorom, és nyeltem egy nagyot. Azt mondta, ne heveskedjek, nem kell olyan hamar levonni a következtetéseket. De ott, Texasban, nem volt más választásom. Csak következtetések segítségével tudtam továbblépni. Ha kiderült, hogy tévedtem, vissza kellett térnem, hogy utólag újra megvizsgáljam őket. Még ha ez némi kockázatot rejtett is magában. Olyasféle kockázatot, amelynek Lucy és én is áldozatul eshettünk.

Ebből a szempontból Sara Tell esete megdöbbentő volt. Hát nem tanult semmit abból, amikor Stockholm utcáin élt? Nem fogta fel, hogy egy Lucifer kaliberű embertől jobb, ha távol tartja magát?

Újabb gondolatom támadt, olyan hirtelen, hogy kiegyenesedtem ültömben.

Lucy összerezzent.

– Most meg mi van?

– Tudunk valamit arról, hogy került Sara épp Brownékhoz, a Heights negyedbe? Közvetítő iroda segítségével, vagy a hirdetésükre válaszolt?

– Nem tudom – felelte Lucy. – De miért fontos ez?

Nem feleltem. Támadt egy gyanúm, és nem volt időm kivárni, igazolódik-e. A gondolat éppoly őrültnek tetszett, mint amennyire hihetetlennek, de ha mégis igazam volt, sok mindenre fényt deríthetett, amire addig nem találtunk magyarázatot.

Nem tartott sokáig megtalálni Victor Brown elérhetőségeit a neten. Ott szerepelt a céges honlapjukon, névvel, fényképpel, telefonszámmal. Jobb lett volna a feleségével beszélni, de nem volt időm válogatni.

Hallottam a hangján, milyen feldúlt lett, amikor megtudta, ki keresi.

– Ezer bocsánat a tolakodásért – mentegetőztem. – De egy fontos dologra lennék kíváncsi. Hogyan kerültek kapcsolatba Sarával?

– Ezt meg hogy érti?

– Hogyan találtak rá? Hogy lett épp ő a bébiszitterük?

Úgy hallatszott, mintha Brown beszélt volna valakivel, aki mellette állt. Sietve válaszolt.

– Szeretjük a svéd gyerekfelvigyázókat, így a nagyobb svéd napilapokban szoktunk hirdetni.

– És miért épp őt választották? Bizonyára rengeteg választ kaptak a hirdetésükre.

– Ha jól emlékszem, nagyon meggyőző volt a pályázata. Azután felhívtuk telefonon, és

elbeszélgettünk vele, s ezt követően döntöttünk. Mindig attól tartunk, hogy olyan au-pairt veszünk fel, aki túlságosan hamar rájön, hogy Houston nem épp egy vidám hely. Sara azzal is kitűnt, hogy nyíltan megmondta, nem akar másik amerikai városba menni, csakis Houstonba.

– És azt is elárulta, miért?

– Azt mondta, korábban már laktak itt barátai, és nekik tetszett. Ezenkívül már régóta arra vágyott, hogy abba a híres lovasiskolába járhasson, ami Houston mellett található. Erre akarta költeni a zsebpénzét.

Szórakozottan próbáltam agyonütni egy legyet, amely nyughatatlanul zümmögött az ablak előtt.

– Egy lovasiskolába? – ismételtem meg, amit mondott.

– Nem említettem, amikor itt jártak? Nos, ez volt az egyik olyan dolog, ami Houstonba csábította. A Preston's Lovasiskola. A Galvestonba vezető út mentén találja.

Azonnal nekiálltam az útjelző táblákat vizslatni.

– És biztos benne, hogy Sara járt is abba a lovasiskolába?

– Hát, a dolgok jelenlegi állása szerint semmiben sem lehetek biztos. De ha hosszabb időre elment otthonról, mindig azt mondta, oda megy.

Victor Brown ismét valaki mással beszélt közben.

– Nagyon sajnálom, de most le kell tennem – közölte.

És letette a telefont. Lassan én is leeresztettem az enyémet az ölembe.

– Mi történt? – faggatott Lucy.

A mobilom pittyegett. Üzenet érkezett Borisztól: „Minden rendben. Pár óra múlva ismét jelentést tesznek a fiúk."

Mellkasomban megkönnyebbülést éreztem. A francba is, hogy Belle nagyszülei miért nem tudják bekapcsolni a mobiljukat! De a lényeget mindenesetre megtudtam Borisztól. Abban a pillanatban vettem észre a tekintélyes méretű táblát az út mellett.

Preston's Lovasiskola.

– Itt fordulj jobbra! – szóltam Lucynek. – Kövesd a lovasiskola felé mutató táblákat!

Lucy úgy tett, ahogy kértem.

– Elmesélnéd, milyen újabb izgalmas felfedezést tettél?

– Szerintem Sara nem akkor került kapcsolatba Luciferrel, amikor idejött Houstonba – jelentettem ki. – Azt hiszem, már Svédországban is tagja volt a bandájának, és emiatt akart épp Texasba utazni.

39

Ha Belle egy nap azzal jönne haza, hogy lovagolni szeretne, biztos nem engedném. A lovak hatalmasak, csámpásak és büdösek, és valahol a szívem mélyén úgy érzem, kimondottan veszélyesek is. Mindazonáltal a Preston's Lovasiskolában egyetlen lovat sem

láttam. A szagukat azért mintha éreztem volna, de semmi több. Biztos ilyenek ezek az úri lovasiskolák. Túl csillogóak ahhoz, hogy valódi állatokat tartsanak bennük.

Lucy véleménye a lovakról nem egyezett az enyémmel. Meglepetésemre izgatottan kiáltott fel:

– Micsoda fantasztikus hely! Ide én is szívesen jártam volna lovagolni!

– Na ne már, te gyerekkorodban odavoltál a lovakért? – lepődtem meg.

– Hajaj, de még mennyire! Tizenöt éves koromig gyakorlatilag egy istállóban laktam.

Nem tetszett nekem, hogy rájöttem, ezt például nem tudtam Lucyről. Én naivan azt hittem, a kezdetektől ismerjük egymást. De hát még a gyerekeinket sem ismerhetjük annyira, mint szeretnénk.

Viszont ami a Preston’st illette, még én is láttam rajta, hogy elit hely. A bécsi Spanyol Lovasiskolára gondoltam, ahol a bemutatókat egy hatalmas, kastélyszerű helyiségben tartják. Hogy a fenébe gondolhatták Brownék, hogy Sara képes volt mindezt a zsebpénzéből kifizetni?

Lucy is ugyanerre gondolt.

– Nem úgy tűnik, mintha ezen a helyen csóró bébicsőszöknek tartanának kedvezményes órákat – jegyezte meg.

Meglepő csend és nyugalom honolt a tágas iskolában. Arra gondoltam, talán nem a megfelelő bejáraton mentünk be, mert egy lelket sem láttunk. Valami tágas gyakorlótéren találtuk magunkat.

– Kell, hogy legyen itt valami recepció vagy információs pult valahol – mondtam.

Ismét kiléptünk a hőségbe. A három méter magas fakapu becsapódott a hátunk mögött. A fény bántotta a szemem, és a napszemüvegem után kutattam.

– Ott van – mutatott Lucy egy kisebb épületen levő, jóval apróbb kapura.

Adminisztráció – ez állt egy diszkrét táblán.

– Jobb is, hogy nem egyenesen oda mentünk – állapítottam meg. – Akkor nem láttuk volna ezt a lenyűgöző iskolát.

Besiettünk a másik kapun. Szörnyű hőség volt, ami a magas páratartalommal vegyülve kibírhatatlanná fokozódott.

Odabent mégis sarki hideg fogadott minket. A jenkik imádják a légkondit, de úgy tűnik, fogalmuk sincs róla, hogy kell helyesen használni. Ha túl nagy a kinti és a benti hőmérséklet közti különbség, könnyen megfázik az ember.

– Segíthetek? – kérdezte egy idősebb, ősz hajú nő, kerek keretes szemüvegben, az álla alatt olyan szorosan begombolt blúzban, hogy azon gondolkodtam, vajon hogy kap egyáltalán levegőt.

Addigra már gyakorlott hazudozók voltunk. Ezúttal csak egy nagyon apró fedőtörténetet találtunk ki látogatásunk okaként.

– Azt szeretnénk tudni, vajon járt-e valaha önökhöz egy Sara Tell nevű lány –

mondtam.

– Vagy egy Jenny Woods nevű – tette hozzá Lucy.

– A Woods a férje neve – súgtam neki svédül. – Mi is volt a lánykori neve?

Lucy elgondolkodott.

– Eriksson – szólalt meg. – Jenny Eriksson.

Az idős hölgy tétovázott.

– Gondosan vigyázunk ügyfeleink személyiségi jogaira, és nem adjuk ki az adataikat senkinek – felelte.

Megpróbáltam a tőlem telhető legbizalomgerjesztőbb benyomást tenni. De nem bizonyult egyszerűnek, miközben homlokomon gyöngyözött a verejték, és az ingem is a hátamhoz tapadt, úgyhogy folyton ide-oda hajladoztam, hogy ne érjen hozzám a nedves anyag. Lucy úgy tűnt, rögtön elneveti magát, de valahogy mégiscsak kibírta. Azt viszont képtelen voltam felfogni, hogy lehet, hogy ő nem izzad – mintha nem is lenne melege.

– Abban reménykedem, hogy a mi esetünkben kivételt tud tenni – mondtam. – Sara Tell bátyja miatt. Tudja, Sara meghalt.

Hogy megpuhítsam és együttműködésre késztessem a nőt, kihagytam, hogy egy sorozatgyilkos az, akiről információt kérek. És a terv működött. Kissé vonakodva, de elkezdte nyomogatni az előtte heverő billentyűzet gombjait. Kis idő múlva felnézett.

– Mindketten szerepelnek a nyilvántartásunkban – válaszolta.

– Ez biztos?

– Egészen biztos. Egyszerre jelentkeztek be, 2007 elején. Azután a következő év májusában, illetve augusztusában húzták ki őket a listáról.

Fél szemmel Lucyre néztem. Ő is éppúgy meglepődött, mint én.

– Azt meg tudja nézni, milyen gyakran jártak ide lovagolni? – tudakoltam.

A nő felvonta a szemöldökét.

– Hogy mondta? Hogy milyen gyakran jártak ide lovagolni? – kérdezett vissza nyersen.

– Igen, hát mi mást csinálhattak volna itt? Ez egy lovasiskola, nem?

A nő felkacagott, és ami azt illeti, nem éppen barátságosan.

– Rögtön láttam magán meg a barátnőjén, hogy fogalmuk sincs, miféle hely ez. Ide nem a lovaglásról álmodozó tinédzser lányok járnak. A mi zsokéink az ország legjobbjai közé tartoznak, és minden edzés felkészülés valamelyik országos vagy nemzetközi bajnokságra.

Göbös ujjával egy csomó oklevélre és szoborra mutatott, melyek egy zárt vitrinben álltak a háta mögött.

– Az egyik versenyzőnk világbajnokságot nyert két évvel ezelőtt.

– Vagy úgy – feleltem. – De ha Sara és Jenny nem lovagolni járt ide, akkor elmondaná, hogy miért?

– Hogy keményen dolgozzanak – húzta ki amúgy is egyenes gerincét az öreg hölgy. – Azon önkéntesek közé tartoztak, akik azért jönnek a mi iskolánkba, hogy egy különleges környezetben találkozhassanak a lovakkal.

– Tehát ingyen dolgoztak? – tért a lényegre Lucy.

– Igen, de ahogy így elnézem, nem sűrűn – állapította meg a nő. – Összesen három alkalommal. Őszintén szólva nem is tudom, hogy maradhattak itt ilyen sokáig. Általában hamar megszabadulunk az olyan fiataloktól, akik nem elég áldozatkészen végzik a munkájukat.

Nem mondtam meg neki, mi a véleményem az ingyenmunkáról és a fiatalok kihasználásáról. Viszont feltettem neki még egy kérdést.

– És azt meg tudná-e mondani, hogy más fiatal lányokat is regisztráltak velük egy időben?

A nő megint tétovázni látszott.

– Most már kezdi feszegetni a határokat – figyelmeztetett.

– Nem kell elmondania a nevüket – tette hozzá Lucy. – Csak igennel vagy nemmel válaszoljon.

Újabb habozás után felelt a kérdésünkre.

– Még két lányt regisztráltak ugyanakkor – felelte. – Az egyikük szintén svéd, a másik amerikai. Úgy tűnik, ők is nagyon keveset dolgoznak itt.

– Még mindig itt dolgoznak? – ismételtem meg, amit mondott. – Vagyis még mindig nem iratkoztak ki?

– Nem, de már egy fél éve egyikük sem járt itt.

Tekintélyt parancsolóan rákönyököltem a recepciós pultra. Sok mindenre hajlandó lettem volna azért a két névért.

– Tudom, mire gondol, de felejtse el – mondta a nő határozottan. – És ez nem vita tárgya.

– Persze, megértjük – vágta rá gyorsan Lucy. – Már így is hálásak vagyunk a kapott információkért.

– Azok vagyunk – bólintottam helyeslőn. – Nem akarok magától egyéb adatokat kicsalni. Hacsak nincs valamilyen nyomtatott anyaguk az iskoláról, amelyből tudna nekem adni. Szívesen megnézném, ki a tulajdonos, és kik ülnek a vezetői posztokon, meg ilyesmi.

Egy pillanat múlva egy vastag paksamétát nyomott a kezembe.

– Remélem, a segítségükre lesz – mondta a nő, aki láthatóan szeretett volna már megszabadulni tőlünk.

– Bizonyára – válaszoltam.

Megköszöntük az együttműködését, és indulni készültünk. Legalábbis, ami Lucyt illette. Én viszont képtelen voltam mozdulni arról a helyről, mivel tudtam, hogy még nem

tettem meg mindent annak érdekében, hogy megtudjam a két másik lány nevét. Még csak az kéne, hogy egy savanyú vénasszony a forró Texasban az utamat állja!

Egyenesen a szemébe néztem.

– Csak erre az egy kérdésre feleljen. Az egyik lányt Denise-nek hívják?

Megállt az idő, míg vártam, hogy a nő döntésre jusson.

– Igen – válaszolta. – Egyiküket Denise Bartonnak hívják. És a nyilvántartásunk szerint Galvestonban találják.

40

A városok sok mindenben hasonlítanak ránk, emberekre. Amelyik trendi, az átkozottul felkapott. Amelyik pedig valaha trendi volt, de már nem az, nem is lesz az soha többé. Barcelona erre a legjobb példa. Aki ma odautazik, annak már sosem lesz része abban a varázslatos első benyomásban, ami azoknak az emlékében él, akik még a nyolcvanas-kilencvenes években látogattak el oda. Az idő kegyetlen. S hogy miképp lehet védekezni ellene, azt én sem tudom.

Galvestonban még tragikusabb a helyzet, mint Barcelonában. Ez a város már oly rég élte fénykorát, hogy egyetlen ma élő ember sem emlékezhet már rá. Lucy keresztülhajtott azon a környéken, ahol a színes faházak elhagyatott, düledező viskókkal keveredtek.

– Érdekes – jegyezte meg. – Itt jól sikerült a szegények beilleszkedése a társadalomba. Minden második ház egy romhalmaz, a többi pedig olyan, mintha Alice Csodaországból tervezte volna.

Esélyt láttam arra, hogy végre valami másra gondoljak, és röviden elmagyaráztam, miért tűnik úgy, ahogy. Meséltem a hurrikánokról, amelyek az év egy bizonyos szakában újra meg újra lesújtanak Galvestonra, és azokról a házakról, amelyek nem bírják ki a csapást, és darabokra törnek. A napszemüveg mögött hunyorogva beszéltem az amerikai társadalom hiányzó szolidaritásáról, és arról, hogy én tulajdonképpen mennyire szimpatizálok ezzel a hiányossággal, mindaddig, amíg jogos követeléseket támaszt az egyénekkel szemben, és nem viszi azokat túlzásba. Amikor a hurrikán keményen dolgozó emberek házát viszi el, szerintem ésszerű, hogy a társadalom segít nekik újra felépíteni, ami tönkrement.

– Errefelé nem kötnek az emberek lakásbiztosítást? – tudakolta Lucy.

– De, csakhogy az szélsőséges természeti katasztrófák esetére nem vonatkozik. Azok vis maior esetnek számítanak, így a biztosítótársaságok hatáskörén kívül esnek.

– Tehát senki nem kártalanítja őket?

– Valahogy úgy.

Vis maior – ízlelgettem a kifejezést, és mennyeinek találtam. Tulajdonképpen ez a magyarázat arra is, miért nem vihettem magammal Lucyt Nizzába, ahogy előzőleg elterveztük. Különleges erők kényszerítettek rá, hogy ezt a kíméletlen döntést meghozzam. És vis maior okokból hagytam el Svédországot, habár a rendőrség megkért, hogy maradjak Stockholmban. Ha biztos lehettem volna abban, hogy ők jól végzik a munkájukat, másképp cselekedtem volna. Akkor hittem volna abban, hogy maguktól is az

egyetlen értelmes és elfogadható következtetésre jutnak, mégpedig arra, hogy én ártatlan vagyok. De a dolgok nem ebbe az irányba mutattak, ezért a saját kezembe vettem az irányítást.

Bejelentkeztünk a Carlton Hotelba. Két éjszakát fizettem ki, de reméltem, hogy már másnap távozunk. Kemény erőfeszítéseink ellenére, hogy felhívjuk magunkra a figyelmét, Lucifer továbbra sem jelentkezett. Már csak annyi teendőnk volt, hogy Denise-szel találkozzunk. Texasban véget ért az utunk. Ideje volt hazamenni.

Amíg a szobánk kulcsára vártunk, ismét elővettem a mobilomat. Továbbra sem hívtak vagy üzentek Belle nagyszülei. Idegesen újrahívtam őket. De egyikük sem vette fel. Reménytelenek. Tapasztaltam már korábban is. Eltűnnek egy egész napos kirándulásra, nekem meg hadd újuljon ki az ekcémám a stressztől, hogy nem tudom elérni őket. Bár ezt, ha nem szívesen ismertem is be, nagyra értékeltem. Ugyanis ebből tudtam meg, milyen sokat jelent nekem Belle.

Kíváncsi voltam, vajon mit gondolna a húgom, ha most látna, ahogy izzad a tenyerem és vörös a szemem a fáradtságtól. Csalódott lenne. Nem értené, hogy hagyhattam egyedül Belle-t, amikor veszélyes helyzetbe sodródtam.

De hisz nem is hagytam egyedül, gondoltam. Elrejtettem egy szigeten, és megbíztam Boriszt, hogy vigyázzon rá. Ennél nagyobb biztonságban akkor sem lehetne, ha a pápa vatikáni szekrényébe bújtattam volna el.

Ideig-óráig megnyugtatott, ha Boriszra gondoltam. Hisz megígérte nekem, hogy pár óra múlva jelentkezik. Ha már Belle nagyszülei nem veszik a fáradságot, hogy visszahívjanak, legalább Borisz közli majd velem, hogy minden oké.

A recepciós végre elkészült.

– A legfelső emeleten lesz a szobájuk. Arra találják a liftet.

Nagyon szépen megköszöntem, majd feltettem neki a kérdést, ami miatt egyáltalán Galvestonba érkeztünk.

– Itt dolgozik Denise Barton?

A recepciós mosolya lehervadt.

– Sajnos nem.

– De régebben itt dolgozott, ugye?

– Igen, de az már évekkel ezelőtt volt.

– És nem tudja, hol dolgozik most?

– Sajnos nem.

Elővettem a leglenyűgözőbb mosolyomat.

– Nagy segítség lenne, ha meg tudná mondani. Mert tényleg muszáj megtalálnunk őt. Fontos és sürgős az ügy.

A recepcióst könnyebb volt megpuhítani, mint a lovasiskolában a nőt.

– Meglátjuk, mit tehetek – felelte. – Majd jelentkezem.

Ennyivel be kellett érnünk, és bepasszíroztuk magunkat a liftbe.

Lucy füttyentett egyet, amikor beléptünk a hotelszobánkba. Egy minilakosztályt béreltem ki, kilátással a Mexikói-öbölre. Talán ettől a lenyűgöző látványtól Lucy is leereszt majd egy kicsit, gondoltam.

– Van még valami tervünk, azonkívül, hogy Denise-szel beszéljünk? – érdeklődött Lucy.

– Tudomásom szerint nincs – feleltem.

– Akkor jó. Veszek egy hosszú fürdőt.

Bezárkózott a fürdőszobába, én pedig leültem az ágyra és kinéztem a panorámaablakon. A kilátás elbűvölő volt. Ragyogó, kék víz és végtelen tengerpart. Sajnos szinte elviselhetetlenül sok ember zsúfolódott össze rajta. Ezért üldögélt Lucy szívesebben egy kádban odabent, mint kint egy napozószéken. A legjobbnak láttuk napnyugtáig a szobában maradni, vagy addig, amíg a recepciós nem jelentkezik, elárulva, hogy hol találjuk Denise Bartont.

Fáradtan dőltem le az ágyra. A fehér plafon az apró, beépített szpotlámpákkal már-már hipnotikusan hatott rám. Azt játszottam, hogy a lámpák piciny csillagok, én pedig súlytalanul lebegek odafent az égen, mindazok számára elérhetetlen magasságokban, akik valamilyen okból vadásznak rám.

Úgy éreztem, sikerült megfejtenem a Sara Tellt övező rejtély túlnyomó részét. Az egész történet logikusabbnak tűnt, ha feltételeztük, hogy a Lucifer bandájában betöltött szerepe és a Houstonhoz való ragaszkodása kapcsolatban áll egymással. Amennyire Lucyvel tudtuk, Sara azelőtt életében nem ült lóháton. Tehát valami más vonzotta őt Texasba. Eszembe jutott, mit mondott a nővére, Marion. Sara egy huligánokból álló banda tagja volt, akik Stockholm békés polgárait fenyegették. Lehet, hogy innen az ismeretség?

Finoman szólva kételkedtem elméletem helyességében. Ha ugyanis Lucifer keze egészen Svédországig elért, akkor erről rajtam kívül másoknak is tudniuk kellett. A texasi és a stockholmi rendőrségnek is. De lehet, hogy igaz volt, amit Stiller seriff mondott. Ha Sara Lucifer táborához tartozott is, talán olyan messze állt a kemény magtól, hogy nem került a rendőrség látóterébe.

Sara egyetlen ponton volt Luciferhez köthető: egy napló hiányos bejegyzései által, amely a jelek szerint másvalaki tulajdona volt. Vajon mennyire megbízható forrás ez az adott körülmények között? Amikor még abban sem voltunk biztosak, hogy a maffiavezér Luciferről van szó a naplóban, és nem valaki másról?

– Bébi – szóltam jó hangosan.

– Mmmm – hallatszott a fürdőszobából.

– Miért küldte el Jenny a naplót Bobbynak?

– Azért, hogy Sarát felmentsék.

– De egész pontosan a napló mely része miatt mentették volna fel? Mert abban egy szó sem áll, ami Sara ártatlanságát bizonyíthatta volna. A bejegyzéseket sokszor dátumozás nélkül írták, és egyik gyilkosság idejére sem nyújtottak neki alibit.

A fürdőszobában csend támadt. Csak valami csobogó hang hallatszott, mintha Lucy a kezével pancsolt volna a vízben.

Azonnal felpattantam az ágyból, és berohantam a fürdőszobába.

– Jól vagy? – kérdeztem, miközben belöktem az ajtót, amely félig nyitva állt.

Lucy a fürdőkádban feküdt, a víz egész az álláig ért, haját a feje tetején kontyba tűzte fel. Tágra nyílt szemmel nézett.

– Én igen. És te?

A kilincsre támaszkodva nevetni kezdtem.

– Bocs, kezdek kissé paranoiás lenni.

– Martin, ezért nem is hibáztat téged senki. Túl sok dolog forog most a fejedben. Mit gondoltál, mi történt?

Megráztam a fejem. Nem akartam elárulni, miféle víziók futottak át túlterhelt agyamon rekordsebességgel. Hogy valaki besurrant a fürdőszobába, és Lucy fejét a víz alá nyomta, vagy megkéselték, és a vére vörösre festette a vizet.

– Kijössz most már? – kérdeztem.

– Hiszen még csak most ültem be a kádba – felelte Lucy. – Úgy tűnik, neked is szükséged lenne valamire, amitől lehiggadsz.

Szó nélkül visszamentem a szobába. Túl szaporán vert a szívem, és izzadtam, habár a légkondi kezdte sarkvidékké változtatni a helyiséget. Vigyáznom kellett, nehogy elveszítsem a józan eszemet. Ilyesmire ugyanis nem volt időm.

– A napló nem bizonyít semmit – kiabáltam, hogy Lucy meghallja. – Ezt nyilván Jenny is belátta.

– Feltehetőleg. De nem tudom, mi más célja lehetett volna vele, mint az, hogy Sarán segítsen.

– Persze, hogy azt akarta, csak nem értem…

De aztán megtorpantam.

Hát dehogyisnem értettem!

Habozás nélkül közöltem újabb elméletemet.

– A naplónak nem is az lehetett a célja, hogy Sarának alibit biztosítson, vagy valami alapvető dolgot áruljon el az életéről. Egyetlen célja volt, éspedig az, hogy a nyomozás során fény derüljön a Luciferrel való kapcsolatára. Ezért húzta ki Jenny azokat a sorokat, amelyek arra utaltak, hogy az ő naplója volt.

– Hogy őt magát ne lehessen Luciferhez kötni?

– Pontosan. De nem jött össze neki. A rendőrség ugyanis nem rendelkezett más, arra utaló információval, hogy Sarának köze lett volna Luciferhez, ezért a napló tartalmára nem is figyelt fel senki. Még az sem biztos, hogy bárki is vette a fáradságot, hogy elolvassa. Hiszen Sara maga sem akarta ezt.

Hallottam, amint Lucy felborít valami műanyag flakonszerűséget, és alig bírtam megállni, hogy ne siessek megint a segítségére.

– Vagy az is lehet, hogy Borisznak volt igaza, amikor arra tippelt, hogy Lucifernek barátai lehetnek a rendőrségnél. Akkor nem kizárt, hogy valaki mégiscsak elolvasta a naplót, majd úgy döntött, a nyomozás szempontjából lényegtelennek ítéli. Abban nincs semmi különös, hogy Svédországban senki sem ismerte ezt a nevet, de Jenny a houstoni rendőrség előtt beszélt róla először. És még ha figyelembe vesszük is, hogy ők nem tudnak svédül, a Lucifer név az avatott olvasónak ki kellett volna, hogy szúrja a szemét.

Mindenben igaza volt Lucynek, mégis átkozottul nehéz volt befogadni ezt az elméletet. Hogy Lucifer tábora kiterjedt volna azokra a rendőrökre is, akik az ő ügyében nyomoztak? Talán ezért nem merték akkor semmilyen komolyabb bűncselekmény miatt leültetni, mint a testi sértés?

Lucy a fürdőkádból folytatta analízisét.

– Ha van valami, ami erőteljesen ellentmond annak, hogy Borisznak igaza volt, az az a tény, hogy a legkisebb reakció sem érkezett a részéről, hiába próbáltuk felkelteni a figyelmét.

Erre már én is gondoltam. De nem barátkoztam meg a gondolattal. Nagyzolni kezdtünk, túl sok embert hívtunk fel. Nagyobb volt a kockázata annak, hogy ezzel inkább a munkájukat végző rendőrök érdeklődését keltjük fel. Az pedig nem lenne szerencsés, ha még egy csomó zsaru gyanakodni kezdene rám.

Ekkor megcsörrent az éjjeliszekrényen álló telefon. A recepciós volt az.

Megtalálta Denise Bartont.

41

A Royal Hotel, ahol a nő dolgozott, mindössze háromsaroknyira volt. Rögtön beláttam, hogy nagy hiba volt a Carltonban szobát kivenni. A Royal ugyanis sokkal lenyűgözőbbnek bizonyult.

Denise Bartonnal nem beszéltük meg előre a találkozót. Az ottani recepcióstól megtudtuk, hogy előreláthatólag két órára ér be a munkahelyére. Úgyhogy mi már egy félórával előbb ott voltunk. Lucy haja még mindig nedves volt, én pedig még meg sem tudtam borotválkozni.

– Jól áll neked a szakáll – simított végig az arcomon Lucy.

– Szőrös arccal öregebbnek látszom – feleltem.

– De nem öregnek, csak egy picivel idősebbnek – jelentette ki Lucy. – Olyasvalakinek, akinek már van némi élettapasztalata.

Vajon mennyi élettapasztalatot képes szerezni egy ember?, akartam kérdezni. Én ugyanis úgy éreztem, nekem már jóval többet sikerült, mint a korombelieknek.

Leültünk a Royal bárjában. Rájöttem, hogy az elmúlt hetet gyakorlatilag egyhuzamban Lucyvel töltöttem. Kértünk két ásványvizet jégkockával, és megpróbáltunk lazának és vagánynak tűnni. De tekintve, hogy milyen rohadt hideg volt odabent, talán helyénvalóbb lett volna egy csésze kávét vagy forró csokit rendelni. Kisebb korában Belle imádta a forró

csokit. Aztán egy nap kijelentette, hogy ő már túl öreg ehhez, és ezentúl inkább teát iszik, mint Lucy és a nagymama.

Nem jött jókor, hogy Belle-re gondoltam. Csalódottan húztam elő mobilomat a mellényzsebemből. Továbbra sem érkezett semmi infó sem Borisztól, sem a nagyszülőktől.

– Martin, hallgass ide! – vette ki a kezemből Lucy a telefont. – Csak elmentek kirándulni. Olyan helyre, ahol nincs lefedettség. Majd holnap felhívnak.

De nem voltam hajlandó megnyugodni. Svédországban már este kilenc felé járt az idő. Ilyen sokáig sosem szoktak kimaradni.

– Talán úgy döntöttek, hogy ez egyszer máshol töltik az éjszakát – magyarázta Lucy. – A szigetvilágban csak úgy hemzsegnek a jobbnál jobb helyek.

– De világosan megmondtam nekik, mik a szabályok – vágtam közbe. – Csak rövidebb időszakokra hagyhatják el a szigetet.

Mindkettőnk meglepetésére épp akkor csörrent meg a másik mobilom. A „hétköznapi”, amelyet azóta nem használtam, amióta kiderült, hogy összetűzésbe kerültem a rendőrséggel.

Rögtön megismertem a számot. Didrik volt az.

– Ne vedd fel – kérte Lucy. – Most ne. Úgy látom, a beszélgetőpartnerünk érkezik.

És egy fekete, apródfrizurás, fiatal lány felé biccentett, aki felénk tartott. Megkértük az őrt, hogy figyelje, ha Denise Barton megérkezik a munkába. Megígérte, hogy szól a lánynak, hogy a bárban várunk rá.

Sosem láttam még ilyen hosszú lábú nőt, mint Denise. Magas sarkú cipőjében és viszonylag rövid szoknyájában olyan tökéletes szépség volt, hogy a szemem is könnybe lábadt tőle.

– Denise? – kérdeztem, lecsusszanva a bárszékről, amikor odaért hozzánk.

Egy óra ötven perc volt. Nem maradt túl sok időnk.

– Ki kérdezi?

Bizonyos klasszikus válaszok meglepően működőképesek. Bemutatkoztunk, és elmondtuk, mi járatban vagyunk. Denise Bartonnal voltunk a legőszintébbek e téren. De azért vele sem egészen. Ahogy már korábban tettem, ezúttal is kihagytam a történetből azt, hogy a rendőrség engem gyanúsít Jenny Woods és Bobby Tell meggyilkolásával.

Denise elsápadt, amikor megtudta, hogy Jenny meghalt.

– Mindig is azt hittem, közülünk ő az, akinek a legjobbak a túlélési esélyei – suttogta.

Úgy döntöttem, nem pazarlom az időt.

– Kik közül? – kérdeztem.

Megrázta a fejét.

– Nem ismerem magukat – jelentette ki. – Fogalmuk sincs, mit kérnek tőlem. De

megteszem maguknak azt a szívességet, hogy figyelmeztetem önöket, ha más még nem tette volna meg. Tűnjenek el, amíg még megtehetik! A legvadabb álmaikban sem tudják elképzelni, miféle erőket hívnak ki maguk ellen.

Akkor és ott teljesen elveszítettem a humorérzékemet.

– Köszönjük, ezt már annyiszor hallottuk, hogy meg se tudjuk számolni. Kezdek belefáradni. Folyton csak figyelmeztetgetnek, de azt senki se mondja meg, mire. Eddig hét ember – ha Sarát is belevesszük, nyolc – halt meg itt és Stockholmban, és lesz még több áldozat is, hacsak valaki nem veszi a fáradságot, hogy elkezdjen beszélni.

Túl hangosan beszéltem, és többen is felénk sandítottak.

Denise egyenesen a szemembe nézett. Az övé mandulavágású volt és zöldesbarna árnyalatokban játszott.

– Hallotta saját magát? – kérdezte a nő. – Heten már meghaltak. Heten. Ez nem elég magának?

Mellkasomban a dühöt felváltotta a csalódottság.

– Higgye el, nem lennék most itt, ha lenne más választásom – magyaráztam neki. – Kérem, ha ismer valakit, aki segíteni tudna nekünk megérteni az összefüggéseket ebben az egész mizériában, akkor legyen szíves, mondja meg. Mert már nem maradtak sokan, akiket megkérdezhetnénk.

Ez utóbbi kissé túl patetikusan hangzott, ám valós információ volt, és nagy árat fizettünk volna érte, ha nem mondjuk ki. Azt akartam, hogy Denise tudja, árt nekünk azzal, ha nem hajlandó velünk együttműködni. Hogy akár akarja, akár nem, részben ő is felelős a sorsunkért. Ez be is jött.

– Azt állítja, komoly kísérletet tettek arra, hogy kapcsolatba lépjenek Luciferrel? – kérdezte.

– Igen. Ha nem is személyesen őt kerestük, mert nem tudtuk, hol, de olyan embereket, akikről azt gondoljuk, az ő bandájához tartoznak.

– Akkor annyit legalább megértettek, hogy az az úgynevezett rendőrségi nyomozás, az összes razzia és a tárgyalások csak színjátékok voltak? És Lucifert meg a partnereit nem érintette a nagy rendrakás?

Őszintén szólva nem értettük meg, de úgy döntöttem, nem szólok semmit. Csendben bólintottam.

– Akkor jó – mondta Denise. – Csak az a furcsa, hogy ebből nem jöttek rá arra, amit tudni akarnak. Ma jártak a Preston’s Lovasiskolában?

– Igen. Nagyon is igényesen van berendezve egy lovardához képest.

– Mert az nem egy valódi lovarda. Az egész szarság csak egy álca.

Na ne. Az ilyen álcákat már elég jól ismertem. Csak nagyon ritkán, vagy éppenséggel soha nem ilyen könnyen megközelíthető helyen álló pompás épületek. Ezenkívül a lovasiskola elő tudott rukkolni egy csomó sikerrel, amit nem csak úgy kitaláltak.

De ezt nem mondtam el Denise-nek. Ha azt akarja hinni, hogy az iskola a legkevésbé

sem foglalkozik lovaglással, hadd higgye.

– Álca? Hát ez érdekes – feleltem. – És mégis mi van mögötte?

Denise leszegte a fejét.

– Ne itt beszéljük meg – felelte. – Találkozzunk valahol máshol. Itt sosem lehet tudni, ki hallgatózik.

Idegesen álltam egyik lábamról a másikra. Ideges lettem attól, hogy távozni készült az a személy, akivel szemben akkora elvárásaink voltak.

– Rendben. Hol és mikor?

– Mikor indulnak tovább?

– Lehetőleg már holnap.

A nő elgondolkodott.

– Akkor a Carlton Hotel mögött találkozzunk. Tudják, mire gondolok? Korábban bekerített rész volt, ma egy nagy parkoló áll a helyén.

Lucyvel bólogattunk, mint a gyerekek. Persze, tudtuk, miről beszél.

– Jó, akkor ott találkozzunk ma este nyolc órakor. Előbb nem szabadulok.

Leszegte a pillantását, majd ismét felnézett. Most úgy tűnt, fél.

– Azt mondja, sok veszítenivalójuk van, ha nem beszélhetnek velem. Én viszont mindent elveszíthetek, ha túl sokat fecsegek. Úgyhogy biztosnak kell lennem abban, hogy megbízhatok magukban. Száz százalékig.

Egyenesen a szemembe nézett.

– Huszonnégy órán belül elhagyjuk az országot. Többé nem fog hallani rólunk, mi pedig sosem áruljuk el, hogy maga volt az információforrás.

Szavaim nagy hatással voltak rá. Amikor Denise otthagyott minket, tudtam, hogy ott lesz a Carlton mögött néhány órával később.

Amikor hátat fordított nekünk és elindult, akkor figyeltem fel a nyakára. Pólója kissé kivágott volt hátul. A tetoválás a háta és a nyaka határán helyezkedett el.

Vega.

Lucy is látta.

– Te jó isten – suttogta elsápadva.

Amikor újra megfogta a vizespoharát, láttam, hogy finoman remeg a keze. Vajon most hitte el igazán a történetet?

– Honnan tudhatnánk, hogy bízhatunk-e benne? – kérdezte. – Mi a garancia rá? Hiszen ő még mindig itt lakik Galvestonban, a történtek ellenére. És egy hotelban dolgozik. Ki tudja, ki a főnöke? Lehet, hogy még mindig Lucifer bandájához tartozik!

– Ha lenne más választásunk, egyetértenék veled – feleltem. – De az istenit, Lucy, nincs! Muszáj azon a néhány nyomon elindulnunk, amink van. Máskülönben éppolyan

üres kézzel távozunk innen, amilyennel érkeztünk. És ahogy Denise maga is utalt rá, neki éppúgy van oka félni, mint nekünk. Azt hiszem, ez a legkomolyabb garanciánk, hisz egyformán magányosak és védtelenek vagyunk.

– Hát, remélem, helyesen cselekszünk – mondta Lucy.

– Helyesen cselekszünk – jelentettem ki határozottan.

Azután olyasmit mondtam, amit azóta sem:

– Egy szó, mint száz, ennél rosszabb legalább már úgysem lehet.

Viccnek szántam. Valójában azt akartam mondani: mi lehet rosszabb annál, mint ha valakit ártatlanul megvádolnak két gyilkossággal?

Harminc másodperccel később meg is kaptam rá a választ, amikor Lucy kiment a vécére, én pedig a bárban ülve visszahívtam Didriket.

– Sajnálom, hogy nem tudtam felvenni – mondtam. – A legnagyobb közlekedési dugóban ültünk.

– Semmi baj – felelte Didrik. – Martin, hol vagy?

Valami meghatározhatatlan okból úgy éreztem, nem számít, mit felelek a kérdésére. Úgyhogy úgy döntöttem, őszinte leszek.

– Galvestonban vagyok, Didrik. Remélhetőleg negyvennyolc órán belül hazaérek.

Hallottam, ahogy Didrik mélyet sóhajt a telefonba.

– Hamarabb nem tudsz hazajönni?

Elgondolkodtam a dolgon. Egy másik géppel akár már másnap reggel elindulhatunk Houstonból. Ha Chicagóban vagy New Yorkban átszállunk, huszonnégy vagy harminc órán belül otthon lehetünk.

A gyomrom összerándult az izgalomtól. Vajon miféle beteges fordulatot vett a nyomozása?

– Miről van szó? – kérdeztem, megpróbálva elnyomni a hangomban az idegességet. – Történt valami? Úgy értem, megígértem, hogy együttműködöm, és természetesen meg is teszem, de…

Didrik félbeszakított.

– Martin, az anyósodról és az apósodról van szó.

Meglepetten tettem le a vizespoharat. Mivel nem volt feleségem, anyósom és apósom sem lehetett.

Aztán kezdtem érteni.

– Te jó ég – suttogtam. – Lucy szülei. Kérlek, mondd, hogy nem történt velük semmi rossz!

Ekkor Didrik lepődött meg.

– Lucy szülei? – kérdezett vissza. Aztán: – Jaj, nem, a fenébe, Martin, ne haragudj! Rövidzárlat van a fejemben. Nem a te anyósodékra gondoltam, hanem a húgodéra.

Mintha a hotel bárja köddé vált volna. Megszűntek a hangok, és a látvány is a semmibe veszett.

– A húgom anyósa és apósa?

– A sógorod szülei. Belle apai nagyszülei. Akiknek a szigeteken van a nyaralója.

Szinte transzba esve kerestem elő a másik mobilomat. Se üzenet, se nem fogadott hívás Stockholmból. És most már kezdtem rájönni, hogy nem is fog érkezni. Legalábbis Belle nagyszüleitől nem.

– Mi történt? – kérdeztem.

Vagy üvöltöttem?

Nem emlékszem.

Didrik érdes hangon válaszolt.

– Martin, borzasztó, hogy ilyen hírt kell közölnöm veled telefonon. Először nem is jöttem rá, kik ők, de amikor végre leesett a tantusz, esküszöm beleadtunk apait, anyait. De már elkéstünk. Azaz nem mi. A tűzoltók. Mire kiértek a helyszínre, már nem tehettek semmit.

A tűzoltók?

Tűzoltók?

– Jelenleg úgy tűnik, baleset történt – folytatta Didrik. – Úgy véljük, a konyhában tartott gázpalackjuk kaphatott lángra. Feltehetőleg korán reggel történt. Tudod, nincsenek közvetlen szomszédaik, akik idejében észrevehették volna a füstöt és a lángokat. Csak később járt arra valaki, aki a kutyáját sétáltatta, ő hívott segítséget. De akkor már túl késő volt.

Képtelen voltam felfogni, amit mondott. Nem bírtam. Didrik is bizonyára sokkos állapotban volt, mert észre sem vette a hallgatásomat, csak beszélt tovább.

– A fenébe, Martin, annyira sajnálom, már csak Belle miatt is. Meg persze miattad. Tudom, hogy az örökbefogadási huzavona óta jóban voltál a kislány nagyapjával. Mindketten meghaltak füstmérgezésben, és komoly égési sérüléseket is szereztek, még mielőtt kiszabadíthattuk volna őket.

Forogni kezdett velem a terem.

Meghaltak füstmérgezésben.

Mindketten.

Ketten?

– És Belle? Ő hogy van? – kérdeztem olyan rekedt hangon, hogy alig lehetett érteni, amit mondok.

– Belle? Azt nem tudom. Azt hittem, te akarod elmondani neki a rossz hírt.

Úgy ráztam a fejem, hogy megfájdult.

– Nem érted – magyaráztam. – Belle a nagyszüleinél volt. Ők vigyáztak rá.

Didrik elhallgatott.

– A francba, mondj már valamit!

Most már bizonyára ordítottam. Lucy pedig még mindig nem jött vissza. Hová tűnt most, amikor szükségem lett volna rá? Jobban, mint bármikor.

– Nem tudom, mit mondjak, Martin – felelte Didrik. – Az embereink négy felnőtt ember holttestét találták meg a házban. Úgy tűnt, vendégek éjszakáztak náluk. Két férfi, akiket nem sikerült azonosítanunk. Gyereket viszont nem találtunk. Legalábbis a házban nem. De felhívom a járőrt, aki ott van a helyszínen. Talán sikerült kimenekülnie a házból. Mert odabent nem volt, az biztos. Lehet, hogy fél, és elbújt valahová. Esküszöm neked – felejtsük el, ami az utazásod előtt történt –, a szavamat adom rá, hogy megtaláljuk!

De már nem hallottam, mit mond. Négy felnőtt vesztette életét a házban. Belle eltűnt. Nem kellett zseninek lennem, hogy kitaláljam, az azonosítatlan férfiak Borisz emberei voltak, és aki felgyújtotta a házat, magával vitte Belle-t.

Térdre zuhantam a bár kellős közepén.

Istenhez imádkoztam, akiben nem is tudtam, hiszek-e, hogy kegyelmezzen meg neki.

– Engem vigyél el inkább – suttogtam. – Itt vagyok.

Didrik már kiabált a telefonba, de én letettem. Ujjaim izzadságtól síkosak voltak, amikor előkotortam a másik telefonomat. Reszkető térdekkel álltam fel. Egy, a közelemben ülő idős pár próbált meg felsegíteni. De kihátráltam előlük.

Ne jöjjenek közelebb, a saját érdekükben, gondoltam.

Borisz a második csengetésre vette fel a telefont.

– Martin – szólt bele, már-már sírásba fúló hangon.

Nem tudom, hogyan jutottam ki a bárból, de egyszer csak ott álltam a tűző napon, az utca közepén.

– Bocsáss meg nekem, Martin! Bocsáss meg. Nem sikerült. Belle eltűnt.

42

Azt hisszük, tudjuk, hogyan reagálunk majd, amikor az élet meglep bennünket így vagy úgy. Azt képzeljük, tudjuk, hogyan viselkedünk, ha váratlanul több milliót nyerünk a lottón, vagy ha közlik velünk, hogy egy éven belül meg fogunk halni, vagy amikor a szeretteink eltávoznak az élők sorából. Pedig fogalmunk sincs róla. Bizonyos forgatókönyvek annyira elképzelhetetlenek, hogy még belegondolni is nevetséges, mit tennénk, ha bekövetkeznének. Mégis újra meg újra megtesszük. Eljátsszuk az elképzelhető legrosszabbat és a legnagyszerűbbet is, azután kiejtjük a szánkon a leghazugabb szavakat, amikre csak ember képes:

– Ha ez történne velem, ezt és ezt tenném…

Egy galvestoni utcán állva tudtam meg, hogy a gyereket, akit a sajátomként neveltem, elrabolták tőlem. És azt sem tudtam, miért. Nem tudtam, életben van-e még. Egyedül abban voltam biztos, hogy én meghalnék, ha bármi történne vele. Egy részem már ott

meghalt, azon az utcán. Azzal a meggyőződéssel születünk ugyanis, hogy mi és a szeretteink halhatatlanok vagyunk. A legszörnyűbb és a legfantasztikusabb dolgok pedig úgyis mindig csak másokkal történnek meg. Ezzel hamis biztonságba ringatjuk magunkat. Nagyvonalúan és jelentőségteljesen távol akarunk maradni a legkomolyabb előrelépésektől, mert nem merünk sem Istennel, sem az ördöggel szövetséget kötni. Így azután a legnagyobb kegyben ugyan nem részesülhetünk, viszont a legkomolyabb veszteségek sem sújtanak minket soha.

Azután valami olyasmi történik, ami bebizonyítja, hogy ezek a megállapodások mindig is csupán a fantáziánk szüleményei voltak. S ekkor egy egész világ omlik össze bennünk. Minden egy pillanat alatt változik meg a szemünk előtt, hirtelen kevésbé előreláthatónak s épp ezért veszélyesebbnek tűnik. Ami azelőtt sötétnek látszott, most koromfekete. Ami hófehér volt, piszkosszürkévé változik. A rettegés jeges marokkal szorítja a szívünket, amikor szembenézünk a halállal, és nem is ereszt minket többé.

Lucy rohanva jött kifelé a hotelből. Időközben visszament a bárba, a többi vendég pedig elmesélte neki, mi történt.

Megcsörrent a telefon.

A férfi térdre rogyott.

Üvöltött.

Aztán egyszerűen eltűnt.

– Mi történt? – kérdezte.

Hangjából szinte süvöltött a félelem. Én pedig csak reszkettem, mindkét kezemben egy-egy mobiltelefonnal, és fogalmam sem volt, hogy folytassam az életemet.

– Elvitték – suttogtam. – Belle eltűnt!

Alig bírtam kiejteni e szavakat. S csak amint elhagyták a számat, akkor jöttem rá, hogy ez az igazság. Nem vigyáztam jól Belle-re. Rossz szülőnek bizonyultam. Nagyon rossz szülőnek.

Lucy átölelt, és a hátamat simogatta megnyugtatólag, mint egy gyereknek. Elmondtam, mit sikerült megtudnom. Hogy Belle nagyszülei meghaltak, két másik felnőtt emberrel együtt, akiket Borisz embereinek gondoltam.

– De hogy a fenébe sikerült nekik? – kérdeztem. – Hogy tudták Borisz gorilláit elsöpörni az útból? Láttad azokat a srácokat? Akkorák voltak, mint egy-egy szekrény, és állig felfegyverkezve!

Hallottam a saját hangomat, és hogy milyen következtetést lehet levonni abból, amit mondtam. Vagy az ellenségünk Borisz alattvalói közül való, ezt pedig szinte biztosan kizártam, vagy egy sokkal komolyabb helyzettel kell szembenéznünk: ellenfelünk olyan hatalmas, hogy a Borisz-féle védőket fél kézzel porrá zúzza.

Fogalmam sincs, hogy kerültünk vissza a hotelba. A rövid sétáról mindössze töredékes emlékeim maradtak: a rekkenő hőségről, a dudáló autókról, a tengerpartról beszűrődő hangos kacajokról és sikoltozásokról. Akár idilli kép is lehetett volna, de Lucy és az én számomra Galveston leginkább Dante poklára kezdett hasonlítani.

– Haza kell mennünk – jelentettem ki, amikor visszaértünk a szobánkba. – Még ma este.

– És mi lesz Denise-szel? – érdeklődött óvatosan Lucy.

– Le van szarva! – ordítottam.

Lucy elővette a laptopját, és nekiállt repülőjegyet keresni. Én rosszul éreztem magam, így kimentem a vécére. Sokáig görnyedtem a fehér porcelánkagyló fölé, üres tekintettel bámulva bele. Lucy bejött és a hátam mögé állt. Könnyei átáztatták az ingemet.

– Mi történik itt? – kérdezte. – Hogy keveredtünk bele ebbe a történetbe?

Erre én is kíváncsi lettem volna. És minél tovább gondolkodtam rajta, annál világosabbá kezdett válni, hogy Belle-t addig nem találjuk meg, míg rá nem jövünk a válaszra.

Valaki bejött hozzám az irodába, hogy segítséget kérjen. Egy fiatalember igazságot akart szolgáltatni a húgának, és megtalálni a nő eltűnt fiát. Én először vonakodva, majd egyre növekvő elragadtatottsággal vetettem bele magamat az ügybe.

Most pedig nyakig ültem a szarban. Azt sem tudtuk, ki volt a férfi, aki megkeresett, és az elmúlt hetekben, mialatt az üggyel foglalkoztam, mindössze annyit sikerült elérnem, hogy két gyilkosság gyanúsítottja lettem, és elveszítettem a lányomat.

Lucyre támaszkodtam, aki továbbra is átölelt.

Egyik keze a mellkasomra tévedt. Talán azt hitte, elfogyott az erőm, és kezdem feladni.

– Még nem végeztünk – jegyezte meg, és éreztem a leheletét a fülemben. – Még nincs vége. Sosem adjuk fel, hogy megtaláljuk Belle-t. Soha! És visszaszerezzük. Ígérem.

Nem értettem, hogy ígérhet ilyesmit Lucy, de hagytam, hogy az üres szavak új életet leheljenek lebénult szívembe.

Végigsimítottam a karján, és közelebb bújtam meleg testéhez.

– Sose szóltál nekem egy szót se.

– Miről, drágám? – kérdezte.

– Sose mondtad, hogy gyereket akarsz. Csak akkor jöttem rá, amikor Bebénél ültünk Belle-lel, én meg elsütöttem azt az ócska poént. Ne haragudj!

Arcát az arcomhoz szorította. Újabb könnyek folytak a bőrömre. De az is lehet, hogy én sírtam.

– Szerintem anélkül is tudtad. Csak azért nem akartad szóba hozni, mert azzal is tisztában voltál, hogy az egyetlen férfi a világon, akitől valaha is gyereket akartam, te vagy. Te pedig nem akarsz gyereket.

Odafordultam hozzá, hogy megcsókolhassam. A mellkasomat szinte szétfeszítő bánatból és kétségbeesésből táplálkozhatott a vágy, amely feltámadt bennem. Hisz olyan ügyesen adom elő a nagy romantikust, de ritkán érzek valamit úgy igazából. Ezúttal azonban mindent éreztem. Attól a pillanattól kezdve, hogy egyik kezemben Lucy fejét tartottam, a másikkal a melleit kerestem.

Mindent éreztem, és mindent hallottam. Lucy heves be– és kilégzéseit a nyakamban,

saját sietségemet, hogy legalább egy rövid időre megszabadulhassak attól a rémálomtól, amellyé az életem kezdett válni.

Kezeim, ujjaim ügyetlenkedtek. Az ingem gombjaival és a cipzárral is. Meg annak a szalagnak a kibogozásával, amelyet Lucy fűzött a szoknyájába öv gyanánt. Végül az alsóneműkkel, melyek utolsóként állták útját az ideiglenes nyugalomért vívott harcunknak. A fürdőszoba hideg kövezetén feküdtünk.

Hogy kényelmes volt-e?

Cseppet sem.

Hogy jó volt-e?

A francba, de még mennyire! Minden idők legjobbja.

És ígéretet tettem magamnak, hogy ha mindannyian élve megússzuk ezt a kusza rémtörténetet, amelybe belecsöppentünk, átgondolom, hogy apja legyek-e Lucy gyermekének.

A nap fél nyolc után bukott le. Nyolc előtt öt perccel ott álltunk a szálloda mögött, és a kivilágított parkolót pásztáztuk. Ott halt meg az első áldozat.

Órám másodpercmutatója kérlelhetetlenül haladt előre. Tíz percet vártunk. Azután még ötöt.

– A fenébe is. Nem fog eljönni – mondtam.

– Lehet, hogy valaki feltartja – felelte Lucy. – Adj neki egy kis időt!

Zsebemben ökölbe szorult a kezem. A hotelszobában töltött utolsó óráink ideges ide-oda telefonálgatással teltek. Belle nagynénje sírva hívott. Azt hitte, hogy a szülei baleset áldozatai lettek, én pedig meghagytam őt ebben a hitében.

– Hol lehet Belle? – szipogta. – Fel nem foghatom, miért ilyen nehéz megtalálni őt.

Didrik is nagyjából ezt mondta, amikor felhívott.

– Martin, minden egyes bokrot átkutattunk azon a szigeten. Sajnálom, de nincs ott.

– Ezt eddig is tudtam – válaszoltam nyugodtan.

De Didrik nem figyelt rám.

– Kutatóhorgonnyal fogjuk keresni a sziget körül a vízben – folytatta. – Elő fog kerülni. Ha törik, ha szakad. Erre a szavamat adom.

Mintha semmi különbség nem lett volna aközött, hogy Belle-t a szárazföldön vagy a tenger fenekén keresik-e.

– Mikor érsz haza? – tudakolta.

– Megnéztük a menetrendet, de legkorábban holnap korán reggel tudunk elindulni – feleltem.

Így aztán Galvestonban maradtunk aznap este. Ezért döntöttünk úgy, hogy a történtek ellenére találkozunk Denise Bartonnal. Még messze jártam a gondolatmenetem végétől, de abban biztos voltam, hogy addig fogom keresni Belle-t, amíg meg nem találom.

Élve vagy halva.

De ahhoz, hogy ezt a feladatot megoldjam, épp olyasvalakire volt szükségem, mint Denise. Valakire, akinek a nyakára a gonosz nyomta rá a bélyegét, és akinek a nevét bejegyezték a Preston's Lovasiskola nyilvántartásába.

Amíg Denise felbukkanására vártunk, egy újabb hívást kaptam Borisztól. Már kétszer beszéltem vele azóta, hogy megerősítette, amit Didriktől már hallottam. Annak a Borisznak, aki összeomlott a szégyentől, hogy veszített, és sírt a telefonban, már nyoma sem volt. Ezúttal egy olyan férfival beszéltem, akinek, hozzám hasonlóan, szabályosan hadat üzentek.

– Nem adom fel, amíg meg nem tudom, ki áll emögött – fogadkozott Borisz. – A hírszerzőim éjjel-nappal azon fognak dolgozni, hogy kiderítsék, ki az, akit keresünk. Lehet, hogy beletelik egy kis időbe, de hidd el nekem, amíg élek, nem hagyom annyiban. Soha!

– Becsületedre válik, hogy helyre akarod hozni a dolgot – jegyeztem meg. – De szeretném, ha tudnád, hogy nem hibáztatlak semmiért, Borisz. Te megtettél mindent, ami tőled telt. Ami történt, egyedül az én hibám. Azt hittem, tudom, milyen ellenféllel játszom. De nem tudtam.

Rekedten próbáltam véget vetni fejtegetéseimnek.

– Csak annyit mondhatok, hogy őszintén sajnálom, hogy belerángattalak ebbe. És mindent megteszek, hogy távol tartsam tőled a rendőröket.

Ezt az utolsó mondatot mindkettőnk érdekében mondtam. Didrik ugyanis máris érdeklődött, hogy mit művelek. Nem mutatott volna jól, ha az egész szerencsétlenség kellős közepén kiderül, hogy a maffiához is közöm van.

– Mindketten tudjuk, hogy ezt egyedül nem bírod megoldani – felelte Borisz. – Martin, ígérd meg, hogy nem próbálsz meg egyedül kimászni belőle! Mert úgysem sikerülne. Elkövettük azt a hibát, hogy alábecsültük az ellenfelet. Ezt nem követjük el még egyszer. Világos?

Ekkor vettem észre a lányt. Néhány nagyobb bokor árnyékában állt, ezért nem látszott a parkoló lámpáinak fényében. Denise türelmetlenül toporgott és az óráját nézte.

Megböktem Lucyt, és a lány irányába biccentettem.

– Mennem kell. Később még beszélünk – szóltam a telefonba.

– Addig nem teheted le, amíg meg nem ígéred, hogy nem csinálsz egyedül semmi hülyeséget – követelte Borisz.

De ilyesmit nem ígérhettem neki.

– Vigyázz magadra! – búcsúztam, és letettem a telefont.

Gyors léptekkel Denise felé igyekeztünk. Borisz tévedett. Ő sem fog tudni kihúzni ebből. Ahogy Didrik sem.

Sosem éreztem még magam ennyire egyedül.

– Az nem egy lovasiskola – magyarázta Denise Barton. – Legalábbis nem csak az. Mindenekelőtt egy bordélyház. Azaz annak a tevékenységnek a központja.

Odébb húzódtunk a parkoló fényei alól, és egy magas fal mellett parkoló nagy teherautó mögé álltunk. Az égbolt sötét volt és tiszta, látszottak a csillagok. Remek körítése ez a földi életnek, amely egyebekben a pokolhoz hasonló.

– Nem tudom, a többi lányt honnan toborozták. Engem a hotelban kerestek meg.

– Kik azok az „ők”? – kérdeztem.

– Nem tudom. Úgy tűnik, egész Texasban megtalálhatók.

– És mivel foglalkoznak? Mármint a lányok futtatásán kívül?

– Főleg drogokkal. De a dolognak erről a részéről semmit sem tudok.

– Külföldön is aktívak?

– Igen, Mexikóban.

– És Európában?

– Fogalmam sincs. De azt hiszem, a hálózat tagjai közül valakinek köze van Svédországhoz is. Vagyis… tudom, hogy így van.

– Sara Tell és Jenny Woods Svédországból érkezett.

Denise elfordult, és a zsebében kotorászott. Majd előhalászott egy összegyűrődött cigarettásdobozt, kihúzott belőle egy szálat és egy öngyújtót. Reszketett a keze, amikor rá akart gyújtani.

– Jól ismerte Sarát és Jennyt? – kérdezte tőle Lucy.

Denise bólintott.

– Barátnők voltunk. Közeli barátnők. Habár ritkán találkoztunk. Csak amikor Sara Galvestonban járt azzal a sznob családdal. Jennyvel pedig még ritkábban. Amikor eljött Sarához.

– Bizonyos források szerint Sara prostituáltként dolgozott itt, Galvestonban – mondtam.

– Mindannyian ezt csináltuk. És nem csak Galvestonban. Bárhol, ahol kapás volt.

– Tehát maga már nem dolgozik Lucifernek? – kérdeztem.

Észrevettem, hogy megrándult az arca, amikor ezt a nevet említettem.

Megrázta a fejét, és egy mélyet szippantott.

– Nem. Azaz, nem hiszem, hogy ezt csak úgy abba lehet hagyni valaha is. Mindenesetre szünetet tartok.

– És ezt hogy sikerült elérnie? – érdeklődött Lucy.

Denise a válla fölött eregette a füstöt.

– Terhes lettem. És amikor elvetettem a gyereket, fertőzést kaptam, meg minden francot.

Majd kifordult a gyomrom, és a falnak támaszkodtam, hogy állva bírjak maradni.

– Sajnálom – válaszoltam.

– Ne tegye. A többiek még rosszabbul jártak. Például Sara.

– Sosem beszélgettek arról, hogy Sara hogyan kezdett el Lucifernek dolgozni? – kérdeztem, megpróbálva visszatérni arra a kérdésre, hogyan kerülhet kapcsolatba egy svéd lány egy narkónepper stricivel Texasban.

Denise megszállottan szívta a cigarettáját. Sosem értettem ezt a szenvedélyt. Hogy képesek egyesek jobban érezni magukat attól, hogy olyan anyagokat szívnak, amelyekkel egy életre tönkreteszik az egészségüket?

– Lucifer amolyan tehetségkutató körutakra jár – magyarázta. – Sokat keresgélnek az interneten, de kint az utcákon is. Ha találnak egy lányt, aki beleillik Lucifer háremébe, letesztelik. Ha megüti a mércét, felajánlanak neki egy helyet. A legtöbben el is fogadják. Akik pedig nem, azok küzdhetnek az életükért. De ezt persze nem tudják előre. Sara viszont más volt. Őt egyenesen az utcáról szedték fel Stockholmban.

Ezek új információk voltak számomra. Nem tudtunk róla, hogy Sara már Stockholmban is strichelt.

– És mi olyan csábító ebben? – érdeklődött Lucy. – Miért akar egy lány Lucifer bűnbandájának a tagja lenni?

Denise forgatta a szemeit.

– Mert senki nem mondja meg neki, hogy ez Lucifer bűnbandája. Az elején legalábbis nem. És átkozottul jól fizetnek. Sokkal jobban, mint a többiek. Ezenkívül, ahogy már említettem, világosan megmondják, hogy persze, lehet nemet mondani, de ki tudja, hogy fog végződni a dolog. Gyűlölik, ha valaki elutasítja őket.

Milyen gyakorlatiasak, gondoltam. Jól beijesztik őket már az elején.

– És ki fizet Lucifer lányainak a szexért? – kérdeztem.

– Olyan gazdag pasik, akik igénylik a diszkréciót.

– És mi köze van ennek a lovasiskolához?

– A lovasiskola olyan, mint valami anyahajó. Nem is értem, hogy lehet, hogy a rendőrség a nyomozás során nem bukkant rá. Ott zajlik az egész tevékenység adminisztrációja. Néha a kuncsaftokkal is ott találkoznak, de általában máshol. Hotelokban meg ilyesféle helyeken. Fontos, hogy ne kelljen sokat utaznunk egy találkozóra, mert akkor nem tudnánk más munkát végezni.

– Tehát a lányok nem találkoznak annyi kuncsafttal, hogy a prostitúcióból megélhetnének? – kérdezte Lucy.

Denise cigarettájáról hullott a hamu, mint valami szürke eső, az aszfaltra.

– Dehogynem, abszolút. De olyan ember nem lehet tag, akinek nincs másik állása. Fontos, hogy az ember ne legyen főállású kurva. Hogy valamivel álcázhassa a tevékenységét.

– Ahogy már mondtam, jártunk a lovardában. Maga és a többi lány is be van jegyezve lovászként. Miért?

Denise megvonta a vállát.

– Talán azért, hogy meg lehessen magyarázni, mi dolgunk volt a lovasiskolában, ha a zsaruk vagy másvalaki szaglászni kezdene.

Ezt a magyarázatot kapásból elfogadtam.

– Azt rebesgetik, Sara drogokat is használt – jegyezte meg Lucy.

– Ez nem igaz. Lucifer lányainak megtiltják az ilyesmit. Nekik mindig frissnek kell lenniük.

Egy autó hajtott el mellettünk, lekapcsolt fényszórókkal. Pár parkolóhellyel odébb állt meg. Csendben álltunk, míg a sofőr bezárta a kocsit, és elment.

– Mit jelent a tetoválás, amit a nyakukon viselnek? – tudakoltam.

Denise önkéntelenül a nyakához nyúlt.

– Ez az álnevünk – felelte, és fájdalmas volt megérezni a szégyent, amely valósággal sugárzott belőle, amint megérintette a saját bőrét. – Nem akartam engedni, hogy nekem is csináljanak, de végül felfogtam, hogy nincs más választásom. A tetoválás egy jel mások felé, hogy tudják, Luciferhez tartozunk, hogy ha valami gond támadna, békén hagyjanak.

– Te jó isten – motyogta Lucy. – Mennyire kiterjedt ez a hálózat tulajdonképpen?

Denise hunyorogva nézett rá.

– Még mindig nem érti? Hatalmas. Nincs menekvés előlük.

De én ezt nem vettem be. Mindent uraló, gonosz erők csak az ócska filmekben és a beteges emberi elmékben léteznek. Azt még elhittem, hogy Texasban létezik egy kiterjedt bűnözőcsoport, amely a rendőrséget is irányítja. De azt, hogy „nincs menekvés előlük”, már csúsztatásnak éreztem. azt kívántam, bárcsak Denise jobban részletezné a tevékenységüket, de kezdtem érteni, hogy túl közel helyezkedik el a tápláléklánc aljához ahhoz, hogy efféle felvilágosítással szolgálhatna.

Ezenkívül azt vettem észre, hogy kezd ideges lenni. Biztos hamarosan elmegy, mi meg itt maradunk a kérdéseinkkel, válaszok nélkül.

– És mi van Sara gyermekével? – kérdeztem kicsit élesebb hangon, mint szerettem volna. – Maga tudott róla, hogy teherbe esett, és szült egy fiút?

Erre elsápadt.

– Mi az, hogy teherbe esett? Már akkor az volt, amikor itthagyta az Államokat!

Lélegzet-visszafojtva figyeltem Lucyt. Tudtunk róla, hogy Sara már akkor várandós volt Mióval, amikor hazatért Svédországba? Lucy éppúgy meglepődött, mint én. Gyorsan elgondolkodtam.

– Nem lehetett túl régóta terhes, amikor hazautazott Texasból – állapítottam meg végül.

– Talán úgy hat hete – felelte Denise.

– Prostituáltként esett teherbe?

Denise mélyet sóhajtott.

– Sajnálom, de erről nem merek beszélni. Ne haragudjon.

Visszatette a cigarettásdobozt a zsebébe, és elindult. De számomra ez már több volt a soknál.

Mint egy őrült, vágtattam elé, az útját álltam és visszakényszerítettem a sarokba a furgon és a fal közé.

– Engedjen el, a kurva életbe!

– Addig nem, amíg el nem mondja, amit tud – jelentettem ki.

Lucy mögöttem állt, és nyugtalanul szemlélte az embereket, vajon nem vették-e észre, mi történt. Kirohanásom még engem is megijesztett. Ahogy Denise nekidőlt a teherautónak, az inogni kezdett, és ha lett volna benne riasztó, bezengte volna az egész parkolót.

– Az a disznó elrabolta a lányomat – mondtam, olyan közel hajolva a nő arcához, hogy meg is haraphatott volna, ha úgy akarja. – Már jóformán nincs mit veszítenem.

Kivártam, amíg szavaim leülepednek benne, és éreztem, ahogy Denise elernyed a szorításomban.

– Dunsztom sincs róla, hogy engem miért rángattak bele ebbe az egészbe, de a kislányom eltűnt, és meg kell találnom őt. Felfogta?

Úgy beszéltem hozzá, mint valami egoista szar alak. Csak mert nekem nem volt már veszítenivalóm, az még nem jelentette azt, hogy Denise-nek se lett volna.

Halkan sírni kezdett.

– Sosem fogja megtalálni – mondta.

– Az meg hogy a francba lehetséges? A kislány Svédországban tűnt el. Csak azt ne mondja nekem, hogy Lucifer mindenütt ott van, mert ilyen ember a világon nincs!

Denise csak rázta a fejét, én pedig elengedtem a karját. Csendben állt a teherautó mellett, karba tett kézzel és lehajtott fejjel. Úgy döntöttem, nem beszélek Sara terhességéről, amíg meg nem nyugodott.

Óvatosan végigsimítottam a karján.

– Látom magán, hogy fél. Előfordul, hogy bántják magukat?

Halkan bólintott.

– Bizonyára tudja, hogy Sarát két gyilkosság elkövetésével vádolták itt, Texasban. Tud róla, hogy vajon elkövette-e bármelyiket is?

Denise ismét megdermedt.

– Ez rohadtul egyenes kérdés volt.

– Hát, elég komoly problémáim vannak, úgyhogy nincs más választásom.

– Igen.

– Igen?

– Az egyiket ő követte el. A houstonit.

Fájt nekem, hogy ezt mondta, el kell ismernem. Le is döbbentem, habár a válasz várható volt.

– Ezt ő mondta?

– Igen. A taxisofőr, aki fuvarozta, disznó módon viselkedett vele. Ő meg bedühödött és ordibálni kezdett, amikor kiszállt a kocsiból. Azt hiszem, egy éjszakai szórakozóhelyre ment Houstonban. Az a hely abszolút nem neki való volt. Lucifer egyik vetélytársa tevékenykedett a pincehelyiségben. Drogokkal meg lányokkal is üzletelt. Sara rájött, hogy el kell tűnnie onnan, amilyen gyorsan csak lehet. És úgy esett, hogy megint ugyanabba a taxiba szállt be. A pasi persze felismerte. Bevitte a kocsival egy sötét, elhagyatott sikátorba, és kiszállította Sarát az autóból. Sara észre sem vette, hogy a fickó először a csomagtartót nyitotta ki, és elővett belőle egy golfütőt. Csapkodni kezdett vele a levegőben, és megfenyegette Sarát, hogy azzal látja el a baját.

Denise elhallgatott.

– Aztán Sarának sikerült elvennie tőle az ütőt, és leütötte vele? – kérdeztem.

– Nem akarta megölni – felelte a lány.

Azt sem tudtam, mit mondjak. A csillagfényes texasi égbolt alatt álltam, és hallgattam életem legőrültebb történetét.

– És akkor mi a helyzet az itteni, galvestoni hotelban történt gyilkossággal?

– Azt nem Sara követte el. Igaz, hogy itt volt azon az éjszakán, és hogy a hotelban lakott, ahol a nő meghalt. De nem ő ölte meg. Lucifer egyik embere volt.

– De Jenny komoly erőfeszítéseket tett, hogy alátámassza Sara alibijét a hotelgyilkosság ügyében – mondta Lucy.

– Tudom – felelte Denise. – Engem is megkeresett, azt akarta, hogy segítsek neki. Ő valóban San Antonióban járt egy barátjával azon a hétvégén, és még megvoltak a jegyeik. Gondolta, ezzel segíthet Sarának. Én viszont nem mertem beszállni a játékba.

– Mert maga még mindig Lucifer bandájához tartozott?

– Onnan sosem szabadul az ember. Ezzel Jenny is tisztában volt. Megpróbált továbblépni, férjhez ment, meg minden. De éppúgy félt ő is, mint mi, többiek, hogy a múltja utoléri és árthat neki. Sosem értettem, hogy gondolta Jenny, de amikor Sarának meggyűlt a baja a rendőrséggel, ő látott egy esélyt arra, hogy lecsukathassa Lucifert. A zsaruk ugyanis sosem jöttek volna rá maguktól, hagy Sara nevét összeköthetik Luciferével, Jenny pedig megpróbálta rávezetni őket. De úgy tűnik, nem sikerült valami jól…

Hát nem, ez a legkevesebb, amit el lehetett mondani. Először azt hittem, jobban értem Jenny motivációját. A Saráért vívott harc nyilvánvalóan ugyanannyira szólt önmagáról is. Sarát, Denise-t és Jennyt összehasonlítva kétséget kizáróan Jenny úszta meg a

legkönnyebben. Mármint, amíg meg nem gyilkolták. Denise azt mondta, Lucifer elől nincs menekvés. Jenny bizonyára minden reggel gombóccal a torkában ébredt, azzal a tudattal, hogy a hétköznapjait, a férjét és a munkáját bármikor elveszítheti.

A férjét, a munkáját… és a gyerekét.

– Jenny azt állította, hogy San Antonióban ismerkedett meg a férjével – mondta Lucy.

Ideges lettem. Kit érdekel, hol találkozott a férjével?

– Aha, szóval ezt mondta – állapította meg Denise. – Tulajdonképpen nincs is ebben semmi különös. Valamit csak mondania kellett.

Önkéntelenül is gyanakodni kezdtem.

– Mégis miről? – kérdeztem.

– Arról, hogy hogyan találkozott a férjével. Biztos különféle sztorikat találtak ki. De az igazság az, hogy a kuncsaftja volt.

– Ó, a francba! – csúszott ki Lucy száján, mielőtt még meggondolhatta volna.

Én már addigra automata üzemmódba kapcsoltam. Nem akartam Jenny ismerkedési módszereit kritizálni. Sem időm, sem kedvem nem volt hozzá. A férje is nyilván a szemünkbe hazudott, hiszen azt állította, a cégnél találkoztak. De most őszintén, mit mondhatott volna két idegennek?

– És a nő, aki itt halt meg a hotelban? – kérdeztem. – Ő is Lucifer lányai közül való volt?

Denise fáradtan bólintott.

– Aha. Ki akart szállni.

Hát, erről ennyit. Most már mindkét amerikai gyilkosságról tudtam az igazat. A rejtély, amit meg akartam fejteni, már meg volt fejtve. Sara Texas nem volt valami fékezhetetlen sorozatgyilkos. Ahogy mindig is sejtettem. A férfi, aki Bobbynak adta ki magát, bizonyára elégedett lesz.

A küldetésemet ezennel teljesítettem, már elegendő anyagom volt ahhoz, hogy azzal megkérdőjelezhető legyen Sara bűnössége.

De a kérdőjeleknél tovább nem jutottam. Mert azt még mindig nem tudtam, ki intézte el, hogy lecsukják. És ki az, aki engem is le akar csukatni.

– Nem mehetek el úgy Texasból, hogy meg ne tudjam, ki Mio apja – jelentettem ki. – Kérem, ebben is segítsen nekünk!

Denise arca olyan fehér lett, mint a nagyanyám régi porcelán étkészlete. Mit teszek, ha nem hajlandó rá? Vajon megütöttem volna? Aligha. Inkább útjára engedem. Mi pedig Lucyvel veszítettünk volna.

Ám Denise beszélni kezdett. Még ha olyan halkan is, hogy alig lehetett érteni.

– Sara szerelmes lett – magyarázta. – Fülig szerelmes. Amikor aztán rájött, kicsoda a férfi, már túl késő volt. Hiába gondolta meg magát azonnal, nem számított. Már besétált a kelepcébe. Csak nekem és Jennynek árulta el. De mi sem tudtunk tanácsot adni neki,

hiszen éppúgy meg voltunk félemlítve, mint ő.

– És ki volt az illető? – kérdeztem.

Ajkát összeszorította, és fénylő szemmel nézett rám.

– Maga szerint?

– Fogalmam sincs. Úgy hallottuk, volt egy fiúja San Antonióban, de…

– Felejtse el! Sarának nem volt semmiféle fiúja San Antonióban. Hogy is lehetett volna?

– Jó, de valakije azért a jelek szerint mégiscsak volt – válaszoltam türelmetlenül. – Mondja már! Látom, hogy tudja.

Majd azt a választ kaptam, amelyre a legkevésbé számítottam:

– Lucifer.

Megállt az idő. Megszűntek a zajok. Még ha a csillagok potyogni kezdtek volna az égből, azt sem vettem volna észre.

Hallottam, hogy mellettem Lucy mélyeket sóhajt, de képtelen voltam ránézni. Ez rosszabb volt, mint hittük.

– Sarának bizonyos engedményeket tett már kezdettől fogva. Jóval kevesebbet kellett dolgoznia, nem kapott annyi kuncsaftot. Egyikünk sem tudta, miért, míg el nem mesélte nekünk, kivel jár. Ő tudta egyedül közülünk, kicsoda is valójában Lucifer. Sara egyetlen betűt sem akart elárulni a nevéből. Pedig mennyit gyötörtük vele! Annyira félt! Vagy megfélemlítették. Azután rájött, hogy ráadásul terhes. Ez meg az a szerencsétlen baleset a taxisofőrrel eldöntötte a dolgot. Sara lelépett az Egyesült Államokból, amilyen gyorsan csak tudott.

– És Lucifer tisztában volt ezzel?

– Kezdetben nem. Amikor az egész rendőrségi akció beindult, nyert egy kis időt, így hazautazhatott. Miután elutazott, nem sokat beszéltünk. De annyit megértettem, hogy a problémái Svédországban sem értek véget. Amikor Lucifer fülébe is eljutott a terhesség híre, mert persze eljutott, és rájött, hogy Sara gyakorlatilag elrabolta tőle a gyerekét, teljesen berágott. És… pokollá tette Sara életét.

– Hogyan? Hisz egy óceán választotta el őket egymástól.

Denise belerúgott a furgonba.

– Hogy lehet valaki ennyire nehéz felfogású? Hát nem érti? Lucifer pont olyan, mint maga!

Összerezzentem.

– Mint én?

– Hát legalábbis majdnem. Maga azt kérdezte tőlem, Lucifer tevékenysége kiterjed-e az Egyesült Államok határain túlra is, én pedig azt feleltem, hogy Mexikóban is jelen van. Meg Svédországban. Ne kérdezze, miféle kapcsolatai vannak ott. Sara azt mondta, egy kicsit még beszél is svédül.

Elszédültem.

– Várjon egy kicsit! Sara tehát akkor utazott haza, amikor Lucifer börtönbe került. De hogyan…

Újabb rúgás a kocsi kerekébe.

– Ő soha nem került börtönbe!

Elcsuklott a hangom.

– Dehogynem.

– Nem, nem és ismét csak nem! Ez volt a lényeg. Az a pasi, akit kineveztek Lucifernek, egy senki volt. Lucas Lorenzo, akiről az újságok írtak, nem Lucifer. Ezt a rendőrség is tudta, és az igazi Lucifer is. Az FBI-t talán sikerült kijátszaniuk, de mi, többiek tudtuk, hogy a valódi Lucifer él és virul. Szóval semmi akadálya nem volt annak, hogy Svédországba utazzon, és zaklassa Sarát, újra meg újra.

Újra meg újra. Itt volt tehát ez a rossz szellem, aki Sara körül mindenkit kiirtott, azután rá terelte a gyanút. Csak mert a lány otthagyta a szervezetet. És megfosztotta a nagy maffiavezért a fiától.

Denise leszegte a fejét.

– Annyira félt. Rohadtul.

Hallottam, ahogy Lucy csalódottan felsóhajt. Utálta az egérutakat, amelyeket képtelen volt átlátni.

– Szóval maguk közül csak Sara tudta, kicsoda Lucifer? – kérdezett vissza.

– Igen.

– Még Jenny sem tudhatta?

Nagyon jó kérdés volt, amit én elfelejtettem feltenni. Hiszen ha valaki helyesen olvasta Jenny naplóját, felfedezhette, hogy több helyen is konkrét utalást tett Lucifer személyére.

– Azt hiszem, de nem vagyok benne biztos, hogy őt akkor kezdte el üldözni, amikor gondjai támadtak Sarával. Valahogy erősebb nyomást kellett gyakorolnia rá, így a barátnőjére is vadászni kezdett.

Nyomásgyakorlás által szerzett információforrás. Egy újabb adalék, amely magyarázatot adhatott Jenny kétségbeesett tettére. Különleges helyzetéből adódóan, a többiektől eltérően birtokában volt a legfontosabb információmorzsáknak. Tudta, kicsoda Lucifer. Minél többet gondolkodtam rajta, annál hihetetlenebbnek tűnt, hogy Jennynek sikerült volna a kilépés. Biztos nagyon erős volt. És elképesztően magányos.

Ismét csend támadt. A tehetetlenség csendje. Mert bár már sokkal többet tudtam, azt még mindig nem, mi volt az én szerepem a történetben. Vajon tényleg az az egyszerű oka volt mindennek, hogy a valódi gyilkos attól tartott, túl jól végzem a munkámat, és túlságosan közel kerülök az igazsághoz? Ezért akart elhallgattatni? Gyomrom összerándult az idegességtől és a dühtől. Mert Lucifer továbbra is inkognitóban maradt. A leghalványabb sejtelmem sem volt a kilétéről. Akkor meg miért aggodalmaskodott?

De láttam, hogy Denise ennek megértésében már nem tud nekem segíteni.

– Volna itt még valami – vetette fel Lucy. – Gondolja, hogy Sara megölte a saját fiát? Vagy él még?

A kérdés nem várt reakciót váltott ki a lányból. Úgy állt ott, mintha odafagyott volna a járdához.

– Nem tudom – felelte.

– Szerintünk ugyanis Jenny vette a szárnyai alá – folytatta Lucy.

Ám Denise csak rázta a fejét.

– Hát, lehet, hogy így volt, én mindenesetre nem tudok róla.

– De azt tudja, hogy Jenny épp akkor fogadott örökbe egy gyereket, amikor Sara meghalt?

– Nem, erről fogalmam sem volt.

Hazudott.

Hazudott, hazudott és megint csak hazudott!

De akkor is kénytelenek voltunk elengedni. Mert nem Mio sorsa volt számunkra a lényeg, mondogattam magamban. Pedig volt valami abban a fiúban, ami felpiszkálta őrült elmémet. Valami, amit észre kellett volna vennem, de még nem sikerült.

Lucy figyelte, ahogy ráncoltam a homlokomat.

– Mi történt? – kérdezte svédül.

Nem feleltem, csak hagytam, hogy a gondolataim szabadon cikázzanak. Ez a Mio, a kísértetfiú, mit kellene tudnom róla? Valami már akkor átsuhant a fejemen, amikor Houstonból kifelé tartottunk a kocsival.

Aztán rájöttem.

– Vajon miért nem láttunk egyetlen fényképet sem Mióról? – tudakoltam Lucytől.

Ő megrázta a fejét, hogy kitisztuljanak a gondolatai.

– De hát láttunk, nem?

– Mikor? Hol? Az újságokban biztos nem. Még akkor sem mutatták, amikor eltűnt az óvodából. És a nyomozati anyagban sem volt fotó. Ez hogy lehet?

Eszembe jutott Jenny fia, akinek a képét a férje irodájában láttuk. És hogy képtelen voltam megállapítani, vajon hasonlított-e Sara fiára vagy sem.

Újra a fülembe csengtek az ál-Bobby szavai: *„A két dolog összefügg. Majd meglátja. Ugyanannak a történetnek a részei.”* De még mindig nem láttam. Legalábbis nem teljes egészében.

Denise-nek esze ágában sem volt ott állni és hallgatni, ahogy svédül beszélgetünk egymással. Részéről végeztünk, és indulni készült.

– Ha tehetünk valamit önért… – kezdtem mondani neki.

De egy szomorkás mosollyal leszerelt.

– Felejtse el. Magának épp elég, hogy a saját bőrét próbálja menteni. Velem ne törődjön, én mindig megúszom.

– Már attól is rosszul vagyok, ha belegondolok, mi történhet magával.

Denise megvonta a vállát.

– Van a verésnél rosszabb is.

Majd hátat fordított és elindult. Azután megállt, és még egyszer visszanézett ránk:

– Tudják, mi ezt „blues”[1]-nak hívjuk.

– Mit? – kérdezett vissza Lucy.

– Amikor egy ügyfél vagy Lucifer egyik embere megver. Blues, mint amikor depressziós lesz az ember. Átkozottul rossz a hangulatunk, azután talpra állunk megint. Akkor azt mondjuk, elszállt a rosszkedvünk, a „blues”.

Meglepően friss esti szellő söpört végig a parkolón. Denise önkéntelenül is a hűs fuvallat irányába fordította az arcát.

– Egyszer hallottam, amikor Sara egy vendéggel volt, és sikított. Én a mellette levő szobában voltam Lucifer egyik emberével. Tudják, mit mondott az illető?

Mereven ráztam a fejem. Nem tudtam, képes vagyok-e végighallgatni, amit mondani akar.

– Vigyorogva így szólt: hallod ezt, Denise? Ez az esti blues. Lotus bluesa.

[1] Fájdalmas, szomorú dal / lehangolt állapot.

VI. rész

„Nem vagyok barbár”

A MARTIN BENNERREL (M.B.) KÉSZÜLT INTERJÚ ÁTIRATA

Az interjút készítette: Fredrik Ohlander (F.O.), szabadúszó újságíró

Találkozóhely: A stockholmi Grand Hôtel 714-es szobájaF.O.: – Nem is tudom, mit mondjak.

(Csend)

F.O.: – Tehát Belle eltűnt, a nagyszülei pedig meghaltak. Maga és Lucy pedig ide-oda utazgattak Galvestonban. És ott hallottak Lotus bluesáról. Hú, a fenébe is, ez iszonyatos!

M.B.: – Az „iszonyatos” jó szó, de azt hiszem, az adott helyzetben kevés. Annál rosszabb volt a helyzet. Leírhatatlanul rossz.

F.O.: – És még mindig nem értünk a végére.

M.B.: – Nem, és talán nem is fogunk soha. Én még mindig nyakig ülök a történetben. Minden átkozott nap ezzel kell élnem.

F.O.: – Nem vagyok benne biztos, hogy jól értem, de mindegy is. Azt esetleg elmondaná, hogy miért épp ebben a szobában találkozunk?

M.B.: – Majd a maga idején.

F.O.: – Tehát előbb-utóbb mindennek meglesz a magyarázata?

(Csend)

F.O.: – Őszintén remélem.

(Csend)

F.O.: – Szóval maga sem tudja, hogyan végződik majd a történet?

M.B.: – Senki sem tudja.

F.O.: – De én azt hittem…

M.B.: – Ne higgye. Úgysem tudhatja.

F.O.: – És Belle jól van? Úgy értem, megkerült?

(Csend)

44

Galvestonban van egy vidámpark. Pleasure Pier a neve, és ahogy a nevében is benne van, egy kikötőben áll. Lucyvel a tengerparton sétáltunk, és figyeltük, ahogy a hatalmas óriáskerék körbe-körbe forog.

– Most már majdnem mindent tudunk – jegyezte meg Lucy. – Kivéve, hogy mi történt Mióval. És hogy ki rángatott bele téged ebbe az egészbe.

Az öböl felől érkező légáramlat fellebbentette a haját. Hosszú, vörös fürtjei lobogtak, mint a lángok.

Megálltam és a tengert pásztáztam. Akár tökéletes este is lehetett volna. Valójában viszont sosem voltam olyan szerencsétlen, mint akkor. Agyam egy egyterű irodára hasonlított, amelyben tízezer ember dolgozik. Nem tudtam többé irányítani a fejemben kavargó gondolatokat. Egyetlen szó tért vissza újra meg újra, megújult erővel:

Belle.

Belle.

Belle.

– Tényleg nem tudjuk, mi történt Mióval? – kérdeztem Lucytől.

– Arra gondolsz, hogy Jenny vitte el? Mert Sara megkérte rá?

– Másképp nekem nem áll össze a kép. Egyébként minek utazott volna Svédországba, közvetlenül a tárgyalás előtt?

Lucy megpróbálta összefogni a haját, hogy ne szálljon folyton az arcába.

– Láthattad, mi mindenre képes Lucifer – mondta. – Hogy tudod ezek után még csak elképzelni is, hogy Jennynek sikerülhetett elvinni a fiút úgy, hogy ne találjon rá? És nemcsak elvinni, hanem úgy élni a továbbiakban, mintha mi sem történt volna. Houstonban.

Megrázta a fejét.

– Ez képtelenség, felejtsd el! Lehet, hogy ezt akarta tenni, és talán meg is próbálta, de biztos nem sikerült neki. Azért persze utánajárunk, de minden pénzemet feltenném arra, hogy Jenny adoptált fia nem Mio.

Próbáltam megemészteni Lucy helyes érvelését. Naná, hisz én is tudtam, hogy igaza van. Elképzelhetetlen, hogy Jenny magához vehette volna Miót anélkül, hogy Lucifer erről tudomást szerzett volna.

– Talán úgy volt, ahogy mondod. Ezt akarta tenni. Megpróbálta, de nem sikerült.

– És ezért nem találkozott sem Bobbyval, sem Eivorral, amikor Stockholmban járt?

– Pontosan.

Már messze jártunk a Pleasure Piertől. Folyton Belle járt az eszemben, mintha ő is ott ugrabugrált volna mellettünk a homokban. Ha csak rá gondoltam, majdnem sírva fakadtam. Mennyire szeretne itt futkosni a hűvös esti homokban és lábát a vízbe lógatni!

– Denise azt mondta, Lucifer olyan, mint én – próbáltam másra gondolni. – Ez meg mi a fenét jelentsen?

Lucy leült a homokba.

– Abból, amit elmondott, sok minden érthetetlennek tűnik – jegyezte meg.

Követtem Lucy példáját, és én is leültem.

Arca sápadt fényt vetett a part árnyaira.

– Nem akarok gúnyolódni – mondtam. – De az alapján, amit elmondott, Lucifer bandája egy profi bűnszervezetnek tűnik.

Lucy rám bámult.

– Így igaz – folytattam. – A futtatott lányaik mindenütt ott vannak a világon, nem csak itt, Texasban. Mindössze attól különleges ez a liga, hogy olyan kifinomult módszereket alkalmaznak. És hogy úgy tűnik, nyugtalanítóan szoros kapcsolatban állnak a helyi rendőrséggel.

– És amit arról mondott, hogy nem az igazi Lucifert börtönözték be, abban lehet valami igazság? – kérdezte Lucy.

– Ez sok mindent megmagyarázna – feleltem. – A rendőrségnél bizonyára többen is tisztában voltak vele, hogy nem a megfelelő fickót ültették le. Nyilván ez volt a lényeg. Hogy kifelé úgy tűnjön, kiálltak a szervezett bűnözés ellen, miközben valójában nekik dolgoztak.

Tarkómban enyhe, pulzáló fájdalmat kezdtem érezni. Túl fáradt voltam az ébren maradáshoz, és túl izgatott az alváshoz. De azt tudtam, hogy pihenésre van szükségem. Máskülönben még inkább csökken az esélye, hogy segíteni tudok Belle-en.

– Vissza kellene mennünk a hotelba – állapítottam meg. – Hosszú napunk lesz holnap.

Felálltunk, lesöpörtük a ruhánkra tapadt homokot. Eszembe jutott az a nap, amikor elhatároztam, hogy Belle nálam fog felnőni, nem pedig nevelőszülőknél. Mennyit sírtam akkor! Muszáj volt pislognom néhányat. Kiszáradt a szemem, a sírás már távol állt tőlem. A fejemben dübörgő fájdalom folyton ezt mondogatta:

Szedd össze magad, a francba is! Szedd össze magad!

– Te hogy foglalnád össze mindazt, amit eddig sikerült megtudnunk? – érdeklődött Lucy.

Úgy kérdezte, hogy nem nézett rám közben.

– Szerintem Sara éppolyan zűrös, nehéz eset volt, amilyennek a nővére, Marion leírta. Nem tudom, hogyan került kapcsolatba Lucifer bűnszervezetével, de ha hihetünk Denise-nek, Svédországban is voltak embereik. Valaki olyan ajánlatot tett Sarának, amire képtelen volt nemet mondani. De muszáj volt teljesítenie azt a követelményt, hogy szerezzen egy hagyományos főállást, és mint képzetlen, svéd állampolgár, jobbat nem talált, mint a gyermekfelügyelet.

Visszaindultunk a szállóhoz. Fejfájásom időközben szépen haladt előre, és már a halántékomat kellett masszíroznom, de az sem segített.

– Sarát valaki bemutatta Lucifernek. Hogy ezt hogy sikerült elérnie, azt képtelen vagyok felfogni, az is lehet, hogy véletlenül találkoztak. Mármint, ugye, fogalmunk sincs, ki is ez a Lucifer. Biztos neki is van egy normális állása, amely mögött elbújhat a mocskos üzelmeivel. Talán azt sem tudta, hogy Sara is az ő háremének a tagja. Mindenesetre, ha hihetünk Denise-nek, összejöttek. A Brown család alaptalannak tartotta azokat a vádakat, amelyek szerint Sara drogokat szedett volna. És ebben azt hiszem, egyetérthetünk velük. Denise azt állította, hogy Lucifer lányainak tisztáknak kellett maradniuk, és ez alól biztos,

hogy Sara sem volt kivétel.

– Gondolod, hogy tényleg szerelmes lett Luciferbe, vagy csak azért maradt mellette, mert félt elszökni? – érdeklődött Lucy.

– Hát, Denise szerint a szerelem elmúlt, amikor a lány rájött, kivel jár. Ha valóban szerette volna, itt is maradhatott volna vele Amerikában. De nem tette. A két fő problémája bizonyára a taxisofőr esete és a terhessége volt. Felfoghatatlannak tűnik, hogy miért nem vetette el a gyereket. Hiszen azzal, hogy megszülte Lucifer fiát, olyan köteléket képezett kettejük között, amelyet soha nem szakíthatott volna el.

– Így tehát visszautazott Svédországba – folytatta Lucy. – Lucifer a jelek szerint nem akadt fenn a rostán, amikor a rendőrség megpróbálta felszámolni a hálózatát, mindenesetre egy darabig muszáj volt nyugton maradnia. Sarának pedig ennél jobb esélye nem is nyílhatott volna a szökésre.

– Így van – helyeseltem.

Már majdnem odaértünk a szállodánkhoz. Homok borította be a lábunkat, amint az utca felé haladtunk, amelyen át kellett kelnünk. Lucy egy gyalogátkelőhelyre mutatott, úgyhogy arrafelé vettük az irányt. Én tovább beszéltem. Attól tartottam, ha elhallgatok, elveszítem a józan eszem. Márpedig semmi sem ijesztett meg annyira, mint az a gondolat, hogy a Belle iránti aggodalomtól kicsúszik a talaj a lábam alól. Akkor pedig ő örökre elveszett.

– A papírjai alapján úgy tűnik, Sara gondoskodott magáról Svédországban – mondtam. – Munkát talált, megszülte a gyermekét, és fix lakást keresett maguknak. Mégis további három ember halt meg. Ez elég cinikus módszere annak, hogy valaki élete felett átvegyék az irányítást.

Magamban még hozzátettem, hogy láthatólag olyan jó módszernek bizonyult, hogy velem is megismételték. Két gyilkosságot követtek el az én kocsimmal. Négy emberrel végeztek azért, hogy elrabolhassák Belle-t. Esélyem sem volt, hogy kihátrálhassak az ügyből. Ugyanez történhetett Mióval is, az arc nélküli gyerekkel.

– Jó estét! – szólalt meg valaki a hátunk mögött. – Szép esténk van, nemdebár?

Megfordultunk és szembetaláltuk magunkat Esteban Stiller seriffel. Alig ismertem rá. Világoskék, feltűrt ujjú inget viselt, khakiszínű nadrágot és szandált, ezáltal úgy festett, mint bármelyik turista. Olyan szélesen vigyorgott, hogy csoda, ha nem fájdultak meg az arcizmai.

Egyikünk sem volt képes felelni. Csak álltunk ott, és bámultunk rá, miközben a lámpa pirosról zöldre váltott.

A férfi a zebra felé biccentett.

– Átmegyünk?

Automatikusan elindultunk.

– Ugyebár visszafelé tartanak a szállodájukba?

– Igen – válaszoltam.

Szívem egyre hevesebben vert. Vajon mióta követett minket? Ott volt már a parkolóban is, és kihallgatta, mit beszéltünk Denise-szel?

– Aggodalmasnak tűnik, Benner – jegyezte meg Stiller, amint átértünk az út túlsó oldalára, és a szálloda előtt álltunk. – Segíthetek valamiben?

Halvány mosolyt erőltettem az arcomra.

– Nem hiszem, de köszönjük.

Stiller felröhögött, és integetni kezdett egy kisgyereknek, aki épp átkelt az úttesten. A gyerek hatalmas szemekkel nézett rá.

– Elbűvölőek ebben a korban, nem igaz? – szegezte nekem a kérdést Stiller.

Nem értettem, mire céloz. A gyerek egyidős lehetett Belle-lel. Vajon említettem őt Stillernek?

És ami még fontosabb: vajon tudott a történtekről?

– Meglepettnek látszik – jegyezte meg, és olyan erővel veregette meg a vállam, amely arra utalt, hogy nem csak barátságos tud lenni.

– Nem gondoltam, hogy épp itt fog felbukkanni, ez minden – magyaráztam szükségtelenül halkan.

– Azt elhiszem! – felelte. – Mert még én magam sem tudtam. Azt hittem, egy nyugodt estét tölthetek otthon a családommal, aztán mégsem így alakult. És tudja, miért nem?

Kezdtem belefáradni a titkos küldetéssel rendelkező emberek életébe.

– Nem, de persze égek a vágytól, hogy megtudhassam.

Stiller seriff arcvonásai mérhetetlenül rövid időn belül váltottak át barátságosról dühödtté.

– Jól vigyázzon, Benner! Mostanában túl sokat kérdezősködik. Veszettül sokat. Több kollégám is felhívott, hogy megkérdezze, mi a fene folyik itt. Hogy kicsoda maga, és miben mesterkedik.

Hallgattam, ahogy Lucy is.

– Végül én is ugyanezt kezdtem csinálni. Nekiálltam kérdezősködni, vajon hogy lehet, hogy egy olyan ember, mint maga, átutazza a világot Stockholmból, azért, hogy segítsen egy halott ribancnak. És tudja, hogy csináltam?

Szedd össze magad! Ne őrülj meg, ne veszítsd el a józan eszed!

– Felhívtam egy ismerősömet a stockholmi rendőrségnél. Egy férfit, akivel akkor ismerkedtem meg, amikor együttműködtünk a Sara Tell-ügyben. És meg kell hogy mondjam, lenyűgözött, amikor megtudtam, miért jött ide Svédországból.

Kezdtem már sejteni, kivel beszélhetett Stiller, és mit tudott meg tőle.

– Benner, magát két gyilkossággal gyanúsítják! Nem gondolta, hogy rá fogok jönni?

A zsaruk összetartanak. Ennyit megtanultam a houstoni rendőrségnél töltött rövid karrierem során. Ez láthatóan igaz volt a világ egyéb pontjain élő zsarukra is.

– Nem én követtem el azt a két gyilkosságot – magyaráztam. – Ha maga és Didrik jó zsaruk lennének, már rájöttek volna.

Stiller összevonta a szemöldökét.

– Úgy, szóval rájöttünk volna? De maga, a zseni, miért nem tud akkor nyomra vezetni minket, idiótákat? Ha nem maga a gyilkos, akkor kicsoda?

– Olyasvalaki, akinek érdekében állt Sara Tell bátyját és a barátnőjét, Jennyt is eltakarítani az útból. Nekem nem. Teljesen abszurd, hogy nem veszik észre: ez a két gyilkosság összefügg azzal az öttel, amelyekkel Sarát megvádolták.

– Meglehet, hogy nemcsak idióta vagyok, hanem szenilis is – folytatta Stiller. – De nem úgy volt, hogy Sara mind az ötöt beismerte? És mivel ő meghalt, aligha követhetett el két újabbat, vagy tévednék?

– Hát épp erről van szó – magyaráztam. – Így könnyen elképzelhető, hogy valaki más a gyilkos, nemde? Aki mindegyiket elkövette, még mindig él, és gyilkol tovább.

Kivéve a houstonit, gondoltam.

– És maga szerint hogy hangzik ez az elmélet? – kérdezte Stiller. – A legtöbb zseniálisnak tűnő gondolat hangosan kimondva veszít a fényéből.

– Szerintem az enyém megállja a helyét.

Stiller mélyet sóhajtott. Profilból hasonlított valamelyik amerikai színészre, akinek a neve nem jut eszembe.

– Sara Lucifer táborához tartozott – magyaráztam. – Ezt hogy nem vették észre?

Stiller ekkor ugyanúgy hallgatott, ahogy én korábban.

– És valószínűleg ő volt a lány gyerekének az apja is – folytattam. – Ehhez mit szól?

Azt vártam, hogy Stiller erre hevesen reagál majd. De nem így történt. Egyetlen arcizma se rándult.

– A maga nyomozása bűzlik – jelentettem ki. – Teljesen hiteltelen. A kérdés csak az, hogy vitte végig mégis. Ha a maga helyében lennék, én újrakezdeném az egészet. Az első lépéstől kezdve. Ismét feltérképezném Sara ismeretségi körét. Kihallgatnám a Brown házaspárt. Ők bizonyíthatják, hogy a lány nem volt narkós. Értelmezném a nyakán található tetoválást, és utánajárnék, miért hívták Lotusnak. Amikor ma este hazamegy, például kezdhetné azzal, hogy letér az autópályáról a Preston’s Lovasiskolát jelző táblánál. Kiszáll a kocsiból, és szemügyre veszi az impozáns épületet. Azután megkérdi önmagától: vajon honnan volt Sarának annyi pénze, hogy oda járjon?

Forrt a vérem, mire ezt mind elsoroltam neki. És imádkoztam, hogy legyen még időm folytatni a nyomozást, ha visszaértem Stockholmba. Mert ha Didrik elém jön a reptérre, és letartóztatnak, akkor mindennek vége. Didrik soha nem találja meg Belle-t, ebben biztos voltam.

Stiller megköszörülte a torkát.

– Hallja-e, Benner, nem arról van szó, hogy ne kedvelném magát, mert ez nem igaz. De azt hiszem, elveszítette a kapcsolatot a valósággal. Lehet, hogy ez történik, amikor valaki

megöl két embert, nem tudom. De nem is érdekel. Én egy szép estét töltöttem ma itt, Galvestonban. Úgyhogy nagyvonalú leszek, és kap tőlem egy utolsó figyelmeztetést.Tűnjön el! Abban bízom, hogy holnap reggel már nem lesz itt. Legyen olyan kedves, és ne okozzon nekem csalódást. Igazán szomorú lenne, ha ellenségekként kellene elválnunk. Mert most elválnak útjaink. Maga pedig soha többé nem tér vissza Texasba.

Közelebb lépett, és megszorította a nyakamat. Alacsonyabb volt nálam, akkor mégis úgy éreztem, összementem a kezében.

– Felfogta? Soha az életben! Legalábbis addig, amíg nekem beleszólásom van a dologba.

Úgy szorította a nyakamat, hogy könnybe lábadt a szemem.

– Felfogtam – feleltem.

– Biztos?

– Igen.

Megpróbáltam bólintani, de nagyon fájt a nyakam.

Akkor elengedett és hátrálni kezdett.

– Jó.

Gyorsan megrázta Lucy kezét.

– Vigyázzon rá – biccentett felém. – Majd imádkozom magukért a templomban, ha legközelebb oda megyünk a feleségemmel. Mert a felsőbb erők közreműködése nélkül egyikük sem lesz képes átvészelni az elkövetkező időszakot.

45

Másnap úgy szállt fel velünk a gép, hogy Stiller átka ott lebegett felettünk. A repülő Houstonból New Yorkba vitt minket, ahol átszálltunk egy másik gépre. Majd egyenesen Stockholm felé vettük az irányt. Az egész utat átaludtuk. Mintha a testem csak akkor lett volna képes elernyedni, amikor a földtől elrugaszkodott. De nemcsak a pihenésről volt szó, hanem a lelkiismeret-furdalásról is. Ha több mint tíz percre behunytam a szemem, ha alvást engedélyeztem magamnak, az olyan érzés volt, mintha megölném Belle-t. Muszáj volt ébernek és erősnek maradnom. Folyamatosan ugrásra készen állnom.

Stiller seriff szavai visszhangzottak a fülemben, míg a motor zaja el nem altatott. Mit is tudhattunk róla, miféle nehézségek vártak ránk Lucyvel? Abszolút semmit. Időnként felébredtem, és kótyagos fejjel felültem a széken. Mellettem Lucy mélyen aludt. Légzés közben mellkasának ütemes emelkedése és süllyedése megnyugtatott. Nem voltam egyedül. Egyetlen ember maradt mellettem, akibe még kapaszkodhattam. És egy atomfegyver kellett volna ahhoz, hogy elválasszon tőle.

Svéd idő szerint délután háromkor értünk földet. Stockholm szakadó esővel üdvözölt minket. Eszembe jutottak Lucy napkrémei, és keserűen állapítottam meg, hogy itt nem sok hasznukat vehette volna. Amikor mindez véget ér, és végre visszakapjuk a régi életünket, elviszem majd a világ végére, egy gyönyörű tengerpartra. Ezt el is suttogtam a fülébe, amíg az útipoggyászunkra vártunk.

– Kerül, amibe kerül. Bezárjuk a céget, és lelépünk. Te, én meg Belle. Senki más.

Lucy bágyadtan mosolygott, de nem szólt egy szót sem. Úgy beszéltem, mint aki még hisz benne, hogy az élet mindig jól végződik.

Ma már más ember vagyok, sokkal kétkedőbb.

Bérelt autónk ott várt ránk a hosszú távú parkolóban. Már-már szürreálisnak tűnt, ahogy belepattantunk, és visszaindultunk a városba. Rájöttem, hogy már képtelen vagyok számon tartani a napokat. Mennyi időt is töltöttünk távol? Három napot? Vagy négyet? Nem többet. Plusz a repülőút.

– Hová megyünk? – tudakolta Lucy, ahogy közeledtünk Stockholm belvárosához.

Beletelt pár másodpercbe, mire rájöttem, mire is gondol.

– Úgy gondoltam, mehetnénk hozzám. Vagy jobban szeretnéd, ha hozzád mennénk? – kérdeztem.

Lucy elég lestrapáltnak tűnt. Napokig tűnődtem azon, vajon miért követ egy ilyen nő egy magamfajta férfit végig, egész Texason át? Egy olyan pasit, aki csaknem bárkit hajlandó megdugni, és akinek nem sok hasznát veszi, amikor igazán nagy szüksége lenne rá. Vajon minden hibám és hiányosságom ellenére sikerült kimutatnom, mennyire szeretem? Mert szerettem. Határtalanul. Ha erre korábban nem jöttem volna még rá, hát akkor most rájöttem. És tényleg, amint jobban belegondoltam, nem tudtam, vonz-e az az életforma, amely egy héttel korábban még természetesnek tűnt a számomra. Úgy gondoltam, ha sikerül Belle-t élve kiszabadítanom ebből a rémálomból, más ember leszek.

Teljes életet fogok élni.

– Menjünk hozzád – mondta Lucy. – Jó lesz úgy.

Bekapcsolta a mobiltelefonjainkat. Azonnal elkezdtek befutni a repülés ideje alatt érkezett üzenetek. Borisz telefonált. Meg Didrik is. Valamint Belle nagynénje és az anyám.

Először Didriket hívtam vissza.

– Itthon vagytok már?

– Igen. Rohadtul köszönöm, hogy olyan őszinte voltál Esteban Stillerrel!

– Mégis mi a fenét vártál? Muszáj végeznem a munkámat, akkor is, ha te meg én ismerjük egymást. Ha egy amerikai kollégám felhív, hogy információkat kérjen rólad, akkor nem hallgathatok el előle egy olyan alapvető tényt, hogy te gyakorlatilag bűncselekmények gyanúsítottja vagy.

Megpróbáltam egyszerre figyelni arra is, hogy vizes úton vezetek, valamint arra is, amit Didrik mondott.

– Tehát ezen a téren semmi sem változott, amióta elmentem? – tudakoltam. – Még mindig azt hiszed, hogy én öltem meg Bobbyt és Jennyt?

– Erről nem beszélek veled telefonon – vágta rá Didrik.

– Akkor azt javaslom, beszéljünk meg egy találkozót – ajánlottam. – Ha lehet, még ma.

Mert még ha gyanítom is, hogy semmibe veszed majd az állításaimat, biztos akarok lenni benne, hogy amit mondani akarok, annak nyoma marad. Különösen arra az esetre, ha történne velem valami.

Didrik bizalmas hangon azt felelte:

– Persze, miért is ne? Mikor tudsz bejönni?

– Másfél óra múlva ott vagyunk Lucyvel.

– Ha mégsem érnétek ide ilyen hamar, megvárlak titeket.

De nem volt rá szükség. A fontossági sorrend felállítása mindig csak annak nehéz, akinek túl sok ideje van. Amikor minden perc számít, az ember tudja, melyiket mivel töltse. Amíg a reptérről hazamentünk az autóval, elintéztük az összes telefonbeszélgetést, amit kellett. Borisz semmi újdonsággal nem tudott szolgálni. Sejtettem, hogy így lesz. Belle nagynénje továbbra is kétségbe volt esve, és beszélgetésünk közben szabályos hisztérikus rohamot kapott.

De a Marianne-nal való beszélgetés bizonyult a legnehezebbnek. Olvasott az újságban a szigeten történt tűzesetről, de nem tudta, kik voltak az elhunytak. Ahogy azt sem, hogy Belle eltűnt.

– Ó, Martin – csak ennyit tudott mondani, majd sírva fakadt.

– Megtalálom. Nyugodj meg, meg fogom találni.

Ennél sokkal messzebbre nem jutottunk. Amikor letettem a telefont, már én is sírtam. Mi lenne az anyámmal, ha Belle-lel történne valami? Én nem sok örömet szereztem neki, az egyetlen lánya pedig már meghalt.

Csalódottan töröltem le a magányos könnycseppeket az arcomról. Az igazi harcos nem sír. Hanem felfegyverzi magát.

Miután felmentünk hozzám, leraktuk a csomagokat és átöltöztünk, aztán már gurultunk is tovább az autóval a rendőrőrs felé. Didrik maga jött le, hogy fogadjon minket. Őszintén sajnálkozó hangon beszélt arról, ami Belle-lel történt. De nem volt szükségem az együttérzésére. Nekem a bocsánatkérése kellett, és az, hogy visszakapjam a lányomat.

Megint az egyik kihallgatószobában ültünk le, nem pedig Didrik irodájában. Mégis sok minden megváltozott. Didrik egyik kollégája jelen volt ugyan, de már-már nevetségesen passzívan viselkedett a beszélgetés alatt. Megkínáltak minket kávéval és szendviccsel, mi pedig elfogadtuk Lucyvel. A gyengeség, az gyengeség – viszont enni azért mégiscsak kell az embernek.

Didrik röviden összefoglalta, mire jutottak a tűzesettel kapcsolatban. Ha Belle nem tűnt volna el, valószínűleg balesetként könyvelik el a tüzet. Így viszont gyújtogatós gyilkosságként.

– Elvégezték a holttestek toxikológiai elemzését? – tudakoltam.

A szendvics meglepően jó volt. Kizárt, hogy ezt a rendőrség épületében készítették. Azoknak mindig olyan ízük van, mint a gumicsizmának.

Didrik szemében volt valami éberség, amelyet más körülmények között figyelemre

méltattam volna. Most azonban nem vettem észre a figyelmeztető jelzést.

– Miért kérded?

– Mert szerintem furcsa, hogy négy ember tartózkodik egy házban, és olyan mélyen alszanak, hogy egyiküknek sem sikerül kimenekülnie a lángok közül. Én jártam abban a házban. Nem aludhattak mindannyian az emeleten. Aki pedig a földszinten aludt, annak ki kellett volna jutnia.

Didrik összekulcsolta a kezét a tarkóján. Ezt a mozdulatot hajdanán a nagyapámtól láttam mindig, amikor lenézően beszélt anyámmal.

– Tehát arra próbálsz utalni ezzel, hogy szerinted egy vagy több áldozatnak először valamilyen altatót vagy nyugtatót adtak be, hogy ne tudják elhagyni a házat?

Beleharaptam a szendvicsembe.

– Vagy ez történhetett, vagy esetleg az, hogy eszméletlenre verték őket, mielőtt rájuk gyújtották a házat – feleltem, majd lenyeltem a falatot.

– Érdekes, felettébb érdekes – jegyezte meg Didrik.

– Micsoda? – kérdezte Lucy.

Didrik letette a kezét.

– Az, hogy pontosan így történt. A két férfi, akiket a földszinten találtak meg, olyan koponyasérüléseket szenvedett el, amelyek arra utalnak, hogy eszméletlenek voltak már a lángok fellobbanása előtt.

Didrik elhallgatott, majd rám nézett.

Letettem a szendvicset a tányérra, amelyen behozták.

– Na de most már elég legyen! – mondtam, és meg kellett erőltetnem magam, hogy ne emeljem fel a hangom. – Csak nem arra célzol, hogy gyanús, hogy felvetettem, miért nem jutottak ki a felnőttek a házból?

– Egyáltalán nem – felelte Didrik nyugodtan. – Te okos ember vagy. Könnyű az ilyesmit kitalálni. Nem, engem inkább az lep meg, hogy a legkevésbé sem érdeklődtél az iránt, kik azok a férfiak, és mit csináltak Belle nagyszüleinél.

A rosseb egye meg!

Amíg én azért küzdöttem, nehogy lebukjak, Didrik így folytatta:

– Vagy már akkor négyen voltak a nyaralóban, amikor ott hagytad Belle-t?

Majd saját maga felelt a kérdésére.

– Nem könnyű a válasz, igaz? Főleg, ha figyelembe vesszük, hogy Belle-t a kikötőben adtad át a nagyszüleinek.

Azon gondolkodtam, milyen hazugságot találjak ki. Valami olyasmit, ami magyarázatot adhat arra, hogy miért nem kérdezősködtem a felnőttek számáról. Mondhattam volna, hogy beszéltem Belle-lel telefonon, és akkor mesélte, hogy a nagyszüleihez vendégek érkeztek. De tudtam, hogy ez nem hangzana túl hihetően.

– Rajta, Martin! A tűz miatt nem vonlak felelősségre, úgyhogy nyugodtan beszélhetsz. Kik voltak azok a srácok a földszinten?

Didrikről az ablakra néztem. Vajon honnan került ide ez a sok felhő? Meg ez az átkozott eső? Mintha az időjárás istenei úgy döntöttek volna, hogy nem adják fel, míg el nem árasztják az egész várost.

Fogalmam sem volt róla, mennyire könnyű vagy nehéz a rendőrségnek azonosítani a halottakat. Azt sem tudtam, vajon az elhunytak és Borisz közti kapcsolatra rájönnek-e. De abban biztos voltam, hogy nem szolgál a javamra, ha kiderül, hogy az orosz maffiával üzletelek. Tehát muszáj lecsillapítanom Didrik érdeklődését, és visszavenni a beszélgetés irányítását.

– Mit csinált Bobby és Jenny odakint az utcán, éjjel kettő, fél három körül?

Didrik hunyorított.

– Vannak elképzeléseink.

– Hogy kicsalták őket?

– Meglehet.

– Mi az, hogy meglehet? Hisz teljesen nyilvánvaló, hogy nem lehet véletlen…

– Ezt nem kívánom megtárgyalni veled. Meg kell értened.

Persze, megértettem. Annyit legalábbis, hogy a rendőrségnek pusztán elképzelései voltak, de semmit nem tudtak bizonyítani. Én pedig minden ilyen résnek örültem a nyomozás folyamán. Mert ezek a rések a hiányosságaikat jelentették. És minden hiányosságuk akadályozta őket abban, hogy engem bebörtönözzenek. Ujjaimmal némán doboltam székem kartámaszán.

– Tudod, mit csináltunk Lucyvel Texasban? – kérdeztem.

Didrik széttárta a karját.

– Ellátogattunk egy gyönyörű lovasiskolába.

Didrik gyanakodva méregetett.

– Egy lovasiskolába?

– Aha. Útban Galveston felé tettünk egy kis kitérőt.

– Vagy úgy. És mit találtatok ott?

– Egy olyan helyet, ahol az ember egy különleges fajta bluest élhet át.

46

Vajon miért voltam még mindig szabadlábon?

Ez a kérdés foglalkoztatott, amikor elhagytam a rendőrség épületét. Egész idő alatt a saját helyzetemet hasonlítgattam Sara Telléhez. Aki valaha öt gyilkosságot varrt Sara nyakába, jó munkát végzett. Végül bizarr módon, több ízben is neki, saját magának kellett önmaga ellen vallania. Ehhez hasonló dolgot tőlem nem kívánt senki. A lányomat viszont elrabolták, és senki sem jelentkezett semmilyen magyarázattal, és nem mondta el, mit

tegyek, hogy visszakaphassam őt. Aki azt a célt tűzte ki maga elé, hogy tönkretegye az életemet és a becsületemet, csak ült a babérjain. A kérdés csak az volt, mire vár.

Gyűlöltem azt az érzést, hogy a jövőm valaki más kezében van. Marionettbábuvá váltam. Az életemben játszott valamennyi szerepem közül ezt gyűlöltem a legjobban.

Porschém ott várt ránk a főbejárat előtt. Didrik átadta nekem a kulcsokat.

– Vezess óvatosan! – tanácsolta.

Én vezettem a Porschét, Lucy pedig a bérautót. Miután visszavittük az autókölcsönzőbe, behuppant mellém.

– És most? – kérdezte.

Egész testem viszketett. Úgy éreztem, a kocsimat beszennyezték, míg a rendőrségnél volt. Az tuti, hogy bepoloskázták. Máskülönben szinte biztos, hogy maguknál tartották volna. Habár Didrik egy szóval sem említette, tudtam, hogy a lakásomon is jártak, és titokban házkutatást végeztek. Mondjuk, nincs ebben semmi törvénybe ütköző, de mégis elegánsabb, ha titokban csinálják. Abban a pillanatban, amikor megérkeztünk a reptérről, és kinyitottuk az ajtót, több furcsaságot is láttam a lakásban. Már a gondolattól is a rosszullét kerülgetett, hogy Didrik idióta kollégái beosontak, és átkutatták a lakásomat.

– Hamarosan elmondom – feleltem Lucy kérdésére.

Csendben haladtunk tovább Stockholm felé. A sok unalmas, szürke ház homlokzata az ég felé nyújtózott. Stockholm annyira kiszámítható város, olyan egyszerű. Szép, de erőtlen. Mint egy középkori lovagi dráma hősnője.

Nincs elég tekintélyünk, gondoltam. Svédország nem elszegényedett, ahogy mindenki mondja, hanem eljelentéktelenedett, és ez sokkal rosszabb.

Ideiglenesen leparkoltam a kapunk előtt. Amikor beléptünk a lépcsőházba, megtorpantam.

– Továbbra is azt hiszem, hogy lehallgatnak és követnek minket – jelentettem ki. – Ezért nem akarok sokáig a lakásban maradni. Annyi ruhát veszünk magunkhoz, amennyi feltétlenül szükséges, aztán taxival elmegyünk egy hotelba. Vagy elsétálunk, úgy talán még könnyebb is lerázni a kémeket. A szobát készpénzzel fizetjük ki. A lakásban pedig csak annyit beszélünk, amennyit muszáj. Rendben?

Lucy bólintott.

– Rendben.

De láttam a kételyt a szemében. Azt mondta, minden rendben, de már napok óta nem úgy volt. Lucy egyre kevésbé bírta az eseményeket, és nem tudtam, mit tegyek. Nekem is alig volt annyi erőm, amennyire szükségem volt.

Átöleltem a liftben.

– Hamarosan vége. Ígérem.

Ennél üresebb ígéretet persze keresve sem találni, de akkor éppen nem szolgálhattam ennél tartalmasabbal. És működött. Lucy merített belőle annyi erőt, hogy átcsomagolja az Amerikába magunkkal vitt bőröndjét, és hamarosan már ismét úton voltunk.

– Nem tetszett nekem, hogy Didrik azokról a férfiakról kérdezett, akik Belle nagyszüleinek házában haltak meg – mondta Lucy, amikor úgy tűnt, sikerült megszabadulnunk alkalmi követőinktől.

– Hidd el, nekem sem.

Szinte végig futottunk, annyira siettünk. Az eső már nem esett, de túlságosan a közelünkben dörgött az ég. Már vagy tíz perce gyalogoltunk, amikor észrevettem, hogy Lucy sír.

– Mi a baj, bébi?

De ő csak ment tovább, én meg utána.

– Csak annyira ki vagyok merülve. És félek. Hogy fogjuk megtalálni Belle-t? Martin, hogyan?

Nagyot nyeltem. Mániás állapotban voltam. Az egyetlen dolog – de tényleg az egyetlen –, ami megakadályozta, hogy összeomoljak, az a gondolat volt, hogy ez egyet jelentene Belle halálos ítéletével. Ezt pedig nem bírnám ki. Annyiszor cserben hagytam már Belle-t. Nem fejezhetem be úgy, hogy feladom.

Befordultunk még egy sarkon. Már majdnem a Blasieholmennél jártunk és a Grand Hôtelnél, ahová be akartunk költözni.

– Ma este még találkozunk Borisszal – mondtam.

Lucy megállt.

– Borisszal? Na ne már, csak nem bízunk meg benne megint?

Én is megálltam.

– Figyelj, nem az ő hibája, hogy Belle eltűnt.

– Nem, és az sem az ő hibája volt, hogy nem sikerült elkapnunk Lucifert, hiába követtük a jó tanácsait. „Nem fogjátok megtalálni Lucifert, inkább hagyjátok, hogy ő találjon meg titeket.” Micsoda olcsó poén!

Majd dühösen továbbindult.

– Nem azért találkozunk Borisszal, mert van valami fantasztikus terve a számunkra – magyaráztam.

– Aha, hát akkor meg mire jó, ha összejövünk?

Már kezdett folyamatosan ironikusan beszélni.

– Majd meglátod – vágtam rá. – Sikerült valami érdekes anyagot szereznie, amit velünk is meg akar osztani.

– Ühüm. És miféle anyagot?

Közben leértünk a Stallgatanra. A Grand Hôtel nem egészen kétszáz méternyire volt tőlünk.

– Ő sem különbözik sokban Lucifertől. Neki is vannak kapcsolatai a rendőrségnél. Úgy tűnik, szerzett egy listát azokról, akik együtt bandáztak Sarával itt, Stockholmban. Tudod,

aminek a tagja volt, még mielőtt Amerikába utazott volna.

Lucy erősen megszorította a kézitáskája vállpántját.

– És mire megyünk vele?

– Nevekre van még szükségünk, Lucy. Nevekre és arcokra. Nem állítom, hogy Borisz mindenre magyarázattal szolgál majd nekünk, de valahol el kell kezdenünk a keresést. Hogy megtaláljuk a kapcsolatot Lucifer texasi szervezetével. És mindenáron meg kell találnunk azt, aki bejött az irodánkba, és belerángatott engem ebbe az egész cirkuszba.

Mindez persze csak találgatás volt. Talán helyes, talán nem. Az egyetlen, aki említést tett Sara ifjúkori kilengéseiről, a nővére volt, Marion. A nyomozati anyagban erről egy sor sem szerepelt, ami furcsa volt. Az ügyésznek ugyanis jól jött volna, ha sikerül bizonyítania Sara bűnös múltját. Didrik azt mondta, azért nem használták fel ezeket az információkat, mert nem lehetett bizonyítani őket. Tehát az adatok megvoltak, csak éppen kidobták őket a kukába. Az előzetes vizsgálati anyagból megmaradt részeket, amelyeket a végleges nyomozási jegyzőkönyvbe már nem vezettek be. Amiket én is kikértem, de nem olvashattam el.

Arra gondoltam, hogy a huligánok közül, akik egy bandában lógtak Sarával, talán valaki ki akart lépni. Valaki, aki meg tudná magyarázni, hogyan ismerhette meg Sara Stockholmból Lucifer texasi tevékenységét, és hogy mivel sikerült magukhoz csábítaniuk. Onnantól fogva, hogy a városban csavarogtak és embereket ütöttek le, addig, hogy a saját testét árulja, elég hosszú utat kellett megtennie – és vajon mi vette rá erre?

Eszembe jutott, hogy Sara nem számított különösebben ésszerű embernek azok alapján, amiket hallottam róla. Sérült személyiség volt. A saját apja bocsátotta áruba a barátainak. Sara a texasi utazást talán tökéletes bosszúnak tekintette. Mert akkor saját maga árulhatta a testét, és még jó pénzt is kereshetett vele. Amilyen naiv volt, azzal bizonyára nem számolt, hogy verni is fogják.

Lotus bluesa.

A francba!

Lucy nem akart velem jönni a Borisszal való találkozómra, így egyedül mentem.

– Hamar visszajövök – mondtam a hátának.

Ott állt, és nézett ki az ablakon, karba tett kézzel. Kiengedett haja kabátként terítette be a hátát. Nem fordult meg.

Otthagytam Lucyt a hotelszobában, és végigsiettem a Grand Hôtel hosszú folyosóin. Különös élmény, ha az ember szállodában lakik abban a városban, ahol a lakása áll. Vendégnek lenni a saját környezetünkben. Egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy élvezem ezt az élményt, de ez nem sokat számított. Elvégre nem terveztük, hogy egész hátralevő életünkben a Grand Hôtelben fogunk lakni. Csak amíg minden megnyugszik. És amíg vissza nem kapjuk Belle-t.

Szemerkélt az eső, amikor kiléptem a szállodából. Kinyitottam egy fekete esernyőt, és a Skeppsholmen felé tartottam, ahol találkozót beszéltünk meg Borisszal. A régi mobilomat kikapcsoltam. Ha most keres a rendőrség, az gáz. De ez volt a dolog lényege. Mindenáron

el akartam kerülni, hogy meglepjenek, amikor Borisszal vagyok. Részben miatta, de főleg magam miatt.

A Sirály étterem mögött találkoztunk. A férfi az emeleti veranda alatt állt, mivel esett. Összecsuktam az esernyőmet, és beálltam mellé.

– Tudom, hogy már mondtam, de veszettül sajnálom a történteket – mondta.

Tudtam, hogy tényleg sajnálja. A helyében én is így tennék.

– Én sokkal, de sokkal nagyobb hibát követtem el, mint te – vigasztaltam. – Több eszem is lehetett volna, mint hogy magára hagyjam Belle-t.

– Sosem gondoltam volna…

– Ahogy egyikünk sem.

Képtelen voltam védekezni a fájdalom ellen. Az az erőteljes aggodalom, amit Belle miatt éreztem, engem is meglepett. Nélküle életem hátralevő része sötét alagútnak tűnt, amelyen képtelen leszek valaha is átvergődni.

– A rendőrség azt mondta, a földszinten megtalált két férfi fejsérülései arra utalnak, hogy eszméletlenre verték őket a tűz keletkezése előtt. Vagy legalábbis még mielőtt kijuthattak volna a házból – számoltam be Borisznak.

– A forrásaim már jelentették – felelte. – Az embereim valamilyen különleges okból bizonyára bementek a házba. Elvégre kintről őrizték Belle-t, nem bentről. Ahhoz elég közel, hogy szemmel tarthassák, de elég messze, hogy fel ne fedezhessék őket.

Alig találtam szavakat.

– Akkor talán a tűzgyújtás nem szerepelt az eredeti tervek között – töprengtem. – Lehet, hogy az embereid láttak valakit vagy valakiket beosonni a házba, hogy elrabolják Belle-t, és a rajtaütés mellett döntöttek. Aztán valami félresiklott. Nem tudni, hogyan, de leütötték az embereidet.

– Igen, így történhetett – helyeselt Borisz. – Amikor a srácokat már ártalmatlanná tették, miért ne gyújthatták volna rájuk a házat? Magam is ezt tettem volna. A tűz jó, mert segít eltüntetni a felesleges nyomokat.

– Most komolyan? – hördültem fel. – Te képes lennél felgyújtani két idős, ártatlan embert, mint Belle nagyszülei, csak hogy eltüntesd a bizonyítékokat?

Borisz rögtön feltartotta a két kezét.

– Állj! Rosszul fejeztem ki magam. Tulajdonképpen… fogalmam sincs, mit csináltam volna.

Egyikünk sem kívánta tovább folytatni ezt a beszélgetést. Elővett egy összehajtogatott borítékot kabátja belső zsebéből.

– Ezt neked hoztam – közölte, és átnyújtotta a borítékot.

Elvettem, és megköszöntem.

– Vigyázz a tartalmára! Nem volt egyszerű megszerezni.

– Ha nem haragszol, inkább nem szeretném tudni, hogy jutottál hozzá.

Jobb volt, ha nem mondja el, hogy megvesztegetett pár zsarut, mert segíteni akart nekem – pedig alighanem ez volt a helyzet.

– És az összekötő embered biztos benne, hogy a borítékban szereplő személyek neve azonos azokéval, akik Sara Tell-lel együtt rótták a város utcáit?

– Gyakorlatilag minden stimmel. A tevékenységük ideje, az életkoruk és a számuk. Sara neve egy kézzel írt mellékletben szerepel, amelyben egy névtelen forrás a galeri tagjaként nevezi meg, de mivel a rendőrségnek más bizonyíték nem állt a rendelkezésére a lány ellen, őt békén hagyták, amikor a banda többi tagjára lecsaptak. Nyilván úgy gondolták, a probléma magától is megoldódik, ha a bűntársait lecsatolják mellőle.

Bizonyára így gondolták. Talán még okos gondolat is volt. Elvégre a rendőrség nem tudhatta, hogy megtörténik az, amire nem számítottak. Mégpedig, hogy Sara a kapcsolatain keresztül egy még rosszabb társasághoz csapódik.

A markomba szorítottam a borítékot.

– Fotókat is sikerült szerezned róluk? – tudakoltam.

– Ne aggódj. Mindegyikükről van igazolványkép. Némelyik biztos pár évvel ezelőtt készült, de remélhetőleg azért még használhatók.

Ezt én is őszintén reméltem. Mert ahogy már Lucynek is említettem, nem tudtam, mire is számíthatok. Csak annyit tudtam, hogy valahol el kell kezdenem. És reméltem, hogy felismerek valakit Sara bandájából. Valakit, aki megmagyarázhat egyet s mást azon dolgok közül, amelyeket képtelen voltam megérteni.

– Köszönöm, Borisz.

Megrázta a fejét és a szája körüli izmok megfeszültek.

– Semmit nem kell megköszönnöd – mondta.

Képtelen voltam vigasztalni. Egyszerűen nem ment. Már mondtam, hogy ne vádolja magát azért, ami történt, ennél többet pedig nem tehettem érte. Ha ez kevés volt, valaki mást kellett volna keresnie, aki segíthetett volna feldolgozni a saját veszteségeit.

– Ugye jelentkezel majd, ha azok a pojácák behívnak egy kis tereferére?

A borítékra nézve bólintott.

– Persze, de remélem, nem lesz rá szükség.

Borisz egy elhagyott talicskára nézett, amely kicsivel odébb állt. Tele volt rohadt almával. A lehullott, szétázott gyümölcsök látványa még jobban elkedvetlenített.

– Most mihez akarsz kezdeni, Martin? – kérdezte Borisz.

– Rá kell jönnöm, hogy került Sara Lucifer hálójába. És meg akarom találni azt az embert, aki bejött hozzám az irodába, és ki akarom deríteni, ki küldte. Mert azt még mindig nem értem, miért kaptam ezt a küldetést, mint ahogy azt sem, ki volt a közvetett megrendelő.

Borisz a könyökhajlatába köhögött.

– Vagy úgy, szóval nem tudod – felelte megfontoltan.

Éberen figyeltem.

– Nem. Dehogy.

Borisz várt. Egy madár szállt az almakupac tetejére, és nekiállt csipegetni a sötét színű gyümölcshúst.

– Merjek találgatni, vagy már eleged lett belőle?

Visszafojtottam egy sóhajt.

– Hát az a tipped nem nagyon jött be, hogy hogyan csaljam magamhoz Lucifert – feleltem, és arra gondoltam, amikor Lucyvel egy houstoni hotelszobában ülve végigtelefonálgattuk az összes rendőrt, akinek a nevével csak találkoztunk valamelyik újságcikkben.

Borisz odafordult, és a szemembe nézett.

– Honnan tudod? – kérdezte.

– Ezt meg hogy érted?

– Kár lenne még temetni a dolgot – jelentette ki Borisz. – Mennyi ideig maradtatok még Texasban azután, hogy körbetelefonáltatok? Egy napig? Vagy kettőig?

Amikor ellenkezésre nyitottam volna a számat, közbevágott.

– Honnan tudod, hogy még nem futottál össze vele, Martin? Úgy tűnik, az elmúlt napokban találkoztál egy csomó fura, ismeretlen alakkal, úgyhogy nem lehetsz biztos benne. Ezenkívül a lányodnak nyoma veszett. Remélem, hogy csak elrabolták, és imádkozni fogok azért, hogy így legyen, de ebben sem lehetünk teljesen biztosak.

Meg kellett emésztenem a hallottakat, mielőtt válaszoltam volna.

– Aha. Hát akkor, gyerünk, Borisz! Hadd halljam, szerinted mi a helyzet. Mert én ebből egy árva kukkot sem értek.

Boriszból kitört a nevetés.

– Alábecsülöd a saját képességeidet, és ez nem áll jól neked. Ha jobban belegondolsz, magad is rá fogsz jönni, miről van szó.

Ekkor halkan megszólalt a mobilja, mire elővette a kabátzsebéből.

– Azt kérdezed, miért ment valaki az irodádba, és kért arra, hogy segíts egy halott nőn, valamint hogy találd meg az eltűnt fiát. Akkor a kérdésre kérdéssel felelek: ki az istennyila törődik egy sorozatgyilkos gyerekével ezen a világon? Na igen, az apja. Vagy valaki más, akit szoros kötelék fűz a gyerekhez.

Eddig én is eljutottam.

– Lucifer a gyerek apja – mondtam.

– Szórakozol velem?

– A legkevésbé sem. Már ha hihetünk abban, amit Sara mondott a barátnőjének Galvestonban.

– Atyaisten! De akkor mire vagy még kíváncsi?

Esernyőm hegyével a földet piszkáltam.

– Nyíltan megmondtam a srácnak, aki eljött hozzám, hogy nem akarom megkeresni a fiút. Erre azt felelte, hogy minden mindennel összefügg, és nem fogom tudni Sara ártatlanságát bebizonyítani, ha nem értem meg, mi a gyerek szerepe a történetben. De én nem hagytam magam. Azt is mondtam, hogy nem szándékozom Texasba utazni. Mégis nekem adta a feladatot. Nem akart mást megbízni vele.

– S ezért azt hiszed, van valami más oka is, azon kívül, hogy rehabilitáltasd Sarát, és találd meg Miót, amiért éppen téged kért meg rá? Valami rejtett szándék, amelynek a következményeit csak most kezded érezni?

– Pontosan. Mert ha egyedül az lett volna a cél, hogy megtaláljam a gyereket, akkor miért akartak volna rám kenni két gyilkosságot akkor, amikor még el sem kezdhettem a keresést?

– Talán mert nem ugyanaz a személy kért meg rá, hogy találd meg a fiút, mint aki azon erőlködött, hogy eltakarítson az útból.

Kinyitottam a számat, majd újra becsuktam. Amit Borisz felvázolt nekem, az nem volt más, mint egy kettős rémálom. Amelynek a végén csak egyvalaki maradhat.

Borisz a fejét csóválta.

– Most megint nem jól használod az eszed. Azt hiszed, mindkét fél merő rosszindulatból keresett meg téged. Pedig nem feltétlenül így van. Az első látogatód, aki Bobbynak nevezte magát, talán csak tiszta vizet akart önteni a pohárba. Mindenáron tisztára akarta mosni Sara nevét, és megtalálni a fiát, már ha egyáltalán életben van. De az a másik, aki megpróbál tönkretenni téged, annak talán sosem kerültél volna az útjába, ha nem lett volna az az ál-Bobby.

– És akkor mégis ki ez a másik illető? Ki az, aki meg akarja akadályozni, hogy felmentsék Sarát, és megtaláljam a fiát?

Megint esni kezdett, ezúttal szaporábban.

De már tudtam is a választ, még mielőtt Borisz kimondhatta volna.

– A valódi gyilkos, Martin. Emlékszem, hogy Sarát korábban soha nem ítélték el semmilyen bűncselekmény miatt. Még csak bíróság elé sem került. Szinte minden jel arra mutat, hogy valamilyen számunkra ismeretlen okból kényszerítették rá, hogy vállalja magára a gyilkosságokat. Tehát ki húzhatta fel magát ennyire azon, hogy nekiálltál megrángatni egy csomó drótot, és elkezdted beleásni magad a rég eltemetett ügyekbe? Az, aki biztonságban érezte magát Sara nevetséges beismerő vallomásai révén, amióta a lány meghalt.

Hűvös szellő fújt a víz felől. Távolról egy férfi hangját hallottam, aki hangosan, németül beszélt.

Ízlelgettem Borisz szavait. Nem volt épp egy képtelen gondolatmenet. Egyáltalán nem.

– És mi a helyzet Belle-lel? – kérdeztem.

– Vissza fogod kapni, amint olyan garanciát ajánlasz fel neki, amellyel hosszú távon biztonságban érezheti magát.

Izgatottan járkáltam fel-alá, mint valami elcseszett képregényfigura.

– De hisz én alig tudok valamiről – mentegetőztem. – Amit pedig tudok, azt már elmondtam a rendőrségnek.

– Hát, te tényleg egy nagy lúzer vagy – sóhajtott nagyot Borisz. – Ezt itt és most fejezd be! Ne tartsd a kapcsolatot a rendőrséggel. Érted? Egyáltalán ne!

– Ez nem olyan egyszerű, amikor az embert két gyilkossággal vádolják.

– Leszarom. Ha érted jönnek a zsaruk, és elvisznek, az egy dolog. Nyilvánvaló, hogy nem szándékos a részedről. De minden más kapcsolatot meg kell szakítanod velük. Máskülönben sosem kapod vissza Belle-t. Világos?

Nagyjából az volt. De nem teljesen.

– És Mio?

– Mit akarsz még tudni róla? – kérdezte Borisz nyersen.

– Nincsenek róla képek.

– Mi az, hogy nincsenek róla képek?

– Sem az újságokban, sem a rendőrségnél. Nem furcsa ez?

Borisz megvonta a vállát.

– Lehet, hogy nem. Talán látszott rajta, ki az apja. Így aztán az anyja nem akarta, hogy fotók készüljenek róla.

– De Lucifer már tudta. Hiszen ezért kísérgette Sarát, és ezért követte el a gyilkosságokat, amelyeket azután rákent Sarára.

Nekem sem volt ennél jobb magyarázatom, de tudtam, hogy van itt még valami fontos részlet.

– Menj vissza a szállodába – tanácsolta Borisz, és a vállamra tette a kezét. – Ne zárkózz be annyira, hogy ne lehessen megtalálni. Most legyél türelmes. Biztos lehetsz benne, hogy rövid időn belül keresni fog. Még a legmegátalkodottabb bűnözők sem szívesen ölnek meg egy négyéves kislányt.

Hosszan néztem rá.

Vajon a „nem szívesen”, az elegendő? Mert azért nem ugyanazt jelenti, mint kizárni vagy elutasítani valamit.

Mégis Borisz utolsó mondata öntött lelket belém, hogy elhagyjam Skeppsholment, és visszamenjek a szállodába. A Borisztól kapott borítékban rejlő nevek újabb követhető nyomokkal kecsegtettek, s már nem voltam annyira meggyőződve arról, hogy Belle örökre eltűnt.

De minden csepp frissen nyert energiám elszállt, amikor kitártam a hotelszoba ajtaját, és rájöttem, hogy üres. Lucy eltűnt. Egy üzenetet hagyott a párnámon.*„Martin, ne haragudj,*

de most nem bírom tovább.

Nem lépek le, csak ma este szeretnék egyedül lenni.

Holnap hívlak.

Szeretlek.

Lucy”

47

Amikor a nyári éj körülölelte Stockholmot, én éberen feküdtem szállodai szobámban. A magánynak annyi fajtája létezik! A legtöbbet csak mások elbeszéléseiből tudom. Én magam alig ismerem ezt az érzést. Nem is szeretem, így ha csak lehet, menekülök előle.

De azon az estén nem volt hová mennem. Lucy elment, én pedig nem akartam zaklatni őt. Ezzel csak növeltem volna a köztünk levő távolságot. A helyzet pedig így is épp elég rossz volt már. Tudtam, ha adok neki egy lélegzetvételnyi időt, másnap majd jelentkezik, ahogy ígérte.

De Belle sem volt velem. Gondolni is alig mertem rá. Féltem, hogy teljesen elnyel a kétségbeesés. Tudtam, hogy Borisznak igaza lehet. Belle holtan nem ér semmit az elrablóinak. És a legtöbb gengszter nem szereti, ha gyerekvér tapad a kezéhez. Ám ez igencsak halovány remény volt ahhoz, hogy belekapaszkodhattam volna. Egyedül az menthette meg Belle-t, ha az elrablójának van lelkiismerete és egy cseppnyi erkölcsi érzéke.

Kinyitottam a Borisztól kapott borítékot. Eszembe jutott, mit mondtam az ál-Bobbynak, amikor először találkoztam vele:

– Nézzen körül! Ez itt nem valami hollywoodi filmstúdió, ez maga a valóság – vagy valami hasonlót.

Kis híján felröhögtem. Hangosan és idegesen. Mert annyira elhatalmasodott rajtam a szürrealitás érzése, hogy már régóta minden másmilyennek tűnt, mint amilyen valójában volt. Remegett a kezem. Nem voltak túl komoly elvárásaim a boríték tartalmát illetően. Legfeljebb reményeim. Azok is csak visszafogottak, mert nem bírtam volna ki egy újabb csalódást.

Két dokumentumot és pár fotót találtam a borítékban. Az egyik dokumentum egy beszámoló volt, amelyet egy úgynevezett védett forrás adott a rendőrségnek. Ebben megnevezték Sara Tellt. A forrás nem első kézből szerezte az értesüléseit, csak hallott olyan híreszteléseket, melyek szerint Sara ahhoz az erőszakos csoportosuláshoz tartozott, akik a stockholmi járókelőket inzultálták.

A másik irat egy rövid összefoglalót tartalmazott a csoport azon tagjairól, akik kapcsán a rendőrség úgy döntött, hogy jobban odafigyel rájuk. Négy név, három fiúé és egy lányé, mindannyian Sarával egykorúak voltak. De Sarát nem említették. Egyedül Edvard Svensson nevét ismertem közülük, Sara volt barátjáét. Az ő fényképe hevert a kupac tetején. Felismertem a Sara anyjánál látott fotó alapján. A hideg futkosott a hátamon, amikor a Sara anyjával való találkozásomra gondoltam. Milyen távolinak tűnt már! Mintha már más időszámítást írnánk.

Ügyetlen ujjakkal lapoztam tovább a fényképek közt. A következő képen egy lány volt látható, akinek három karika fityegett az orrában, és elképesztő mennyiségű smink borította az arcát. Őt korábban még sosem láttam.

A harmadik fotó egy srácot ábrázolt, akit szintén sose láttam. Hosszan néztem az arcát, hátha felfedezek benne valami ismerőset, de nem sikerült. Ez eléggé zavart. Előre akartam jutni, közelebb Belle-hez.

És végül sikerült is. Úgy éreztem, a kör bezárult, és közeledem a megoldáshoz. Mert az utolsó képen azt a fiút láttam, aki bejött az irodámba azzal, hogy ő Bobby Tell.

Képtelen voltam levenni róla a szemem. Ő volt az, és mégsem. A képről egy szúrós pillantású fickó nézett vissza rám, akinek a tekintete, mint a lézer fénye, arcvonásai pedig akaraterőt és határozottságot sugalltak. Amikor viszont Bobbyként jelentkezett nálam, nem ilyen benyomást keltett. A kezem enyhén megremegett, amint a képet magam elé tartottam.

Megint egy átkozott előrelépés! Mégpedig jóval nagyobb, mint amilyenre számítottam.

Végre!

Az első gondolatom az volt, hogy felhívom Didriket. Most már fel tudtam mutatni valamit. Egy képet az ál-Bobbyról. De hogy magyarázzam meg, honnan szereztem? Bár Didrik nem kényszeríthetett rá, hogy válaszoljak e kérdésre, az volt a baj, hogy nem is tudtam volna. Alaposabban belegondolva mégis úgy döntöttem, a rendőrséget nem avatom be. Megpróbálom magam kézre keríteni a srácot.

A neve ott állt a fotó hátulján. Elias Krom. Elővettem a listát a banda tagjairól, amelyen a bejelentett lakcímek és a legutóbbi ismert telefonszámok is szerepeltek. Elias Södermalmban lakott, a Tantolundennél. Sokáig álltam, kezemben a papírlappal. Minden sokkal egyszerűbb lett volna, ha van kivel megbeszélnem a dolgot. Már nyúltam is a telefonért, hogy felhívjam Lucyt. De aztán letettem. Megkért, hogy reggelig hagyjam békén. És nagyobb veszteséget kockáztattam, mint amit el tudtam képzelni, ha nem tartom tiszteletben a kívánságát.

Vagy százszor végiggondoltam, milyen lehetőségeim vannak, mielőtt döntést hoztam. Nem mintha sok választásom lett volna, ám az esetet befolyásoló tényezők száma végtelennek bizonyult. Elbújt a nap, és a világ elveszítette máskor határozott körvonalait. A sötétség azt súgta nekem, hogy éjszaka van, de az agyam lépni akart.

Végül elhagytam a szobámat. Semmi más fegyverem nem volt, csak a saját józan eszem és kicsorbult ítélőképességem: így indultam el, hogy találkozzam egy olyan emberrel, akinek, bár nem akart nekem rosszat, gyakorlatilag sikerült tönkretennie az életemet.

Ilyesmit pedig senki nem tehet büntetlenül.

A sors sokszor elrendezi a dolgokat. Elias Krom nem volt otthon, amikor becsengettem hozzá. Otthon volt viszont a barátnője. Éjjel egy óra volt. Nem volt magától értetődő, hogy ilyenkor ajtót nyit. Mégis ezt tette.

Látszott rajta, hogy felébresztettem. És az is, hogy nem várt látogatót.

– Mit akar? – kérdezte.

Úgy éreztem, azért mégse élünk annyira rasszista társadalomban. Még mindig vannak olyan nők, akik az éjszaka közepén ajtót nyitnak egy idegen férfinak, aki olyan fekete, mint az ördög.

– Eliast keresem.

– Nincs itthon.

– Ügyvéd vagyok, és egy nagyon fontos ügyben kellene beszélnem vele. Mikorra várható?

– Mit akar? – ismételte meg a kérdést a nő.

– Nem tudom, figyelemmel kísérte-e a híreket az elmúlt napokban, de négy ember nemrég bennégett egy házban az egyik szigeten. Többek között erről is szeretnék beszélni vele.

A lány elhallgatott. Általában ha egy nővel találkozom, meg szoktam kérdezni magamtól, vajon lefeküdnék-e vele. Nem mintha ez fontos lenne, csak amolyan hétköznapi szórakozás. De még ha pisztolyt szorítanának a fejemhez, akkor se tudnám megmondani, jól nézett-e ki Elias barátnője.

– Elias taxizik. Egy óra múlva itthon lesz. Tulajdonképpen már éjfélre haza kellett volna érnie, de túlórázik.

Megláttam egy éjjel is nyitva tartó kávézót az utca túloldalán. Ott megvárhatnám, gondoltam.

– Mondja meg Eliasnak, hogy az utca túloldalán levő kávézóban várom. És előre is köszönöm.

A kávézóban cigarettafüstszag volt. Talán a tulaj dohányzott, a tilalom ellenére is. Mert egyetlen szálat sem láttam a helyiségben üldögélő néhány vendég asztalán.

Jómagam egy ablak melletti asztalhoz ültem le. Rendeltem egy csésze kávét, aztán magamra hagytak. Az életem már nem volt az enyém többé. Számomra ismeretlen erők szaggatták darabokra. Csak ültem ott, és próbáltam összeszedegetni a cafatait egy lepattant, södermalmi kávézóban, a városnak egy olyan részében, amelyhez egyébként igyekszem minél kevesebb szállal kapcsolódni.

Nem mertem semmilyen iratot a szállodában hagyni, inkább mindent magammal vittem egy válltáskában. A kávé gőzölgött a csészében. Ha jobban megnéztem, inkább szurokra hasonlított. Nem voltam benne biztos, hogy iható.

Táskám cipzárja nyikorgott, ahogy széthúztam. Kitettem az asztalra a papírköteget, és lapozgatni kezdtem. Voltak közte a texasi utunkon készült jegyzetek, és ott volt Sara naplója is. Meg az az átkozott vonatjegy Houstonból San Antonióba, na és a boríték, amit Borisztól kaptam.

A kupac alján pedig a brosúra, a Preston’s Lovasiskoláról. Számomra csak ottjártunkkor derült ki, hogy Lucy valaha zsokélány volt. Utáltam, hogy vannak a múltjában olyan részletek, amelyekről sosem fogok tudni. Akár a kezdetektől fogva együtt él két ember, akár nem, ez már csak így van. Ha csak később találkoznak az életük folyamán, több ezer órán át is beszélhetnek magukról, mégsem derül ki róluk minden.

Lapozgattam a brosúrát, miközben fél szemmel folyton Elias Krom házát figyeltem. Feltételeztem, hogy a barátnője felhívja, és elmeséli neki, hogy ott jártam. De nem számított. Elias elrepülhet akár a holdra is, ha úgy tartja kedve, én úgyis meg fogom találni. És ha van egy csöpp esze, erre magától is rájön.

A Preston's Riding School. Érthető, hogy egy olyan háttérrel rendelkező lányt, mint Sara, vonz az efféle környezet. Denise Barton Galvestonból nem sokat mesélt a részletekről. Mennyit kerestek a lányok? Többet kaptak, ha elviselték a verést? Egyre idegesebb lettem, és a legszívesebben a falhoz vágtam volna a csészémet.

Kényszerítettem magam, hogy energiáimat az előttem fekvő dokumentumokra irányítsam, s nem a körülöttük kialakult hiányos ismereteimre. Esteban Stiller seriffet már tájékoztattam a lovasiskoláról. De alighanem viccnek szántam – hiszen ha eddig nem érdekelte, ezután sem fogja. Ez volt az egyik legfontosabb dolog, amire rájöttem. Senki, akivel találkoztunk, nem volt hajlandó beismerni, hogy Sara Tell Lucifer tevékenységéhez köthető.

Gyorsan végiglapoztam a lovarda tájékoztatóját. Fénylő fotók tarkították a lovakról és az elegáns helyiségekről, unalmas, nagyzoló leírásokkal vegyítve, melyekkel az általuk nyújtott szolgáltatásokat ecsetelték. Csak a füzet végén találtam valamit, amin megakadt a szemem. Egy rövid történeti áttekintést. A lovasiskola tíz éve működött. Az ötéves jubileumi ünnepségen részt vett egy korábbi amerikai elnök is, aki nagy lóimádó. Az elnök egyik unokaöccse pedig tagja volt az iskola első vezetőségének. Lenyűgöző. Be kell vallanom, elég meggyőzőnek találtam, ahhoz képest, hogy csupán álcaként szolgált a prostitúcióhoz és a kábítószer-terjesztéshez. Messziről nézve egyáltalán nem keltett gyanút. Pláne, ha egy korábbi elnök egyik rokona is a vezetőség tagjai közt szerepelt. Számomra egyértelmű volt, hogy egy ilyen népszerű alakot nem tájékoztattak a valódi tevékenységükről. Lényeges volt azt mutatni, hogy nincs semmi rejtegetnivalójuk. Ebben a tekintetben pedig kitűnően teljesítettek. A lovarda a Lucifer bandája elleni pár évvel ezelőtti razziát is megúszta.

Kíváncsian olvastam tovább, kik is ültek még a vezetőségben. Főleg férfineveket láttam. Csak néhány nőit. Az egyes nevek után álló egyetlen mondatból, mely az illetőről nyújtott némi háttérinformációt, megállapítottam, hogy a vezetők jó része közgazdasági területen dolgozik. Kivéve egy orvosnőt, valamint egy férfit, aki egy börtön igazgatója volt.

Azután pillantásom odafagyott a papírhoz. Azt sem vettem észre, hogy a kávézó ajtaja kinyílt, és valaki belépett rajta. És azt sem, hogy ez a valaki célirányos léptekkel elindult felém.

Egyetlen dolgot láttam, ez pedig az akkori börtönigazgató neve volt, aki a lovarda legelső vezetőségének tagjai közt szerepelt. Annak a férfinak a nevét, aki időközben Houston seriffjévé lépett elő.

Esteban Stillerét.

48

– Úgy hallottam, engem keres.

Azonnal felismertem a hangját, és felpattantam a székről. De csak félig sikerült, mielőtt

két, váratlanul erős kéz visszanyomott a székre.

– Na, na. Ne húzza fel magát feleslegesen! Mert akkor lehet, hogy el kell mennünk egy másik helyre beszélgetni, és nem hiszem, hogy ezt akarja.

Elias Krom eleresztett, és leült az asztal túloldalára.

A kávézó tulajdonosa odacsoszogott hozzánk.

– Minden rendben?

Nem volt világos, melyikünkhöz beszél, de magamra vállaltam a válaszadást.

– A legnagyobb rendben. Bocsánat, ha megzavartuk.

– Nem akarok balhét.

– Semmi gond – nyugtatta meg Elias is. – Csak beszélgetünk egy kicsit.

A tulaj gyanakodva továbbállt.

Elias keresztbe tett lábbal, hátradőlve ült a széken. Meg kell hagynom, ügyes színésznek bizonyult. Szép alakítást nyújtott Bobby szerepében. Bevettem az egész meséjét, szőröstül-bőröstül. Egy pillanatig sem kételkedtem benne, hogy az, akinek kiadja magát.

– Nem tudom, próbált-e keresni telefonon – mondta, majd a könyökhajlatába köhögött. – Ha igen, sajnálom, ha nem sikerült. Mostanában elég zűrzavaros volt minden.

Akkor vettem csak észre, hogy a felszínes vagányság alatt riadtnak látszott. Nem én voltam az egyetlen az asztalnál, akire nagy nyomás nehezedett.

– Három kérdést teszek fel – mondtam, olyan nyugodt hangon, ami csak tőlem tellett, három ujjamat a levegőbe emelve.

– Feltehet, ahányat csak akar, de csak akkor válaszolok rájuk, ha akarok, és ha tudok.

Akkor csak kettő lesz, gondoltam, de nem mondtam ki hangosan.

– Az első kérdés: ki kérte magát arra, hogy jöjjön be az irodámba, és adja ki magát Bobby Tellnek?

Elias szájának egyik sarka megremegett. Ha az az idióta vigyorogni próbált, eszméletlenül nagy hibát követett el.

– Ki mondta, hogy nem a saját elhatározásomból mentem oda? – kérdezett vissza.

– Én – feleltem. – És megkérem, hogy ne becsülje alá az értelmi képességeimet az olcsó poénjaival. Ehhez most nincs idegzetem. Inkább válaszoljon. Ki volt az?

Eliasnak arcizma se rándult.

– Emlékszik még, mit mondott nekem? – kérdezte. – „Ebben a szobában nem két egyenrangú fél ül.” Úgy vélte, maga minden tekintetben fölöttem áll. Most mit gondol erről? Feltételezem, már nem érzi magát felsőbbrendűnek.

Magamra erőltettem egy korty kávét. Nagy baj lett volna ugyanis, ha agyonütöm a fickót, még mielőtt válaszolhatott volna az első kérdésemre.

– Sajnálom. Én már csak ilyen arrogáns embernek születtem, és ezen nem lehet változtatni. Tegyem fel a kérdést még egyszer? *Ki küldte magát?*

Elias annyira előrehajolt az asztalra, hogy szinte már a karjain feküdt.

– Miből gondolja, hogy nem Bobby volt?

– Bobby meghalt.

Elias tekintete elsötétült.

– Tudom.

– Akkor beszéljen, mielőtt magával is ugyanez történne. Ki mondta magának, hogy keressen meg engem, és kérjen meg arra, hogy vizsgáljam meg Sara Tell ügyét?

Elias kihúzta magát. Most megváltozott az arca. Ellazult és szomorúbbá vált.

– A francba is! Bobby rángatott bele ebbe az egészbe!

A kávéház levegője állott kávé és étel szagát árasztotta. Szinte fojtogatta az orromat, ahogy belélegeztem.

– Bizonyítsa be! – szólítottam fel.

Egyik kezem ökölbe szorult a térdemen. Ugye nem igaz? Az nem lehet, hogy Bobby megkereste Sara egyik régi ismerősét, és tőle kért segítséget.

– Nem tehetem – felelte Elias. – De annyit elárulhatok, hogy először nem ő vette fel velem a kapcsolatot, hanem Ed, Sara régi fiúja. Bobbyval nem ismertük annyira egymást, ezért hívta fel Edet. Bobby hallotta magát nyilatkozni a rádióban. És azt gondolta, jól beszél. Mert tudja, Bobbynak sosem sikerült túltennie magát azon, ami Sarával történt. Mi, többiek, nem tudtuk igazán, hogy mit higgyünk, de Bobby majdnem belehalt a kétségbeesésbe. Külföldre költözött. Aztán úgy döntött, tesz egy utolsó kísérletet. Főleg azért, hogy megtudja, hová lett a kisfiú, Mio. Így került maga a képbe.

Kezem újra meg újra kinyílt, majd ökölbe szorult ismét. Elhittem, amit mondott. A történetében volt valami felszabadító. Olyan távol állt azoktól az eseményektől, amelyek mostanában történtek velem; az éjszakai ámokfutásoktól a kocsimmal és a leégett háztól.

– Folytassa – mondtam.

– Bobby már annyira megszokta, hogy mindenki elutasítja. Felkereste Sara ügyvédjét és a rendőrséget is. De senki nem akart rá hallgatni. Akkor sem, amikor újabb bizonyítékokat szerzett Sara egyik barátnőjétől, Texasból. Ezért nem merte személyesen felkeresni magát, inkább úgy döntött, megkéri rá valamelyikünket. Ed nem volt hajlandó vállalni, így elvállaltam én. Úgy terveztük, ha maga horogra akad, egy idő után elmondjuk, mi az igazság.

– És akkor találkoztam volna az igazi Bobbyval?

– Igen. Bobby hazajött Svájcból, úgyhogy már kezdettől benne volt a dologban. Azt hiszem, olyan három hete lehetett itt, amikor meghalt.

Átgondoltam a hallottakat. Egymásra raktam az információmorzsákat. Belle szerette a kirakós játékokat. Nekem viszont sosem volt elég türelmem hozzájuk.

– Amikor Bobbyt megölték, a zsebében volt a mobiltelefon, amelyen magával beszéltem – mondtam.

– Azért, mert az az övé volt – magyarázta Elias. – Én csak akkor használtam, amikor magának akartam üzenni. Mi pedig csak SMS-ben kommunikáltunk egymással.

– Ez nem igaz – javítottam ki. – Telefonon is beszéltünk, azon a vasárnapon, mielőtt elfogadtam volna a megbízást.

– Így igaz. De Bobby akkor nálam töltött néhány éjszakát.

Egy darabig nem szóltam, próbáltam megérteni a dolgokat. Tehát valóban Bobby volt az, aki útjára indította ezt az egészet, még ha személyesen nem is merte megtenni. És mindaz, ami ezután történt? Ahhoz Bobbynak nyilvánvalóan nem volt semmi köze.

– Erről semmit sem tudok – vágta rá Elias, amikor szóba hoztam.

Túlságosan is gyorsan.

– Higgye el, nagyon meghúztam magam, mióta Bobby meghalt. Marhára beijedtem. Fogalmam sincs róla, miért kellett Bobbynak meghalnia, és nem is akarom tudni. Őszintén sajnálom, hogy ilyesminek tettük ki magát, egyáltalán nem ez volt a szándékunk. De engem hagyjon ki a felelősségrevonás alól, mert nem tehetek semmiről.

Ekkor értettem csak meg. Aki végzett Bobbyval, nem tudta, hogy Sara egyik ismerőse keresett fel engem. Azért ölte meg Bobbyt, hogy elhallgattassa, ami az illető szemszögéből nézve nyilvánvalóan szükségszerű lett volna még akkor is, ha tudott volna Elias szerepéről.

– Te jó isten – suttogtam.

Elias fészkelődött a széken.

– Szóval, a barátnőm mondta, hogy maga arról a tűzről papolt az egyik szigeten. Mi köze annak mindehhez?

Most már kétség sem fért hozzá, Elias őszintén meglepődött és összezavarodott. Neki semmi köze nem volt ahhoz, ami a későbbiekben történt. A tehetetlenségtől szinte sírni tudtam volna. A kurva, rohadt életbe! Hogyan lehet kitalálni egy ilyen labirintusból? Sehogy. Csakis úgy, ha az, aki készítette, kivezeti belőle az embert. Ebben az esetben ez nem Bobby volt, és nem is Elias. Hanem egy alvilági texasi fickó, akit Lucifernek hívtak.

– Csak vigyázzon – figyelmeztettem Eliast. – Hallja? Ha az, aki végzett Bobbyval, megtudja, hogy maga és Ed is tudtak Bobby tervéről, nagyon megüthetik a bokájukat.

Hirtelen szerepet cseréltünk. Én kerekedtem felül, Elias maradt alul. Így volt ez mindvégig, csak épp én nem vettem észre.

Elias megdörzsölte az arcát, hogy magához térjen. Fáradt volt. Jóval fáradtabb, mint én.

– Ki gyújtotta fel a házat a szigeten? – kérdezte.

– Nem tudom – feleltem. – De rá fogok jönni.

Ekkor Esteban Stiller neve bukkant fel az agyamban. Aki a lovasiskola vezetőségi tagjai közt ült, mégis úgy tett, mintha mit sem tudott volna arról, hogy Sara Texas legjelentősebb

narkónepperének bordélyházában dolgozott.

Stiller maga Lucifer! Suttogta egy kísérteties hang a fejemben.

Megpróbáltam nyugodt maradni. Denise Barton szerint Lucifernek voltak svéd kapcsolatai. Így tudott Svédországból is felszedni lányokat. Ha találnék efféle kapcsolatot Stillernél, már lenne egy helytálló magyarázatom.

Elias megköszörülte a torkát.

– Megértem, ha haragszik rám. De a francba is, a barátnőmmel összeházasodunk. Ne mártson be, ha teheti, rendben?

Olyan sápadt volt, mint a frissen hullott hó.

– Emiatt ne aggódjon – feleltem. – Sok mindenre képes vagyok, de arra nem, hogy kicsináljak valakit. De ha van ideje, jó lenne, ha válaszolna még egy kérdésemre.

Bólintott.

– Amikor Sara Houstonba ment, elárulta, mi keresnivalója van ott?

– Lehetséges, de nem nekem. Én börtönben ültem. Igaz, csak egy fél évet, de akkor is. Akkoriban nem beszéltünk egymással.

A fenébe! Azért mégiscsak megpróbáltam.

– És az alatt az idő alatt, amíg együtt bandáztak, beszélt valaha arról, hogy prostituáltként dolgozik? Jobban mondva, foglalkozott ilyesmivel?

Elias habozott, mintha nem akart volna Saráról árulkodni, habár a lány már meghalt.

– Nos hát, az apja utazott ebben. Őt árulta. Szóval ebben nőtt fel, ha úgy vesszük. És időnként csinálta, pénzért szexelt.

– Én megértem, hogy ezek a kérdések különösnek tűnnek, de nem tudja véletlenül, hogy voltak-e Sarának olyan különleges kapcsolatai, amelyek segítettek a kuncsaftok felkutatásában?

– Stricire gondol? Nem, az nem volt neki. Ő a maga ura akart lenni, ez volt a dolog lényege.

Akárhogy próbáltam, csak nem jutottam közelebb az igazsághoz. Hogy a fenébe talált rá Lucifer bandájára, vagy hogy találtak rá ők?

Elias eltöprengett.

– Habár emlegetett valami fickót – jegyezte meg óvatosan.

Visszafojtottam a lélegzetem: éreztem, hogy a szívem majd szétveti a bordáimat.

– Találkozott valami amerikai sráccal vagy férfival. Nem tudom, mennyi idős lehetett az illető. Vele is járt. Aztán Bobby mesélte nekem, hogy Sara Texasról kezdett el beszélni neki, és megemlítette, hogy a pasi majd segíteni fog neki. Hogy miben, azt nem tudom. De Bobby nagyon aggódott miatta.

Nyeltem egy nagyot.

– Miért?

– Mert úgy látta, hogy Sara szerelmes lett. Ez pedig nem túl okos dolog. Beleszeretni valakibe, aki valaha megvásárolta őt.

Így a helyére került néhány fontos részlet. Denise-t félretájékoztatták. Sara nem véletlenül ismerte meg Lucifert Texasban, hanem a férfi maga toborozta őt a seregébe.

Összeszorult a gyomrom. Ez rosszabb volt, mint amire számítottam.

– Azt hiszem, most már mennem kell – állt fel Elias az asztaltól. A szék lába a padlót karistolta. Esetlenül nyújtott kezet az asztal fölött.

Én pedig tétovázás nélkül felálltam, és elfogadtam.

– Köszönöm, hogy eljött. És sok szerencsét!

Megkönnyebbülten jól megszorította a kezem, igazán bensőségesen.

– Kösz, magának is – válaszolta.

Majd eltűnt a kávézóból – és az én világomból is. Hisz ő sosem akart igazán segíteni Sarának, csak tett egy szívességet Bobbynak. Visszaültem. Figyeltem őt, ahogy átment az utcán, majd eltűnt a házban, ahol lakott. A mellkasomat továbbra is vasmarok szorította. A történet most már teljesnek látszott. Sara minden bizonnyal kivételes előnyöket élvezett. Hiszen ő volt Lucifer saját kicsi kincse. Végül is az ő gyerekét várta a lány. Amikor pedig szökni próbált, a következmények sokkal rosszabbak lettek, mint amire valaha is számított.

Öt előre megfontolt gyilkosság. Ezért akarták leültetni. Holott a valóságban csak egyet követett el. És azt sem szándékosan. Önvédelemből tette, és a legrosszabb esetben emberölésnek minősíthették volna. De feltehetőleg fel is mentették volna, ha be tudja bizonyítani, hogy csak az életét védte.

Elővettem a mobilomat, és csak úgy vaktában információkat kezdtem keresgélni Stiller seriffről az interneten. Nem számítottam sok eredményre, de az csak nem árthat, ha kicsit utánajárok. Tudtam, hogy az amerikai seriffeket a nép választja meg, így bizonyára sokat írnak róluk.

Az első találat különféle texasi újságok honlapjára vezetett, amelyek kilométereket írtak róla a legkülönbözőbb összefüggésekben. Megnyitottam a seriffiroda saját honlapját. Ott egy szélesen mosolygó Stillerbe ütköztem. Gondtalan, vidám szemekkel nézett, mély nevetőgödröcskékkel az arcán.

Az előkelő bemutatkozó szövegben azt írták, Stiller seriff szeret sakkozni. Tizenöt éve nős, és négy gyereke van. Gyakran járnak templomba. A családnak két kutyája van, és az egyik elit elővárosban, egy szép házban laknak. Már épp bezárni készültem a honlapot, amikor megakadt a szemem az utolsó sorokon:

„A Stiller család szeret utazni, amilyen gyakran csak tudnak, útra kelnek valahová. Legszívesebben Európába mennek. Stiller seriff felesége, Pamela szülei svédek, és minél gyakrabban akarják látni az unokáikat.”

A semmiből tört rám a rosszullét. Berohantam a kávézó vécéjére. Alig bírtam hirtelen az összes papíromat a hónom alá kapni. Néhány leesett a földre, ahogy a vécékagyló fölé hajoltam, és telehánytam a fehér porcelánt.

Végig ott volt az orrom előtt. A férfi, akinek sikerült kibújnia a texasi rendőrség razziája alól. A férfi, akit mindenki Lucifernek hívott, de senki nem találkozott vele személyesen.

Esteban Stiller maga volt Lucifer.

Hát persze, hogy a fenébe nem jöttünk rá? Lucifernek nemcsak kapcsolatai voltak a rendőrségnél, ő maga volt a rendőrség.

Egész addig hánytam, amíg már csak epe jött ki belőlem. Reszkető lábakkal álltam fel, és a mosdónak támaszkodtam. Ahogy a tükörbe néztem, láttam, hogy véreresek a szemeim.

Agyam teljes fordulatszámmal dolgozott. Lehet, hogy Belle-t Stiller Svédországban élő anyósáéknál tartják fogva? Vagy talán kivitték az országból? Nem hittem ebben. Meg voltam győződve róla, hogy még itt van.

De akkor meg miért nem kapom vissza őt? Miért nem jelentkezik senki?

Akkor, mintegy válaszképpen töprengéseimre és imáimra, megcsörrent a mobilom. Egy hang szólt bele, amelyet biztos, hogy soha életemben nem hallottam még, és azt mondta:

– Van itt nálam valami, ami a magáé.

49

Az első gondolatom az volt, hogy beleordítok a telefonkagylóba. Meg is tettem.

– Te rohadt disznó, hol vagy?

Még egy dörzsölt jogász számára is vannak határai az udvariasságnak.

– Disznó? Nézze, ha én képes vagyok civilizáltan viselkedni, akkor maga is megpróbálhatná.

Angolul beszélt, erőteljes déli akcentussal. De nem Stiller seriff volt. Ebben biztos voltam.

A férfi így folytatta:

– Nagyon sajnálom, hogy így alakult, de szerintem sikerül olyan megoldást találnunk, amellyel mindketten jól járunk.

– Rendben – feleltem.

Lélegzet-visszafojtva vártam.

– Nyilván megérti, a dolgok kissé bonyolódtak. Különösen, mivel maga két gyilkosság gyanúsítottjává vált.

– Na, ezt aztán külön köszönöm – feleltem. – Jó érzés, amikor egy ügyvéd a vádlottak padján ül.

Ezután hatásszünet következett. Zúgott a vonal, és eszembe jutott, hogy azt sem tudom, honnan telefonál az illető. Hirtelen feltéptem a vécé ajtaját, és szétnéztem, de a kávézóban ülők közül senki sem viselkedett gyanúsan.

– Á, azt hiszi, én vagyok, aki le akarja csukatni magát?

– Miért, nem?

A férfi csettintett a nyelvével.

– Akkor értem, hogy miért van összezavarodva. Sajnos, nem engem illet a dicsőség.

– Hagyja már abba!

Kiléptem a mellékhelyiségből, és az asztalomhoz indultam. Sikerült elrámolnom a papírokat a táskámba, majd elhagytam a helyiséget.

A férfi hallhatóan izgatottan válaszolt.

– Nem kellene ilyen pimasznak lennie. Figyeljen rám, mert nyilvánvalóan más problémája is akadt, mint amit én okoztam magának.

Odakint az utcán, a kávézó előtt megálltam. Sötét volt, és szemerkélt az eső. Annyira védtelennek éreztem magam, hogy már majdnem visszafordultam, és bementem ismét. Libabőrös lettem a hűvös nyári éjszakától.

– Leszarom az összes problémámat. Kivéve egyet. Hol van Belle?

– Kétszáz méterre a Grand Hôteltől – felelte a hang nyugodtan.

A táskám kicsúszott a kezemből, és a földre pottyant. Lehajoltam, hogy felvegyem, és rájöttem, hogy képtelen vagyok felállni.

– Hogy mondta? – kérdeztem vissza.

– Hallotta, amit mondtam. Az egészben az a legfantasztikusabb, hogy tíz percen belül ott lehet a maga szobájában. Mit szólna hozzá, ha már ott várna magára, amikor visszaér? Hogy hangzik?

Égett a légcsövem, ahogy levegőt vettem. Táskámat a mellkasomhoz szorítottam.

– Nagyon jól. Bármit megteszek. Bármit!

– Azt elhiszem – felelte a hang. – A maga helyében én is így tennék.

– Nem érdekel, mi történt – jelentettem ki. – Az sem érdekel, ha lecsuknak azokért a gyilkosságokért. Csak adja vissza Belle-t. Kérem!

Az a fajta férfi voltam, aki a „kérem” szót nem ejtette ki így hétéves kora óta, amikor is rájöttem, hogy semmi értelme. Más gyerekeknek talán bejött, de nekem sosem.

– Rendben, akkor utoljára elmondom, hogy nem én állok amögött, hogy magát két gyilkossággal vádolják. Igaz, terveim közt szerepelt, hogy elhallgattatom Bobbyt és Jennyt, de más eszközökkel. Minél kevesebb vér folyik, annál jobb egyezséget lehet kötni. Például olyat, amilyet most mi köthetünk.

Halkan megszólalt egy vészharang a fejemben.

Amilyet most mi köthetünk.

Mégis pontosan miben kellene megegyeznünk?

Ismét rám tört a rosszullét. A félelem egy szörnyeteg, amely egymillió különböző színt és formát ölthet. Azonkívül, hogy tartottam tőle, miféle alkuba kell majd bocsátkoznom, volt bennem egy másfajta félelem is. Ha nem Lucifer az, aki le akart csukatni, akkor kicsoda?

– A texasi nyomozását követni egyszerre volt szórakoztató és idegesítő. Jó zsaru lett volna magából, Martin. Sokra vihette volna.

Megpróbáltam ésszerűen gondolkodni. Vajon mit tudhat arról, amit én tudok? Ha beszélt Denise-szel, akkor mindennek vége. De ha nem…

– Nem sokat sikerült megtudnom – mondtam. – Próbálkoztunk Lucyvel, mint az őrültek. De maga egy lépéssel előttünk járt. Senki nem akart velünk szóba állni.

– Csak Brownék. Meg Jenny férje. Meg Denise… – sorolta a hang.

A francba. Francba, francba, francba!

– Még mindig nem tudom, ki maga – szólaltam meg. – És nincsenek bizonyítékaim. Semmi. Sem arra, hogy maga vitte el Belle-t, sem a stockholmi gyilkosságokra, amelyek miatt Sarát büntették.

– Nem, valóban nincs. És ezért persze mi különösen hálásak vagyunk. De attól tartok, ez még kevés.

Vagyunk?

A lábaim már nem bírtak megtartani. Térden álltam, készen arra, hogy főbe lőjenek. Nem tudtam, mire megy ki a beszélgetés, és a félelem lefárasztott.

– Térjen a lényegre! – szólítottam fel. – Mondja meg, mit akar, hadd kapjam vissza Belle-t!

Hallottam, ahogy levegőt vesz.

– Nem vagyok barbár. Nekem gyakorlatilag nem áll érdekemben, hogy bántsam a gyerekét. De meg kell ígérnie, hogy befejezi a tevékenységem után való nyomozást. Itt és most. És ezt szó szerint értem. Megígéri?

Ebben a pillanatban a legkevésbé sem érdekelt, ki a fene ő. Nem voltam rá kíváncsi, sosem akartam megtudni. Egyedül a lányomat akartam visszakapni.

– Megígérem. A becsületszavamat adom rá. Bármilyen szent tárgyra megesküszöm, ami csak van ezen a földön – hogy egy lépést sem teszek többé maga felé.

– Remek – felelte a férfi. – Akkor az első résszel megvolnánk. De tegyen egy szívességet mindkettőnknek, és emlékezzen arra, mit meg nem tettem azért, hogy magammal vigyem Belle-t. Tudja, hogy ha igazán akarok valamit, semmi sem állíthat meg. Azt hiszem, ennyi elég is. Meg se próbálja elrejteni Belle-t. Vagy Lucyt, ha már itt tartunk. Tartsa magát ahhoz, amiben ma este megegyeztünk. Akkor életben hagyom magukat. Mindhármukat.

Hallani, ahogy Lucy és Belle nevét említi ugyanabban a bekezdésben, olyan volt, mint szabadesésben zuhanni. *Amiben ma este megegyeztünk.* Komolyan gondolta, hogy van más választásom, mint azt tenni, amire kér?

– Azután van még egy közös problémánk, amit meg kellene oldanunk – közölte a férfi tárgyilagosan. – Őszintén szeretném tudni, hogy ki az, aki le akarja magát csukatni. De azt hiszem, nem kell különösebben győzködnöm arról, mennyire fontos lenne megtudni, ki képes ilyen erőfeszítéseket tenni azért, hogy megszabaduljon magától. Derítse ki, ki az az

átkozott! Bármilyen eszközzel, ami szükséges. Tudja meg, ki üldözi magát! Hogy mindkettőnknek legyen egy kis nyugalma.

Úgy ültem ott, mintha a felhők közül pottyantam volna le, nem tudtam, mit mondjak.

– Miért foglalkozik maga azzal, hogy ki akar engem lecsukatni?

– Ilyen nehéz ezt megérteni? Ezt a történetet szeretném magam mögött hagyni. Elfelejteni. Mégis egyre csak üldöz tovább. Először, amikor az a Larry Benson sikeresen azonosította Sarát, és elindította a gyilkossági nyomozást. Aztán most megint, amikor maga nekiállt vájkálni a régi dolgokban. Persze, én is nyomozni fogok, hogy kiderítsem, ki követi magát, mert meg kell tudnom, mennyit tud az illető. De a skandináviai forrásaim korlátozottak. Ami egyenesen elvezet az utolsó pontig, amit meg akarok tárgyalni magával, mielőtt még letennénk a telefont.

De én már nem akartam hallani semmiféle utolsó pontról. A valóság egy szelete áttört a pánik falán. Mi a fenéről beszél ez az ember?

– De hisz maga sózta rá Sarára azokat a gyilkosságokat – méltatlankodtam.

– Pontosan. De nem ez volt az eredeti terv. Ezt akkor kellett kitalálnom, amikor már folyamatban volt a dolog. Azt nem kalkuláltam bele, hogy egy ilyen valószínűtlen eset, hogy egy zsaru felismeri Sarát egy több évvel azelőtt készült fénykép alapján, megtörténhet. Talán naiv gondolat volt, de így történt.

Gondolataim tovább pörögtek. Túlságosan is gyorsan.

– Tehát mi volt a maga terve? Ha nem az, hogy Sarát leültessék?

A férfi nagyot sóhajtott a telefonba.

– De, az volt, hogy leültessék. Ám csak a stockholmi gyilkosságokért. És csakis akkor, ha nem azt teszi, amit én akarok. De ez sosem szólt másról, mint a kisgyerekről. Sara viszont nem akarta őt önként elengedni.

– És miért nem vitte őt magával, ha megvolt rá az esélye? Hiszen több éve volt rá.

– Úgy érti, hogy csak úgy ragadtam volna el Sara mellől? Azzal úgy megaláztam volna őt, ahogy nem érdemelte meg. Ezenkívül veszélyes dolog egy olyan kiszolgáltatott embertől, mint Sara, elvenni az egyetlen dolgot, amit szeret. Megvolt a kockázata annak, hogy elmegy a rendőrségre és kitálal. Ezért muszáj volt rajta tartanom a szemem. Hogy biztos lehessek abban, hogy az irányításom alatt áll.

– Tehát megfenyegette őt? – kérdeztem. – Hogy önként adja oda magának a fiút?

– Önként? Évente egyszer Stockholmba utaztam, és kértem, hogy jöjjön vissza velem Amerikába. És valahányszor nemet mondott, tettem róla, hogy egy-egy újabb ember haljon meg a környezetében.

– És mindezt azért, hogy megadásra kényszerítse? Sara tudott a gyilkosságokról?

– Hát persze, hogy tudott. Hisz ez volt a dolog lényege. A döntés egyszerű volt. Vagy velem jön a gyerekkel együtt az Egyesült Államokba, vagy Stockholmban marad, és vállalja a következményeket. Valahányszor kikosarazott, egy újabb ártatlan ember hunyt el. A végén pedig esélyes volt, hogy őt gyanúsítják a gyilkosságokkal. De őszintén szólva

sosem gondoltam volna, hogy idáig jutunk. Azt hittem, majd sikerül megpuhítanom. Aztán azzal is tisztában voltam, hogy nem fogja tartani a száját, és az amerikai barátainak elmeséli majd a történetet. De ez jól is jött. Fontos volt, hogy példát statuáljak.

– És mindezt maga vitte véghez egyedül? Vagy valamelyik emberét küldte oda?

– Ez mindig is személyes ügy volt. Mindent magam csináltam.

– Hogyan választotta ki az áldozatait? Honnan tudta, kiket ismert Sara, és kikkel állt kapcsolatban?

– Túl sokat kérdez. Sara maga választhatta ki őket. Ez rendes volt tőlem, nem igaz?

Szinte megbénított az igazság. Ez minden józan képzeletet felülmúlt.

– És azután mi történt? – kérdeztem halkan. – Az amerikaiak megvádolták Sarát a galvestoni és a houstoni gyilkossággal, majd felvették a kapcsolatot a svéd rendőrséggel. A lányt behívták az első kihallgatásra, ahol mindent tagadott. És utána?

– Rájöttem, hogy esélyes, hogy mindkét gyilkosságért leültetik. Ezenkívül attól tartottam, hogy védekezésképpen be fog köpni engem. Mármint hogy úgy próbálja megváltani a szabadságát, hogy fontos adatokat szolgáltat a rendőrségnek az embereimről és a tevékenységemről. Így aztán közbeléptem, és elrendeztem egyet s mást. Gondoskodtam róla, hogy a zsaruknak tudomására jusson a három svédországi gyilkosság is, hogy úgy állítsam be Sarát, mint egy sorozatgyilkost, aki két kontinensen is pusztított.

– Mindezt azért, hogy saját magát leplezze – motyogtam.

– Pontosan. De Sarának ezért kapnia kellett valamit cserébe, nem igaz? Így megígértem neki, hogy ha magára vállalja mind az öt gyilkosságot, békén hagyom a gyereket.

Ez az irónia úgy csípte a szememet, mint a friss sebbe szórt só. Hiszen most már tudtam a teljes igazságot. Az az ember pedig, aki ezzel megbízott, Bobby, halott volt. Szomorú győzelmemet senkivel nem oszthattam meg.

Ujjaimmal végigsimítottam a nedves falon a hátam mögött. A téglafal hideg volt és síkos.

– Ha már minden mást elmondott, mondja el azt is, hol van Mio – erősködtem. – Mert azt ne akarja bemesélni nekem, hogy a Sarának tett ígérete miatt lemondott a fiúról. Ezt nem veszem be.

És Sara sem vette be, jöttem rá végül. Ezért szökött meg, hogy megvédje Miót.

– Persze, eszem ágában sem volt elengedni Miót – felelte a hang. – De meg akartam várni a tárgyalás végét. Ez nagy hiba volt.

– Tehát nem sikerült elkapnia – állapítottam meg. – Mert Sara gyorsabb volt, és…

– Ő megpróbálta. Isten a tanúm rá. De nem volt biztos benne, hogy egyedül sikerülni fog neki. Mármint a szökés. Úgyhogy Jennyt hívta segítségül.

Óvatosan bólintottam. Kezdett egyre élesedni a kép. De nem úgy, ahogy gondoltam.

– De Jennynek sem sikerült teljesíteni a küldetést – folytatta a hang. – Az volt a tervük, hogy ő majd biztonságba helyezi Miót. Nem bizonyult túl jó ötletnek, mert olyan

elképzeléseken alapult, mint hogy Sarának sikerül megszöknie, azután csatlakozik hozzájuk. De most őszintén, a világnak mely zugába vonulhattak volna úgy el, hogy meg ne találjam őket?

Összeszorult a gyomrom. Belle-t láttam magam előtt a nagyszülei házában, és könnybe lábadt a szemem. Én aztán mindenki másnál jobban tudtam, hogy nincs az a biztos hely, ahová Lucifer elől meg lehet szökni.

– Akkor hol van Mio? – erősködtem.

– Hát ez az, amit nem tudok – felelte a hang. – És ugye nem kell ecsetelnem, hogy mennyire zavar ez engem?

Nem értettem. Sara nem ölte meg a fiát, ahogy a rendőrség hitte. És nem volt Jennynél sem, pedig Lucyvel erre tippeltünk. Most pedig Lucifer azt mondja nekem, hogy ő sem tudja, hol a gyerek!

– Úgy emlékszem, azt mondta, nincs az a biztos hely a világon, ahová maga elől meg lehet szökni.

A téglafalnak támaszkodtam, s az megtartotta termetes testemet. Az eső végigfolyt az arcomon. Nem törődtem vele. Hideg vagy meleg, száraz vagy nedves, mit érdekelt? Semmi sem számított többé.

– Nincs, ha tudom, hogy ki az, akit keresek. Mint például Sara. Vagy maga. De épp ez a gond. Nem tudom, ki vitte magával a fiút.

Ezért azt sem tudod, hol kezdd a keresést, tettem hozzá magamban.

– Honnan tudja, hogy nem halt meg? – érdeklődtem.

Tapintatlan kérdés volt, de úgy gondoltam, a vonal túlsó végén levő embernek nem tartozom semmiféle udvariassággal.

– Beszéltem Sarával a szökése után – válaszolta a hang. – Egész hisztérikus állapotba került. A gyerek eltűnt az óvodából, ő pedig biztos volt benne, hogy én vittem el. Később, amikor lenyugodtak a kedélyek, Jennyt is megkerestem. Azt mondta, Sara emiatt ugrott le a hídról azon az éjszakán. Biztos volt benne, hogy hiába tagadtam, én voltam, aki elvitte Miót.

– De akkor mégsem maga volt?

– Nem.

Nem tudtam, mit gondoljak vagy mondjak. Mio nem az én gyerekem volt. Mindenki, aki valaha is jót akart neki, már meghalt. Mégis kíváncsi voltam. Ha se Sara, se Jenny, se Lucifer nem vitte el, akkor mégis hol lehet?

– Azt akarom, hogy találja meg nekem, Martin! Ez a megegyezésünk utolsó pontja. Miót akarom!

Felálltam. Egész testemben reszkettem. A hidegtől, a dühtől és a félelemtől. Úgy tűnt, nem számít, mennyire próbálok kikeveredni ebből az egészből. Mintha egy óriási pókhálóba gabalyodtam volna, amelyből képtelenség kiszabadulni.

– Nem fogom megtalálni – magyaráztam. – Higgye el, ha a legkisebb nyomra is

rábukkantam volna…

– A legjobbat kell kihoznia magából – felelte a hang. – Valaki magához vette Miót, maga pedig ki fogja deríteni, ki az. Ennyi az egész.

– Csak egy nevet akar?

– Pontosan. Aztán én magam hozom el a fiút.

Ahogy ott álldogáltam az utcán, olyan magányos voltam. Az aggodalomtól és a belső ellenállástól nem találtam önmagamra.

– És mi van, ha nem sikerül? – tudakoltam.

Halkan beszélt és olyan lekezelő módon, hogy gyűlöltem érte.

– A helyzet a következő, Martin: addig a maga számára nem ér véget ez a történet, amíg meg nem találja Miót. Hiszen róla szól ez az egész. Akár tetszik ez nekünk, akár nem. Tehát a maga érdeke, hogy előkerítse. Persze, én is foganatosítok bizonyos intézkedéseket, hogy megtaláljam, de ismétlem, a lehetőségeim korlátozottak. Szükségem van valakire Stockholmban, aki segíteni tud nekem. Én pedig azt akarom, hogy ez a valaki maga legyen. És hogy tisztán lásson, jelzem: a kívánságom nem vita tárgya.

A jéghegy nagyságú probléma úgy tornyosult előttem, hogy minden mást kitakart a látóteremből.

– Már így is nyakig ülök a szarban. Nem vagyok abban a helyzetben, hogy a maffiának dolgozzam.

– Maga nem fog a maffiának dolgozni! – kiáltotta dühösen a hang. – Segíteni fog nekem megkeresni a fiút! Se többet, se kevesebbet.

Nagyot nyeltem.

– És mikor kapom vissza Belle-t?

Abban a pillanatban, amint kiejtettem a gyerekem nevét, a sötétkék nyári égboltot kettéhasította egy hatalmas villám, mely megvilágította az utcát, amelyen álltam. Egy kicsivel odébb egy taxi állt üresen. Csak a sofőr ült benne.

Ezután olyan eső csapott le, amilyet korábban még sosem láttam. Úgy eláztam, mintha valaki néhány vödör vizet zúdított volna a nyakamba. Mégis képtelen voltam megmozdulni.

Most már tudom, valóban létezik az, hogy megáll az idő. Lélegzet-visszafojtva vártam, mit mond ezután.

Add vissza!, könyörögtem magamban. Engedd vissza hozzám, és megteszek bármit!

– Az eredeti terv szerint Belle-t azért kellett elrabolni, hogy megállítsam magát. És ami azt illeti, ezt az egész ügyet is. Magának is, nekünk is szükségünk volt egy kis pihenésre. A tűz hírére olyan gyorsan hazajött Texasból, mint a szélvész, és a rendőrségnél is szerzett némi haladékot. Ezenkívül figyelmeztetni akartam magát. Hogy legyen olyan segítőkész, amilyennek most tartja magát.

– Bármit megteszek – hörögtem.

Körmeimmel a téglafalat kapartam.

Mondd már, az istenit! Mondd, hogy visszakapom!

– Mire visszaér a szállodába, Belle ott fogja várni a szobájában.

Végigbotorkáltam a csatorna mentén. Hátamat ledörzsölte a ház fala, miközben az égből lezúduló eső épp készült megfullasztani. Már nem tudtam, az esőtől vagy a könnyeimtől nedvesebb-e az arcom.

– Köszönöm – suttogtam. – Köszönöm.

Mintha valami hatalmas szívességgel lennék adós az engem hívó férfinak. És persze így is volt. Csak épp nem úgy, ahogy az ember képzeli, amikor kifejezi a háláját valakinek.

A hideg és az eső megbénított. Egy haszontalan kis morzsa voltam, ami beszorult a csatornába. Az eső pedig bármelyik pillanatban elmoshatott. Vissza fogom kapni Belle-t! Minden más eltörpült e tény mellett. És valóban nem volt szükségem figyelmeztetésre. Már megértettem, hogy semmi értelme elrejteni a szeretteimet.

– Hogyan fogjuk tartani a kapcsolatot? – kérdeztem.

– Majd jelentkezem – vágta rá a hang. – Még két dolog: először is, ha eddig nem lett volna elég világos: mostantól nem tájékoztatja a rendőrséget arról, hogy mit tud, és mit nem. Remélem, ezt felfogta.

Fel. Didriknek már elmondtam mindent, amit Texasban sikerült megtudnom. Ő viszont feltehetőleg semmit se fog kezdeni az információkkal. Ennél többet pedig már nem fog kapni.

– Teljes mértékig. És mi lenne a másik? – érdeklődtem.

– A másik, hogy nem én vagyok Lucifer.

Kis híján kiesett a kezemből a telefon. Negyedórával ezelőtt még meg voltam győződve arról, hogy Stiller seriff maga Lucifer. Azután megcsörrent a telefonom, és nem ismertem fel a hangot. Tehát Lucifernek valaki másnak kellett lennie. Most pedig hirtelen visszajutottam ugyanarra a gondolatmenetre, amely nem sokkal azelőtt járt a fejemben.

– Bevallom, hagytam, hogy beszélgetésünk alatt mindvégig azt higgye, én vagyok Lucifer, de nem így van. Én csak az egyik szövetségese vagyok. Egy segédje. De elég magas pozícióban. Tekintse úgy, hogy én vagyok az igazgatóhelyettes. Lucifer az üdvözletét küldi magának.

Szóra nyitottam a számat, majd be is csuktam megint.

– Vigyázzon magára, Martin – mondta a hang. – Majd beszélünk. És ne feledje, amit mondtam. Az egész Mióról szól.

Majd letette.

Úgy bámultam a telefonra, mintha még sosem láttam volna ilyesmit azelőtt. Mintha nem is értettem volna, hogy működik. Azután ügyetlen ujjaim mozgásba lendültek. Felhívtam az egyetlen embert, aki erőt adhatott: Lucyt. Míg kicsengett a telefon, arra gondoltam, milyen ironikus, hogy hiába tettem vagy száz lépést előre, mégis ugyanott állok, ahol elkezdtem az egészet. Mégpedig, hogy valaki azt mondja, nem úszom meg,

hogy ne kelljen megtalálnom az eltűnt Miót.

Lucy végül felvette. A hotelban hagyott üzenete és annak ellenére, hogy egyedül akart lenni.

– Jól vagy? – kérdeztem.

Vagy inkább bőgtem a telefonba.

– Persze – felelte Lucy.

Majd, kicsit tétovább hangon hozzátette:

– Mint mindig, Martin.

50

Esélyem sem volt, hogy összeszedjem magam. Próbáltam megállni, de persze nem lehetett. Odarohantam a közelben álló taxihoz. Foglalt volt, a sofőr az utasát várta. Hátat fordítottam, és rohantam tovább. Olyan gyorsan, hogy úgy éreztem, lángra kap a tüdőm. Ellenőrizni akartam, nem csaptak-e be. Nem akartam elveszíteni Belle-t a naivitásom és az ügyetlenségem miatt.

És nem is veszítettem el. A következő taxi, amit megállítottam, szabad volt.

Ahogy ígérték, Belle a szobámban várt rám. Mélyen aludt, de szabályosan lélegzett. Belle élt, és visszatért az életembe!

Lucy pedig már úton volt.

Lerúgtam a cipőmet, ledobtam a kabátomat, és odakuporodtam mellé az ágyba. Óvatosan kúsztam mellé és átöleltem. Nem túl szorosan, hisz teljesen át voltam ázva. Haja enyhe füstszagot árasztott, amitől könnyek gyűltek a szemembe, és erősebben szorítottam magamhoz.

Sosem engedlek el többé, gondoltam.

Az a megkönnyebbülés, amelyről annyit álmodoztam. Ami délibábként folyton az agyamban lebegett. De csak nem akart valóra válni. Mert ugyanaz előtt a próbatétel előtt álltam, mint korábban. És még mindig úgy éreztem, mintha csak kölcsönkaptam volna az életemet.

Egyik csendes perc telt el a másik után. Olyan hevesen vert a szívem, mintha minden dobbanással nagyobb lett volna. Úgy gondoltam, az ember mindent csak egy bizonyos határig képes kibírni. És én talán vészesen megközelítettem a saját határaimat.

Ekkor Belle felébredt. Összerándult, és rekedt hangon sikítani kezdett. Kapálózva próbált kiszabadulni az ölelésemből.

Igyekeztem úgy fordítani, hogy lássa az arcomat.

– Én vagyok az, Belle. Csak én. Martin.

Halkan mondtam, hogy megnyugtassam.

Hatalmas szemekkel nézett rám, ijedten, ugyanakkor megkönnyebbülten.

– Hol van Lucy? – suttogta.

Rekedt volt a hangja. Vajon kórházba kellene vinnem? Lehet, hogy megsérült a tűzben?

Végigsimítottam a haján.

– Csak egy rövid időre ment el. Mindjárt itt lesz.

Belle teste elernyedt, és a mellkasomra hajtotta a fejét. Már-már elbűvölten állapítottam meg, hogy sírok. Megint. Az új énem, úgy látszik, sokkal érzelgősebb volt.

Lefeküdtem az ágyba, és vártam. Vártam, hogy Lucy megérkezzen, és hogy a lányom visszaváltozzon régi önmagává. Belle ismét odabújt hozzám.

– Apa – suttogta. – Apa.A MARTIN BENNERREL (M.B.) KÉSZÜLT INTERJÚ ÁTIRATA

Az interjút készítette: Fredrik Ohlander (F.O.), szabadúszó újságíró

Találkozóhely: A stockholmi Grand Hôtel 714-es szobájaF.O.: – Bocsánat, de én is mindjárt sírva fakadok. Tehát ebben a szobában lakott? Ezért kellett itt találkoznunk?

M.B.: – Addig nem mentem haza, amíg Borisz emberei át nem vizsgálták a lakásomat, és nem lehettem biztos benne, hogy nem poloskázták be az otthonomat. De természetesen bepoloskázták.

F.O.: – A rohadt életbe! Már bocsánat a szóhasználatért, de micsoda átkozott, végeláthatatlan rémálom! És – ezért is bocsánat – milyen istentelenül hihetetlen történet!

M.B.: – Szóval nem hisz nekem?

F.O.: – De igen. Csak az a kérdés, hogy mások is fognak-e hinni.

(Csend)

F.O.: – És mi lett Lucyvel?

M.B.: – Átjött hozzánk a szállodába. Jól van.

F.O.: – De mi a fenéért nem mondja ezt el a rendőrségen?

M.B.: – A rendőrségen?

F.O.: – Hogy védelmet biztosítsanak magának.

M.B.: – Mi ellen? Egy olyan emberrel szemben, aki Borisz embereit leküzdve megtalálta és elrabolta Belle-t? Még a gondolat is nevetséges. A rendőrség nem tud segíteni nekem. Csak én magam tudok. És a szabályok egyszerűek. Amíg engedelmeskedem, biztonságban érezhetem magam.

F.O.: – És Lucynek erről mi a véleménye?

M.B.: – Velem marad, és Belle-lel. Azt mondja, már túlságosan belekeveredett ahhoz, hogy kiszállhasson. Ezenkívül Lucifer ismeri őt. Amíg én nem vagyok biztonságban, ő sincs.

F.O.: – Hát akkor most mihez kezdenek?

M.B.: – Nem mi, hanem én. Meg fogom találni azt, aki a sittre akart vágatni, és valami ördögi módon megpróbálom megtalálni Miót. De meglehet, hogy a kettő egy és ugyanaz a feladat. Egyesek legalábbis ezt gondolják.

F.O.: – Na és a rendőrség? Még mindig azt hiszik, maga ölte meg Bobbyt és Jennyt?

M.B.: – Biztosan. De a tűz a szigeten, amelyben Belle nagyszülei életüket vesztették, komoly fejtörést okoz nekik. Mert arról minden jel szerint nem én tehetek. Legalábbis egyelőre ezt gondolják.

F.O.: – Tudják, hogy Belle megkerült?

M.B.: – Igen, de azt nem, hogy hol volt. És ez zavarja őket. Mindenekelőtt azért, mert nem mutatok hajlandóságot az együttműködésre. Azt mondtam, fogalmam sincs róla, ki rabolhatta el. Ahogy arról sem, ki akarja a gyilkosságok gyanúját rám terelni.

F.O.: – Értem. De talán egyszer majd el kell árulnia. Nehogy még Belle elrablásával is megvádolják, nem igaz?

M.B.: – Meglehet. Most elég nagy fejetlenség uralkodik a rendőrségnél. A tűz óta kicsit elterelődött rólam a gyanú. De ez még kevés. Csak idő kérdése, és aki el akar engem takarítani az útból, megteszi a következő lépést. Azért hívtam ide magát, hogy biztos lehessek abban, hogy a történetem fennmarad majd. Remélem, nem érzi magát csalódottnak. Azt hiszem, elég alaposan beavattam az eseményekbe.

F.O.: – Abszolút. És ahogy az első alkalommal is megmondtam, amikor felhívott, dolgoztam már kényes ügyeken korábban is. Habár egyik sem volt ehhez fogható.

M.B.: – Azt el tudom képzelni.

(Csend)

F.O.: – És kicsoda Lucifer? Stiller seriff?

M.B.: – Egy kis ideig meg voltam róla győződve. Most már nem tudom. És azt sem, mennyire merek beleásni ebbe a témába. Gyakorlatilag tök mindegy, mi a neve.

F.O.: – Most az jutott eszembe, ami telefonon keresztül jutott a tudomására. Hogy Sarát voltaképpen nem akarták lecsukatni az Amerikában elkövetett gyilkosságokért. Csak épp Lucifer bepánikolt, amikor az a Benson felismerte a lányt a fényképen, és vizsgálatot kezdeményezett ellene. Ha Stiller lenne Lucifer, nem lenne ezzel semmi gond. Ő mint seriff, a kukába vághatná azt a nyomozást.

M.B.: – Hát úgy azért nem, hogy az ne tűnjön különös vagy felelőtlen döntésnek. Ugyanakkor viszont jó információs csatornákkal rendelkezik, és hamar megteheti az ellenlépést. Már ha Lucifer tényleg azonos Stillerrel… hiszen ezt még mindig nem tudjuk.

(Csend)

M.B.: – Megpróbálom az egészet elképzelni egy színház színpadán. Sara Texas története az első felvonás. Most kezdődik a második, amelyben én játszom a főszerepet. Két gyilkossági ügyet kell megoldanom. És megtalálnom egy eltűnt gyereket. Meg gondoskodnom egy családról. A fene tudja, hogy fogom egyszerre mindet véghezvinni. De muszáj lesz. Valahogy.

Table of Contents

I. rész

1
2
3
4
5
6
7
8

II. rész

9
10
11
12
13
14
15
16
17

III. rész

18
19
20
21
22
23
24
25
26
27

IV. rész

28
29
30
31
32
33
34
35
36

V. rész

37
38
39
40
41
42
43

VI. rész

44
45
46
47
48
49
50

Table of Contents

I. rész

1
2
3
4
5
6
7
8

II. rész

9
10
11
12
13
14
15
16
17

III. rész

18
19
20
21
22
23
24
25
26
27

IV. rész

28
29
30
31
32
33
34
35
36

V. rész

37
38
39
40
41
42
43

VI. rész

44
45
46
47
48
49
50